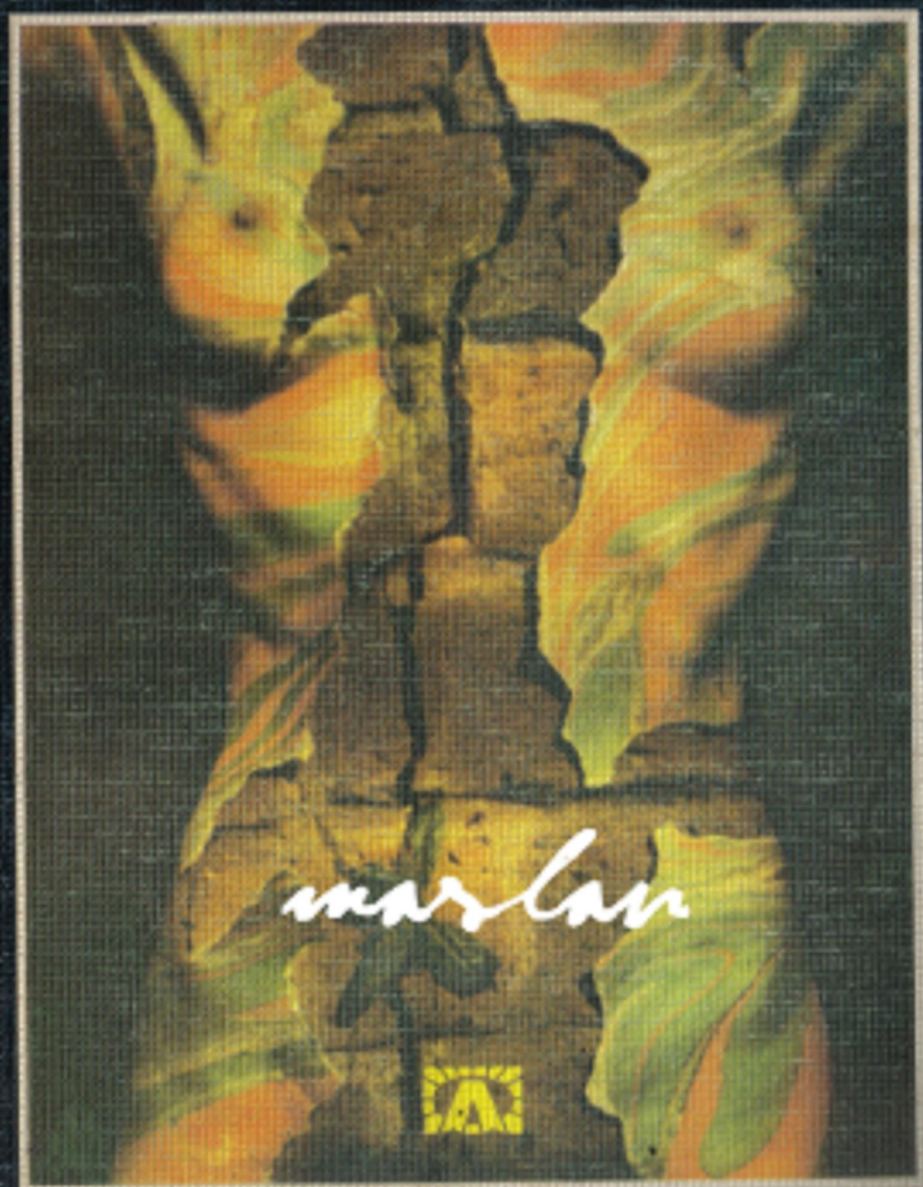

SEYTAN KOZU

RALPH GLENDINNING

1. Baskı

Dizgi - Baskı: Altın Kitaplar Matbaası – Haziran/1982

Ralph Glendinning

Şeytan Kozu

(The Ultinnate Game)

Türkçesi: AŞKIN AKOBA

(c) Copyright:

Raiph Glendinning / Kesim Ajansı / ALTIN KİTAPLAR / 1982

Bir Sonbahar Öğledensonrası

Çocuk mutfağa girip ocağın önünde dikildi. Kısa bir duraksamadan sonra kapağını açarak düğmeleri inceledi, üzerinde «fırın» yazılı olonı çevirdi. Gaz kokusu çok keskindi. Öksürdü birden, yaşıran gözlerini silerek birkaç adım geriledi. Sendele- ye sendeleye oturma odasına daldı, masanın kenarına gelince zıncı diye durdu. Sedirde horlayan şişman adamın görünüşü ve ekşi alkol kokusu midesini altüst etmişti. Yeniden dengesini bulup dış kapıya yöneldi.

Çocuk kapıyı sıkı sıkı kapadıktan sonra merdivenlerden a- şağı inip ağaçlara doğru koştu; serin, taze havayı hırsla içine çekiyordu. Annesi kütüphanedeki işinden hava kararınca kadar dönmezdi. Üvey babası annesini artık hiçbir zaman ok- şamayacaktı.

Nasıl olsa ondan kimse kuşkulalmazdı. Kendisini bulamayacakları bir yere kaçıp gizlenecek, hazır olduğunda ortaya çıkacaktı. Yıllar sürebilirdi bu. Yüksek sesle güldü. Beklemesini bilirdi. Zamanı gelince, bütün dünyaya, özellikle o Jimmy ke- ratasına gösterecekti.

Çocuk ormamn derinlerine daldı. Ayaklarının altında yapraklar çıtırdıyor, çamların taze kokusu genzine doluyordu. Derin derin soludu. Yaşamında ilk kez dipdiri ve mutlu olduğunu keskin bir bıçak gibi içinde duydu

1 Haziran Pazar

Plan

Plan mükemmeldi. Adam onun kusursuz olduğunu biliyordu. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı. Deri kaplı eski moda masayı parmaklarıyla düzenli tıklatırken, kendi kendine gülümsü- yordu. Son bir kez gözden geçirmekle bir şey kaybetmezdi

Sandalyesini geri itti, öne eğilerek masanın altındaki küçük gizli bir mandalı kurtardı. Gizli çekmece sessizce açıldı. Sarı bir zarf çıkarıp içinden oldukça yıpranmış bir defter çekti. Birasını yudumlarken ağır ağır okudu ve içerdiği bilgiyi tüm dikkatiyle inceledi. Haklıydı. Son dakikada değişiklik yapmaya hiç gerek yoktu. Hareketleri kılı kırk yaran bir zamanlamayla ve en küçük ayrıntılarına kadar programlanmıştı. Plan tüm ayrıntılarıyla mükemmeldi.

Adam'ın sert ve yıpranmış yüzü, düzgün, beyaz dişlerini ortaya çıkaran geniş bir zafer gülüşüyle aydınlandı. Düş kırıklı- ğıyla geçmiş bir yaşamdan sonra, şimdi sahnenin ortasına gelecek ve önemli kişi olacaktı. Bütün milletin dikkati onun yap- tıkları üzerinde toplanacaktı. Gözlüğünü yavaşça masanın üzerine koydu.

Fazla sürmeyecekti. Yalnızca birkaç hafta içinde milyonlarca insan onun varlığını ve başa çıkılmaz zekâsını tanıyacaktı. Derin bir soluk aldı. Aklına belli belirsiz bir kuşku geldiyse de çabucak savuşturdu. Her türlü suçun ortaya çıkarılmı- şı konu- sundaki en son bilimsel ve teknolojik gelişmelere açıkça meydan okuyacak ve kazanacaktı. Buğulanmış bardağında parmağının ucuyla tembel tembel yuvarlak şekiller çiziyordu.

Adam çekmecedan ince metal siyah bir kutu, cebinden de küçük bir anahtar çıkardı. Kilidi açtı ve kutunun içinden aldığı siyah-beyaz bir dizi fotoğrafı ağır ağır

karıştırmaya başladı. Sonra fotoğrafları dört sıra halinde, masanın üzerine dizerek her birini dikkatle incelemeye koyuldu. İçlerinden ikisinin yerini değiştirirken, yarı duyulur bir sesle kendi kendine mırıldandı. «Güzellikten önce yaş. Hayır, hayır, lanet olsun! Eşit haklar istiyorlar. Pekala. Alacaklar.» Son üç sırayı avucuyla sıyırıp topladı. çevresine geniş lastik bir band geçirip, kutusuna koydu ve çekmeceye yerleştirerek sıkıca kilitledi. Şimdi bütün dikkatini masanın üzerinde kalan fotoğraflarda toplamıştı. Her birinin sağ alt köşesini kara kalemle teker teker numaraladı. Sonra defterinde önceden seçmiş olduğu bir sayfaya birer birer yapıştırdı. Bitirince defteri çarparak kapadı, sarı zarfa koydu ve zarfı gizli göze yerleştirdi.

Adam bacak kaslarını çatırdatarak ince uzun gövdesiyle doğrulurken, bardağını kaldırdı ve diğer elinin ayasıyla masanın üzerindeki su birikintisini sildi. Sonra sessizce merdivenlerden aşağı kayıp mutfığı geçti, bardağını muslukta bırakarak bodruma indi. Evde başka kimse yoktu, fakat o sezdirmeden avına yaklaşıyormuşcasına sessiz yürüyordu.

Doğruca şarap raflarına giderek üç özel gözün her birinden birer şişe çekti. Bir Chateau Lafite Rothschild 1964, bir Dom Perignon 1969 ve bir Puligny Montrachet 1970. Gizli menteşeler üzerinde dönen şarap rafları ardına kadar açılıverdi; kılık değiştirmeye yarayan çeşitli giysilerden ve türlü silahtan oluşan etkileyici bir sergi ortaya çıktı. Adam kendinden emin gülümsedi. Bu şifreli kilide hiç kimse hiçbir zaman akıl erdiremezdi.

Bildiği bir teyp bandını seçerek kutusun/an çıkarıp küçük kayıt aygıtına yerleştirdi. Geçen altı ay içinde o'zlice kaydetmiş olduğu bir diz« değişik sesi, tümüyle Kendini sererek, dikkatle dinledi. Sonra ooş bir band üzerinde bütOn seslerin değişik tonama ve vurgulamalarını taklit ederek alıştırma yaptı. Çalışmalarını yeterli bulunca aygıtı kapattı, bandı çıkarıp kutusuna koyarak kilitledi. Planını gerçekleştirmek için gereksindiği silah ve kılıkları, teker teker, özenle seçmiş ve biriktirmişti. En sıradan bir aygıttan, en şaşırtıcı olanına kadar her türlü var dı. Geniş kapsamlı silahlığından, bir çift pirinç muşta, bir neşter ve bir demir testeresi seçti. Heppsini bir havlu parçasına sarıp iple sıkıca bağlayarak büyük pl_a stik bir torbaya yerleştirdi. Bir çift koyu renk pantolon, bir siyah kazak ve aylar önce Goodwill'den satın alınmış, kauçuk tabanlı bir çift siyah ayakkabı çıkardıktan sonra, şarap rafların! çevirerek eski durumuna getirdi ve üç belirli şarap şişesi «aracılığıyla kilitledi.

Odaya döndüğünde yerel gazete/i eline alarak koltuğuna gömüldü, ama ansızın bütün ilgisini yitirdi. Fairport basınında hiçbir zaman şöyle sıkı bir haber çıKrr»azdı. Heyecan yönünden yavan, can sıkıcı dedikodular ve bölgesel ıvırvır haberler yer alırdı yalnızca. Ama artık bunun değişeceğini biliyordu. Çok değil birkaç gün sonra, Connecticut panliyösünde sakin, kendi halinde bir kasaba olan Fairport bc*Ş sayfaya çıkacaktı. Her gün manşetler atılacak, televizyonda özel programlar yapılacaktı. Avuçları kaşınıyordu. Takvimli saatine bakarken ellerini ovuşturdu. Haziranın biriydi. 'O' gününe yirmi dört saat kalmış, eyleme geçmenin zamanı gelip çatmıştı. Kimse ondan kuşku- lanmayacaktı. Ne arkadaşları. Ne komşuları. Ne ailesi. Ve tabii ne de Dempsey. Şu Yavru Kurt, bç>klu Dempsey. Dempsey'i mahvedecekti. Dempsey denilen o hergeleyi zekâsıyla ezecek, anasından doğduğuna pişman edecek, sonra da gebertecekti. Kahkahası odada yankılandı.

*

Long Island Sound bölgesinde tay gibi zarif on altı yelkenli, ışıldayan mavi suların yüzeyini bıçak gibi keserek ilerliyordu. Son işaret şamandırasını döndükten sonra, gökte süzülen martılar gibi, birer birer dönüş yapıp tek sıra düzenine giriyorlar ve dönüş rotasında dümen tutacak viya ediyorlardı. Başlı çeken Atlantik sınıfı teknede

dümen tutan Jimmy Dempsey bağırarak talimatlar yağdırıyordu. «Cundayı yelpirle! Üç saniye kaybettin. Genny'yi gözden kaçırma. Suya daldırma. Helal olsun, Brenda.»

Dempsey ardına bir göz atınca, geniş bir gülüşle yüzü aydınlandı.

«Şimdi iyice haklarından geldik işte.»

Brenda ona bakarak başıyla onayladı. İkinci güneşinde Dempsey'in yüzü bakır rengine çalıyordu. Bir zamanlar yakışıklı olduğu anlaşılan bu yüz, rüzgâr, güneş ve tuzlu serpintinin sürekli yoldaşlık ettiği yelkenli teknelerde geçeri yılların ve dı- şarda sürdürülen çileli bir yaşamın birikmiş izlerini yansıtmaya başlıyordu. Parıltısını çoktan yitirmiş kuzgun karası saçlarına karlar yağmaya başlamıştı. Kadın erkeğinin gülümsediğini görmeye bayılırdı. Çünkü her gülümseyişinde tüm yüzü aydınlanıyor, yıllar sanki eriyip kayboluyordu. Kadın daha iyi bir denge tutturmak için gövdesinin ağırlığını hafifçe yana kaydırdığında, tekne de hemen tepki göstererek bellibelirsiz dikildi. Jim baş- parmaklarıyla 'aferin' işareti verdi. Kadın birden kendini sıcak ve mutlu hissetti. On beş uzun evlilik yılından sonra bile Jim'e bakmak onu hâlâ bir başka türlü duygulandırıyordu. Bu, derinlerden gelen bir mutluluk parıltısıydı. Bir kez daha bakı ve gülümsedi.

Bitişe yaklaştıkça yelkenliler büyük hızla dalgaların üstünde âdeta kayıyorlardı. Brenda dönüp arkalarına baktı. Aynı türden diğer tekneler, rüzgârda pupa yelken ayı bacakları ve rengârenk desenleriyle inanılmaz güzellikte bir görünüm oluşt- turuyorlardı. Hakem komitesinin bulunduğu tekneden gelen ve yarışla birlikte kulüp şampiyonluğunu da kazandıklarını belirten tabanca sesini duydular.

Jim'in ağzı kulaklarındaydı. «Bu üçüncü yılımız. Tayfama teşekkürler.» Uzanıp Brenda'nın dizine hafifçe vurdu. Brenda güldü, gerçek olmasa da iltifat hoşuna gitmişti.

Bitiş çizgisini birlikte geçen iki Atlantik'ten hangisinin birinci olduğunu görebilmek için Dempsey geriye baktıysa da, pek seçemedi; tekneler birbirine o denli yakındı.

Marinaya girdiklerinde, Ned Nichols'u birkaç saniyeyle takmış olan Spike Briggs bordalarına yanaştı. «Her ikinizi de kutlarım. Jim, izin ver de Brenda biraz da benim tayfam olsun, ne dersin? Biraz da başkalarına şans tanımış olursun, fena mı?»

«İstemem, eksik olsun. O zaman sen kazon, herkes de sırrımı anlasın, öyle mi? Yağma yok» Bunları söylerken Bren- da'ya başını salladı.

Brenda güldü ve bir tüy gibi hafif, rıhtıma sıçradı, serpintilerden saçında kalan tuzu silkeledi.

«Tatlım, sen tekneyi yıkayadur, ben bir koşu tuvalete gideceğim, çok sıkıştım.»

Denizci mavisî şortu ve beyaz bluzuyla kulüp binasına doğru giderken, Brenda uyumlu fiziğiyle erkeklerin hâlâ başını döndürdüğüünün farkındaydı. Her gün yirmi dakika beden hareketleri yapmanın hiç de öyle yararsız olmadığını düşünüyordu.

Kendi teknesinde Ned Nichols durduğu yerden Brenda'nın gözden kaybolan endamını seyrederken, karısı Suzy de gözü- cuyla onu izliyor ve şöyle düşünüyordu: Bu Ned'i hiçbir zaman değiştiremeyeceğim. Poponun güzelinden geçtim, her şeyin güzeline gözü takılacak. Gözü hep çöplükte kalacak. Ned etrafında taze yavruların gidip gelmesine bayılır, özellikle gelmesine... Hüzünle başını salladı.

Brenda'nın yürüyüşünü Jim ve Spike da seyrediyorlardı. Sessizliği bozan Spike oldu. «Şu kız bir harika. Her zaman neşeli. El altında bulunması ne mutluluk.»

Jim dalgın dalgın onayladı. Brenda gerçekten herkese nasip olan kadınlardan değildi. Çekiciliği salt yüzeysel olmayıp derindi. Cindy'nin beyin sarsıntısı geçirdiği kazadan sonra bile sızlandığı enderdi. Brenda görmezden gelinemeyecek denli u- yumluydu. Sıcak kişiliği ve sürekli canlılığının ardına gizlediği hüznü, pek ender olarak yüzeye çıkardı.

Jim içkarartıcı düşüncelerinden silkinip sıyrıldı. Cindy'si. gönlünün biricik gonca gülü, annesi gibi açılıp güzelleşecekti. Yalnız biraz zaman isterdi. Jim o haftalık işi

bitmiş olan teknesini hortumla yıkadıktan sonra sarıp sarmaladı ve Brenda'nın yanına geldi. Arada bir diğer teknelerin mürettebatıyla karşılaşılıyor, onların verdiği yarı şaka yarı ciddi selamları alıyorlardı. İkisi birlikte çıkarlarken, Spike Briggs arkalarından seyreliyordu. Brenda'nın vücuduna yapışan daracık şortuyla yolun yukarısında kaybolmasını izlerken yüreği çılgınca vuruyordu. Yumduğu gözlerinin görevini düşüncesi devraldı. Mavi şort hâlâ oradaydı. Ağır ağır yürüyordu. Her devinimini ezbere biliyordu. Daha sonraki dakikalar boyunca hepsini yeni baştan düşündü. Gözlerini açtı, derin bir soluk alarak tuzlu havayı ciğerlerine doldurdu.

Şu lanet olasıca Dempsey yok muydu?.. İyiydi. Kuşkusuz, çok iyiydi. Dikkatli ve titiz olduğu kadar da atılgan ve Yaraticıydı. Onun arkasında nal toplamaktan bıkmış usanmıştı. Orlon yelkenlerini dürdü, kılıflarını geçirdi, camadana vurdu. Fırça saçlarını eliyle sıvazladı. Gülümsedi. Kırk ikisinde hiç fena sayılmazdı, ince vücudu hâlâ kaya gibi sertti. Yeni bir paket Tiparil- k> açtı, bir tane alıp yaktı. En azından, Nichols'u yenmiş, belki en sonunda Ned'in sırasını almıştı. Ağız dolusu savurduğu dumanın meltemde dağılışını seyretti.

**

Kentin öbür ucunda Gündoğuşu Bulvarına bakan sarı boyalı sömürge tipi şirin bir evin bodrumunda garip bir ayın yer almak üzereydi. İçinde dört tane tarla sıçanı bulunan bir tel kafesi taşıyan Dr. David Orton, laboratuvarının floresan lambasını yaktı. Kapıyı kapayarak doğruca içinde dört engerek yılanının bulunduğu cam sandığın yanına gitti ve sıcaklıkla nemi ayarlayan termostatları gözden geçirdi. Bir tanesini Arizona çö- lündeki koşulların aynısını oluşturacak biçimde ayarladı, kuru sıcak günler ve arkasından serin geceler. Orton tel kafesi birkaç dakika için yere koyarak yılanları izledi. Daha ufak olan elmas sırtlı, çingiraklı yılan yüz beş santimetrelilik gövdesiyle upuzun yatıyordu. Gevşek bir biçimde çöreklenmiş olan büyüğüse düzenle istif edilmiş bir gemi palamarının sarmalını a- nımsatıyordu. Her ikisi de uyku durumundaydılar. Küçük yılanlardan biriye bir kayadan ötekine tembel tembel kayarken, kum üzerinde düzensiz izler bırakıyordu. Engereklerin ilkel güzelliği Orton'u büyülemişti.

Doktor cam sandığın üst kapağını yana kaydırarak biraz açtı. Aradan soktuğu uzun bir kancalı çubuğu kullanarak yılanları iteleyip harekete getirerek, her birini ayrı beslenme bölmelerine aldı. Şimdi yılanların dördü de uyanmış, kıskırtılmış ve iyice acıkmış bulunuyordu. Sandığın üstündeki aralığı kapatan Orton, bu kez ilk bölmeye açılan yaylı kapakçığı hafifçe itti ve aradan bir sıçan saldı. Yaylı kapakçık kapanıverdi. Sıçan etra

fına bakındı ve yavaş yavaş yeni çevresini incelemeye koyuldu. Birden dondu kaldı, tehlikeyi sezmişti. Elmas sırt şimşek gibi atılmış, dişlerini sıçana geçirmişti. Öldürücü zehri anında salan engerek, avını bıraktı ve çekilerek yeniden çöreklenip saldırı durumu aldı. Sıçan sarhoş gibi bir döndü, sendeledi ve düştü. Ölmüştü. Yılan ağır ağır açılarak ilerledi ve sıçanı yutmaya hazırlandı.

Orton bu gizli ve büyüleyici oyununun tadını çıkararak diğer yılanları beslemeye koyuldu. Engereklerin zehirini sağlamak, için ertesi sabaha dek beklemeye karar verdi.

Laboratuvarından çıkarken, her birinin içinde bir akrep bulunan ve deliklerden havalandırılan üç adet kavanozun önünden geçti. Orton akrep zehiri üzerindeki incelemelerini tamamlamış ve ergin bir insanı bir günde öldürebilecek kadar kuvvetli olmadığına karar vermişti. Kandaki alyuvarları çözücü niteliği, öldürücüye de ani değildi. Akrepler artık hiç işine yaramazdı. Yüzünde sadist bir gülüşle kavanozun kapağını açtı, üç akrebi de aynı kavanoza boşalttı. Kapalı yerde en geç birbirlerini sokup öldüreceklerini biliyordu. Bu savaşın sonunda yalnız bir tanesi yaşamını sürdürebilecek, yeterince gücü kalmışsa kurbanlarını yiyecekti.

Orton ışığı söndürdü ve ısıklık çalarak üst kata çıktı, bir Tiparillo yakıp kendine bir bardak bira doldurdu ve radyoyu açtı.

*

Akşam olmuştu. Adam harekete geçmeye hazırdı. Duşunu yaptıktan ve gemici mavisini robdöşambrını giydikten sonra, aslan inine girer gibi, odasına girdi, televizyonda 19.00 haberlerini izlemeye koyuldu. Karısı da kısa bir süre birlikte izlediyse de daha sonra, en geç 22.30'da döneceğini söyleyerek gönüllüler grubunun özel toplantısına yetişmek amacıyla 19.20'de çıktı.

Arabanın bahçe kapısından çıktığını duyar duymaz telefonu kaldırdı, bir numara çevirdi. Karşıdan yanıt geldiğinde, soylulara özgü yumuşak ve yayvan bir konuşma biçimiyle, «İyi akşamlar, ben Sam Shute,» dedi. «Bu akşam birkaç dakikanı bana ayırabilirsen, sana güzel bir sürprizim var.»

«Çok iyi olur. Sam,» dedi öbür uçtaki ses beklentiyle.

«Gerçekten sakıncası olmadığından emin misin? Bilirsin, seni evde rahatsız etmek istemem.» Sam Shute'un sesi ikircikliydi. «Fakat bu kez çok alışılmadık bir şey. Görmek isteyeceğinden eminim.»

«Nedir?»

Shute'un sesi bir sır verir gibi alçaldı. «Jefferson tuğrası, çil çil, tarih de ters çıkmış.»

«Jefferson tuğrası ha! Böylesini ne duydum, ne gördüm,» Şaşkınlığı telefonda bile belliydi.

«Türünde tek,» dedi Sam.

«Bu akşam hiçbir yere çıkmıyorum, Sam. ne zaman istersen uğra.»

Adam alması yerine koydu. Çok sevinçliydi, bunu da başarmıştı. Shute'nun sesini taklit etmek, onu öteden beri ürkütür, kendine güvenini kırardı. Bu nedenle önce bu sesi kullanmak istemişti.

Aradığı kişinin doymak bilmez bir eski para koleksiyoncusu olduğunu biliyordu. Sam Shute ise bu alanda ün yapmış bir uzmandı. Darphaneden yeni çıkmış bir Jefferson tuğrasının ilgi çekeceğinden Adam emindi. Çekmişti de. Güldü. Öyle az bulunur bir paraydı ki, ondan ayrılmaya hiç niyeti yoktu.

Onbeş dakika geçmeden Adam siyah kazak, siyah pantolon, kauçuk altlı siyah ayakkabı giymiş olarak, arabasını, hiçbir şeyden kuşulanmayan ev sahibinin araba yolunun seksen metre kadar uzağında bir çıkmaz sokağa çekti. İyi biçilmiş çimeni sessizce geçtikten sonra ev sahibinin gerçekten yapayalnız olup olmadığını görmek için evin çevresini dolandı. Sonra tekrar arabasına döndü, çalıştırıp ara yola çıktı ve iki deli dağgülü bitkisinin siperinde park etti. Evin ön yüzündeki basamakları çıkıp kapının zilini çaldı.

Kapı açıldı. Gülümseyen bir yüz ve hoşgeldine uzanmış bir el görüldü. Demir bir yumruk burnunun kemerini dağıttı. Gülümseyiş, dişler ve kemiklerden oluşan kanlı bir lapa içinde kayboldu. Yüzün sahibi geriye doğru sendeledi, şaşkınlıktan eli ayağı boşanmış, gözleri görmez olmuştu. Adam içeri daldı. A

cımasızdı. Midesinin üstüne kazık kakar gibi bir sol yumruk ye- yince ikiye katlanıp öğüren kurbanı, hemen bunun ardından ensesine inip belkemiğini patırdatarak kıran ustaca bir karate darbesiyle kütük gibi yıkıldı kaldı. Adam eğilip de kurbanının öldüğünü kesin olarak anlayınca, cesedi banyoya taşıdı ve küvetin içine yerleştirdi.

Ölüyü hızla soydu. Giysi ve ayakkabıları kurbanın dolabına koydu, iç çamaşırı ve çorapları da çamaşır torbasına atıver- di. Profesyonelce kullandığı bir neşter ve testereyle cesedi altı parçaya ayırdı, bu arada kanın akıp gitmesi için musluğu açmıştı.

Yalnızca bir an, kan tutup bayılacağını sandı. Dönüp duvar kâğıdının motiflerini inceler gibi yaptı. Soldan sağa yetmiş dokuz ve yukardan aşağı yüz on altı papatya

vardı. Bulantısı geçti. Tekrar baktı. Kan bitmişti. Artık yalnızca su akıyordu. Birkaç dakika daha bekledi, sonra musluğu kapattı.

Cesedin her bir parçasını ayrı bir plastik çöp torbasına koydu, onları da New York Times gazetesinin pazar sayılarına sardı. Torbaları beraberinde getirdiği büyük bir kutuya dikkatle yerleştirdi. İş bitince bıçağını, testeresini yıkayıp temizledi, havluya sardı. Banyo küvetiyle yerleri iyice ovup temizledi. Odc eski eldeğmemişliğine dönmüştü.

Adam yükünü arabasına taşıdı ve bagaja dikkatle yerleştirdi. Evden arabaya ancak üç defada aktarabildiği paketleri önceden hazırladığı bölmelere sakladı. Dikkatle bütün ışıkları söndürdü, tüm parmak izlerini sildi, ön kapıyı kapattı ve gazlayıp uzaklaştı.

Eve varınca ilk işi, kullanmış olduğu malzemeyi gizli silâh deposuna kaldırmak oldu. Plastik torbaları koyduğu sandığın içine oyun kâğıtlarından maça birisini bıraktı, birçok kez tutmuş olduğu balıkları sakladığı derin dondurucuya koyup üzerine, New York Times gazetesine sarılı donmuş balıklarla tıka basa dolu üç sandığı daha yerleştirdi. Bunları ilk fırsatta daha uygun bir yere kaldıracaktı.

Elbiselerini çıkardı, gazeteye sardı ve sabahleyin ilk iş bunları yok etmeyi planlayarak arabanın bagajına koydu. Bir kez daha duş yaptı, ipek pijamalarını giydi ve gizli çekmecesinden

–17–

Şeytan Kozu – F : 2

not defterini çıkararak listesindeki ilk ismin üzerine kara kalemle bir çarpı işareti koydu. Her şey planladığı gibi g'tmişli. Not defterini çekmecesine koydu ve dikkatle kilitleti.

Karısı 22.35'de eve döndüğünde, Adam henüz dalmak üzereydi, o denli huzurlu bir görünüşü vardı ki, kadın uyandırmaya kıyamadı.

2 Haziran Pazartesi

Önce Dinamit

Adam önce bir gözünü açtı ve gece masasının üstündeki Westclox marka saati bir süre inceledi. Sabahın 6.30'uydu. Alışkanlıkla elini uzattı karısının kalçasını aradı. Aynı rolü yüzlerce kez oynamış iki oyuncu gibi hareketleri mekanikleşmişti.

İyi zamanlarında o iş tam yedi dakikalarını alırdı. Yataktan fırlayıp duşa giderken, gözcüyle saatin 6.37 olduğunu gördü. Gülümsedi. Bugün dört dörtlük bir gün olacaktı.

Kahvaltıdan sonra Adam bodrum dairesindeki küçük buzdolabından bir buçuk kilo kadar hamburger kıyması çıkardı. Musluğun yanındaki tezgâhta üzerine bir ölçü beyaz toz serptiği eti önce yoğurdu, sonra altı küçük parçaya ayırdı. Büyüklüklerine ba karak onları fena halde hasta edeceğinden ama öldürmeyeceğinden emin oldu. Öldürülemez kadar güzel olduklarına karar vermişti.

Adam silah deposundan küçük kırmızı plastik bir kutuyla, kahverengi bir kese kâğıdı seçti. Bunları yeniden golden geçirdi. Kutunun üzerindeki mandal açtı. Almaç devreoe çıkmişti. Dış sinyalleri alamazdı. Kesekâğıdının içindekileri inceledi. Silindir biçiminde dürdü, alt ve üstünü seloteyle sıkıca yapıştırdı. Sonra plastik kutuyu silindirin kenarına sağlam bir biçimde iliştirerek, kesekâğıdının ağzından gelen tel uçlarını kutunun üstündeki kopçalara bağladı. Tekrar gözden geçirdi.

İş bitince, silah deposunu kilitleti, bir solukta merdivenleri tırmandı; sol elinde hamburger parçalarıyla dolu plastik torba, sağ kolunun altındaysa özenle bohçalanmış, futbol topu gibi garip bir cisim vardı.

Bürosuna gitmek için Fairport'un Altın Kıyısı Boyunca, Long Island Sound'a tepeden bakan bir dizi görkemli malikânenin önünden geçen manzaralı yolu seçti. Çitlerin aralıklarından, dalgalanarak ötelere uzanan çimenlerin, bakımlı bahçelerin,

fiskiyele çeşmelerin ve zamanın yeşil renkli pasıyla kaplanmış heykellerin görüntüleri uçuşuyordu. Uzaklarda, erken saatlerin güneşi yumuşak dalgalar üzerinde parıltılarla yansiyordu. Gözlüklerini düzeltirken derin bir soluk alarak tuzlu havayı ciğerlerine çekti. Bu güzel koku cana can katıyordu. Deniz kıyısındaki malikânelelerin en güzellerinden birini çevreleyen, dökme demirden, yüksek çitin dışında arabasını durdurdu.

Et parçalarını çabucak çitin üzerinden fırlattı. Sonra cebinden tiz sesli bir düdük çıkararak iki kez çaldı. İnsan kulağının duymayacağı bir sestir bu. Acele direksiyona geçip otururken çitin öbür tarafında Doberman köpeklerinin çılgın gibi hırlayarak yaklaştıklarını duydu.

* | * *

Sabah 8:30'da Jim Dempsey, Fairport'un merkezinde tuğla ve camdan yapılmış iki katlı bir bina olan polis karargâhına geldi. Çevresine bakındı. Brenda da, kendisi de Fairport'u severlerdi. Bu küçük kasaba âdeta New England'ın ruhuydu: Derin gölgeler yayan asırlık ağaçların sıralandığı sessiz caddeler, tam ortadaki alanda sömürge tipi beyaz bir kilise, beyaz ahşap evler, zümrüt yeşilinin kucağında elmas gibi tarihi yapıtlar ve kentin ortasından yılan gibi kıvrılarak akan, resim güzelliğinde Housatuck Nehri. Dempsey Çevreyi Güzelleştirme Ko-

mitesinin öyle her türlü yapıya izin vermeyip bu konuda kısıt- • layıcı kurallar koyduğunu sevinçle düşündü. Ön yüzleri tuğla örölü mağazalar yeşil alanlarla anayoldan ayrılmıştı.

Sıcak havalarda her zaman yaptığı gibi, koyu mavi bol ve hafif bir pantolon, açık yakalı mavi bir spor gömlek ve eski tip bir spor ceket giymişti. Omuzundaki yine mavi renkli tabanca kılıfındaysa .357 lik bir Magnum taşıyordu. Dempsey rütbe işareti takmazdı. Onun polis şefi olduğunu kasabada herkes bilirdi. Yalnızca çok ender durumlarda resmî polis üniformasını giyer, buna karşın, biçimini azıcık yitirmiş iki tane yüzbaşı şapkasını, gereğinde kullanmak üzere her zaman el altında bulundururdu. Bunlardan biri, yazı masasının sağ alt gözünde, di- ğeriyse arabasının torpido gözünde idi. Dempsey, Housatuck'- dan yükselen yosun kokulu tuzlu havayı son bir kez içine çekti, başı üstünde dönüp duran martıların çığlıklarını dinledi. Sonra polis karakoluna girip ateş tuğlası döşeli koridordan geçerek masasına doğru ilerledi.

Çavuş O'Rourke şefinin ayak seslerini duyar duymaz, masasının üzerindeki kâğıtları karıştırarak inceler gibi yapmaya başladı. Sonra başını kaldırıp baktı. Yıpranmış ve kırışmış İrlandalı yüzünde düzmece bir şaşkınlık vardı.

«En kral sabahlar, şef,» diye bomba gibi bir sesle gürledi.

«Sana da, Harry. Önemli bir şeyler var mı?»

Çavuş başını olumsuz anlamda salladı. «Olağanüstü bir şey yok. Her şey bildiğin gibi.»

«Eileen nasıl?» diye Dempsey sordu.

O'Rourke gülümsedi. «Hanım iyidir, çok şükür... Yediği bir şey dokunmuştu herhalde.» Önündeki sümenin altından spor sayfasının köşesi görünüyordu. Dempsey ses etmeden, merdivenlere yönelip köşedeki bürosuna girdi. Şefte profesyonel bir atlet yapısı vardı. Bir seksen üç boyunda, vücudu kaslı ve doksan kilo ağırlığındaydı. Yürüyüşü çevikti. O'Rourke şefinin, yüksek binaların tepesine, gerekirse bir zıplayışta çıkabileceğine inanmıştı. Dempsey bürosuna girerken, idari işler yardımcısı, her türlü bitkiyle kaplı dökme demirden bir paravanın ö- nünde sırtı koridora dönük, ayakta duruyordu. Dempsey başını salladı. Mary'nin bahçesi Kuzey Amerika'nın en çılgın ye şilliği olmaya adaydı.

Eğilmiş, sağ elindeki süzgeçten begonyalarını sularken onlarla âdeta konuşuyordu.

Dempsey bir süre gülümseyerek onu seyrettikten sonra, «Mary,» dedi. «Korkarım yaban otlarından başka dinleyen yok seni.»

Mary cümlelerin yarısında fısıltısını kesip döndü, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Dempsey hâlâ gülümsüyordu. «Günaydın, Mary. Doğrusu bu canavarlara ne söylediğini bilmiyorum ama herhalde tutuyor.»

«Günaydın, şef,» dedi Mary gülererek. «Kahvenizi alayım. Toplantı dokuzda.» Süzgeciyle bürodan çıktı.

Dempsey pencereye yaklaştı nehre baktı. Yukarda bir sürü Kanada kazı uçuyordu. Çekmeceyi çekip dürbününü aldı. Gözlerine ayarlarken, kuşların süzülüşündeki güzellik ve inceliğe, gövdelerini rahatça rüzgâra bırakmış ötüşerek sağa sola uçmalarına hayran oluyordu. Suyu konarken rüzgârdan ustaca yararlandıklarını görünce, bunu başıyla âdeta onayladı. Havada süzülme ve denizde yelken kullanmak... İkisi de aynı ilkelere dayanıyordu. Dürbünü yerine koyarak masasına oturdu. Gözlerini odanın her tarafında dolaştırdı. Büro geniştir ve ilgi çekici bir biçimde döşenmişti. Brenda iyi çalışmıştı. Yetenekli bir dekoratördü. Parası kocasının cebinden çıkmış olsa bile, fazladan bazı eşyalar almakla yine de iyi etmişti. Fark açıkça görülüyordu. Örneğin, masanın üzerindeki mermer, Brenda'nın fikriydi. Dostlar bunu epeyi gırgıra almışlardı ama sonunda, çevresinde altı kişinin rahat maroken koltuklarda oturtulabildiği iyi bir konferans masasına sahip olmuşlardı.

Ara sıra oturup çene çalmak için deri kaplı bir divan, uyumlu iki koltuk ve üzeri mermer bir etajer de yine Brenda'nın öneriydi. Duvardaki resmi Dempsey seçmişti. Bu, Intrepid adlı yatın, Amerika Kupasının dördüncü yarışında Gretel'i geçerken çekilmiş büyük boy bir renkli fotoğrafıydı. Bir an tatlı anılarına daldı, o yarışta Intrepid'de tayfaydı. Mary elinde bir tepsiyle içeri girdi, kahve cezvesini bıraktı. Çıkarken, Dempsey beğeniyle arkasından baktı. Güzel kestane saçlı, eli yüzü düzgün.

çekici bir duldu. Fairport Polisine girmiş ilk kadındı, hızla çavuş rütbesine yükselmişti. Terfiinin üzerinden daha iki ay geçmeden, bilgisayar programcısı olan kocası bir kazada ölmüştü. Derin üzüntüsünü yenebilmek için Mary kendini bütün varlığıyla polislik görevlerine adanmıştı. Şimdi tüm yaşamı işiydi. Dempsey'in hem yardımcısı, hem de sekreteriydi.

Dempsey kalktı, kendine şekersiz bir koyu kahve koydu, hâlâ Mary'yi düşünüyor, başarılı, etkili ve yetenekli bir detektif olduğu için onu terfi ettirmeyi planlıyordu. Ne tuhaftı! İyi polis memurları, geldikleri gibi giderlerdi. Ama iyi bir sekreterden vazgeçilemezdi. İçini çekti. İlk fırsatta özveride bulunacak ve onu terfi ettirecekti.

Sabahleyin saat tam 9.00'da Teğmen Tom Farrow ve Teğmen Gus Belli her pazartesi sabahı yaptıkları gibi, çalışmalarını gözden geçirmek ve haftanın programını tartışmak üzere Dempsey'in odasına girdiler. Bir süre şakalaştıktan sonra Dempsey'in önerisiyle kendilerine kahve koydular. Bir yetmiş boyuyla Belli, bu ikilinin kısa adamıydı. Güçlü, geniş omuzlu ve kaslı yapısıyla bir boğayı andırıyordu. Farrov en azından on santimetre daha uzundu, hareketleri rahat ve uyumluydu. Parmak uçlarında yürür, suyun ağır ağır akışı gibi ilerlerdi.

Şefin masasına, ikisi birer yanına oturdular. Dempsey ikisinin ortasında maroken koltuğuna kurulmuştu. Onlar konuştukça, ikisi arasındaki zıtlığa şaşmaktan kendini alamıyordu Her ikisi de zeki, kalburüstü polis memurlarıydı. Fairport gibi küçük bir kasaba için alışılmadık ölçüde değerli bonservislere sahiptiler. Fakat benzerlikler orada bitiyordu.

Belli'nin esmerden, biraz kaba bir görünüşü vardı. Kalın kara kaşlarının gölgesindeki çukura kaçmış gözleri, dört köşe yüzünün çizgilerini âdeta karanlıkta bırakırdı. Gür siyah saçları düz bir çizgiyle ayrılmıştı. Sol kaşının üzerindeki, esmer yüzünde pembe bir çizgi gibi kaba bir izi olmasaydı, Belli yakışıklı bile

sayılabilir. Belli bu yara izini gururla taşıyordu. Onu bir Gümüş Yıldız madalyasıyla birlikte Kore'de, ateş altında kazanmıştı. Savaşta, neredeyse dirsek temasında çarpışan birliği, Çinlilerin saldırısını yarım gün geciktirmişti. Farrovv'un çilli çocuk yüzü, kırmızımtırak karışık saçları vardı. Soğuk mavi gözleri, genellikle tatlı, sakın doğasıyla çelişirdi. Cildi her zaman pembe beyazdı. Teni bronzlaşmayıp, istakoz gibi yandığından, güneşten kaçınırdı.

Belli kül yutmazdı, iyi bir örgütçüydü ve kendini işine a- damıştı. Bütün yeteneğini kullanarak çok, belki gereğinden çok çalışırdı. Farrovv ise sanatçıydı. İşinde rahat davranır, yeteneğinin sınırlarını pek zorlamazdı. Gizli gücü sonsuzdu, ama kullanmaya gelince, ağırdan alırdı.

Dempsey yüksek sesle güldü. Şanslıydı. Her zaman kazanmaya alışmış bu iki değişik yetenek yanındayken, ona karada ölüm yoktu. Birden yardımcılarının kendisine garip garip baktıklarının farkına vararak hafifçe yüzü kızardı.

«Kusura bakmayın, dalmışım,» dedi. «Nüfus kâğıdım eskiyor herhalde.» Üçü de anlayışla güldüler. Dempsey kalkıp kendine ve Belli'ye bir kahve daha koydu. Farrovv istemem gibilerden elini salladı.

Dempsey tekrar oturdu, bu kez tepeden tırnağa işinin a- damıydı. Senatör Benson'un bir hafta sonrası için Fairport'a planlanan ziyaretinin önemli yanlarını özetleyen Farrovv'u dinlemek için öne doğru eğildi.

Farrovv ağır ağır anlatıyordu. «Cumartesi sabahı burada o- lacak. Galiba karısı bu perşembe geliyor. Winchester malikâ- kânesinde kalıyorlar.» Haritada gösterdi. Cumartesi gecesi o- nurlarına Longvwood'da yemekli bir dans partisi verilecek. Pazar günü öğleden sonra lisede kutlama töreni var. Senatör, Fairport'un iki yüzüncü yıldönümünü kutlamak için bir heykelin a- çılışını yapacak, bir de vatan millet nutku atacak. Törenden sonra siyasi bir yemek için Nevv York'a gidecekler. Demokratlar bu ziyareti büyük bir olay yapmak istiyorlar.»

«Bunun için onları kınayamazsın,» dedi Dempsey.

«Adam birinci sınıf bir konuşmacı. Gelecek seçimde başkanlığa adaylığını bile koyabilir.»

«Şimdikinden kimbilir ne kadar daha iyi olur... Herif bir felaket. »

Dempsey, Belli'nin yorumunu duymamış gibi yaptı, Farrovv'un yanıtını da yarıda keserek. «Güvenlik önlemleri ne durumda?» diye sordu.

«Valiyle birlikte senatörler için motosikletlileri eyalet polisi sağlar.» Farrovv izlenecek yolu haritada göstermek için ayağa kalktı. «Yola çıktıkları andan itibaren sorumluluk kendilerindir. Bizim yükümlülüğümüz, durdukları yerlerin güvenliğiyle ilgilidir. VVinshester'lerin malikânesinde, Longvwood'da, lisede.» Harita üzerinde kırmızı 'x' işaretlerini gösterdi.

Belli öne eğildi. «Şu heykeli neye diyoruz, anlamıyorum. İngilizler buraya çıktıkları zaman bu kasaba yoktu bile. O zamandan beri de önemli bir şey olmadı.»

Dempsey gülümsedi. Belli'ye katılmama olanağı yoktu. Bir de hepsinin bilip de söylemediği bir şey vardı. Benson'u ya da bir başka ünlü kişiyi öldürmeyi kafaya koymuş biri varsa, ne kadar önlem alınırsa alınsın boşunaydı.

Telefon çaldı. Farrovv ve Belli kalkmaya hazırlanırken, Mary'nin iç haberleşmede «Bili Donnelly sizi arıyor, şef,» diyen sesi duyuldu. Dempsey ışıklı düğmeye basarak almacı kaldırdı. Fairport muhtarı Donnelly'yi gerçekten severdi. Ters üçgeni andıran vücut yapısıyla muhtar kalabalıktan hoşlanan iri- yarı, sevimli bir adamdı.

«Bili, buradaki işim biter bitmez seni aramayı planlıyordum. Senatör Benson'un ziyaretiyle ilgili güvenlik planları konusunda sana bilgi vermek istiyorum.»

«Pekala, Jim. Senatör yakın arkadaşımıdır, biliyorsun.»

Donnelly konuşup dururken Dempsey telefonu kolunun yettiği kadar kulağından uzak tutuyordu. Onunla konuşmak radyoyla konuşmak gibiydi. Muhtar adını herkesin bildiği, herkesin nabzına göre şerbet veren gerçek bir politikacıydı. Makul bir süre bekledikten sonra Dempsey monoloğu yarıda kesti. «Harika Bili, bilgi aliverişi için ne zaman biraraya gelelim?»

«Biliyorsun, bugün aylık Rotary toplantımız var. On ikide uğrarsan, yemekten önce yarım saat birlikte oluruz.»

«Pekala Bili, aradığına çok iyi ettin. Rotary konusunu u- nutmuştum. Bir saat sonra görüşürüz.»

Dempsey telefonu yerine koydu, ayaklarını masanın üstüne kaldırarak yatar koltuğunda geriye kaydıldı. Katılacakları yemeği nasıl unutabilirdi? Gittikçe daha dalgın oluyordu. Ayrıca önemli bir toplantı olacaktı bu. Ned Nichols yaz kamijlart için Candlevvood yakınlarında arazi satımları konusunda gruba son bilgileri vermeye razı olmuştu. 150 dönümlük sık ağaçlıkların ortasındaki balıkçı kulübesiyle çok güzel bir yerdi. Kulübe Candlevvood gölüne bakan bir tepe üzerindeydi. Her bahar sundurmasındaki asmaya bir arı kuşu yuva yapardı. Yuva yalnızca ince bir iplikle asılı dururdu. Dempsey'e göre, bu yaşamın simgesiydi. İncecik, yumuşacık ama aynı zamanda inanılmayacak kadar esnek ve dayanıklı. Örümcek ağından dokunmuş benzeyen bu iplik, doğanın bütün hışmına karşın yuvayı koruyacak kadar sağlamdı. Yine de bir insan istediği takdirde, o- nu bir fiskede mahvedebilirdi.

Mary'nin içeri girişi Dempsey'in düşüncelerini dağıttı. Elinde o gün postadan çıkan iki mektup ve Resimli Spor dergisi vardı. Cezve ve fincanların bulunduğu tepsiyi alarak çıktı. Birinci mektupta Dempsey'in, Genç Erkekler Hristiyan Derneği YMCA'nın kurulması için para toplama kampanyasının başına geçmesi isteniyordu. Bu mektubu kenara koydu. Düşünecekti Epeyi zamanını alacaktı, ama sonunda razı olacağını biliyordu. Kentin dış kesimlerinde işlenen suçların, kırıp dökmelerin çoğunun nedeni, gençliğin sıkıntılı ve huzursuz oluşuydu. Dolayısıyla iyi bir demeğin yararı büyük olurdu.

İkinci mektubu okumasıyla koltuğunda doğrulup oturması bir oldu. Zarfın üzerine adı yazılmış ve aynı bölgeden posto- ya verilmişti. Şöyle diyordu:

Kan bizde kırmızı, Siz polislerde mavi. Say bakalım kurbanları. Sayısı kaç müsavî.
Kupalar kırmızı. Maçalar kara. Pek çok geçmeden, Sen de mezara.
Sinekler siyah,

Karolar al. Sırtla yoldaşını,
İçinde bir çuval.

— 25 —

Dempsey kendine gelmek için derin bir soluk aldı, ayana fırlayıp bağırarak Belli'yle Farrov'u çağırdı. Kapıda göründüklerinde, masanın üstündeki mektubu işaret e*¹ «Dokunmayın» diye uyardı. İki genç teğmen omzunun üzerinden mektubu o- kurken, zile basarak laboratuvar uzmanı Paul Rice'ı çağırdı. Teğmenler hafiften kalayladılar v:- uenzer düşünceler öne sürdüler.

«Kaçığın teki. Tanrı bilir, kadınlara müstehcen telefoniaret etmekte üstüne yoktur,» dedi Belli, kara gözleri çakmak çıkmaktı.

«Eşek şakası olmalı,» diye ekledi Farrov, «Yoksa...» Durakladı. «Yoksa işimiz var.»

Her ikisi de, gözünü pencereden dışarıya dikmiş olan Dempsey'e soru sorar gibi baktılar. Yaban kazları geçmişti. Tam bir dakika süren suskunluğundan sonra Dempsey başını çevirdiğinde, Paul Rice omuzlarını düşürmüş, kapıdan giriyordu. Eski bir lise basketbol yıldızı olan Rice uzun boylu, sırtım gibi ve atletik bir vücuda sahipti. Fakat sırtını kamburlaştırarak yürüdüğünden, orta boyluymuş izlenimini

verirdi. Otuz yaşındaki uzman yürüyüşü dışında kendine dikkat ederdi. Dalgalı saç artık seyreliyordu. Uyumlu sarı bıyığı ölçülü bicili kırpıl- mıştı.

Dempsey, Rice'ı parlak bir laboratuvar teknisyeni sayardı. Hızlı ve rahat çalışan, bıçak gibi keskin ve derin nüfus edebilen bir zekâsı vardı. Kimselere benzemeyen bir kara koyundu. Çevreye uymamak onda bir tutku olmuştu. Güzel kokulu traş losyonları kullanmasıyla da diğer kişilerden ayrılmıştı. Dempsey bir el hareketiyle masasının üzerinde açık duran mektubu gösterdi.

«Paul, bunu iyice incele. Her yanında parmak izim var. Herhangi bir mektup gibi açtım, okudum, ne yapayım!» Yutkundu. «Belki şansımız yaver gider de bir şeyler bulursun.»

Rice masanın üzerinden eğilip mektubu okudu. Sapsarı kaşlarını iyice kaldırdı, ama bir şey demedi.

«Eğer adam gerçekten deliyse...» dedi Belli derinden gelen sesiyle ve ağır ağır. «Ne kadar dikkatli olsanız azdır. Deliyi gören sopasını saklamış. Deliler delice şeyler yaparlar. Delinin ne halt edeceği belli olmaz.»

Dempsey başıyla onayladı. «Umarım Tom haklıdır, bu bir şakadır, ama içimden bir ses, değildir, diyor. Hiçbir şeye şa- şırmamayı öğreneli çok oldu. Belaya en çok, en az beklediğin zaman uğrarsın. İçimizden şans dileyelim. Öğle yemeğini Don- nelly'yle yiyeceğim.»

Adam yumruk yaptığı elinin kenarıyla direksiyona vurdu. Canı sıkındı. Kendi kendine kızıyordu. Öğle yemeği için Bar- bara'ya uğrayacak zaman bulabilirim, diye düşünmüştü sabahın. Şimdiyse, zaman yoktu işte. 'D' günü gelip çatmıştı.

Arka koltuğa bir göz attı. Paketi oradaydı. Pek Noel hediyesi sayılmazdı tabii. Güldü ve yüksek sesle, «On ikiye beş var,» dedi. «Paketinizin nerede olduğunu biliyor musunuz?» Tekrar direksiyona vurdu. Bildiği kesindi. İçinde garip bir heyecan büyüyordu.

Şu Barbara yok muydu? Ne denli değişik türden bir paketti ama! Barbara'nın düşüncesi bile nabız atışlarını yükseltti. Varlığının gizli gücü başını yükseltip doğruluyordu. Barbara genellikle diz boyu eteğinin altına külot giymezdi. Her an ha- zırdı. Erkeğin hoşuna giden de buydu. Baldırının iç kısmı okşanınca, kadının aklı başından gider, kalbi delice çarpmaya başlar ve birkaç saniye içinde arzudan ıslanırdı. Sevişirken aynı aşamalardan birlikte geçerler, coşkularını saatlerce sürdürürlerdi.

Gözlerini yumdu. Hemen yeniden açtı. Lanet olsun, böyle kapalı gözlerle ne halt ediyordu? Şu anda direksiyon başında oturuyordu. Barbara'yı görmeye daha sonra zaman bulurdu.

*

**

Belediye binasının kulesindeki saat tam on ikiyi vururken, Dempsey arabasını muhtarın bürosu arkasındaki park yerine çekti. Dempsey hızlı arabaları severdi ve devriye gezerken kullandığı işaretli polis arabasında özel imalat olan türbo şarjlı Ford marka motor bulunuyordu. Çok sevdiği arabasına «Mermi» adını takmıştı. Kırmızı yanan geçitlerde saatte 220 kilometre yaparak gücünü ortaya koymuştu. Donnelly'nin steyşin tipi Ford arabasının yanına parketti.

Senatör Benson'la aynı arabada olacağını öğrenen muhtar sevinmişti. Kırmızı, değirmi İrlandalı yüzü her zamanki gibi ışıltıyordu.

«Böylesi iyi oldu, Jim. En azından eski günlerden söz etmek fırsatını buluruz.»

«Vilbur herhalde kampanyası ya da ne bileyim, belli başlı ulusal sorunlarımız konusundaki öğütlerini can kulağıyla dinleyecektir.» Dempsey, Donnelly'yi işletiyordu. Ama muhtar bunu bir iltifat sayıp ciddiye aldı. «Önereceğimi düşündüğüm birkaç şey var

gerçekten,» dedi. «Ben Ella'yı takdim edeceğim, o da senatörü. Benim konuşmam taş çatlasa beş, on dakikayı geçmez.»

Dempsey anlamlı anlamlı güldü. Donnelly'nin lafı nasıl uzattığını bilirdi. «Kısa olsun, Bili,» dedi. «Çoğunluk, biliyorsun, sırf heykelin açılışını görmek için orada bulunacak.»

İki adam toplantılarına son vererek birlikte bir blok ilerdeki Manny'nin et lokantasına gittiler. Dempsey, Briggs'in Jagu- ar'ının kendi arabasının iki sıra arkasında park etmiş olduğuna dikkat etti. Dönüşte Donnelly yorumunu açıkladı. «Sanırım güvenlik önlemlerin çok iyi, Jim, ama bana kalırsa, biraz fazla gibi. Hava izin verirse, açık arabaya binsek iyi olur.» Elini Dempsey'in omzuna koydu. «Sen herkesten daha iyi bilirsin ki, bizim buralarda hiçbir zaman bir şey olmaz.»

Dışarının parlak gün ışığından sonra gözleri lokantanın loşluğuna alışmakta güçlükle çekti. Sakallı ve tıknaz bir adam Donnelly'ye çarpacakmış gibi sıyrarak yanlarından geçti. Sigara salonunu geçtikten sonra merdivenlerden inerek bodrum katındaki özel yemek salonuna girdiler.

Dempsey gözleriyle odayı taradı. Daha önce gelmiş olan beş kişi oturuyorlardı: Eyalet Polisi Albayı Spike Briggs, Fairport Spor Mağazası sahip ve yöneticisi Bob Baker, Dillon Sigorta Şirketi sahibi ve başkanı Don Dillon, Fairport Tasarruf Bankası başkanı ve büyük ortağı Sam Tiltin ve Andrew Mc Alpin, Fairport Eczacı Deposu sahip ve yöneticisi Andrew Mc Alpin.

Dempsey ve muhtar daha doğru dürüst merhaba deyip içkilerini bile ısmarlamamışlardı ki, Ned Nichols ve Harry Hoyle geldiler.

Nichols sanki biraz önce mahkemede dava kazanmış gibi bir zafer tavrıyla içeri girdi. Gülümsüyordu, soğukkanlı ve dengeliydi. Evrak çantasını bir sandalyanın üstüne bırakıp, o sırada kapıdan girmekte olan Hoyle'e yardım etmek için döndü. Hoyle kalın mukavvaya tutturulmuş bir harita taşıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, ceketi su içinde kalmıştı.

«Dışarısı kaynıyor,» diye yakındı. «Bu yaz anamız ağlayacak.»

Nichols eliyle işaret ederek, «Harry,» dedi. «Haritayı sehpanın arkasına koy. Yemekten sonra ben yerleştiririm.» Çelik kırı gür ve taranmış saçlı, kaba yapılı, bir seksen beş boyunda bir adam olan Nichols'un etrafı bir anda, sorular soran diğerleri tarafından çevrildi. O ise cevap vermeksizin her birini ayrı ayrı demir gibi birel sıkışıyla selamladı. Sonra iki elini de havaya kaldırdı. Yüzünde bütün dişlerini gösteren bir gülüşle. «Baylar,» dedi. «Fairport'un çocukları için büyük bir gün bu. Malı çok uygun bir fiyata kapatmış bulunuyoruz. Ayrıntılarını sizlere yemekten sonra sunacağım.»

Dempsey bir kenarda durmuş, içkisini yudumlayarak Nichols'u izliyordu. Ned bugün, doğrusu ya, günündeydi ve havasını iyi basıyordu. Niçin bu denli başarılı bir avukat olduğu açıktı. Kişisel çekicilik ve zekânın güçlü bir bileşimiydi. Evet, hiç kuşkusuz, Nichols akıllı ve kandırıcıydı. Fakat derinlerde, rahat, huzur tanımayan bir zengin olma hırslarının sürekli dürtüsüyle acımasızdı. Nichols'un gözünde para, kudretin simgesiydi. Gerçek bu denli yalındı. Kendi gözünde, sürekli kazanan bir kişiydi. Bir kez seçtiği hedefiyle arasındaki yolu hiçbir şeyin tıkamasına izin vermezdi.

Dempsey ıhlamurunu bitirip bir tane daha ısmarladı. Maden sodasından farkı olmayan bu sıvıyı zorlukla yutuyordu. Fakat görev başında hiçbir zaman içki içmezdi. Hoyle'e bir göz attı ve şaşmaktan kendini alamadı. Harry'ye oldukça iyi iş yapan bir komisyoncu yazıhanesi miras kalmıştı. Buna karşın, son zamanlarda sanki Nichols'ın uşağıymış gibi davranıyordu. Ortalıkta ilginç birşeyler dönüyordu anlaşılan.

Tam saat 13'de Manny'nin tabldotuna yumuldular. Dana rostosu, fırında patates ve Gorgonzola peynirinden garnitürlü salata. Kahvelerini içerlerken Ned Nichols ayağa kalktı, sehpanın üstüne asetat kaplı büyük bir harita yayarak kamp hakkındaki tasarılarını açıklamaya başladı.

Dempsey dikkatle dinledi. Planları beğenmişti. Onu düşündüren şey fiyattı. Bu kadar parayı ne cehennemden bulacaklardı?

Nichols sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, «Bir buçuk milyon size çok bir para gibi görünebilir,» dedi. «Aslında dönümü on bine geliyor ki, ucuz sayılır. Büyük kuruluşların Fairfield bucağına taşınmasıyla arazi fiyatları birden fırlayacak. Deli olmayın, gelecek yıl dönümüne on beş bin verip yal- varsanız da hava alırsınız. Doğru değil mi, Harry?»

Tıknaz komisyoncu alınının terini silerken başıyla onayladı.

Hoyle, Nichols'ın kendisine yiyecek gibi baktığını farke- dince hemen ayağa kalkarak ekledi. «Hiç kuşkunuz olmasın, çok kârlı bir iş bu. Eğer bir yaz kampı istiyorsak bundan iyisini bulamayız.» Oturup yeniden alnını kuruladı.

«Hepimiz kamp konusunda olumlu oy vermiş bulunuyoruz,» diye Nichols anımsatma yaptı. «Şimdiden iki yüz elli bin dolar topladık bile. Sam'le yarım milyon dolarlık bir ipotek anlaşması yaptım. VWashington'dan buna uygun oranda kredi alacağımızı da unutmayın. Fairport için büyük bir gün bu.»

Dempsey beride oturan Tilden'e baktı. Yaşlı banker başıyla onaylıyordu. Ama yine de Nichols'ın sözlerinde onu tedirgin eden bir şey vardı. Avukat biraz fazla tezgâhtarlık yapıyordu. İçinden bir ses, bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Fakat hem Hoyle, hem de Tilden, Nichols'ı onaylıyorlardı. Ve ne çare ki, uzman onlardı. Taşınamayan maldan anlamazdı. Ama buna karşılık insanlardan çok iyi anlardı. Ve biliyordu ki, Nichols soğuk ve içinden pazarlıklı herifin tekiydi. Ayrıca acıma diye bir duygudan da yoksundu.

Dempsey de diğerleriyle birlikte, ama istemeden elini kaldırdı. Araziyi satın almaya oybirliğiyle karar verilmişti.

Nichols gülümseyerek ceketinin iç cebinden Tiparillo marka bir küçük puro çıkardı, ince selefon kılıfını sıyırdıktan sonra yaktı.

Dempsey, Nichols'ın Hoyle'a göz kırptığını gördü. Kahvesini bitirirken, birdenbire odanın içi sanki havasız ve çok sı- cakmış gibi geldi. Toplantı dağılıyordu. Diğerleri Nichols'ın çevresini alırken, Dempsey lokantadan çıkıp arabasına yürüdü. Kulenin saatine göz attı, ikiyi yirmi geçiyordu. Kafası hızla çalıştı. Şu Ned Nichols pek sağlam ayakkabı sayılmazdı. Kaşarlanmış kerata, dünyada hiç kimse için, çıkarına uygun düşmeyen hiçbir şey yapmazdı. Dempsey gazlayıp parktan çıktı.

Aslında kendisi lokantadan çıktıktan sonra Ned Nichols'la Harry Hoyle'in fısıldaşmalarını duymuş olsaydı, çok daha fazla kuşkuya kapılırdı Dempsey.

«Ned, biz bu araziyi altı yüz bin dolara aldık. Gerçek sahibinin kim olduğunu bilselerdi, neler olurdu dersin?» Hoyle'ın gözlerinde endişe vardı.

Nichols hafifçe Hoyle'ın omzuna dokundu. «Harry, yalnızca ikimiz biliyoruz. Sırrımız derine gömülü. Kimsenin bilmesine gerek yok. Bir de öğrenirlerse... artık orasını bilmem.»

Hoyle avukata bakakaldı. Nichols'ınkilerden daha soğuk bir çift göz gördüğünü anımsamıyordu.

«Sana söylediğim gibi, bitişik arsanın katılma haklarını elde edebilirsen işi temizleyebiliriz. Yeter ki, sen renk verme ve ağzını sıkı tut. Ben bizimkilerin hakkından gelirim.»

Hoyle'e demir bir kerpetenle kolunu sıkıştırıyorlarmış gibi geldi.

Caddenin karşı tarafındaki gözetleme noktasında Adam sabırla bekliyordu. Donnell'nin 14:40'da bürosuna döndüğünü gözlemişti. Muhtarın davranışlarının âdeta haritasını çıkarmış olan Adam, onun bürosunda on dakikadan fazla oyalanmaya- çağını, golf oynamak için hemen çıkacağını biliyordu. Akşamcıların vakti kerahetine kadar dokuz sayı çıkarabilmek amacıyla Donnelly ilk vuruşunu normal olarak 15:30'da yapardı.

«Yazık ki, bugün avucunu yalayacaksın, dostum,» dedi Adam sırtarak.

Dakikalarca önce hiç telaş etmeden, yürüye yürüye Donnelly'nin arabasının yanından geçerken, kimsenin kendisini gözlemediğinden emin olunca, ön koltuğun altına silindir biçiminde bir nesne kaydırmış ve soluğunu tutarak küçük bir mandalı kaldırmıştı. Hiçbir şey olmayınca, derin bir soluk alarak arka çamurluğun orda bir an oylanmıştı.

Şimdi parmakları arasında bulunan uzaktan kontrol aygıtı hemen hemen yüz metreden etkili olabilecek biçimde ayarlanmıştı. Başını öne eğdi ve Tiparillo'sundan son bir nefes çekti. Dumanı üflerken, küçük puroyu kül tablasına bastırdı. Donnelly'yi Belediye Binasından çıkarken görmüştü. Saat 14:47'ydi. Muhtarın başında hasır şapka ve üstünde gofre kumaştan, buruşuk bir takım elbise vardı. Adam, Donnelly'nin yalnız olduğunu görünce sevindi. «İstediğim bir tek o, şu kendini beğenmiş Donnelly budalası,» diyerek içinden güldü.

Muhtar steysin tipi arabasının kapısını açıp direksiyona geçti. Arabayı çalıştırarak park yerinden geri geri çıktı ve ana- caddeye dönmeye hazırlandı. Adam aygıtını doğrulttu ve Donnelly diğer arabaları geçer geçmez düğmeye bastı. Bunu izleyen patlamada muhtarın belden aşağısı toz oldu. Diğer yarısı da paramparça olup arabanın duman tüten enkazına dağıldı.

Artık Donnelly hiçbir zaman Senatör Benson'la aynı arabaya binemeyecek ya da valiyi takdim edemeyecekti. Adam kamudan ilk kurbanını almış, programına bomba gibi başlamıştı.

Anacade üzerinde trafik çabucak üç devriye arabası tarafından kesilmişti. İki itfaiye arabası gelmiş ve içten içe yanan enkazı suyla söndürmüşlerdi. Birkaç dakika içinde Dempsey ile yardımcılar gelene kadar meraklılar çoktan olay yerinde birikmişti. Halkın çoğu bunu önce pek esaslı'bir numara sanmış, işte bir macera filmi daha çeviriyorlar, diye düşünmüştü. Belki de arabadaki Paul Nevvman'dan başkası değildi. Fakat dağılan et parçaları ve akan kanın kızılı film olamayacak kadar gerçektir. Meraklılar sabit bakışlarıyla akbabalar gibi en kazın çevresinde sessizce bekliyorlar, polisler için yer açmak zorunda kalırlarsa, bunu istemeyerek yapıyorlardı.

Dempsey elleriyle işaret ederek, «Geriye! Hey oradakiler, geriye!» diye komut verdi. «Bir patlama daha olabilir.»

Kalabalık hızla geriye çekildi.

«Olur mu dersin?» diye sordu. Belli sinirli sinirli enkaza bir göz atarak.

«Yok canım,» dedi Dempsey. «Üstüme abanmasınlar da biraz hava alabilelim diye öyle söyledim.» Enkazı dikkatle inceliyordu. Belli, Dempsey'in yüzbaşı üniformasının kasketini giydiğini farketti. Kasketin sarı siperliği yüzüne çok resmi bir hava veriyordu.

Yangın söndürücüler işlerini bitirir bitirmez, polis ambulansı görevlileri, Donnelly'nin kalıntılarını branda bir çuvala doldurdular. Görevlilerden biri kan lekeli ellerini işbaşı giysisine silerek ambulansın arka kapılarını kapadı. Kolaylıkla midesi kalkanların bakabileceği bir görünüm değildi bu.

Kalabalık dağılmaya başladı. Küçük bir çocuk olay yerinden uzaklaşırken, kaldırımın kıyısındaki gazoz şişesini tekmeledi. Koskoca bir adam şaşkınlıktan ağzı bir karış açık, meyvalı dondurmasını yalıyordu. Yüzü de giysileri gibi kül rengindeydi.

Dempsey enkazı dikkatle incelerken, yardımcısına asık bir yüzle şöyle diyordu: «Bu kaza falan değil, bal gibi cinayet. Hem de dinamitle. Herhalde uzaktan kontrollü cıva fulminatlı iki ya da üç dinamit lokumu.»

Kimse şaşırmışa benzemiyordu. Herkesin kanısı bunun cinayetten başka bir şey olamayacağı yolundaydı.

Direksiyonun bir parçasını yerden alıp sonra tekrar bırakan Belli, «Basınçlı bir tetik olamaz mı, örneğin?» dedi.

'Dempsey başını kaldırarak ona baktı. «Öyle olsaydı, Donnelly direksiyona geçmez geçmez patlardı, böyle sokak ortasında değil.»

Belli kafa salladıysa da eklemekten geri durmadı. «Bir geciktirme mekanizması kullanılmış olabilir.»

«Olası değil,» diye yanıtladı Dempsey ona bakmadan- «Çalışmasına çalışırdı ama hiçbir neden yok...»

«Zamanlama aygıtı görevi yapardı, şef.»

– 33 –

Şeytan Kozu – F : 3

Farrovv eğilip yerden küçük bir parça kırmızı plastik aldı. İğreti bir biçimde ovucunda tuttu.

«Olabilir ama olası değil. Donnelly arabasının içinde bir, iki dakikadan fazla kalmadı. Katilin bu denli kesin bir zaman ayarlaması yapabilmesi için inanılmaz derecede şanslı olması gerekiyor.» Dempsey dikkatle etrafa bakındı. «Bana kalırsa, işin içinde bir uzaktan kontrol aygıtı var. Eğer öyleyse patlama anında katil yakınlarda bir yerde bulunmuş olmalı. Belki de bir arabanın içinde oturuyordu.»

Diğerleri bakışlarıyla izlerken, Dempsey silahlı kolunu dimdik öne uzattı. Nişan aldı. Vücudunu ağır ağır 360 derece döndürdü. Sonra şöyle konuştu: «Park etmiş olabileceği dört beş yer var. En büyük olasılıkla, caddenin karşısındaki ara sokakta arabasını bırakmıştır. Bu da en azından seksen, belki de doksan metre var. Uzaktan kontrol aygıtı için bu mesafe oldukça uzak sayılır.» Belli'ye döndü. «Şu beş noktanın enkaza olan uzaklığını ölçtür.»

Belli başıyla onaylayarak defterine not aldı. Sonra, «Niçin uzaktan kontrol aygıtı kullanmış olsun? Neden rizikoya girsin?» diye sordu.

«Duruma hâkim olabilmek, seçenekleri elinde bulundurmak, kurbanının yalnız olduğundan emin olmak... gibi birçok neden olabilir. Belki de---» Dempsey kararsızdı. «Belki de yalnızca seyrine bakmak istemiştir canı.»

«Bu düşünce insanın midesini bulandırıyor, ben ölçülerini alayım da, tanıkları aramaya çıkayım.» Böylece Belli kendi isteğiyle harekete geçti, çünkü gerçekten içi bir tuhaf olmuştu.

Dempsey, Farrow'a döndü. «Tom, adamlarına bu enkazı en küçük parçasına dek incelet. Küçük plastik parçaları arıyoruz.»

«Plastik mi?» Farrovv şaşkınlıkla yutkundu.

«Plastik ve küçük tel parçaları. Minyatür bir alıcı aygıt.»

«Bunun gibi mi, şef?» Farrovv avucunu açarak gösterdi.

Dempsey küçük plastik parçasına dikkatle baktı. «Kesinlikle.» Gözleri parlıyordu. Bundan sonraki doksan dakika içinde Farrovv'un ekibi enkazı titizlikleeledi.

Buldukları arasında dört adet kırmızı plastik parçası, bükülmüş üç küçük bakır tel ve çokça dinamit döküntüsü vardı. Bütün bunlardan çıkardıkları sonuçsa, Dempsey'in olay yerine geldikten birkaç dakika sonra söylediği gibi, koltuğun altına dinamit konmuş ve bunun uzaktan kontrolla ateşlenmiş olduğuydu.

«Şu bizim şef gerçekten dâhidir,» diye mırıldandı Çavuş O'Rourke, buruşmuş yüzünde hayranlığı okunuyordu.

«Yalnızca biraz yetenekli,» diye takıldı Farrovv. Fakat O'Rourke'nin kaşlarını çatıldığını görünce çabucak ekledi. «Şef gerçekten dikkate değer bir insan. Hele böyle ivedi zamanlar için biçilmiş kaftandır.» Farrovv içtenlikle söylüyordu bunu. Dempsey'e her zaman hayrandı.

Belli çevreyi kolaçan etmiş, Dempsey ise Donnelly'nin büro- sundakilerle konuşmuş, dönüyorlardı. Enkazın önünde buluştular.

«İnanılır gibi değil» dedi Belli. «Hiç kimse hiçbir şey görmemiş. Tanrının cezası bir iş.»

Dempsey sövdü. «Çok kötü. Ben de bir halt yiyemedim. Yeniden gözden geçirmekten başka yapılacak bir şey yok. Bir yerlerde biri olmalı.»

«Yazık ki, Amerika böyle oldu artık» diye söylendi Belli. «Kimse başını derde sokmak istemiyor. Kötü bir şey oldu mu, ne duy, ne de gör, felsefe bu.»

«Kötülüğün dalgaboyları vardır, ses ve ışık gibi. Bazen onları duyumsamak zorunda kalırsın. Çıkar antenlerini.» Dempsey duraladı, sonra ekledi. «Özendirici neden, evet, dikkatimizi, ö- zendirici nedenler üzerinde yoğunlaştırmalıyız. Neden Donnel- ly'yi öldürmek istemiş olsunlar?»

Belli ağır ağır başını salladı. «Hiçbir düşmanı yoktu. Kocaman sevimli bir ayıcıktı o. İnanılır gibi değil.»

«Arkadaşlarını sorguya çekmeye başlasan iyi olur,» dedi Dempsey. «Bili kendi kendini fişeklemedi ya. Arkadaşlarından biri yaptı. Niçin yaptığını bilsek fena olmazdı.»

«Şef, gözdağı vermeler falan... Şakaya benzer yanı yoktu bunların. İşte parçalarını çuvala tıkıp götürdüler sonunda. Daha ne olsun?» Belli'nin elleri ter içinde kalmıştı. Ölümle burun buruna gelmeye dayanamazdı. Ellerini pantolonuna sürerek sildi.

Dempsey'in suratı karardı, başını eğdi. «Mektup şaka de ğildi. Ona şüph e yok. Orospu çocu ğu, haydi bakalım kurbanları saymaya başlayın demedi miydi?»

«Sen kendin dahil, şef.» Belli'nin bakışları Dempsey'inkilerle karşılaştı.

Dempsey ürperdi.

Farrovv başka bir şey daha bulmuştu. Çamurluğun iç kısmına seloteyle yapıştırılmış ve iyice yanmış bir oyun kâğıdı, maça papazıydı bu. Bunun pek bir anlamı yok gibiydi. Ne var ki, şefe gelen mektup maçasıyla, kupasıyla, sinek ve karosuyla bütün bir dizi oyun kâğıdından söz etmişti.

Müdüriyete dönerken, Dempsey kısa bir ziyaret amacıyla eyalet polisi barakalarına Spike Briggs'i görmeye gitti. Kararını bir anda vermişti. Briggs şehirlerarası telefonla uğraştığından, Dempsey bu arada büronun dışında beklerken, pirinçten yapılmış isim levhasını beğeniyle okudu. «Steven Briggs, Albay, Connecticut Eyalet Polisi.» Demek gerçek adı Steven'di. Bunu hiç bilmiyordu.

Briggs telefon konuşmasını çabucak bitirdi. Dempsey'i sıcak bir ilgiyle karşıladı. «Trafik şubesini ziyaret etmenin de zamanıdır hani. Bill'i duydun mu? Hiç inanasım gelmiyor.»

Dempsey dördüncü kez aynı sözcükleri duyuyordu, ne var ki, başka türlü düşünmeye olanak yoktu. Gerçekten inanılacak gibi değildi. Bölgesel polis haberleşme frekansı Briggs'in yönetiminde olduğundan, bombalanma konusundaki ayrıntıların çoğunu biliyordu.

«Mantıksız bu,» dedi Briggs.

Dempsey de, «Kesinlikle öyle,» diye onayladı.

«En son akla gelecek insan Donnelly'dir. Kim onu öldürmeyi düşünmüş olabilir?» Briggs başını kaşıdı.

«Ve niçin?» Dempsey omuzlarını silkti. «Kimseyi incitmezdi. Koca bir çocukt u o.»

«Evet, yüre ğiyle oldu ğu kadar akıyla da çocukt u,» diye ekledi Briggs. Ve Dempsey'i irkilt en bir açıksözlülükle sözlerini sürdürdü. «Fairport köyden kasaba oldu da, o hep öyle çocuk kaldı. Muhtar olmasına muhtardı ya, muhtarlık da iş mi?»

«Hem de nankör bir iş,» diye ekledi Dempsey buruk buruk.

«İpucu var mı?»

«Sözünü etmeye değmez.»

«Ya tanık?»

«Arama.»

«Cinayet nedeni?»

Dempsey yanıt vermedi. Briggs'in bir an hafifçe gülümse- diğini görür gibi olduğunu sandı. Öyle idiyse bile, bir göz kirpimi zamanda uçup gitmişti. Şu Briggs de bayağı can sıkmaya başlamıştı.

«Keser misin lütfen, Steve,» dedi. «Yardım edebileceğini umduğumdan sana uğradım.»

«Aklımdan geçmedi değil, ama bu kadar çabuk mu?» Briggs sırttı. Dişleriyle purosunun plastik ucunu çiğniyordu. Gerçek adının kullanılışını duymazlıktan geldi.

«Bir şeyler oluyor. Esaslı bir şeyler. Ne olduğunu bilmiyorum ama seziyorum.» Dempsey sabahleyin aldığı mektubun içinden çıkan ürpertici şeyleri anlattı.

«O halde iş değişti,» dedi Briggs ağır ağır. «Kusura bakma. Ukalalık etmek istemedim. Bazen kendimi tutamıyorum. Ruh doktoruma bakılırsa, ben azılı bir yarışmacıymışım. Nasıl derler, alışmış kudurmuştan...» Briggs bakışlarını indirip ellerine baktı. «Nasıl yardımcı olabiliriz?» Sonra gözlerini Dempsey'e dikti.

Dempsey de onun gözlerinin içine bakarak, «Uzaktan kontrollü bir aygıt yerleştirmek hiç de zor bir iş değildir,» dedi. «Garaj anahtarı kullanılabilir, örneğin. Fakat insanın ne yaptığını iyi bilmesi gerek. Dinamit kullanmak...» Belli belirsiz gülümsedi. «Senin amatör sporun buydu sanırım...»

Briggs anladığını belirtir bir baş işareti yaptı. «Patlayıcı maddeleri kullanabilenlerin bir listesini istiyorsun.»

«İyi bildin. Bu iş zaten, kanına nitrogliserin işlemiş birinin marifeti. En iyi bilgisayar birimlerinden biri bugüne bugün senin elinde.»

«Hem bölge, hem de ulus çapında. Ayrıca en modern. O denli de karmaşık ki, biz amatörler elimizi sürmeye bile çekiniyoruz. Uzmanımı hemen işe koşayım. Başka yapabileceğimiz bir şey var mı?»

– 37 –

Bunları söylerken Spike tepeden tırnağa işinin adamı kesilmişti. İşini bilen, kesin ve sert. Görülmeye değer bir dönüş yapmıştı doğrusu.

«Dinamitin kaynağını bulabilseydin...»

«Deneyeceğiz. Seninle tam anlamıyla işbirliği yapacağız. Az kalsın unutuyordum, plastik kutuyu bulabildiniz mi?» Dempsey'inkilerle karşılaşan Briggs'in gözleri gülüyordu.

Bu soruyu duyunca Dempsey'in bir tarafına iğne batırılmış gibi oldu. Bakışları Briggs'in gözlerine âdeta çakılı, düşünceleri hızla akıp geçiyordu. Çene kasları gerildi. Plastik kutunun sözünü bile etmiş değildi. Polis radyosunda da konunun geçtiğini sanmıyordu.

«Peki ama nasıl oluyor da—»

Briggs ağzı kulaklarında, «Bilmen gerekir,» dedi. «FBI için Patlayıcı aygıtların Bulunup Zararsız Duruma Getirilmeleri kitabını yazan sensin.»

Dempsey'in bütünüyle aklından çıkmıştı bu. «Yalnızca bir broşürdü,» dedi zoraki.

«Alçakgönüllülük sana yaramıyor, Jim. Bu konuda en çok başvurulmuş kitap hâlâ seninki. Örneğin, benim hemen bütünüyle ezberimde. Ayrıca pek de büyük bir düşünme gücü gerekmedi. Küçük plastik bir alıcının peşinde olacağını bilip duruyordum.»

Dempsey ister istemez gülümsedi. Briggs fena bir detektif sayılmazdı. «Onu bulduk,» dedi yalnızca. Durdu, sandalyesinden kalkıp kapıya doğru birkaç adım attı. Birden dönerek «Bombadan ucu ucuna sıyırmış olmalısın,» dedi.

Briggs birden ciddileşti. «En fazla on dakikayla,» diye yanıtladı. «Park yerine Ned'le birlikte döndük. Donnelly hemen arkamızda olmalıydı. Ned'e veda edip gaza bastım. Ben çıktığımda, Ned Ferrari'sine binmek üzereydi. Burnumuzun dibi işte.» Briggs'in Tiparillo'su kendi kendine sönmüştü. Kibritini çıkıp yeniden yaktı. Dempsey,

Briggs'in alışkanlıkla kibriti baş parmağıyla iki parmağı arasında kıvrıp cebine koyduğunu gördü.

Alışmış kudurmuştan beterdir, diye düşündü Dempsey ve yüksek sesle, «Çok şükür ki, çıkarken Bill'le beraber değilmiş- sin,» dedi.

«Amin,» diye yanıtladı Briggs.

Dempsey'in arabasına kadar birlikte yürüdüler. Briggs alçak sesle, «Jim,» dedi. «Biraz önceki davranışından dolayı ö- zür dilerim, ben aslında...»

«Önemi yok,» dedi Dempsey. Briggs için özür dilemenin ne denli güç bir iş olduğunu biliyordu.

«Olmaz olur mu? Azgın bir yarışmacıyım ben. Böyle yetiştirildim. Önce hayatta kalmak, sonra ilerleyebilmek için. Bu, kuvvetten çok teknik sorunu. Herneyse. Gittikçe düzeliyorum.» Belirsiz bir gülümseyişle dudakları kıvrılır gibi oldu. «Eskiden çok daha katıydım. Şimdi pek o kadar aldırımıyorum. İster inan ister inanma...»

«Aldırmayana sevsinler. Sen kurulu bir yaysın,» dedi Dempsey, gülme sırası ona gelmişti.

«Artık pek içimden geldiği gibi davranmıyorum. Ama bir zamanlar... Öyle yarışmacıydım ki, hiç kimsenin hiçbir şeyde beni yenemeyeceğini sanırdım. Dünyanın en büyüğü bendim. Şimdiyse, Tanrı canımı alsın, bazen sana bile fırsat verdiğim oluyor... Yelken yarışında bile.» Briggs küçük purosunu bastırarak söndürdü, izmaritini dağıtıp oraya buraya savurduktan sonra, plastik ucu cebine koydu.

Dempsey homurdandı. «Senin kazanmana izin veremem. Kaybedip de somurtan haydi neyse de, kazandığı halde surat asan hiç çekilmez.»

El sıkıştılar ve Dempsey gazlayıp gitti. Briggs'in özür dilemesi hoşuna gitmişti. Spike gururluydu. Birçok kez madalyayla ödüllendirilmiş bir deniz piyade albayıydı; savaşlarda komuta etmiş olmaktan gelen kararlılık ve saldırganlığın belirtilerini hâlâ gösterirdi. Dobra dobra konuşurdu. Belki de aşırı dobra. Bomboş bir odada kavga çıkarabilen tiplerdendi. Dempsey başını salladı. Bu balık başka balıktı. Başına buyruk biri... kendi kendisinin efendisiydi.

Briggs, Dempsey'in köşeyi dönüşünü izledi. Yakışıklı ve yıpranmış yüzü gergin, ince dudaklı ağız dalgalı bir çizgiydi. Birden çakı gibi hazırola geçti, topuklarını şaklattı ve Dempsey'e Yavru Kurt selamı verdi.

Dempsey 16:30'da karargâhtaydı. Bomba haberini duymuş olan gazeteciler dört kez telefon etmişlerdi. Belli hepsini idare etmişti.

**

«Bu sarıyı al, bir harika.» Hetty Starr derin bir soluk aldı ve bütün dünyaya söylemiş gibi, «Ne güzel koku değil mi, siz de seviyor musunuz? Cennet de böyle kokuyor olmalı.»

Hetty'nin ev işlerine bakan Bayan Foxx, «Evet, ham'fendi,» diye yanıtladı ve taze koparılmış gül demeti elinde, eve doğru yürüdü. Bayan Foxx hanımının her sözüne kulak aşmamayı çoktan öğrenmişti. Hetty'nin düşünceleri onun akıl erdireceği şeyler değildi. Tek bir yanıt bellemişti. «Evet, ham'fendi.»

Hetty mermer kerevetine oturdu. Bütün dünyada en sevdiği yer burasıydı. Bayan Foxx öğleden sonra çayını hazırlamıştı. Hetty'nin bakışları gül bahçesini tarıyor, çiçeğe duran her şeyi inceliyordu. Gül renklerinin bütün nüansları vardı. Mah- çup gelin kırmızısı, lavanda rengi, karides pembesi, beyaz ve civciv sarısı. En çok sevdiği renklerse altın sarısının tonlarıydı. Bir kez daha derin bir soluk aldı. Denizin taze kokusuna karışmış gül kokuşuydu bu. Sarhoş edici bir rayiha... Bugün deniz sakindi.

Kendine bir fincan çay koydu ve gözlerini yumdu. Bu saat onun asude saati, günün içekapanış ve anılar, vaktiydi. Hetty yalnızca bu saatte gözlerini geriye çevirirdi. Anılar da ne anılardı ya! Hollywood'un Hollywood olduğu 1930'lu ve 40'lı yıllarda Hetty Starr sinema kraliçesiydi. En iyi karakter oyuncusu olarak iki kez Oskar

almıştı. Hollyvwood'un yetiştirdiği en büyük dram oyuncusu olduğu hemen hemen bütün eleştirmenlerce kabul edilmişti.

Şimdiyse, otuz dokuz yaşında yeni bir meslek düşünmekteydi. Eski bir arkadaşı olan Josh Morgar/ ona Broadvay'de bir rol önermişti. Gözlerini açarak fincanını aldı ve avucunda tuttu. Kendisini etiyle kemiğiyle sahnede, ramp ışıkları altında düşündü. Aradan geçen bütün o yıllardan sonra... Nabızı deli gibi atmaya, kanı kaynamaya başlamıştı. George'un ölümünden beri kendini hiç böyle duyumsamamıştı. Başarılı bir banker olan

George VWebster'le evlenince, kocası ve deniz kenarındaki Sahil Cenneti adlı malikâneleri onun bütün yaşamını doldurmuştu. Sahneden çekilip kendini hayır işlerine ve yoksullar yararına temsiller vermeye adanmış, Fairport'un Görkemli Hanımefendisi olmuştu. George'un ölümünden sonra geçen son dört yıl içinde tam bir unutulmuşluğa gömülmüş, zamanı dondurmuş, duygulan askıda, âdeta uyuklayan beyniyle, hiçbir şeyin derinine dalmadan yüzeyde yaşamıştı. Çayından ard arda yudumlar aldıktan sonra fincanı tabağına koydu.

Hetty başını çevirip tuzlu deniz havasını yine içine çekti. Bir kez de Broadway'i denemeyi her zaman isteyip durmuştu. Ölümün dışında hiçbir şey onu asla korkutmamıştı. Ölümdense ölümüne korkardı. Ölüm o denli kesin bir perde inişiydi ki, artık ondan sonra hiçbir alkış, ne kadar güçlü olursa olsun sizi yeniden sahneye çıkaramazdı. Hayır, buna dayanamazdı. Sahneyi denemek için çok geç kalmış, değildi. Deneyeceğim, diye düşündü Hetty.

Niçin olmasın? Bette, Katharine, Helen, Ginger başarabil- diklerine göre, ben haydi haydi başarırım. Ben her zaman en iyiydim.

Bir gülümseyiş aydınlattı yüzünü, kendinden emin, doyum- lu bir gülümseyiş. Morgan'ın onun için hangi rolü ya da oyunu düşündüğünü bilmeden öneriyi kabul etmek, bir yerde, henüz tanımadığı biriyle nişanlandığını ilan etmek gibiydi.

Kalkarken, heykeline dokundu. Ölümünden önce George bahçe için onun insan boyunda üç heykelini ısmarlamıştı. Bunlardan ikisi Hetty'yi, kendisine Oskar kazandıran rollerinde, ü- çüncüsüyse gelinlik giysisiyle gösteriyordu. En çok sevdiği, en gerçek Hetty de oydu.

Bu akşam kendisini televizyonda izleyeceği ânı iple çekiyordu. En büyük sırlarından biri de, film şeridindeki rollerinin her birini yeniden yaşar, âdeta yeniden oynarken, belirli bir sevinçle coşmasıydı. Aradan geçen nice yıllardan sonra, şimdi bile, izlerken kendinden geçer, oyununun bütün ince ayrımlarını yetkinliğe ulaşmış bir usta gözıyla titizlikle inceler, tadını çıkarırdı. Diğer kadın ve erkek oyuncuların da kendilerini beyazper

de de izlerken aynı derin heyecanı duymadıklarını merak ederdi.

Bu hafta, beşinci kanalda gece yarısı programında Hetty Starr'ın filmlerinden bir dizi vardı. Bu akşam onun gözdelerinden biri, Bermuda'da Balayı oynuyordu. Bu onun ilk filmiydi. Genç ve tertemiz gelini o denli sevecen bir biçimde oynamıştı ki, bu rol onu bir gecede yıldızlığa yükseltmişti. Bu filmde baş erkek rolünü oynayan George'un gerçekte ilk sevgilisi olduğunu pek az kimse biliyordu. İlk sevgisi ve ilk sevgilisi. Gerçek yaşamlarındaki bu aşk, altı ay boyunca Hollywood'u tutuşturan bir sevdâ masalı olmuştu. Anılarının sıcaklığı ve filmini tekrar izlemenin sevinciyle yüreği kuş gibi çırpındı.

Hetty kırmızı balıklı havuzuna doğru yürüdü. Bebecikleri, Tony ve Oskar neredeydiler? Bütün gün onları hiçbir yerde görmemişti. Adlarını çağırdı. Ses yok. Havuzu çeviren çitin altından mızıklanan seslerini duyar gibi oldu. Bir gidip bakmalıydı.

Hetty eve doğru can havliyle koşarken, haykırıyordu, «Bay Foxx, Bay Foxx çabuk gelin. Tany ve Oscar'a bir şeyler oldu.

Doktor Sprott'u çağırın. Bebeciklerime bir şeyler oldu.»

* *

Gus Belli yutkundu ve kapı ziline düğmesine bastı. Uzayan dakikalardan sonra kapıyı Donnelly'nin on iki yaşındaki kızı açtı. «Babam öldü,» diyerek boğulurcasına hıçkıran kızcağız, elleriyle yüzünü kapadı. Belli başını eğdi ve yeniden yutkundu. Bir an koluyla sardığı kızcağızın yanından geçerek oturma odasındaki bir divanda oturmakta olan, muhtarın dul karısı Made- laine'nin yanına yürüdü. Kadın sessiz fakat açıkça ağlıyor, hıçkırıklar göğsünün derinlerinden yükseliyordu. Gözlerini dolduran yaşlar bir an duruyor, sonra yeniden akmaya başlıyordu. Yüzü allak bullak olmuş, gözleri şişmiş yanakları sarkmıştı. Belli şimdi gidip başka zaman gelmeyi önerdiyse de, Madelaine konuşmak istiyordu.

«İçimi dökeyim de açılalım,» diye hıçkırdı. «Onu şimdiden öylesine özleyorum ki ...Şuramda bir acı, bir boşluk var, dayanamıyorum. Onu öldüren adama duyduğum nefret gibisini

ömrümde hiç duymadım. Onu bir kaşık suda boğabilirdim.» Yüreği ağzında, hıçkırıklarla sarsılıyordu. «Midemin üzerinde halattan koca bir düğüm atılmış gibi, geçeceğini de hiç sanmıyorum. Böyle bir şey neden bizim başımıza geldi?»

Belli'nin verecek yanıtı yoktu. Polisliğin en nefret ettiği yanı buydu işte. Ne var ki, gereksinilen bilgiyi alabilmek için acıya da, üzüntüye de bir yerde ara vermek şarttı. Detektiflikte gerekeni elde edebilmek için bazen bir rahip kadar sevecen, bazen de bir ağır sıklet boksörü kadar hayvanca acımasız olmak gerekiyordu. Doktorun gelip Madelaine'e yatıştırıcı bir ilaç verdiğini gördükten sonra ayrıldı.

Caddenin alt yanına vardığında, elinin tersini gözlerine siper ederek cebinden çıkardığı kâğıt mendille burnunu sildi. Yutkunarak boğazındaki acılıktan kurtulmaya çalıştı. Belli hep bir ipucu bulabilmek umuduyla Donnelly'nin komşularıyla, arkadaşlarıyla konuştuysa da, dişe dokunur hiçbir şey bulamadı. Bu , işin albenili bir yanı yoktu. Baştan aşağı angaryaydı. Saatler süren sorgulamalar zaman zaman gerçekten umut kırıcı oluyordu.

Posta Caddesindeki trafik akşamın erken saatleri için alışılmadık ölçüde azdı. Adam dikiz aynasını ayarladı ve gazı kök- ledi. İki blok ilerde yüksek hızla bir sağa dönüş, bir sonraki kavşaktaysa önce keskin bir sola dönüş, daha sonra yine bir sağa dönüş yaptı. Arkadan gelen yoktu. Normal seyir hızına indi, kendisini diri, dipdiri hissediyordu. Derin bir soluk aldı. Barbara bekliyor olmalıydı.

Tedbirli olmanın tam sırasıydı. Kimliği anlaşılırsa her şey suya düşerdi. Bu seçkin oyununun içine edilirdi. Sürekli ilişkilere inanırdı. Şu anda karısından başka üç tanesini daha idare ediyordu. Kızların hepsi karısını biliyor, ama hiçbiri birbirini bilmiyordu. Böylesi daha zevkli oluyordu. Sürekli bir çözüm olama- kiciliğini vurgulayan beyaz bir bluz vardı. Yüzü güzel, gülüşü hoş, kı yoktu. Aslında kızların her biri yalnızca içinde bulunduğu ânı yaşıyordu. Yaradılışları buydu. Yine de hepsi farklıydı. Esmeri, kızıl saçlısı, sarışını. Yüksek sesle güldü. Kızları planı gibiydi ler... mükemmel...

Barbara onu bekliyordu. Arabasının sesini duyunca arka avluya çıktı. Üzerinde kırmızı, kısa bir eteklikle, vücudunun çekiciliğini vurgulayan beyaz bir bluz vardı. Yüzü güzel, gülüşü hoş. gözleri kahverengi, yaz için kısaltılmış ve kırmızı bir kurdelayla geriye toplanmış saçları koyu kestane rengiydi. Cildi altın renginde yanmıştı. Bu kılıfın içinde vahşi ve şehvetli bir ruh vardı. Onun ziyaretleri için yaşıyordu. «Merhaba sevgilim. Bugün seni çok özledim. Pat ve arkadaşı televizyon izliyorlar. Havuz evine gidelim, daha iyi.»

Adam başıyla onayladı. Barbara'nın dokuz yaşındaki kızı Pat'ın gözünde Adam bir süpermendi. Çocuğun önünde herhangi bir sevgi gösterisinde bulunmamaya dikkat ederlerdi. O da onları yalnızca arkadaş sanıyordu.

Barbara önde, Adam arkada dar bir yoldan aşağı indiler. Çiftlik tipindeki ev bir çıkmaz sokağın sonundaydı. Avlusu sık taflan ve ağaçlarla dış dünyadan soyutlanmıştı. Evin arkasındaki bir metre genişliğindeki akarsuyun önüne küçük bir yüzme havuzu oluşturacak biçimde baraj yapılmıştı. Bu havuzun yanında Barbara'nın havuz evi dediği bir soyunmagiym odası vardı.

Odaya ayak basmalarıyla kapıyı kapaması bir oldu Adamın. Önce sevgiyle, sonra özlemle öpüştiler. Barbara arkasına u- zanıp kapıyı kilitledi. Adam kadının açlığını hemen hissetti. Öte yandan, işlemiş olduğu cinayet onu normalin üstünde tahrik etmişti. Eteklığın altına kaydırduğu elini kadının zevkten ıslanan gizli bölgelerinde dolaştırdı. Birlikte yere düştüler. Kadın erkeğin pantolonunu sıyrıldı, külotunu kalçalarına, sonra da çabucak daha aşağılara indirdi. Adam külotu bir tekmede köşeye fırlattı.

Üzerine rahat bir köpüklü kauçuk yatak serili tahta kerevete sürüklendiler. Dolu dizgin seviştiler. Zevkten haykırmamak için Barbara elinin tersiyle üç kez ağzını kapadı. Erkeğin tükendiğini hissettiğinde onu sık sıkı tuttu, bırakmadı. Birlikte ağır ağır ayağa kalktılar, tutkuyla öpüştiler. Sonra Barbara mutlulukla güldü ve sekerek uzaklaşıp havuza daldı. Çabucak duş yaparak kurulanıp, giyindikten sonra arabasına atladığı gibi sa-
vuşan Adam, Barbara'nın yanında yirmi dakikadan az kalmıştı.

*

**

Dempsey akşamı evinde geçirdi. Brenda, Donnelly'nin ölümünü 6:00 haberlerinde duymuş, Fairport'daki herkes gibi âdeta şok geçirmişti. «Anlamıyorum,» diyordu. «Hiç anlamıyorum, inanılır gibi değil. Bell'i sevmeyen yoktu.» Bomba olayı bütün televizyon kanallarında kısa ve kuru bir biçimde verilmişti. Brenda yemeği ısıtmış, o yerken de muhtardan ve karısından söz etmişti. Daha sonra Jim, Donnelly'nin ölümünü kafasında evirip çevirirken, Brenda, Cindy ile bir çocuk kitabı okumuşlardı. Kızının okumasındaki yavaşlık karşısında Brenda'nın midesine kramplar giriyordu. Endişesini göstermemek için Cindy'nin doğru okuduğu her sözcükte onu yüreklendiriyordu. Çocuğa yardım etmek, ona yüksek sesle kitap okumak istiyordu. Fakat doktorlar bunu yasaklamışlardı. Cindy basit şeyleri kendi kendine yapmayı öğrenmeliydi. Brenda gözlerinde biriken yaşları engelledi, korkunç bir düş kırıklığı içindeydi. Cindy'yi göğsüne bastırdı. Kızcağız yaralı bir kuş yavrusuydu sanki.

*

**

Adam televizyonu kapadı. Saat 22:00 haberleri bomba alayından çok kısa söz etmişler, hiç görüntü vermemişlerdi. «Daha durun bakalım.» Maroken koltuğunda geriye yaslanarak günün olaylarını, kendinden memnun, yeniden zihhinden geçirdi. 'D' günü başarılıydı. Donnelly artık yoktu. Tam plana uygun biçimde, dinamit paketini ön koltuğun altına yerleştirmiş, oyun kâğıdını arka çamurluğa yapıştırmış ve bütün bunları, gerekli olmadığını bildiğinden, kılık değiştirmeden ve görülmeden otuz saniyeden az bir zamanda yapmıştı.

Yaşasın... İşte en sonunda planı işliyordu. Cinayet suçların en yücesiydi. Bütün çağlar boyunca henüz büyük bir canı görülmemişti. Diğerlerinin arasında sivrilene hiçbir katil düşünme- miyordu. Karın Deşen Jak, Mavi Sakal, Lizzie Borden, Manşon... Bu grupta büyük bir zekâ da sivrilmiş değildi. Hepsi manyak, hepsi geri zekâlıydı. Ünlerini birden fazla kez öldürmüş olmalarına borçluydular. Yüzünde kurnaz bir gülüş belirdi. Cinayet en yüce suçsa, kitle cinayeti bundan da yüce, yücelerden yüceydi.

Koltuğundan kalkıp masasına doğru yürüdü. Plan mükemmeldi. Yepyeni boyutlar bulacaktı. Biliyordu, en büyük kendisiydi. Bunu kanıtlayacaktı. Hem de herkese. Defterini çıkardı. Listesinde iki numara olan muh'tarın, yani maça papazının üzerine

kara kalemle bir çarpı işareti çekti. Halkın gözü önünde kurban etmek üzere Donnelly'yi bile bile seçmişti. Donnelly, Dempsey'in, şu Yavru Kurt polis şefinin yakın arkadaşıydı.

3 Haziran Salı
Kayan Bir Yıldız

Vakit gece yarısını geçmişti ve Adam yine hareket halindeydi. Bir gölge gibi merdivenlerden kayarak mutfaktan geçip garajda duran arabasının yanına geldi. Motoru çalıştırdı, caddeye çıktı, bütün kasabayı bir uçtan bir uca geçerken hiçbir araca rastlamadı. Sound Körfezi görüldüğünde, siyah kadife suların üzerinde danseden ayışığının elmas pırlıltısındaki güzelliğini hayranlıkla seyretti. Kıyı boyunca serin bir gece meltemi esiyordu. Büyük bir malikânenin girişindeki sağlam ama zarif bir demir kapının önünde durdu. Taş sütunun üzerindeki bronz plakada «Sahil Cenneti» sözcükleri okunuyordu.

Malikânenin bütün çevresini kuşatan uzaktan kontrol elektronik güvenlik sisteminin üstündeki kırmızı ışık yandı. Sistem çalışıyordu. Bu elektronik ışık demetinin içine herhangi bir can-

lı ya da nesne girdiğinde, hemen bir işaret çıkıyor ve polis merkezindeki bir uyarı devresi alarmı geçiyordu. Polis dört dakika içinde orada oluyordu. Adam bu mekanizmayı üç dakika elli iki saniyeye ayarlamıştı.

Cebinden bir anahtar çıkardı. Asıl anahtarın, haftalarca önce hazırlanmış bir benzeriydi bu. Anahtarı kapının dışındaki kontrol deliğine sokarak sistemi devreden çıkardı. Kurbanının bunu farkedeceğinden emindi. Adam onun şu anda ne yaptığını, nerede olduğunu biliyordu. Televizyonlu odada, umduğu gibi, ışık vardı. Mutfağın üstündeki bölüm bütünüyle karanlıktaydı. Hanımın hizmetine bakan karı koca çok yaşlı ve ağır iştir oldukları gibi, şu anda da derin uykudaydılar.

Adam mutlulukla kıkırdadı. Şu lanet olasıca Dobermanlar onu rahatsız etmeyeceklerdi. Arka cebinden meşin kılıfı içinde bir dizi maymuncuk çıkardı. Kapıyı tutan asma kilit otuz saniyeden az bir zamanda teslim oluverdi. Kapılar ardına kadar açıldı ve Adam bir yılan gibi sessizce malikânenin içine süzül- verdi.

Makyajını sildikten sonra Hetty Starr ağır ve rahat hareketlerle köpüklü banyosunu yapmış, kurulanıp lavanta kokuları sürünmüş, şimdi de yüz bakımının son rötuşlarını yapmaktaydı. Tuvalet masasının üzerindeki aynada büyük bir dikkatle yüzünü inceledi. Zamanın en çabuk insan yüzü için geçtiğini çoktan öğrenmişti.

Hetty cildiyle övünürdü. İpek gibi olması ve genç görünmesi herkesi şaşırtırdı. Bir de nasıl kendine baktığını bilselerdi. Kısa saçlarını klasik, küçük kız biçiminde fırçaladı. Bu, onun ayırıcı özelliği idi. Basil'in gelip saçlarını boyamasına yalnızca iki gün kalmıştı. Doğal rengiyle platin karışımının tam kıvamını tutturmakta Basil'in üstüne yoktu.

Üzerine ipek kombinezonu ve saten geceliğini giyerek yatak odasının hemen bitişiğindeki kapitone divanın üzerine u- zandı. Uzaktan kontrol aygıtıyla televizyonunu ayarladı. Film henüz başlamıştı. Kısa kristal bir VVaterford bardağına üç buz parçası, üzerine biraz viski koydu. Ağır ağır yudumlayarak u- mutla beklemeye koyuldu.

Şimdi bütün varlığıyla, çocuk gelin Jane Alden'in rolüne girmişti. Bir kez daha George'un güçlü kollarında, onun öpüşle- riyle tıkanıyor, sevgisiyle boğuluyordu. Bütün dünyayla barıştı. Derin derin içini çekti.

Adam çevik hareketlerle dışardan Hetty'nin yatak odası balkonuna tırmandı. Bir sıçrayışta parmaklığı aştı ve kauçuk tabanlı ayakkabılarıyla sessizce ilerleyip camlı kapıdan içeriye bir göz attı. Umduğu gibi, Hetty yüzü karşıya dönük olmak üzere divanında uzanmış yatıyordu. Balkon kapısının mandalını yavaşça kaldırarak sessizce odaya süzüldü. Hetty onun varlığını farketmi mi diye bir süre hareketsiz bekledi.

Farketmemiştir. Tüm varlığıyla kendi âlemine dalmıştır. Adam kemerine takmış olduğu, yelken bezinden yapılmış iki torbadan birini aldı, bûzgüsünü gevşetip, divanın arkasındaki masaya doğru sessizce süründü. Torbayı yavaşça masanın üstüne koydu ve birkaç adım geri çekilerek çiçekli perdelerin loşluğuna gizlendi.

Saniyeler sonra bir çingiraklı yılanın üçgen biçimindeki başı torbadan yavaşça yükseldi ve etrafa bakındı. Sonra ince u- zun gövde hızla masanın üstüne kaydı. Hayvanın gözleriyle burun delikleri arasında bulunan ısıyı bulma organı, Hetty Starr'ın vücudundan yayılan sıcaklığı hemen duyumsadı. Merakı kabaran yılan ağır ağır vuruş uzaklığına sokuldu ve çöreklenildi. Kafası gözdağı verir biçimde dengelenip süzülür. Boncuk gözleri Hetty'nin beyaz ensesini büyülenmiş gibi izliyordu.

İkinci reklam başlamıştı ki, Hetty bardağına uzandı. Bu hareket yılanı tahrik etti. Kuyruğu şiddetle çingirdi. Hetty'nin başını kaldırmasıyla birlikte şimşek gibi atılıp dişlerini kadının boynuna geçirdi. Hetty'nin boğazından korkunç bir haykırış koptu. Elleri boğazındaki yılanı paralamak için çırpındı. Zehir sinir sistemine yayılırken, boğazına felç inmişti bile, solunum zorluğu çekiyordu. Bilincini yitirip divanın üzerine yığıldı.

Adam kepçesini uzatarak çingiraklı yılanı yeniden yakalayarak torbasına koydu. Öbür torbasından haftalarca önce bir model üzerinde hazırlamış olduğu maça kızı maskesini çıkardı. Rafın üstünde duran ve yaşamında çok değer vermiş olduğu iki Oskar heykelciğinin sessiz bakışları altında, Adam'ın eldivenli eli ölümün maskesini Hetty'nin yüzüne koydu.

Televizyonu kapatıp ışıkları söndürdükten sonra balkon kapısından çıktı. Elektronik çiti geçince, ana girişte durdu, kapıları kapattı, asma kilidi taktı. Elindeki anahtarla güvenlik sistemini yeniden devreye soktu. Kırmızı ışığın yanı sıra her şeyin yerli yerinde ve düzenli olduğunu gösteriyordu.

On beş dakika kadar sonra Adam yılanı eski yerine, üzerindeki açıklıktan kaydırarak cam kutusuna koyuyordu. Diğer üç yılan, «eve hoşgeldin, gazan mübarek olsun» der gibi yeni gelene doğru sürünerek yaklaştılar. Adam kutunun üst camını kapattı, yılan kepçesini çengele astı ve bodrum merdivenlerinden üst kata çıktı.

Daha sonra dairesinde sessiz sedasız otururken Hetty Starr'ın ölümünü yeniden düşündü. Kadının bakışlarına takılıp kalmış o aşağılık korkunun, kendisini bu denli sarsmış olmasını azıcık şaşırtıcı buluyordu. Zehirden olduğu kadar korkudan da ölmüştü. Bir kara kalem Hetty Starr'ın, listesindeki üçüncü kişi olan maça kızının üzerini çizdi.

Stereosuna bir Oscar Peterson bandı koydu ve rahat maroken koltuğunda geriye kaykılarak dinlemeye koyuldu. Birdenbire düşüncelerini bulanık ve hafiflemiş, kendisini de kıtalar ötesinde Vieanna'nın opera sahnesinde hissetti. Dünyanın en ünlü fültçüsü olan Oscar'a başlama işaretini verdi. Sonra som gümüşten flütünü eline aldı ve sesini denedi. Titreşimli sesler stereodan yayılan müziğin üzerine yükselerek dansettiler. Tiz seslerde kuşlar gibi cıvılayan, peşlerde su gibi tatlı akışlı inanılmaz notalar yağmurunu üretirken, dinleyiciler saygılı bir suskunluk içinde kendilerinden geçiyorlardı. Notalar yağmuru şiddetini arttırarak önce bir melodi fırtınasına, en sonunda da bir müzik kasırgasına dönüştü.

Gamları üç buçuk oktav üzerinden dizerek mi bemollerden fa diyezlerle atladı. Uzatmalı notalarda seslerin parlaklığı soluk kesecek denli tatlı ve düzgündü. Trompet gibi yumuşak ve dolgun sesler çıkararak, müziğini fantastik bir biçimde bitirdi. Dinleyiciler bir anda tek vücut gibi ayağa fırladılar, sürekli bir el şakırtısı salonun ortasında dağlardan inen bir çavlan gibi patladı. Adam sarsılarak düşerinden sıyrıldı, stereoyu kapattı ve umutla bekledi.

Artık daha sık hayallere dalıyor, ama her birinden sonra

yine aynı yere dönüyordu. İçinden yükselen ve diğer bütün düşünceleri kovan o sese. Yaşlı bir erkek sesiydi bu, açık seçik ve titreşimli. Ve bir tek mesaj veriyordu: «Öldür!»

*

**

Salı sabahı sıcak, yapışkan ve nemli başlamış-tı. Ortalık hamam gibi olacağa benziyordu. Şefin klima aygıtlı bürosunun camları içerden yer yer buğulanmıştı. Dempsey, Farrow ve Belli bomba olayı şüphelilerinin bir listesini yapıyorlardı. Hiçbir yere ulaşamamışlardı.

Telefon çaldığında bayağı ferahladılar. Farrow uzandı. Dempsey alışkanlıkla masasının üstündeki saate baktı. Sabahın 9:50'siydi.

«Ne!» diye haykırdı Farrovv inanmaz bir sesle. «Hetty Starr mı? Hemen geliyoruz.» Bir düğmeye basıp bağırarak emirler yağdırdı. «Lou, güvenliği bul, hemen Hetty Starr'ın malikânesine gidip alarmı kessinler. Kadıncağızı öldürmüşler.»

«Öldürmüşler mi?» diye yankılandı Dempsey'in sesi. «Hangi cehennem boşandı yine?»

Devriye arabasına doğru koşarlarken, Farrovv telefondaki azıcık bilgiyi onlara aktardı. «Kâhya kadın telefon etti. Biraz önce Hetty Starr'ı ölü bulmuş.»

Dempsey sordu. «Öldürülmüş olduğundan emin misin?»

«Yüzünde bir ölüm maskesi varmış, maça kızı.»

«Aman Tanrım!» diye haykırdı Belli. İstavroz çıkarıyordu. «Delinin zoruna bak.»

Dempsey Sahil Cenneti'nin açık bahçe kapısından girerken, bir devriye arabası otomobil yolunda beklemekteydi. Sürekli alarm çalıyordu. Güvenlik görevlisi henüz gelmemişti.

«Şu Tanrının cezası şeyi sustur!» diye haykırdı Dempsey. «Kafam kazan oldu.»

Belli arabaya koştu. Bir dakika geçti geçmedi, devre sustu.

«Teşekkürler.» dedi Dempsey, mavi gömleği terden sucuk gibi olmuş ve saçları meşin gibi parlayarak dönen Belli'ye.

«Benim bir şey yapmama gerek kalmadı. Güvenlik görevli si gelmişti. Devriye arabası için kapıyı açmalarıyla alarmın kesilmesi bir oldu,» diye açıkladı Belli. «İçerden kurcalanmışa benziyor.»

Dempsey devriye arabasıyla gelip divanda yatan cesedin etrafında dolanan polislere, «Hiçbir şeye dokunmaycsınız,» dedi. Cinayet yerini, henüz ayak altında kalmadan, bizzat incelemek konusundaki delice tutkusunu adamları bilirlerdi. İpucunun tazesinin en önemli olduğuna inanırdı Dempsey. Yıllardır adamlarına, cinayet yerinde hiçbir şeye dokunmamalarını, başlarına kaka kaka öğretmişti. Bu konuda bıkip usanmadan verdiği vaazlar hep şu cümlelerle biterdi. «Elleriniz ceplerinizden çıkmasın. Bu gibi durumların yarıdan çoğunda parmak izlerini bırakanlar bizzat polislerdir.»

Tıbbi araştırmacı Doc Brody, laboratuvar teknisyeni Paul Rice'la birlikte gelmişti. Dempsey onları görünce sevindi. Brody'- nin yetenek ve becerisine büyük saygı duyardı. Adamın sanki bütün yaşamında mesleğinden başka bir şey yoktu. Altmış yaşına karşın, işinde canlı ve coşkuluymuş. Yuvarlak yüzünün derisi kırışık, sulanmış yorgun gözleri, çift mercekli gözlüklerinin altında kocamandı. Ağarmış kıvrıkcık saç tutamlarıyla çevrili tepesinin keli parlıyordu. Biçimi bozulmuş vücudu tıknaz ve gevşek, göbeği fırlaktı.

Brody, Hetty'nin üzerine eğildi. Çabucak nabzına baktı, hüznle başını salladı. Ölüm maskesini kaldırdı. Hetty Starr'ın yüzünde acı ve korkuyla karışık garip bir ifade donup kalmıştı. Boynu garip bir biçimde şişmişti. Brody kurbanın cesedine iyice eğildi. Deneyimli bakışları boyun kısmına takılmıştı.

Brody kendini tutamadı, patlar gibi, «Boyundaki bu iz, zehirli yılan ısırığı değilse, diplomamı yerim,» dedi.

«Yılan ısırığı mı? Şaka etmiyorsun ya?» Dempsey daha iyi görebilmek için Brody'nin yanına çömeldi.

«Şu diş izlerini görüyor musun? Arizona'dayken bunlardan yüzlercesini iyi ettim.» Çift mercekli gözlüklerini burnunun üstünde geriye iterek düzeltti.

«Ne cins bir yılan bu şimdi?» Dempsey fısıltıyla sormuştu.

«Engerek türünden. En büyük olasılıkla bir çingiraklı yılan.»

«Çingiraklı yılan mı?» Rice'in şaşkınlıktan ağzı bir karış kalmıştı.

«Evet... ve de izlerin boyuna bakacak olursan, kallavi bir hergele,» dedi Brody.

Rice'in tedirginlikle gürk diye yutkunduğu işitildi. Sonra sordu. «İyi ama, buralarda kimin bir çingiraklı yılan bulacak hali var?»

Kimseden yanıt gelmedi. Dempsey, Farrovv'u bir kenara çekerek evin her yanında titizlikle yılan aramalarını emretti. Farrovv'un bir anda kâğıt gibi olan yüzünde çilleri iyice ortaya çıktı. Yılan yerine, bir köşede pusu kurmuş silahlı birini aramaya razıydı şu anda.

Brody yaraları inceleyip bir yandan tıbbi açıklamalarda bulunurken, Dempsey ile Rice onu dikkatle izliyorlardı. «Boyundaki şu şişme var ya, kandaki alyuvarların çözüldüğünün belirtisi. Ama ölüm nedeni, yılan zehrindeki toksinin sinir sistemini felç etmesi. Bu tabii, sinir merkezlerine ulaşıyor, dolayısıyla topye- kün felç, solunum sistemi de duruyor.»

«Ama,» dedi Rice şaşırmış yüzüyle araya girip. «Yılan sokmasının ölümle sonuçlandığını bilmezdim.»

Doktor bakışlarıyla Rice'in yüzünü araştırdı. «Siz herhalde Batı Yakasında pek bulunmadınız, öyle değil mi?»

«Hayır, St Louis'ten öteye geçmedim.»

«Evet, size şu kadarını söyleyeyim, büyük bir yılan... yüzde, boyunda ya da göğüste ısırık... ölüm yüzde doksan. Ayrıca bir de kişinin o anda korkudan eli ayağı kesilmişse, ölümün yıldırım çarpmasından hiç farkı olmaz.» Brody ayağa kalktı. «Zayıf bir kadın... büyük bir yılan... biranda cin çarpmışa dönüyor... boynu... zavallı, elinden ne gelirdi ki..., Jim, fotoğraf işi tamamsa, cesedi otopsiye aldırma istiyorum.»

Dempsey başıyla onayladı. Rice'in adamları parmak ve a- vuç izi çıkarmak için toz serpme işlemlerine girişirlerken, onlar da evi karış karış incelemeye koyuldular. Katilin odaya büyük olasılıkla balkon kapısından girmiş olduğuna karar verdiler.

Tom Farrovv, rahatsız ne demek, iyiden iyiye tedirgindi. Zaten öteden beri yılan deyince tüyleri diken diken olurdu. Gel

gör ki, şimdi burada kocaman bir çingiraklı yılanla saklambaç oynuyordu işte. Koskoca adamın yapacağı iş miydi yani? Bütün sinirleri ayakta, bütün hücreleriyle uyanık ve hareketleri alabildiğine ağırdı. Faltaşı gibi açılmış gözleriyle her köşe bucağı didik didik ediyordu.

Üst kattaki odalar tümüyle Hetty'nin meslek yaşamına a- danmıştı. Farrovv'un bunu farketmemesi olanaksızdı.

Duvarlar Hetty'nin, Hollyvwood'un gala gecelerinde, hayırseverlerin toplantılarında ve şık balolarında çekilmiş yüzlerce fotoğrafıyla kaplıydı. Bu fotoğraflarda Hetty, Oscar'lar alıyor ya da birçok ünlüyle birlikte görülüyordu. Filmlerindeki sahneleri yansıtan resimler de çoktu. Bu evi başka koşullarda gezmek, kimbilir ne büyük bir zevk olurdu. Örneğin, Sally...

Arkasında duyduğu pat diye bir sesle yüreği ağzına geldi. Topaç gibi dönerken elini tabancasına attı. Krem - kahve renkli iri bir siyam kedisi köşede kıvrılmış yatıyordu. Hayvanın mavi gözleri küçümser gibi dik dik bakıyordu. Farrovv'ın eli yanına düştü. Derin bir soluk aldı ve damağını kaldırdı. Cenabet kedi üstelik şaşıydı

da. Farrovv hafifçe ılık çaldı. Yine de şansım varmış, ya hıncır kedi bir de kara olsaydı, diye geçirdi içinden.

•Dempsey ve diğerleri de odaları birer birer araştırırken gelip Farrovv'a katıldılar. Bayan Starr ve kocası gerçekten evi üstün bir zevkle döşemişlerdi. Her ikisi de Çin porselenleri, Ming Hanedanı vazoları ve şeffaf beyaz yeşimin doymak bilmez top-layıcılarıydı. Evin her yanı güzel vazolar, lambalar ve müzelere girecek denli değerli heykellerle tıklım tıklım doluydu. Döşeme saray boyu Kirman halılarıyla kaplı, duvarlar El Greco, Manet, Picasso ve Cezanne'in resimleriyle süslüydü. Hemen hemen bütün odalar aydınlık ve havadar olup, Sound Körfezinin ışıltılı mavi sularının görkemli manzarasına açıktılar. Dempsey'in içinden bir ara, alt kattaki odalara çağlayan gibi dolan güneş ışığı, üst katta cansız yatan vücutla acı acı alay ediyormuş gibi bir düşünce geçti.

Ne yılanı benzer bir şey, ne de başkaca bir ipucu bulmaktan umudu kesince, araştırmalarını çevrede yoğunlaştırıp özel bir dikkatle elektronik alarm sistemini, bahçenin çevre çitini ve Hetty'nin odasına çıkan asma parmaklığını incelemeye koyul dular. Rice'in ekibi dikkatle yerde ayak izi arıyor ve her açıdan fotoğraf çekiyordu, ancak hiçbir şey bulamadılar.

Yeniden binaya dönerlerken Dempsey, Farrovv'dan güvenlik görevlileriyle görüşüp, alarm sistemiyle oynamanın ve anahtarın benzerini elde etmenin herhangi bir kimse için olanaklı olup olmadığını öğrenmesini istedi. Hetty'yi her kim öldürmüşse, bunu çok iyi planlamıştı. Yanında öldürücü bir yılan ve özel hazırlanmış bir ölüm maskesi getirmişti. Ayrıca ne yapmışsa yapmış, o canavar Dobermanları da etkisiz duruma koyabilmişti.

«Dobermanlar mı?» diyen Farrovv zıncı diye durdu, sapsarı yüzünde çilleri yine belirmişti. «Ne duydum, ne de gördüm...»

«Püf noktası da bu ya,» dedi Dempsey. «Hetty'nin Tony ve Oscar adlı iki Dobermanı vardı. Sürekli yanında bulundururdu. Çevrede kol gezen bu hayvanlar onun güvenlik kalkanıydılar.. Hiç kimse yoktur ki...»

«Saldırmazlar ya?» Farrovv şefine umutla baktı.

«Hetty olmasın, alimallah, paralarlar da parçanı bulamazsın.»

Farrovv endişe dolu gözlerle dört bir yanına bakınırken, tabanca kılıfını düzelterip okşadı. Malikâne güzel olmasına güzeldi de, isteyeninin olsundu. O, karargâh denen fakirhaneye dönmeye can atıyordu. Çabuk silah çekme talimlerine bir an önce kaldığı yerden başlamalıydı., Dobermanları da, yılanları da günahı kadar sevmiyordu, birader! Hele ikisi birden, tüy dikerdi.

Mutfakta, Foxx çiftiyle görüşmekte olan Gus Belli'ye katıldılar. Her üçü de çam kaplama, mutfak masasına oturmuşlardı. Bir sarı gül demetini ta öbür uca itmişlerdi. Belli herkesi birbiriyle tanıştırdı. Dempsey, Foxx'lara başsağlığı diledi. Bu aileyi önceden tanıyordu. Hatta bir defasında Brenda, onların ideal ömür boyu hizmetkâr tipi oldukları yolunda bir yorum da yapmıştı.

Will Foxx eli her işe yatkın, bulunmaz uşaktı. Bahçeyle uğraşır, her türlü onarımın üstesinden gelirdi. Neşeli görünüşlü, a- ma doğuştan sakindi. Yıpranmış, kocaman elleri çok büyük ve vücudunun geri kalan yerlerinden çok daha yaşlıydı.

Hannah Foxx kerkenez suratlı, sivri dilli bir kadındı. Sabun; kargası gibi kurnaz ve doğuştan kâhyaydı. Bayan Starr'ın evinin temizliğini yaşamının en önemli şeyi sayardı. Evin her şeyi bal döküp yalanacak denli temizdi. Bay ve Bayan Foxx kendilerini Hetty'ye adanmışlardı.

Belli, Dempsey ve Farrow'u mutfağın bir köşesine çekerek öğrendiği şeyi onlara alçak sesle anlattı. Balkon kapıları açıktı. Hetty hiçbir zaman klima aygıtını kullanmaz, temiz havayı yeğlerdi.

Herhalde kendisini, elektronik korunma perdesi arkasında güvenli hissediyordu, diye içinden geçirdi Farrovv.

«Bayan Foxx, Hetty'yi bulduğunda, ışıkların ve televizyonun kapalı olduğunu söylüyor. Bu bana çok ters geldi.» dedi Belli gözlerini her yanda dolaştırmayı sürdürerek. «Katil ayrılmadan önce her şeyi kapatıyor, söndürüyor. Ütülü çarşafta doğmuş, anasını, avradını...»

Dempsey başını sallayarak hissedilir bir sabırsızlıkla, «Ya köpekler?» diye sordu.

«Hâlâ veterinerde. Dün hastalanmışlar.»

Dempsey yeniden başını salladı. «Başka?»

«Foxx'lar dokuz buçukta yatmışlar. Bayan Starr gece yarısı programında kendi filmini izlemek için zor sabrediyormuş.»

Dönüp masada oturan Foxx'ların yanına geldiler. Dempsey'in soruları daha bitmemişti. Nazik, ama sözleri bıçak gibiydi. Hannah bayanının ölümüyle uğradığı sarsıntıdan henüz kurtulamamıştı. Kocasıysa oldukça kendisine hakimdi.

«Bayan Foxx, siz yatmaya giderken alarm sistemi devrede miydi?»

«Aa, tabii, efendim. Bayan Starr sistemi her zaman çalıştırırdı. Yalnız...» Hannah mendilini yüzüne kapadı. Bir dakika kadar konuşamadı. Dempsey sabırla bekliyordu. «Yalnız kapıdan biri geçerken kapatırdı devreyi. Sonra yine hemen açardı.»

«Demek ki, dün akşam devre açtı?»

«Evet, efendim. Kocam kapıyı kilitledikten sonra Bayan Starr'ın devreyi açtığını gördüm. Doktor Sprott, Tony ve Oscar'ı alıp götürdükten sonra yani.» Kadının gözleri dolmuştu, dokunsalar ağlayacaktı. Kocası uzanıp elini tuttu.

«Herhangi birinizde sistemin anahtarı bulunur mu?»

«Oo, hayır. Bayan Starr'da iki tane vardı. Bir tanesi anahtarlığında ve her zaman üzerindeydi. Diğerini duvara gömülü kasasında saklardı.»

«Şifreyi biliyor musunuz?»

«Hayır, efendim, yalnızca Bay Nichols bilir.»

«Avukat Ned Nichols mu yani?» Dempsey, Farrovv ve Bel-li'ye çabucak bir göz attı.

«Evet, Bayan Starr'ın avukatı ve yakın arkadaşıdır. Sık sık uğrardı.» Hannah'ın sesi bir inip bir çıkıyordu. Dempsey kadının neredeyse hüngürdeyeceğini sezdi. En çok bir iki soru daha sorulabilirdi.

«Alarm sisteminin anahtarı başka kimsede var mı?»

«Bir tane de güvenlikçilerde olacak galiba.»

«Eminim vardır. Her zaman bir anahtar bulundururlar. Bahçe kapısının anahtarı kimdeydi?» Soruyu ağır ağır sormuştu.

«Yalnızca kocamda ve Bayan Starr'da. Arabasının, ön kapının, içki dolabının ve şarap mahzenininkilerle birlikte bu anahtar da yanında taşırdı.»

Yanaklarından yuvarlanan yaşları mendiliyle bastırdı.

«Evden alınan, ortadan yok olan bir şey var mı?»

«Bakmadım. Ne bileyim, o denli... Hetty benim dostumdur. Ta ne zamandır birlikte çalıştık.» Bayan Foxx yeniden tıkandı ve bu kez elinde olmadan boşandı. Bay Foxx koluyla karısını sardı, yalvarırcasına Dempsey'e baktı ve ilk kez konuştu. «Bu kadar yeter... Belki daha sonra.»

Dempsey üstelemedi. İki yardımcısıyla birlikte çıkmak üzere ayağa kalktı. Farrovv, Foxx'lara çalınan bir şey olup olmadığını anlamak için demirbaş sayımı yapmak üzere daha sonra yine geleceğini söyledi. Bu arada Foxx'ların ayrıntılı bir biçimde inceleyebilmeleri için, sigorta şirketinden Bayan Starr'ın değerli eşyalarının tam bir listesini edinmeyi planlıyordu.

Çıkmadan önce Dempsey, Rice'ı bir köşeye çekerek alçak sesle, «Paul,» dedi. «Ned Nichols'u hemen şimdi buraya getirmeni istiyorum. Duvardaki kasayı

açanlardan biri oydu. Güvenlik sisteminin bir anahtarı da, sanırım, o kasadaydı. Şimdi sen Nichols'a kasayı açtır. Ama hiçbir şeye dokunmayın. Yalnızca açıp bıraksın. Senin...» Dempsey duraladı, işaret parmağını Rice'a uzattı. «Sistemin yedek anahtarının kasada olduğunu bizzat görmeni istiyorum. Eğer oradaysa kapa ve yeniden kilitle. Eğer değilse, bil ki Nichols sanıktır.»

Rice'in gözlerinden bir kıvılcım geçtiyse de renk vermedi.

Belli ve Dempsey karargâha döndüklerinde, bir sürü gazeteciyi kendilerini bekler buldular. Hetty Starr'ın ölüm haberi çabuk yayılmıştı. Dempsey dişlerini gıcırdatarak giriş kapısına doğru yürüdü.

«Şef bir demeç verir misiniz?»

«Fairport'ta neler oluyor?»

«Donnelly'yi kim öldürdü? Hetty Starr'ı kim öldürdü?»

«Niçin öldürüldüler?»

«Nasıl katledildiler?»

«Papaz ve kızın anlamı nedir? Niçin maça dizisi?»

Gazeteciler yakın ablukaya almışlardı. Sorular yağmur gibi yağıyor ama yanıtsız kalıyordu.

Genç bir gazeteci Dempsey'e olta atmak gafletinde bulundu. «Anladığıma göre, ırzına geçilmiş.» Pis pis sırtıyordu.

Dempsey domates gibi kızararak topaç gibi dönüp gazeteciye doğru bir adım attı, ama kendini tuttu, kahreder gibi baktı, yanıtlayacak olduysa da sonra caydı. Topukları üzerinde sertçe döndü ve karargâha girdi. Alçak sesle, «Bokoğlu bok,» diye homurdanıyordu.

Belli, Dempsey'in yüz çizgilerinin gerildiğini gördü. Hetty Starr'ın ölümü ona ağır gelmişti. Belli elini kaldırdı. Yumuşak, derin sesiyle, «Sorularınızı yanıtlayacağım,» dedi. «Ama birer birer lütfen... Hayır, herhangi bir biçimde cinsel saldırıya uğradığına inanmıyoruz. Hayır, nasıl öldürüldüğünü henüz kesin olarak bilmiyoruz. Kendisini bir çingiraklı yılanın soktuğunu sanıyoruz.»

Gazetecilerin inanmaz bakışları karşısında Belli, evet, evet dercesine başıyla onayladı. «Evet, çingiraklı yılan, dedim. Ancak henüz emin değiliz. Evet, öldürülmüş olduğunu biliyoruz. Adli tabibin raporu gelir gelmez, bildiğimiz her şeyi siz de öğreneceksiniz. Şu anda daha fazla bir şey söyleyemem. Evet, hem muhtarı, hem de Starr'ı aynı kişinin öldürmüştüğünden emin gibiyiz.»

Belli on beş dakika sonra şefin odasına döndüğünde soluk soluğa kalmıştı. «Baskı gittikçe büyüyor. Herifler arı kovanına çomak sakmaya bayılıyorlar,» dedi. Pek de oralı değil gibiydi. Sonra kaşlarını çatı. «Hey şef, bir an o gagasına tükürdüğüm çaylağı ayağının altına alivereceksin sandım.»

«Kabul etmeliyim ki,» diye yanıtladı Dempsey sakın sakın.

«Aklımdan geçmedi değil.» Belli'ye göz kırptı.

*

**

Adamın bürosundaki özel telefonu çaldı. Sekreterinden bir dakika dışarı çıkmasını rica ederek almacı kaldırdı. Arayan Je- anne Hoover'dı. Adam şaşırılmış ama mutluydu. Jeanne güzel bir kızdı. Yirmi altısında, bir tanrıçanın yüzüne, bir mankenin ince ve zarif vücuduna, uzun dalgalı sarı saçlara ve gençliğin canlılığına sahipti. Aynı zamanda zeki bir işkadını ve önde gelen bir kadın hakları savunucusuydu. Dört dörtlük bir fotoğrafçı olan Jeanne, moda ve desen fotoğraflarında uzmanlaşmıştı. Evli olmadığı gibi, bağlantısı da yoktu. Ve en güzeli, Adam'ın düşüncesine göre, ön yargılara sahip bulunmayışydı.

«Merhaba, tatlım. Bir öğle yemeği yiyemeyecek kadar da çok mu işin yani? Sen bana gel. Oldu. On dakika yeter. Bir koşu gidip değişeyim.» Jeanne heyecandan fıkır fıkır kaynıyordu.

Adam yay gibi gerilen sinirlerini gevşetecek yer arıyordu. Aradan on beş dakika geçmemişti ki, oradaydı. Bahçedeki dar araba yoluna girdi ve kadıninkinin yanına park etti.

Jeanne kendisinin boyayıp dekore etmiş olduğu üç odalı, çok şirin bir plaj evinde oturuyordu. Ön kapı açıktı. Kapıyı ardından kapatırken, oturma odasından Jeanne'in sesi geldi, «Merhaba hayatım.» Divanda uzanmıştı. Yanık tenli, küçük ve sıkı göğüslerini açıkta bırakan, fermuarı bele kadar açık, saf ipekten eşofmanı içinde gerçekten güzeldi. Adam'ı işveli el hareketiyle yanına çağırdı ve cilveyle öptü.

Büyük bir açlıkla ikinci kez öptükten sonra, «Seni özledim» diye fısıldadı. «Sabahtan beri seni, kaya gibi vücudunu, sımsıkı kaslarını... özellikle işte bunu düşünüyorum.» Jeanne güldü ve ona dokundu. «Kahvaltıda seni yemeye karar verdim.»

Jeanne laf olsun diye konuşmuyordu. Erkek divanda, kadın yerdeki bir minder üzerinde oturdu. Tanıdığı en şeytan dilli, en yetkin ağız oyunları sanatçısıydı. Yetenekliydi. Çok çabuk öğrenmişti. Zevkle yapıyordu. Adam da aynı zevki paylaşıyordu. Yumuşak, gıcıklayıcı duyumsamalar, her bir dil darbesi bir alev gibi yakıcı olasıya kadar, ağır ağır yükselerek yoğun seks sarsılmalarına dönüştüler. Pencereden izlediği martılarla birlikte o da kanatlandı, döne döne yükseldi, yükseldi, süzüldü...

«Tatlım, sen tek sözcükle enfessin. Seninle sevişmeyi çok seviyorum. Bu zevki bana bağışladığın için teşekkürler.» Jeanne bir kâse kremayı yalayıp yutmuş kedi gibi mırıldanıyordu.

«Şimdi sıra bende,» dedi Adam. «Ben perhizdeyim ve sarışın dilberlerin kaç kalori yaktığını bilirim.»

«Altmış dokuz kaloriye ne dersin?» diye öneride bulundu Jeanne, eşofmanını çıkarıp attı. Pozisyon değiştirdiler.

Ateşleri söndükten sonra banyo küvetinde soluğu aldılar. Kadın erkeğine New England usulü bir kâse midye tür-lüsü, ızgarada peynirli sandviç ve bir bardak buzlu Chablis ikram etti. Her şey hesaba katılırsa bu, dört dörtlük bir öğle yemeği sayılırdı.

Bürosuna dönerken Adam, Jeanne'le ilişkilerini düşündü. Ne gariptir, şimdiye dek normal yoldan aşk yapmamışlardı hiç. Henüz Jeanne'e bir kez bile sahip olmamıştı. Kadın kendisi öyle istemişti ve bildiği kadarıyla, teknik olarak hâlâ kızoğlan kızdı. Ama ne yetenekli bir kızoğlan kız!

İkiye kalmadan bürosundaydı. Beş dakika önce Jeanne kendi bürosundan telefon etmiş, birlikte çok iyi vakit geçirmiş olduklarını, onu aynı hafta bir kez daha görmeyi umduğunu söylemişti.

*

**

Kasabanın öbür ucunda, Fairport Ecza Deposu sahip ve yöneticisi Andrew McAlpin'in kilitli bürosunda alışılmamış bir sahne yaşanıyor. McAlpin'in masasının üstünde her biri beyaz bir tozla dolu yirmi tane küçük naylon torba bulunuyordu. Pudra mavisi hafif bir iş elbisesi giymiş, kuvvetli yapılı, sarışın, otuz yaşlarında bir adam McAlpin'in karşısında oturuyor, altın sarısı sakalını sıvazlıyordu.

«Saf Meksika eroini, Bay McAlpin.» Genç adamın kendini beğenmiş, küstah tavrı eczacının canını sıkıyordu.

«Bana elli diye söz vermiştin. Stamford ve Bridgeport'u da içine alan bölgemin ihtiyacını karşılamak, takdir edersiniz, pek kolay olmuyor.» McAlpin'in kırmızı

yüzünden sıkıntısı okunuyordu. Gözlüklerinin altında gözleri kocaman kocamandı. Ayağa kalktığı anda, omuzları iyice çökmüş görünüyordu.

«Satışlar iyi gidiyor değil mi, babalık?» Genç adam güldü. Şaplağını masanın üzerine indirdi. «Merak etme, gerisini de alırsın. Şimdiye dek seni yarı yolda bıraktım mı?»

«Hayır, fakat işler büyüyor. Müşterilerim... biraz endişeli.» McAlpin bir yandan konuşuyor, bir yandan sinirli sinirli odayı arşınıyordu.

«Gelecek hafta otuz çuval daha alacaksın. Daha çoğunu ele geçirirsem, seni de görürüm. Herhalde birkaç kişinin nasırına basmadan olmayacak.» Sarışın genç duruma egemen olduğunu bilmenin rahatlığı ve güveni içindeydi.

«Ama haftada ancak elli kadar satabiliyoruz, kurtarmaz.» McAlpin sesini yükseltti, ağlamaklı olmuştu. Koltuğuna yığıldı.

«Sen de sarı kızın musluğunu biraz kısıver olsun bitsin.» Delikanlı hafifçe öne eğilerek konuşuyordu, sesi hırçınlaşmaya başlamıştı. «Ayrıca fiyatlar da durduğu yerde durmaz, bunu da bilmiş ol.»

«Ne?» diye fırladı McAlpin.

«Bay McAlpin, çok huysuz bir insansınız. Yavru Kurtlar Yönetim Komitesi ve Kilise Yaşlılar Derneği üyesi olan sizin gibi saygıdeğer bir kişiye pek yakışmıyor bu. Yalnızca yüzde yirmi beşlik bir zam yapıyoruz, ne olmuş yani?» Sarışın tekrar sırttı, darmadağın sakalı, dişlerini olduğundan daha tırtıklı, âdeta yılan dişi gibi gösteriyordu.

McAlpin kekeleyerek, delikanlıya gözdağı vermeye çabalıyordu. Neyse ki, zamanında kendini tutmayı başardı, çünkü böyle bir gözdağının yararsız, giderek belki de tehlikeli olabileceğini düşündü. Artan mal bedelini ödemekten başka çare yoktu. Evet, çaresiz kaldığının Altın Sakal da farkındaydı. Nasıl olsa en sonunda yine müşterinin cebinden çıkmayacak mıydı? Nitekim tiryakiler artık parça başına 150 dolar ödüyorlardı. Oysa aynı parça, üretildiği yer olan Mexico'da en çok iki buçuk sente maloluyordu. Kâr oranlarının bu denli yüksek olduğu bu tatlı pazarı, McAlpin çok iyi biliyordu ki, kendisi aradan çekilse başkaları kapıp kötüye kullanacaklar ve köşeyi döneceklerdir.

Sarışın serseri koltuğundan doğrulup çantasını aldı. İç cebindeki cüzdanın şişkinliğini hissetti. Keyifle sırttı. Ansızın dönerek McAlpin'le burun buruna geldi, yüzünde bıçakla kesilmiş bir çizgi gibi duran ağızdan, yarı fısıltıyla şu sözler döküldü: «Kulağıma geldi. Dün sizin kulüp üyelerinden birini fişeklemişler. Helal olsun. Kulağına küpe olsun.» Elini silah gibi yapıp McAlpin'in göğsüne dayadı. «Aynı numara senin de başına gelebilir, moruk. Ayağını denk al, yoksa karışmam, benden günah gitti.»

Dönüp kilidi açtı, üstünde ABD'nin önde gelen bir ilaç firmasının adı bulunan beyaz renkli, hizmete özel arabaya atlayıp gazladı.

McAlpin belki birkaç dakika kendine gelememi. Elleri yaprak gibi titriyordu. Şu sarışın, iriyarı herif gözüne dağ gibi görünmüştü. Sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu. «Kulüp üyelerinizden birini fişeklemişler, aynı şey senin de başına gelebilir.» Donnelly'yi öldüren bu sarışın olabilir miydi? Uyuşturucu işine muhtarın da adı karışmış mıydı acaba? Dempsey'e haber vermeliydi. Uzanıp telefona dokundu. Aman Tanrım! Aklından geçene bakındı. Bu, aptalca olurdu, aptalca mı? Resmen sersemlik olurdu, nâmuzsuzum, resmen sersemlik.

McAlpin ağır ağır doğruldu, bürosunun dış kapısını kilitleyerek torbaları yeniden kasaya kaldırdı. Yakın kentlerdeki müşterilere mal bu akşam dağıtılacaktı. Hiçbirinin Fairport'ta pazar- lanmamasına özellikle dikkat ediyordu. Torunlarının keş olmasını istemezdi.

Masasında geriye yaslandı. Karmakarışık beyaz saçlı başı göğsüne düşmüş, yüzü pancar gibi kızarmış McAlpin, bir süre derin kederler içinde, masasında oturdu. Tasalıydı, yaşlı ve de yorgun. Üstelik kendi kendini etkisiz ve yetersiz buluyordu. Keşke hiç bu işlere bulaşmasaydı. Ama olmuştu bir kez. Altı aydan daha az bir zamanda eroin satışlarından hemen hemen yarım milyon vurmuştu. Şimdi artık dönüş yoktu. Ya bu deveyi güdecek ya bu diyardan gidecekti. Düşünülmesi bile tehlikeliydi. Gerçekçi olmak gerekirse, hiçbir seçeneği yoktu. Bu yolun bir tek dönüşü vardı, morg kapısından ve kaskatı...

Yaşamak gibisi var mıydı? O yapmasa başka biri yapacak, belki de Fairport'a da uyuşturucu madde sokacaktı. Ayrıca düşünülecek olursa, cinayet, suç dedikleri neydi aslında? Toplumun suç olduğuna karar verdiği şey. Yarın aynı toplum, uyuşturucuların yasal olduğuna karar verebilirdi. İçki yasağı sırasındaki yirmi beş yıl içinde, alkollü içkilerin ithali, alınması ve satılması suçtu. Sonra bir kalemde yasak kaldırılmıştı. Bugün suç olan şey, yarın suç olmayabiliyordu. Neyin suç olduğunu, o toplumun yaşam biçimi kararlaştırıyordu. Saygıdeğer aileler servetlerini içki yasağı sırasında yapmışlardı. Birgün gelecek, torunları onlar için kazanmış olduğu sen/et ve kurmuş olduğu rahatlık ve kudret dolu yaşamla övüneceklerdi. Zenginliğinin kaynağını bilmelerine hiç gerek yoktu.

McAlpin başlangıçta kendisini bu işi yapmaya nasıl kandırmış olduğunu anımsadı. Eroin gerçekte pek o denli tehlikeM değildi. İngiltere'de doktorlar, bebeklerden yaşlılara kadar her yaşta kişiye bunu öksürük şurubu olarak veriyorlardı. Tehlikeli olsa hiç verirler miydi? Şimdiyse, diye düşünüyordu McAlpin, artık yüzeye çıkamayacak denli battım bu işe. Eczacı olarak görevim ecza dağıtmak, hamama giren terler, ne yapalım?

İsteksiz isteksiz yerinden kalktı. İç kapıyı kilitleyip mağazaya dönerken, kendi kendine mırıldanıyordu. «Üçe kadar işimi bitirmeliyim, yoksa kilisedeki toplantıya yetişemem.» \

Jim Dempsey öğle yemeğini yemiş, masasında otururken dalgın dalgın pencereden dışarısını seyrediyordu. Öne eğilerek eline bir kalem aldı. Anlamakta güçlük çekiyordu doğrusu. Son birkaç günün olaylarından bir sonuca varmak kolay iş değildi. İki gün içinde kentin önde gelenlerinden iki kişi öldürülmüştü. Muhtar ve ünlü bir oyuncu. Biri bombayla, diğeri de görünüşe göre yılan sokmasıyla. Her ikisi de yakın arkadaşındı. Cinayetler arasında, olay yerine bırakılan oyun kâğıtları dışında hiçbir bağlantı ya da bir benzerlik yoktu. Evet, oyun kâğıtları... Muhtar için maça papazı, sinema oyuncusu için maça kızı. Nedeni neydi? Niçin Fairport seçilmişti? Oyun kâğıtları ne anlama geliyordu. Gel de çık işin içinden. Sonra sahi, bir de mektup vardı. Onun anlamı neydi? «Kurbanlarını saymaya başla, elini çabuk tut ki, bitiresin.» Katil bunları laf olsun diye mi söylüyordu? Kaç kurban olacaktı? Tüm maça dizisi mi? On üç mü? Yoksa bütün bir deste mi? Aman Tanrım!

Ansızın midesi kazınıyormuş gibi rahatsız eden bir boşluk hissi duydu. Ölümü ilk kez görüyor değildi. Ama hiç böyle etkilenmemişti. Kalemı bıraktı. Bir şey yazamamıştı.

Farrovv döndü ve Dempsey'i odasında buldu. Belli hâlâ tanık peşinde koşuyor. Rice da Sahil Cenneti'nde oyalanıyordu. Dempsey kapıyı kapattı ve Mary'den, Belli ve Rice'ı döner dönmez kendisine göndermesini istedi. Bunun dışında kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyordu. «Ancak ki...» dedi. Bu kadar söylemesi yetiyor, fazla söze gerek kalmıyordu.

Farrovv'la oturup kâğıt kalem alarak cinayetler konusunda bildiklerini ve katilin kimliğiyle ilgili ipucu verebilecek soruları alt alta sıraladılar. Bitirdiklerinde tam iki sayfa doldurmuşlardı.

Dempsey listeyi gözden geçirdi, bir kez daha inceledi, sonra Mary'ye vererek önce daktilo edip, sonra teksir makinesinde on kopya çıkarmasını istedi. Belli 15:20'de geri döndü. Donnelly'- nin bombalanması olayının çözümlenmesinde birinci derecede o- nun, Hetty Starr'ın ölümünün araştırmasındaysa Tom Farrov'un sorumlu olmasını üçü birlikte kararlaştırdılar. Her ikisine de dört kişilik birer ekip verilecekti. Dempsey ise daha üst ve genel bir planda iki olay üstünde de çalışacaktı.

Kendisinin de dediği gibi, iki olayın ortak yanını bulmaya çalışacaktı ki, böyle bir ortak yan kesinlikle vardı. Konuşmasını şöyle sürdürüyordu: «İki cinayet de profesyonel işiydi. Dinamitin nasıl kullanıldığını bildiğini biliyoruz. Bombayı patlatış biçimine bakılırsa, patlayıcı maddelerle ilgili temel bilgisi var.» Belli'ye baktı. «Bomba olayı sanıklarının bir listesini çıkardın mı?»

«Mürekkebi bile kurumadı,» dedi Belli, daktiloyle yazılmış bir sayfayı Dempsey'e uzatırken. «Briggs kırk iki kişilik bir liste yollamış. Benim buna ekleyeceğim yalnız üç kişi var. Henüz gözden geçirmeye başlayamadık.»

Dempsey listeyi kayıtsızca taradı, sonra Farrow'a verdi. «Tamam, Gus, kimseyi çıkarmayasın.» Belli'nin gözlerinin içine baktı. «Kırk beşini de birer birer incele. Ne denli dikkatli olsak azdır. Bu bizim meslekte en şaşırtıcı şey, şaşırtıcı bir şeyin olmamasıdır.»

Belli bir ona, bir de başını eğip kendi kâğıdına baktı. «Belki farkındasınız, şef, siz, ben, Farrov, Briggs ve diğer iki polisten başka listede sizin şu Rotary Kulüplü beş arkadaşınız var... Ned Nichols, Bob Baker, Don Dillon, David Orton ve Harry Hoyle.» Başını kaldırıp baktı. «Kentin önde gelenlerinden, patlayıcı maddeler konusunda deneyimli olanların bu kadar çok olduğunu hiç bilmezdim.»

«Ben de,» dedi Dempsey duyulur biçimde soluyarak, sonra sordu. «Dinamitin kaynağı konusunda şansınız yaver gitti mi bari?»

«Ne gezer. Bütün satışların faturasını hemen çıkarıp burnumuza dayadılar. Başka bir yerden de alınıp getirilmiş olabilir tabii.» Kolunu salladı. «Briggs de Connecticut, New York ve Massachussetts'in diğer bölgelerindeki satışları denetlemeyi kabul etti. Yani şeye kadar...»

Tam o sırada kapı vuruldu. Çavuş Lou Piccolo'nun kocaman kel kafası göründü. Piccolo'nun görünüşü bir buldog köpeğine benzerdi. Kocaman, dörtköşe ve kel kafası, tıknaz ve güçlü gövdesine kardan adam kafası gibi boyunsuz olarak bağlıydı. Birbirinden on santim uzaklıktaki gözlerinin üzerinde çalı gibi gür ve kapkara kaşları fıskırıyordu. Piccolo'nun boyunsuz- luğu üzerine karısı şöyle bir espri yapmıştı. «Haydi yine kârlıyız, bizim adam ense traşına para vermeyecek.»

Her zamanki gibi Piccolo bu kez de doğrudan konuya girdi. «Şef, bilmek istersin diye düşündüm. Doc Brody uğradı, Ba yan Starr'ı yılan soktuğu kesinmiş. İrzina geçildiği falan yok.»

«Teşekkürler Lou.» Dempsey, Lou'nun yeteneğine çok saygı duyardı. Tuttuğunu koparır, sert ve korkusuzdu Lou. Meslekte çekirdekten yetişmiş, bekçilikle başlayıp, nasıl derler, çıktığı tepelere uçarak değil, kayalardan sürünerek yükselmişti. Otuz yılın gün be gün kazanılmış zengin deneyimleri ondaki genel kültür eksikliğini fazlasıyla unuttururdu. Piccolo ayrıca sağduyu sahibiydi de. Yaman bir sokaklar kurduydu kısacası.

«Doc Brody kesin ölüm anını saptayabildi mi?» diye Dempsey sordu.

«Gece yarısı bir sularında sanırım. Yarım saat erken- ya da geç olabilirmiş. Çok sıkıştırdım, ama daha kesin bilemeyeceğini söyledi. Demek ki, ölüm gece yarısı yarım ile bir buçuk arasında olmuş.»

«Onun filmi saat birde hâlâ oynuyormuş, zaten iki on beşe kadar sürmüş, radyodan öğrendim,» diye rapor verdi Farrov.

Ekibini alıp bomba sanıklarının incelenmesine başlatması için Belli'yi serbest bıraktı Dempsey. Belli çıkarken döndü. «Şef, az kaldı unuttuyordum, belediye binasının karşısındaki ara sokağın birkaç iyice resmini çektik. Orada park etmiş galiba. Görüşe engel bir şey de yok. Donnelly'nin arabasının havaya uçtuğu yere yalnızca yetmiş metre uzaklıkta.» Dempsey düşünceli düşünceli başıyla onaylarken, Belli çıktı.

Belli ve Farrovv'un emrine verilen polislerin listesini Pic- cölo'ya veren Dempsey, yeniden görev dağıtımını yapmasını ve çalışma programını yazmasını istedi.

«Rice hangi cehennemde?» diye sordu Dempsey.

«Sanırım on dakika önce döndü, şef. Makineden kahveyle sandviç alıp kayıntı yapmayı düşünüyordu. Söylediğine göre, hiçbir şey yememiş. Hemen göndereyim,» dedikten sonra Piccolo odadan çıktı.

«Mary, biraz kahve rica edeceğim,» diye Dempsey açık kapıdan seslendi.

Rice odaya girdi. Ciğerli sandviçiyle kahvesini daha bitire- memişti. Dempsey onu soru anlamalı bir tek sözcükle selamladı. «Nichols?»

«Avucumuzu yaladık, şef.» Rice'in gözlerindeki düş kırık-

– 65 –

Şeytan Kozu – F : 5

lığı sözlerini vurguluyordu. «Nichols'a kasayı açtırdım. Şifreyi biliyordu. Güvenlik sisteminin yedek anahtarı da oradaydı. Bana da kasayı yeniden kilitlemek düştü. Herif, inanır mısınız, gözünü bile kırpmadı. Ama aklıma takıldı, anahtarı önceden alıp, bir eşini yaptırmış olamaz mı?»

Dempsey, Rice'in düşüncesini tamamladı. «Ve sonra yerine koymuş olabilir. Anahtar alması zorsa da, evet, böyle olmuş o- labilir. Başka?»

Rice sandviçinin son lokmasını ağzına tıkmaya uğraşırken, Dempsey'in son sorusuna yakalandı. Kahvesinden bir yudum alıp yuttuktan sonra elinin tersiyle ağzını sildi. «Kusura bakma, şef. Bütün evi baştan başa yeniden didik didik ettim. A- damlarım parmak izi peşinde bütün evi pudraladılar. Şimdi hepsini inceliyoruz. Her yerde Bayan Starr'ın ve Foxx'ların parmak izleri. Yalnız TV odasında ve kadının yatak odasında bir erkeğin parmak izlerini bulduk.

«Harika! Aradığımız ışık bu olabilir.» diye haykırdı Dempsey, gözleri parlıyordu.

Rice pek umutlu görünmüyordu, nedenini açıkladı. «Emin değilim. Neden derseniz, alt ve üst katlarda bulunan diğer dört odada, çoğunlukla pencere pervazlarında aynı izlerden var. Bayan Foxx'un söylediğine göre, geçen cuma bir cam silicisine evin bütün camlarını sildirmişler. Şirketi kontrol ettim. Ajax Temizleme. Ünlü. Bir devriye gönderip camları silmiş olan kişinin parmak izlerini aldım. İzlerin onun olup olmadığını bugün birkaç saat sonra öğreneceğiz.» Rice sırtı ağrıyormuş gibi omuzlarını oynatıp duruyordu.

Çalıp duran telefonu Farrovv açtı. Bir dakika kadar alçak sesle konuştuktan sonra açıkladı. «Köpekler zehirlenmiş. Veteriner diyor ki, hâlâ pek kendilerine gelememişler, ama iyile- şeceklermiş. Köfteye karıştırılmış arsenik olduğunu sanıyor- muş.»

«Çitin üzerinden savurup atmışlardır.» Rice bir yandan bu düşüncelyi ileri sürerken, bir yandan da elleriyle böğürlerini sıvazlıyor, sırtını doğrultmaya çabalıyordu. Bazen yüzünde acı izleri uçuştugu oluyordu.

«Köpekleri nasıl aradan çıkardığı anlaşılıyor,» dedi Dempsey.

O sırada Mary kahve ve ev işi çikolatalı keklerle içeri girdi. Kahveyi dağıtırken, keklerin yarım düzine kadarı toz olmuştu bile. Bürodan çıkarken, nasıl olup da üç erkeğin, iki dakikadan az bir zaman içinde altı tane çikolatalı keki gövdeye indirmiş olabileceği bulmacasını çözmeye uğraşıyordu. Mutluydu. Duncan Hines, artık her kimse, ne denli mutlu olurdu kimbi- lir? Onun sevdiklerindendi çünkü.

Rice ikolatalı parmaklarını iyice yalamadan söze başlayamadı. «Ölüm maskesini tahlil için cinayet laboratuvarına gönderdim. Doc da cesedi otopsi için götürdü.»

«Piccolo ilk raporunu verdi, yılan ısırmasından ölüm,» diye Farrovv Rice'a bilgi verdi.

«Her şeyi, özellikle, çiti yeniden dikkatle gözden geçirdik,» diye açıklamasını sürdürdü Rice. «Nasıl aşılabilir bu çit, anlayamadım. İyi durumda, yüksek ve dikenli. Ne aradan, ne de alttan geçilebilecek hiçbir delik, gedik yok. Hele bir elektronik ı-şın var ki, isterse ip merdivenle duvarı aşmaya çalışan olsun, hemen araklıyor. Bu sabah kendim denedim. Az daha boynumu kırıyordum, namussuzum.» Yeniden sırtını ovuşturdu. «Kapı desen, bana mısın demez. Asma kilit var.»

«Ne denli güvenilir?» diye soru Dempsey kahvesini yudumlayarak, gözleri Rice'da.

«İşini bilen için çocuk oyuncağı. Eski model bir SW. Sa tokasıyla on saniyelik iş. Belki karanlıkta biraz daha uzayabilir.»

«Ama elektronik ışının onu ensememesi gerekirdi,» diye ekledi Farrovv.

«Kapıyı açtığı anda,» diye yanıtladı Rice vurgulayarak.

«İşte bu sabah Foxx devriyeye kapıyı açtığında da öyle oldu. Sistemle oynanmış olmalı.»

Dempsey kendisine ve Rice'a kahve, koyarken, «Denizden gelmiş olamaz mı?» diye sordu.

«Olanaksız. Dikkatle kontrol ettim. Kıyı çizgisinden elli metre içeriye kadar çaprazlama bir dizi elektrik göz var. Işınlara yeri bilinse bile altından sürünerek geçmek olanaksız.

Maaşına varım ki^ ön kapıdan girmiştir.» Rice kahvesi dikti.

Dempsey üstüne basa basa, «Ben de öyle sanıyorum,» dedi. «Tom, önce güvenlik sistemini ele almanı istiyorum. Ekibini örgütle ve hemen yola ık.» Farrovv ve Rice bürodan çıkarlarken Dempsey seslendi. «Paul, sırtını doktora bir göster- sen iyi edersin.» Rice başıyla onaylarken bir yandan da o- muzlarını oynattı.

Dempsey ayakları masanın üstünde, arkaya yaslandı Katilin bu türlüşünde insanın emin olabildiği tek şey hiçbir şeyden emin olunamayacağıydı. Yeniden ayrıntılara dönelim, diye düşündü. Bunları ele veren, her zaman önemsiz şeylerdir.

Yirmi dakika bile geçmeden Belli rüzgâr gibi Dempsey'in o- dasına daldı, heyecandan yüzü kızarmıştı.

«Şef, Donnelly'yi öldüren dinamitin izini bulduk. Hani beş ay kadar oluyor. Milli Muhafız Kıtasının Poughkeepsie'deki silahlığında yürütölmüşü.»

Dempsey öne eğildi. «Ne kadar alınmıştı?»

«Bir sandık... ama hepsi bu kadar değil. Şimdi sıkı dur.» Belli'nin davranışları o denli şaşırtıcıydı ki, Dempsey irkildi. «Dinamiti alan her kimse ayrıca şunları götürmüş: İnsana karşı kullanılan dört el bombası, bir M-16 otomatik tüfek bir, gece dürbünü M-15 mavzeri, bir alev püskürtücü, iki kara mayını, bir napalm bombası, bir adet omuzdan roket atar, ayrıca altı adet tanksavar roketi.»

Dempsey kafasına tokmak yemiş gibi oturuyordu. Tuttuğu soluğunu ısılıkla bıraktı. Kül renkli yüzünde endişe okunuyordu. «Aman Tanrım! Katil tepeden tırnağına kadar silahlı. Bu haberi hem bizim çocuklara, hem de eyalet polisine uur. Bu adam son derece tehlikeli. Gerçekten on üç kişiyi öldürmeyi kafasına koymuş... belki de daha fazlasını.»

**

Adam steroseine bir band koyup düğmeye başı. Gözdelelerinden biri çalıyordu, Franks Sinatra'dan Sizin Seçtiklerinizi. Koca bir bardağı viski doldurdu, maroken koltuğına kuruldu. «Herifin biri seni sever de. sapına kadar sevemezse neye yarar a

kızım?» Parmaklarıyla müziğe tempo tutuyordu. Şu Sinatra yok mu, tek başına bir ekoldü doğrusu.

Adam kafayı bulmuştu. Şarkıya katıldı. Bariton sesi çok u- yumluydu. Ansızın işte tek başına söylüyordu. Sinatra boynunu büküp bir kenara çekilmişti. Bütün gözler ondaydı. Sahne ışıkları yalnızca onu aydınlatıyordu.

Şarkının bitmesiyle dinleyiciler bir anda ayaklandılar, gök gürültüsü gibi bir alkış koptu. Kadınlar çığlık çığlığa yırtınıyorlar, ellerini uzatıp ondan bir parça koparmaya çalışıyorlardı. Çığlıklar arasından kulaklarına tek sözcükten ulaşan bir mesaj geldi. «Öldür!» Gözleriyle çabucak bütün dinleyicileri taradı sıra sıra. Sesin sahibi yaşlı adamı bulamadı. «Öldür!» Ses şimdi daha yüksek çıkmıştı. Tanıyamazdı Sonra, ayrıca hiç görmemişti... yaşlı adamın görünüşü nasıldı? Kafası çalışmıyordu. Başını aşağı yukarı oynattı. Ansızın bütün seyirciler silindi. Gürültü kesildi. Suskunluk. Kendini şöyle bir sarstı. Kahretsin. Yine bir anda dalıp gitmişti. Band bitmişti. Öbür yüzünü çalsaydı. Ama hayır, işler bekliyordu. Kahvesini bir yudumda bitirdi, koltuğundan kalktı.

Mutfağı geçti, karısının boynuna burnunu soktu, poposuna bir şaplak attı, sonra bir sıçrayışta bodrum merdivenlerini indi. Laboratuvarında eline kauçuk eldivenlerini geçirdi ve bir miktar ince toz öğüttü. Bir deri altı iğnesi kullanarak tozu ancak üçüncü denemede tüpe doldurmayı başardığında, deveye hendek atlatmak deyiminin bir başka tanımı olan, dişmacunu- nu gerisin geriye tüpe doldurmanın ne denli zor bir iş olduğunu artık anlamış olduğunu düşündü. İşini bitirince, seçtiği birkaç şeyi bir küçük el çantasına yerleştirerek eldivenlerini çıkardı, ellerini kollarını titizlikle yıkadı. Sonra gülümsedi. Gizli sahibi onunla övünecekti.

*

X St

Brenda akşam yemeği için dalyan köfte hazırlamış, özel parma peyniriyle doldurmuştu. Brenda yemek pişirmekten zevk alır, mutfakta geçen zamanını dinlendirici, âdeta sağlıcı bulurdu. Nefis yemekler yapmak ve çekici bir ikram biçimi, onun

için bir zevk, bir doyumdu. Bu akşam Cindy'yi erken doyurup yatırmış, bir tek, kırmızı Beaujolais alarak, Jim'le birlikte mum ışığıyla aydınlanmış masaya oturmuşlardı. Hetty'nin ölümünden kısaca söz ettilerse de, sofraya egemen olan, alışılmadık ve uzun süreli suskuları. Üst üste gelen iki cinayet Brenda'yı çok sarsmıştı, bunun Jim için de pek kolay olmadığını biliyordu. Bu konuyu tartışmak istemediğini bildiğinden, daha fazla bir şey sormadı.

Kahveler içildikten sonra Dempsey, Cindy'yi öpüp iyi geceler dilemek için üst kata çıktı. Belediye encümeninin muhtar seçimi özel toplantısına şöyle bir uğrayıvermek amacıyla 8:30'da evden çıktı. Saat 10:00'da eve döndüğünde, Brenda o gün yaptığı ikinci banyodan çıkmak üzereydi. Eğer temizlik, cinsellik demek olsaydı, Brenda'nın dinamit olması gerekirdi.

«Haydi kurulan,» diye önerisini yaptı Dempsey. «Özel servisimiz var.»

«Teşekkürler, tatlım hayır,» dedi Brenda değerbilir bir gülümseyişle. Dempsey kral boyu yataklarının kıyısında oturduğu yerden, karısının banyo küvetinden çıktığını, kurulandığını, ko- lonyalanıp pudralandığını ve kısacık kombinezonunu giydiğini aynadan olduğu gibi izledi. «Biliyor musun sevgilim, hâlâ bir genç kız gibisin, vücudun kütür kütür. Çok da şekersin, bebeğim, haydi ee-e yapalım.»

«Teşekkürler sevgilim, teşekkürler. Ama sen çok yorulmadın mı?» Brenda, Jim'in açıkça artan ilgisini, konuyu değiştirerek başka yöne çelebilecek kadar deneyimliydi. Yatağın örtüsünü katlarken sözde önemseyerek sordu. «Toplantı nasıl geçti?»

Jim soyunurken yanıtladı. «Ha, ilginçti. Ed VVitchum ve Tom Klein'dan birini muhtar seçmek istediler. Hiçbiri yanaşmadı. Ölümüne korktukları besbelliydi. Ben ayrılırken daha kimseyi seçememişlerdi.»

«Onları kınamıyorum. Ayrıca, bir yararları dokunur muydu dersin?» Brenda yatağa giriverdi.

«Witchum harika olurdu. Mali planlama konusunda bu kente çok yararı dokunabilirdi. Onu kandırmaya çok çalıştım, ama yararı olmadı.» Jim kendini yatağa attı ve uzanıp ışığı söndürdü.

Brenda kedi gibi sokuldu, kıvrıldı, öpüp iyi geceler diledi. Klima aygıtı çalışıyordu ve Jim kızarmış ekmek gibi sıcacıktı.

*

Adam da tam o sırada yatmaya hazırlanıyordu. Yorgun olması gerekirdi ama değildi. Coşkuluydu. O gün olanları dikkatle ve sırasıyla zihninden geçirdi. Hetty Starr'ı öldürdükten sonra hemen evine dönmüş ve yalnızca beş saat uyumuştı. Küçük kız gülüçüklü Hetty, o denli annesini anımsatıyordu ki. Sıcak, yumuşak ve sevgi dolu. Tam gönlünün gülü. O satıcı alçağı çıkagelene dek. Sonra, annesinin tüm sevgisi yok olup gitmişti. O sünepe şişkodan nasıl nefret ediyordu! Bu yüzden de öldürmüştü. Ama bu çok önceydi. Bugün hiç kimsenin o iki cinayeti ondan bilemeyeceğinin rahatlığı içinde uzun ve hareketli bir gün geçirmişti.

Buraya kadar plan mükemmeldi.

Bu gece kara çalı saçlı ve uzun bııklı bir televizyon tamircisi kılığına bürünen Adam, bir sonraki kurbanının apartmanına kolaylıkla girmiş ve beş dakikadan az bir sürede cinayetinin dekorunu hazırlamıştı.

Her şey planlandığınca rahat olmuş, bir blöf yaparak yolunu açivermişti. Kapıcı kendisini lüks apartmanın kilitli ön kapısında karşılamıştı. Camın iki yanında yüz yüze gelmişlerdi. «Acme Televizyon'dan geliyorum. A—C—M—E. Sırtımda yazıyor.» Abartılı dudak hareketleriyle bunu söylerken, kapıcının görebilmesi için sırtını döndü.

Kapıcı kilidi açtı ve kapıyı bir gıdım araladı. «Kimi görmek istedin?»

«Teras katındakileri.»

«Az önce yemeğe çıktılar. Yarın gündüz gel.» Kapıcı ayağını kapının altından dayıyordu.

«Bey terfi etmiş galiba, bayan da ona sürpriz mi ne yapacakmış, bize telefon etmiş.»

«Evet, çıkarken söyledi, onu kutluyorlarmış,» diye kapıcı onayladı.

«Hanım bu uzaktan kontrol aygıtının yatak odasındaki televizyona takılmasını istiyor.» Aygıtı kaldırıp gösterdi. «Bunun bu gece olması şartmış. Beye sürpriz ya. On dakika bile sürmez.»

Kapıcı başını salladı. «Seni yukarıya bırakamam.»

Onarımcının önce beti benzi attı, sonra birden gözleri parladı. «Lokantaya telefon et, bayandan izin al. Bayla konuşmak yok ama, sürpriz ya.»

«Bunu yapamam,» dedi kapıcı.

Onarımcı ellerini umutsuzlukla havaya kaldırdı. «Bak, ben o kadar yoldan tepip geleyim, sen bir telefon edip izin alma. Pekala, öyle olsun, ama savunmanı da hazırla ve de inandırıcı olsun. Artık sen bilirsin.» Konuşurken işaret parmağıyla da sözlerini pekiştiriyordu. Sonra döndü, gidecek gibi yaptı.

Kapıcı tereddüt etti. Çabucak düşündü. Okkanın altına giden kendisi olabilirdi. Teras katı önemliydi. Kapıyı açtı. «Haydi, gel bakalım. Ama ben de yanında olacağım.»

Yeri cilalanmış koridordan geçip asansöre doğru yürüdüler. Bir dakika sonra, çatı katında birlikte asansörden indiler. Kapıcı kendisinde bulunan anahtarla dairenin

kapısını açtı. Bir dakika sonra yatak odasındaydılar. TV onarımcısı, aygıtı çalıştırarak uzaktan kontrol gerecini takmaya girişti.

Dakikalarca sonra, onarımcı tuvalete girdi. Kapıcı arkasından seyirtirken, «Orada ne yapacaksın?» diye bağırdı.

«Papaza para veriyorum, ne sandındı?» Onarımcı yarı açık kapının ardından seslendi. Evet, kapıcı açık seçik işitiyordu. Herif resmen şarıl şurul işiyordu.

Adam sol eliyle lavabonun hemen üstündeki raftan aldığı iki şeyi yanında getirdiği tıpatıp benzeriyle değiştirerek eskilerini iş giysisinin cebine koydu. Sonra lavabonun altındaki çöp tenekesine bir oyun kâğıdı fırlattı. İşini bitirdiğinde fermuarını kapadı sifonu çekti, yatak odasına döndü. «Sağol arkadaşım. Kusura kalma, sabredemedim. Böbreklerim zayıfça, kahveyi de fazla kaçırvermişim.» Televizyonu kapadı. Aygıtın arkasında bir dakika kadar daha oyalandıktan sonra, «Oldu bu iş,» dedi. «Fazla sürmeyeceğini söylemiştim zaten, eh haydi bana eyvallah.»

Kapıcı şaşırıldı. «Denemeyecek misin yahu?»

Onarımcı güldü. «Yok canım. Acme bir şeyi yerine taktı mı, garanti eder.»

Apartmanın kapısında Adam, kapıcıya bir kez daha teşekkür ederken, «Sahi,» dedi. «Kartımı bırakayım, işiniz düşerse bizi arayın, Acme TV Servisi, 24 saat açığız.» Aylarca önce sokakta bulunduğu bir kartı kapıcının elini tutuşturdu.

Kapıcı Adamın ellerindeki şeffaf plastik eldivenleri farketmedi bile. Onarımcı apartmandan çıkıp sokağın alt başındaki arabasına doğru yürürken, kapıcı kendi kendine mırıldanıyordu. «Sen tutacağın işi bilememişsin, oğlum. Bak, şimdi şu kıllı hergele, on dakika bile sürmeyen bir iş için temiz bir otuz beş doları cebe indirecek.»

Adam bütün bunları anımsayarak yavaşça güldü, karısını öptü ve hemen uykuya daldı. Az sonra mutlu horultuları yükseliyordu.

4 Haziran Çarşamba

Bir Fırçada Temiz

Adam bütün vücudunun kocaman bir yürek gibi atmasıyla uyandı. Rahatsız bir gece geçirmişti. Rüyasında bir dizi erotik sahneler yaşamıştı. Kendisini cinayetlerin tahrik ettiği a- çıktı. Bu hesapta yoktu işte. İçinden gülmek geliyordu, kendini tuttu. Sanki kendi derdi yetmiyormuş gibi, şimdi bir de bu seks denen illele uğraşacaktı.

Kadın kocasının en duyarlı yerlerinde gezinen dudaklarından uyandı. Çok hoştu, uyurmuş gibi yaparken isteği büyüdü., arzu oldu. Soluklarının düzeni bozuldu, derken tutuştu, alev aldı.

Adam hiç acele etmeden, en inanılmaz, en sihirbazca yöntemlerini kullanıyordu. Kadının ayak parmakları kıvrıldı, sırtı yay gibi gerildi. Zevki birikti, çoğaldı, yükseldi, yükseldi, doruklara çıktı. Vecd duygusunun ta kendisiydi bu. O zamana dek. duyduklarının hiçbirine benzemiyordu. Ilık dağlaların bütün vücudunda koştuğunu, kendisini kaldırıp taşırdığını duyuyordu. Bir yerine dokunulsa, her yanı zangırdıyordu. Erkeğini tutup kendini çekti.

Daha sonra duşunu yapıp sabahlığını sırtına geçirerek erkeğine görülmemiş bir kahvaltı hazırlamak kararıyla mutfığa indi. Belki, diye düşünüyordu omlet için yumurtayı çalkalarken Belki de yalnız beni seviyordur...

Adam traş olurken kendi kendine keyifle kıkırdıyordu. Belki de onu her sabah böyle uyandırmalıym, diye düşündü. Keşke bunu yıllar önce deneseydim.

Kadının yemek boyunca her yanı sızladı durdu. Mutfak kapısında kocasını uğurlayıp öperken, bir süre daha kalmasını istemeyi aklından geçirdi. Hâlâ açtı.

*

* *

Yarım mil kadar ötede, Long Island Körfezine ve özel üyeli Longwood Country Kulübüne yukardan bakan, şık Okonokee apartmanının teras katında Yargıç ve Isabel VValler yataktan kalkıyorlardı. Yargıç dakik bir insandı. Her gün tam saat yedide

kalkardı. Bugün kırk dakika geç kalmıştı. Ama, diye düşündü, dün gece pek özel bir geceydi. Eyalet bölge yargıçlığından Temyiz Mahkemesi İkinci Dairesi yargıçlığına terfiini, arkadaşlarla birlikte kutlamak için akşam yemeğini kulüpte yemişlerdi. Bu makam, bir yargıcın yükselmeyi umabileceği. Anayasa Mahkemesinden sonra gelen en yüksek mevkiydi. Bu terfi haberiyle coşan Isabel, Dom PGrignon'dan biraz fazla kaçırmıştı.

Yargıç eğilip Isabel'i hafifçe yanağından öptü. Kadın bir gözünü açtı, sonra yeniden kapadı. Erkek fısıldadı. «Günaydın uyanan güzel.» Gözlerini severdi kadının, her zaman sıcak ve neşeliydiler. Isabel kurumuş dudaklarını hafifçe büzüp gülümsedi. Kısa tombul vücudu ve at suratıyla hiç de güzel olmadığını biliyordu. Ama yargıcın bunu söylemesi hoşuna gidiyordu. Başını yastıktan kaldırmak istemesiyle yüzündeki gülümseyişin kaybolması bir oldu. Akşamdan kalmışlara özgü kazan kafa, kuru ağız dönemini yaşıyordu. Başı yeniden yastığa düştü, gözleri kapandı.

Yargıç düş kurmayı bırakarak Isabel'i yeniden öptü. Kadın hafifçe kımıldanarak mırıldandı. «Tamam, kalkıyorum, beş dakika daha izin ver...» Demeye kalmadan dalıp gitti.

Erkek gülümsedi ve şıptık terlikleriyle banyoya yürüdü. Tuvaletini yaptıktan sonra ellerini, yüzünü yıkadı; aynada beyaz dalgalı saçlı başını, iri kemikli yüzünü ve beyaz dişlerini seyretti. Fena sayılmaz, diye düşündü. Hepsî henüz kendimin. Her zamanki diş fırçasına uzandı, onun yerinde gıcır gıcır bir yenisini buldu.

Şu Isabel yok mu, bir türlü değiştiremedim gitti. Bana hep bir şeyler alır durur, diye düşündü yargıç. Eski diş fırçamın nesi vardı sanki?

Diş macunu tüpünü açtı, fırçanın üstüne biraz sıktı, beyaz dişleriyle birlikte diş etlerini de fırçalamaya başladı. Belli belirsiz kanadılar. Kanın görünüşü yargıcı biraz sarstı, çünkü o zamana dek diş etlerinin kanadığını hiç görmemişti. Başındaki hafif dönmeyi şampanyaya vererek, fırçaya biraz daha macun koydu. Kırk saniye geçmemişti ki, üzerine bir fenalık geldi. Solukları ağırlaştı ve zorlaştı. Göğsü hırıltılar içinde, içi dışına çıkmış ve sendeleyeyen yargıç, lavabonun kenarına tutunmak istedi, ıskaladı ve seramik döşemenin üstüne yığıldı kaldı.

Isabel yargıcın düştüğünü işitti. Fırlayıp kalktı, üstünde sabahlığı, yalın ayak, düşe kalka banyo dairesini geçti. Yargıcı yerde yatarken görünce, acıyla haykırdı ve kocasının yanına boylu boyunca serildi kaldı.

* *

Paul Rice ve Tom Farrovv masada Dempsey'in karşısında oturuyorlardı. Sözü Paul almıştı. «Laboratuarda Hetty Starr'ın ölüm maskesini inceledik. Elde yapılmış, mukavvadan.»

«Elde mi yapılmış?» diye Farrovv sordu. «Profesyonel işi gibiydi.»

«İyi iş çıkarmış adı batasınca,» dedi Rice. «Gazete kâğıdı ve tutkal. Az uğraşmamış. İşini de iyi biliyor.» Elini dalgalı saçlarına götürdü. «Bir sanatçı bir yontucu...»

«Oyuncularla ilişkili biri olmasın sakın?» dedi Dempsey kendisi de pek fazla inanmadan.

«Niçin olmasın?» dedi Rice. «Fakat gazete parçaları üstünde birtakım tarihlere rasladık. Pek de öyle eski tarihler de- ğli, geçen mayıs, örneğin. Sahne için yapılmış da, bir kenara atılvermişse benzemiyor. Özel yapılmış.»

Farrovv sorgu dolu bakışlarıyla öne eğildi. «Gözümde can- landıramıyorum bir türlü...» Kararsızdı, sözcükleri araştırıyordu. «Yaratıcı kişi... yaratıcı insanlar sıcak olurlar... yaratırlar Soğukkanlı bir canavar düşünüyorum. Bir ölüm makinesi. Öyle ya, zararsız insanları öldüren her kimse, insan olamaz.»

Dempsey ağır ağır başını salladı. «Kendini aldatma, Tom Kitle katillerinin eşantyonu olmaz... Bu adamda bir anormallik var, ama içinde, işte burda.» Dempsey parmağıyla başına dokundu. «Dışardan belki de senden, benden normaldir. Bu adam akıllı, çok akıllı. Çok da dikkatli. İzlerini örtmek için de yapmayacağı şey yok. Yaptıkları dehşet verici olduğundan, onu bir gulyabani, dişlerinden kan damlayan bir...»

«Tastamam,» dedi Farrovv. «Bir Frankenstein... bir Kurt Adam, bakışları laser ışını bir Mavi Sakal.»

«Ben o düşüncede değilim,» diye sözlerini sürdürdü Dempsey. «Adam'ımızın çoğunlukla görünüşü de, davranışı da gayet normal. Bu adam, kuşku uyandırmamak için elinden geleni yapar. Kendisini enselememiz kolay olmayacak. Ama ergeç bir hata yapacaktır. O zaman tepesine bineceğiz.» Dempsey koltuğundan kalkıp pencereye yürüdü.

«Şef,» dedi Rice. «Gerçekten yakıştı bu isim.»

«Nedir o?»

«Adam. Kendisine deminden beri 'adam' deyip duruyorsunuz.»

«Adam mı? Hiç de fena değil. Belirsiz. Uygun. Yalnız...;: Dempsey'in yüzü ciddiydi. «Ne ad verirsek verelim, unutmayalım ki, tehlikeli, şeytani bir katil.»

Ansızın Farrow yüksek sesle gülmeye başladı. «Adam ha? Bakıyorsun şansımız yaver gidiyor, orospu çocuğunu enseliyoruz... Bir de ne görelim? Adamımız kadın değil miymiş!»

Telefonun sesi konuşmalarını yarıda kesti. Dempsey'in işaretiyle Rice almacı kaldırdı. Kısa konuştu ve yüzünde süngüsü düşük bir ifadeyle kapadı. «Şef, Hetty Starr'ın evindeki parmak izleri cam silicisininmiş.»

Dempsey dönüp pencereden dışarıya bakmaya başladı. Haziran geldi, göçmen kazlar hâlâ buralarda oyalanıyor. Kuşlar da feleğini şaşırdı. Dünya zıvanadan çıktı. Belki... belki de bir kadındır... Gülüşü hiç de içaçıcı değildi.

Mary yüzü perişan ve beti benzi kül gibi odaya daldığında,, saat sabahın 9:35'ydi. «Şef, Yargıç VValler'e bir şeyler olmuş. Ölü bulmuşlar. Okonokee'den sizi istiyorlar.»

Dempsey bir an gözlerini yumdu. Derin bir soluk aldı. Sonra emirler yağdırmaya başladı. «Gidelim, Paul. Tom, sen burada kalıp Starr davasına baksan daha iyi olacak. Mary, Doktor Brody'ye söyle, bizi bulsun.»

Dempsey ve Rice Okonokee apartmanlarına vardıklarında,, orada iki polis devriye arabası buldular. Saat 9:40'tı.

Hizmetçi kız saat 9:20'de geldiğinde cesetleri bulmuştu Aslında yargıcın karısı henüz sağdı. Ama derin şok ve uyuşturucu etkisinde sedyeye hastaneye götürülüyordu. Geçerken Dempsey baktı. Yüzünde kül renkli bir maske vardı sanki.

Polisler Dempsey'e çabucak durumu özetleyiverdiler. «Her ikisini de yerde yatar bulduk. Adam ölmüştü. Kadın bağıra çağıra ağlıyordu. Bize yargıcın banyoya birdenbire yığılıverdiğini anlattı. Görünüşe bakılırsa kalpten gitmiş. Zavalıcık bugün terfi ediyor, erteği gün ölüyor.»

Bir kalb durması olayıyla değil, aynı katilin üçüncü cinayetiyle karşı karşıya olduklarını anlamaya üç dakika yetti. Lavabonun altındaki boş sepetin içinde maça valesini bulmaları, da daha fazla zamanlarını almadı.

– 77 –

Adamları Dempsey'e hiçbir şeye dokunulmamış olduğu konusunda teminat verdiler. Rice'la birlikte cinayetin işlendiği yeri dikkatle bir daha gözden geçirdiler. Yargıç dış fırçasını sağ ovucunda sımsıkı tutmuş hâlâ upuzun yerde yatıyordu. Dış fırçasının üzerindeki pembe lekeleri ilk farkedenden Rice oldu.

Vücudu birlikte dikkatle incelediler. Rice yargıcın göz kapaklarındaki genişlemeye, yüzünün mavimsi rengine, ooğaz;nın taş gibi katılığına dikkati çekti. «Sanırım, zehir,» c'ye düşüncesini açıkladı.

Sonunda doğrulan Dempsey düşünceli düşünceli, «Ö- lüm nedeni otopside belli olur. Zehirse, kan kapkara çıkar. Dün akşam zehirlenmiş olabilir... Hayır -- Hayır, öyle olsaydı, katil bilemezdi ki... Adam maça valesini tam buraya bırakmış.» Dempsey ısrarla gösterdi. «Şurada, lavabonun altında kocaman bir x işareti gibi...»

«Sanki burayı şamandra atıp markalamış,» dedi Rice, cesedin yanında dizüstü çöktüğü yerden gözlerini kaldırıp bakarak.

«Üstüne bastın. Eğer yargıç gerçekten zehirlenmişse, sinir uçlarını felç eden ölümcül bir zehir olmalı bu, örneğin, ku- rare gibi.»

«Ama, şef, katil kesinlikle nasıl bilebilirdi ki?»

«O diş fırçasına dokunmayasın!» diye bağırarak Dempsey'in sesindeki şiddet Rice'i irkiltti. «Kusura bakma, Paul, ama düşünsene bir...»

Rice dikkatle ayağa kalkarak Dempsey'in açıklamasını bekledi.

«Zehir... diş fırçasının kılları içine yerleştirilmiş küçük tel ya da cam parçaları aracılığıyla yargıcın diş etlerindeki kesiklerden kana karışmış olabilir.» Dempsey işaret parmağıyla dişlerini fırçalıyormuş gibi yaptı.

«Kırmızı lekeler.»

«Tamam. Beni de uyandıran bu zaten. Kurare. Bir nebzesi yeterli.»

«Bu denli çabuk mu öldürür?» Rice, Dempsey'e sorar gibi baktı.

Dempsey başıyla onayladı. «Çok azı bile öldürücüdür. Bir kez kan dolaşımına girdi mi, doğrudan sinir ve kas sistemin: etkiler. O zaman da sonsuza dek iyi uykular!»

Cecedi incelemesi için Dr. Brody'ye bırakıp daireyi iyice bir gözden geçirmeye gittiler. Hiçbir açık seçik ipucu bulamadılar- sa da, yargıcın ve Isabel'in giysilerinin bir önceki geceden yerlere atılmış olduğunu gördüler.

«Biraz fazla kaçırmışa benziyorlar,» dedi Rice. «Şampanyayı içen onlar, başağrısını çeken biz. Bahse girerim, eve zor gelmişlerdir.»

«Keşke gelmeselerdi,» dedi Dempsey hüzünle başını sallayarak.

Yatak odasındaki televizyonun çalışmadığını bulup çıkaran, Rice oldu. Bir de yorum yaptı. «Tuhaf doğrusu, bu denli çok paraları olsun da, bir televizyonlarını tamir ettirmesinler.»

Oturma odası, Erken Dönem Amerika'sının antikalarıyla çok güzel döşenmişti. Dempsey bir takım Kraliçe Anne tipi koltuğu hemen tanıdı. Geçenlerde Sotheby'de 55.000 dolara satılmış benzerlerinin resmini görmüştü. Yüksek arkalıklı Chip- pendale koltukları, kazan dipli masalar, William-Mary çifte koltukları, Kuzey-Güney Savaşı döneminden kalma büfeler, değer biçilemez şeylerdi, biliyordu. Parlak cilalı, kusursuz durumda ve Kraliçe Anne tipi yemek takımıyla çok güzel döşenmiş olan yemek odasının da görkemlilikte diğerinden aşağı kalır yanı yoktu. Her şey, kullanılmaya kıyamayıp müzeye kaldırılacak dçn- li güzeldi doğrusu.

Dempsey, Rice'a döndü. «Bunlardan bir tanesi kaybolacak olursa, nerede arayacağını biliyorsun. Brenda da, ben de antik Amerikan eşyalarının aşığıyız. Tabii ucuz olanlarının,» diye ekledi, Rice'ın yüzündeki ifadeyi farkedince.

Dempsey'in yüzünde hayranlık okunuyordu. «Bu belki de şimdiye dek gördüğüm en değerli özel koleksiyon, üstelik de bir apartman dairesinde. Şu tabloları bak. Stuart'ın fırçasından Adams ailesinin iki özgün portresi. Harjka!»

Rice adamlarına talimat verdi. Ceset kaldırılmadan önce fotoğrafların çekilmesini istiyordu. Diş fırçası, diş macunu tüpü, gargara bardağı, oyun kâğıdı laboratuvarında incelenecekti. Hepsinde parmak izi aranacaktı. Bütün kapılar ve pencereler, zorlanmışlık belirtileri var mı diye inceden inceye gözden geçirilecekti.

Kapıcı o günle ilgili olağanüstü bir şey anımsamıyordu. Saat 18:00'de nöbeti gececiye devrederek ayrılmıştı. VValler ailesinin, yargıcın terfiini kutlamak için o gece kulübe gideceklerinden haberi vardı. Onların cana yakın ve nazik bir çift olduklarını söylüyordu. «O ikisi,» diyordu. Her zaman sevdalı lise öğrencileri gibiydiler. Koridorda bile elele tutuşarak yürürlerdi.» Başını salladı.

Paul Rice gece bekçisi Fred Stanhope'ın adresini ve telefon numarasını aldı. «Karargâha döner dönmez ben onu bulur çıkarırım, şef.» dedi. «Kendisi birinci öncelikli bir tanık, belki de bir sanık olacaktır. Teras dairesi altıncı katta. Katil oraya ulaşmak için asansörü kullanmak zorundaydı. Kapıcıyı nasıl atlatmış olabilir, anlayamadım.»

«Adamımız yapar, nitekim yaptı da,» dedi Dempsey. «İnanılır gibi değil, değil mi?»

Yargıç VValler'in öldürüldüğü haberi, samanlık yangını gibi yayıldı. Donnelly ve Hetty Starr'ın ölümlerinin üzerine gelmesiyle, bomba etkisi yaptı. Yargıç önemli bir ulusal kişiydi. Dempsey ve Rice karargâha döndüklerinde, haber ve röportaj yazarlarının cepheden saldırısıyla karşılaştılar.

«Soru yok, çocuklar, şimdi olmaz. Yargıcın öldürülmüş olduğunu sanıyoruz. Laboratuvar sonuçlarını alır almaz size bildiririz. Katilin aynı olduğunda kuşukumuz yok.» Dempsey dişlerini gıcırdatarak dirsekleriyle kendine yol açıp binaya daldı. Telefonlar durmaksızın çalışıyordu.

Dempsey, Mary'nin yanına iki kişi katarak, halkla ilişkiler görevi verdi. Olası sorulara basmakalıp yanıtlarını hemen beş dakikada söyleyip yazdırıverdi. Sonra yalnız kalıp dinç kafayla düşünebilmek için odasına kapandı.

Gus Belli'nin ekibi, olası bomba sanıkları listesinde kırk beş isimden yirmi ikisini ayıklamıştı. Bu araştırma işi, iğneyle kuyu kazmaya benzer bir işkenceydi. Detektifseniz ve bir cinayet davasını üstlenmişseniz, hayatınız kaymış demektir.

Henüz gerçek bir sanık teşhis edebilmiş değillerdi. Ama Belli eninde sonunda bulacakları güvenini yitirmemişti. Belli'-nin belirgin yanı, yılmadan ayrıntı didiklemektir. Metodik ve kusursuz olup, iyi bir detektifin kendi terinden damıtıldığına inanırdı. «Olaylar ne denli derine gömülü olursa olsun, binbir zahmetle onları kazıp çıkaracak kadar gayretli, ortaya çıkardığı bilgiyi nasıl yorumlayıp kullanacağını bilecek kadar da akıllı.» Dempsey sicil dosyasında böyle tanımlamıştı Belli'yi.

Belli geçmişini anımsadığından, çok çalışmanın gücüne inanırdı. Aşağı Doğu Yakasında yerleşmiş göçmen bir İtalyan ailesinin sekiz çocuğundan biri olarak büyümüştü. Babası el arabalı gezginci satıcılıkla başlamış, on yılda küçük bir bakkal dükkânı açmıştı. 1964'te mağazasını soyanlarca öldürülmüştü. Kasadan çıkan on yedi dolar yirmi senti savunurken, yaşamından olmuştu. Mağazayı Gus'ın ağabeyi devralmıştı. Gus ailede, üniversiteyi bitirebilen tek kişi olduğundan, bütün ailesi hep onun bir şeyler olmasını beklemişti. Babasının ölümü onu polisliğe sürüklemiş ve olunca baş detektif olmaya karar vermişti. Liseden sevgilisi olan karısı Marie ve üç çocuklarıyla birlikte Fairport'un Doğu Körfezi bölgesinde Cape Cod tipi bir evde oturuyorlardı. Fairport'taki işi Dempsey'le birlikte çalışabilmek için kabul etmiş ve düş kırıklığına uğramamıştı.

Geri kalan bomba sanıklarının listesine bakarken. Belli ansızın esinlendi. Nichols, Baker, Dillon, Orton, Hoyle. Hepsi Rotary Kulübü üyesiydiler. Donnelly ve Yargıç Waller de sağlıklarında Rotary kulübü üyeleriydiler. Bu yönde bir ipucu bulunabilirdi. Onları kişisel olarak inceleyecekti. Nichols'un tatlı, bat gibi tatlı dili yılanı deliğinden çıkarırdı. Ama bunun altında da çivi gibi sert ve batıcı bir kişiliği vardı.

Briggs ve şef de Rotary üyesiydiler. Briggs bir bilmeceydi. Çifte su verilmiş çelik gibi sert, kadınlara karşysa keten helvası gibi yumuşacıktı. Tam bir şövalyeydi. Evet, dedikoduları duymamış değildi. Genç bir fotoğrafçıyla, evet. Ama adı batasınca ihanet

başka iş, cinayet başka işti. Her ihanet eden cinayet işlemeye kalksaydı, Fairport'un yarısının hapiste olması gerekirdi. Kentin üzerine koca bir çadır atılsa, dev boyutlu bir genelev olurdu. Ayrıca Briggs bir polisti, hem de en iyisinden.

– 81 –

Şeytan Kozu – F : 6

Teğmen Rice, Fred Stanhope'ın dairesinin zilini çaldı. Çavuş Piccolo eli tabancasında, yana çekilmişti. Rice, Piccolo'nun tabanca kılıfını açtığını görmüştü. Stanhope belinde peştemn', kapıyı açtı. Gözkapakları ağırlaşmış, yüzü hâlâ uykuluydu.

«Cinayet mi? Yargıç VValler mi?» Stanhope'ın alt çenesi düştü, ağzı bir karış açıldı. «Allah kahretsin, bütün apartmanda insanı küçük düşürmeden bahşiş veren bir o vardı. Kendisini gerçekten severdim.» Stanhope şimdi iyice uyanmıştı. Peştemalını düzeltti. «Peki ama nasıl?»

«Biz de sana işte bunu sormak istiyoruz,» diye yanıtladı Rice soğuk soğuk ve Piccolo'yla birlikte apartmana daldılar.

Piccolo üç odayı çabucak gözden geçirdi. Stanhope yalnız yaşıyordu. Yatağı kirliydi. Havaya belirli ve bayat bir mariju- ana kokusu sinmişti. Lavaboda üç, dört günlük kirli bulaşık vardı. Büyük odadaki divan ve iki koltuk terle leke leke ve tıraş tıraş olmuşlardı. Pencereelerde perde yoktu, storlar indirilmişti.

Hemen hemen çıplak denebilecek olan odanın tam ortasında yere bir şilte seriliydi. Bir köşede bir yığın kirli çamaşır, diğerinde ucuz bir elbise dolabı vardı. Duvarın birinde, solmuş ve güneşten yer yer rengi atmış bir duvar kâğıdı kabarmıştı. Şiltelin birer yanında, iki tane yer lambası duruyordu. Gariptir, yatak odası penceresinde stor da yoktu. Pencereden bir bakış, Piccolo'nun kuşklarını onaylamaya yetti. Stanhope'ın yatak o- dasına yukardan bakan on, on iki başka daire vardı. Piccolo anlamlı anlamlı gülümsedi.

Piccolo yatak odasından çıkarken, Stanhope'ın Rice'a «Bir şey bilmiyorum, söyleyecek bir şeyim yok,» dediğini duydu.

Piccolo, Rice'ı yana çekip dik arkalıklı bir tahta sandalye itti. Stanhope kütte- de oturdu. Piccolo diğer bir sandalyeyi savurarak aldı, kapıcıyla yüz yüze gelecek şekilde, bir tek rahat hareketle ata biner gibi oturdu. Buldog suratı, Stanhope'ın- den yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Iskarmoz gibi işaret parmağı kapıcının boğazını gösteriyordu.

Hemen hemen iki dakika süreyle Rice onların böyle oturuşlarını büyülenmiş gibi seyretti. Odadaki tek ses, Stanhope'ın burnundan düzensiz soluk alırken çıkardığıydı. Kapıcının faltaşı gibi açılmış gözleri, Piccolo'nun yüzüyle işaret parmağı arasın da gidip geliyordu.

Piccolo yalancı dolma gibi parmağının bir itişiyile gariban kapıcının gırtlığında bir delik açarır diye, Rice korkudan soluğunu tutmuş, bekliyordu.

Sonunda Stanhope çorap gibi çözülürdü. Önce gözlerinden bir kararsızlık bakışı geçti. Hemen arkasından, heyecanım ele veren bir vücut kasılması başladı. Derken, gözlerini Piccolo'dan kaçırarak oturduğu yerde iyice sinip büzüldü ve gözlerini yumarak, başlangıçta tutuk, sonradan, tutabilene aşkolsun dedirten bir çene ishaliyle televizyon tamircisini anlatıp sözlerini bitirirken, «O kıllı hergele!» dedi. «Su dökmeye diye girdi, kimbilir ne halt karıştırdı? Yoksa bir dakika bile yanından ayrılmadım, ekmek çarpsın!»

«Görsen tanır mısın?» Rice sordu.

«Lafı mı olur? Karmakarışık siyah saçları, uzun bıyıkları ve acayip gözleri vardı.»

«Acayip gözleri mi?»

«Aynen. Garip bir şey, ne bileyim. Gözümün önünden gitmiyor. Herif bana bir baktı, sanki içimi gördü.» Kapıcı ürperdi.

«O denli garipseyecek nesi vardı, hemşehrim?»

«Kül rengiydi. Arduvaz taşını bilirsiniz ya.» Stanhope peş- temalını düzeltmek için sandalyesinden doğruldu. «Bakın bakın, bana kartını verdi.» Fırlayıp kalkmasıyla peştemalı yere düştü.

«Üstüne bir şeyler giy, kartı da unutma,» diye Rice emretti. «Bizimle geliyorsun. Anlattıklarının banda alacağız, ressamımız da gördüğün adamı çizecek. Belki de dananın kuyruğu şimdi kopacak.» Stanhope tehdit menziline çıkınca Rice, Piccolo'nun sırtını sıvazlayarak, «Helal olsun, Lou,» dedi. «Ne yaptın herife, iptonize mi ettin?»

«Yok canım,» diye sırttı Piccolo. «Dudaklarımı büzdüm, öpeceğim sandı, korktu fakara.»

Tom Farrovv hayretler içindeydi. Fairport'ta bir tane bile yılan uzmanı yoktu. Hartford'a, hatta New York'a kadar arat- mıştı. Fairport'ta ne kimse yılan besliyor, ne de beslendiğini biliyordu.

Örneğin, Bronx Hayvanat Bahçesinin veterineri soruyu so rana, deli mi ne, der gibilerden önce bir süre bakmış, daha sonra kendisi bir soru sormuştu. «Kim bunu yapacak denli çılgın olabilir?»

Farrovv güvenlik görevlileriyle de uzun uzun konuşmuştu. Onlar da şaşırıp kalmışlar, güvenlik sistemlerine herhangi bir insanın nasıl olup da sızmış olabileceğine bir türlü akıl erdi- remiyorlardı. Sistemin külyutmaz olduğuna gözü kapalı inanmışlardı. Hem anahtarları da Medeco Şirketi kendisi yaptığından, kopyasının da çıkarılamayacağı konusunda kuşku olamamıştı.

Saçma, diye düşünüyordu Farrovv. Şeytan diyor ki, bir tane çal bürolarından, sonra burunlarına daya, mosmor olsun keratalar. Adam da herhalde şöyle ya da böyle bir yol bulmuştur. En büyük olasılıkla bir anahtar kullandı. Örneğin, Nichols'- un güvenlikten anahtar çalmasına bile gerek yoktu. Hetty'nin kasasını istediği zaman açabildiğinden, anahtarı ondan ödünç alıp rahat rahat bir kopyasını çıkarmış olabilir. Üstelik, herif Nevv Mexico'da büyümüş. Oralarda çingiraklı yılanın sürüsüne bereket.

Bu iş gittikçe birinci sınıf bir bulmaca oluyordu. Farrovv alındaki kırışıkların derinleştiğini hissediyordu. Hayır, bu bir tek bulmaca da sayılmazdı. Üçü bir yerdeydi bu. Birbirine bağlı üç bulmaca. Tam bir alicengiz oyunu.

Bir kez, bulmaca merakıdır ki, onu kriminolojiye itmişti. Boston Üniversitesindeki ikinci yılında kazanmış olduğu futbol bursu, kendisine ancak Maine eyaletinde çiftçilik yapan ailesinden dört yıllık bir kaçış sağlayabilmişti. Çiftçilikle başı hoş olmadığından, kendisine ilgi çekici bir meslek arıyordu. Detektifliğin bulmaca çözme içerdiğini öğrendiği gün, mesleğini bulmuş oldu.

Son sınıftayken, Sally ile evlendi. Kız bir sekreterlik okulunu bitirmiş, Prudential Firmasında çalışıyordu. Kocasının en büyük yardımcısı oldu. Onu sakinleştirir, yaşamın ciddi yanını gösterirdi. Şimdi de sürekli onu izliyor, daha sıkı çalışmaya ö- zendiriyordu.

Farrow'un Fairport'a gelmesinin nedeni Dempsey'ydi. Şef usta bir detektif, bir süper polis olarak ün yapmıştı. Onun ci- riayetleri çözmedeki, nedenden sonuca ve sonuçtan nedene varmadaki yeteneği, ülkenin bütün kriminologlarınca kabul edilirdi. Farrovv bu ünün hakkıyla kazanılmış olduğunu biliyordu.

Farrovv'un sorunlara, tartışmaya açık ve yaratıcı bir biçimde yaklaşması Dempsey'i etkilemişti. Ama yine de bazen onun tüm yeteneklerini kullanmadığını dolaylı yollardan söylerdi. İşte şimdi dev boyutlu girift bir sorun vardı önlerinde. Üç günde üç cinayet. Tom Farrovv'un ne yaman adam olduğunu ele güne göstermenin tam zamanıydı. Bulmacaları ilk çözen kendisi olduğu takdirde geleceğini de, ününü

de sağlama bağlamış olacaktı. Kıçını yırtacak, Sally ile Dempsey'e el mi yaman, bey mi yaman, gösterecekti.

Farrovv dizi cinayetlerin, ölümlerden birinin ardındaki gerçek nedeni gizlemek için bir gözbağı olabileceğini düşündü. A- damın asıl hedefi, kurbanlardan yalnızca biri ya da o kurbanın değerli bir şeyi olabilirdi. Arka arkaya birçok insanı öldürerek, dikkatleri, cinayetlerden birinin gerçek nedeninden saptırmış olabilirdi. Her bir cinayetin nedeni, dikkatle ve ayrı ayrı olarak ele alınıp incelenmeliydi.

Hetty Starr para içinde yüzüyordu. Belki de arkasında on milyon dolarlık bir malikâne bırakacaktı. Son birkaç yıl içinde Nichols, Hetty'ye yanaşmış, onun gözüne girmeyi başarmıştı. Avukatı olarak da vasiyetnamesinin içeriğini bilecekti kuşkusuz. Orada Nichols'un da adı geçiyor muydu? Bu bir cinayet nedeni olabilir miydi?

*

**

Adam'ın bürosundaki özel telefonu saat tam 11:30'da acı acı çaldı. Yanıt vermeden önce kalkıp kapıyı kapattı. Verdiği talimat uyarınca ne sekreteri, ne de bir başkası, onun özel telefonunu açıp yanıt verebilirdi. Vermemişti de, bundan emindi. Bürodaki dedikodu kumkumaları alaylı bir dille bunun Adam'ın 'özel kırmızı telefonu' olduğunu söylerlerdi. Hiçkimse bunun ne denli isabetli bir tanımlama olduğunu farkında değildi. Rehberde bulunmayan bu numarayı yalnızca üç kişi bilirdi... Jeanne, Barbara ve Gayla.

Telefondaki Gayla'ydı. «Tatlım, döndüm. Seni özledim. Seni ne zaman görebilirim, kaplanım?» Kap-la-nım sözcüğünü, o- yuncu coşturan amigonun yaptığı gibi tadını çıkara çıkara söylüyordu.

«Merhaba, tatlım l'ymatlım! Bu sabah başımı kaşıyacak vaktim yok. Daha sonra olmaz mı?» Adam almacı omzuna sıkıştırarak başını y^na eğdi ve bir Tiparillo yaktı.

«Sevgilim, ne zaman istersen. Yalnız inan, yorgunluktan dökülüyorum. Kopenhag'dan buraya uçak adamakıllı sarstı, biraz uyuyabilsem, kendime gelirim. Kapının kilidini açık bırakacağım. Senden uzakta dört gün geçmek bilmiyor, kaplanım. Özel muamelelerinden birine öylesine açım ki...»

«Ben de seni özledim, Uçan Kız. En kısa zamanda oradayım.» Gırtlğından şehvetli aslan homurtusu çıkardı ve telefonu kapadı.

Adam birkaç dakika süreyle Gayla'yı düşündü. Fena fıstık değildi hani. En iyi örneğini Alabama Üniversitesinin verdiği. Amerikalı çığırtkan kızların bütün niteliklerinin bir özetiymiş sanki. Hani şu, oyunlarda, gösterilerde grupları coşturan genç kızlar. Şimdiyse on yıl kadar sonra, Pan Amerika'nın kendini işine adanmış bir hostesi ve genç Amerikalı kadın güzelliğinin bir numaralı elçisiydi. Sarışın, mavi gözlü, şeftali-kaymak karışım? bir yüz, zeki, insancıl, neşeli bir kişilik ve de ölçüleri 90-65-90, bütün bu nitelikleriyle Gayla bir afetti. Derin derin içine çekti ve bir duman bulutu salıverdi.

Adam'a rastlayana kadar Gayla. kendisine sürekli nanik yapıp kaçmış olan aşkın, gerçek sevginin, tanımlanamaz bir şeylerin peşinde, her önüne çıkanla düşüp kalkmıştı. Çoğu kez tutulduğu erkekleri düşününce, eğer bir erkek kardeşi olsaydı, o kardeşe daha çok tutulacaklarmış gibi gelirdi. Sonuç olarak Gayla mutsuz ve son kerte bunalmıştı.

Oda arkadaşları ve dostları bir orgazm coşkısından söz ediyorlar, seks eylemlerinden çıldırasıya zevk aldıklarını söylüyorlardı. Gayla bunlara kulak verir, ama kendisi bir şey hissetmezdi. Onun için çabucak tahrik oluvermek diye bir şey yoktu. Zaman zaman grup seksi ve seviciliği ya da ikisini birden düşünür olmuştu.

Bereket versin, bu iki aşırılıktan hiçbirini gerekli olmadı. Gayla Adam'la rastlantı sonucu tanıştı. Üç yıl geçmesine karşın a- nısı canlıydı. Aklına geldikçe gülüyordu Adam.

Frankfurt'tan kalkmış, bütün gece uçmuşlardı. Gayla şimdi, Kennedy Havaalanından, birlikte oturduğu iki kızla paylaştığı kır evine gidiyordu. Volksvagen'i kullanırken bir yandan düşünüyordu. Adam'a rastlaması âdeta toslama biçiminde olmuştu. Turnikeden çıkmıştı ki, park etmiş bir arabanın altından koca bir köpek fırladı. Direksiyonu şiddetle kırdıysa da, Adam'ın gıcır gıcır Jaguar XKE'sini boydan boya sıyırdı. Bereket versin, Adam anayolu karşıdan karşıya geçmiş, sabah kahvesi içmek için Jerry'nin Yerine giriyordu.

Tedirgin, köşeye çekip durdu. Beriki öfkeyle yaklaştı. İçinden kadın sürücülere demediğini bırakmıyordu. Yüksek sesle, «Bravo doğrusu,» dedi. «Köpeği ıskaladınız.»

«Bağışlayın... Bilerek yapmadım. Ay, çok hasar var mı acaba?» Gayla dokunsalar ağlayacaktı. Masum, mavi, kocaman gözleri yaşlarla doluydu.

Sıcak bakışını gören Adam gülerek kibarca yanıtladı, «Yalnızca sol ön çamurluk. Ama onarılamayacak bir şey değil. Olan arabaya olsun, köpek kurtuldu ya. Sizinkine bir göz atalım.»

Arabadan çıkarken Adam Gayla'yı alıcı gözle bir güzel süzdü. Sonra, «Şanslı gününüzdesiniz,» dedi. «Çamurluğunuzun gerisinde belli belirsiz bir çizik var, hepsi bu. Farkedilmiyor bile.»

Gayla sinirli sinirli güldü ve özür dilercesine yanıtladı. «Çok teşekkür ederim, gerçekten çok iyisiniz. Ehliyetimi görmek ister misiniz ya da bir form doldurmam gerekiyor mu? Sigortalıyım. Bu da ilk kazam.»

«Formunuz çok güzel bir biçimde dolgun. Ama adresinizi öğrenmek için ehliyetinize göz atmakta bence sakınca yok. Hep bu biçimde buluşacak değiliz ya. Bir sabah kahvesine ne dersiniz?» Adam yemi takmış, gülerek oltayı uzatıyordu.

«Bayılırım, Kaplan.» Diş macunu reklamındaki gibi güldü. Zokayı seve seve yutmuştu.

Adam elini uzattı. «Bana Kaplan dediğinize göre, bu ismi sevmeye çalışacağım.» Koluna girdi. Restorana yürüdüler.

Yirmi dakika sonra her ikisi de pek özel bir şeyle karşılaş tıklarını biliyorlardı. Birbirlerinin yakınlığından gerçekten zevk duyuyorlar, aynı dalga boyunda düşünüp konuşuyorlardı. «Belki de daha önceki bir yaşamı birlikte sürdürmüşüzdür,» dedi A- dam. Bütün bekâr kızların yeni tanıştıkları ilginç erkek arkadaşlarına sordukları klasik soruya aldığı yanıt, Gayla'yı kahkahalarla güldürdü. Şöyle demişti Adam: «Evet, ama Tasman- yalıların –ki eşlerini hiçbir zaman aldatmazlardı– soylarının çoktan tükendiğini herkes bilir.»

Restorandan çıkarırken, Gayla dünyayı tozpembe gördüğünü farketti. Adam'ın mizah duygusu, süt beyazı dişleri, güneşten yanmış yüzünde gözlerinin çevresindeki çizgiler, açık konuşması, tutarlılığı Gayla'yı etkilemişti.

İki gün sonra Gayla yaşamında ilk kez cinsel doyuma ulaştı. İnandırıldığından ya da bekleyebildiğinden çok daha güzel bir şeydi bu. En çılgın düşlerinin de ötesindeydi. Adam onu daha önce kimsenin yapamadığı ölçüde uyandırmıştı. İncecik- ten duyarlı, inanılmaz bir titreşimler dalgası bütün benliğini sarmıştı. Yaşamının en mutlu günü olduğunu kendi kendine itiraf ediyordu.

Kaplanı erkekliğinin doruğuna çıkmaya zorlayan bir meydan okuyuşun simgesiymiş Gayla. Genç kadının mucizesinin a- nahtarı, şefkat, sevgi, duyarlılık, anlayış ve sabrın dengeli bir kıvamıyla, biri hızlı, biri gıdıklarcasına yumuşak hareketli, yüksek gerilimli iki elektrikli titreşim aygıtının ustaca kullanımıydı. Anılardan silinmeyecek bu olaydan sonra Gayla tüm varlığıyla Kaplanına bağlandı, bunun mutlu bir sonucu olarak da mucize üzerine mucizeyle ödüllendirildi. Seks yönünden Gayla artık hoşnut, doyumlu ve mutluydu.

Adam güldü. Öğleden sonranın bir bölümünü Gayla ile birlikte geçirmenin bir yolunu bulacaktı.

Dempsey köşeli yüzünde, gözlerinin çevresinde gerilim çizgileri, masasında oturmuş, derin düşüncelere dalmıştı.

Ard arda üç günde üç cinayet. Ölçüsü neydi? Günde bir tane. Vitaminler gibi. Katil günde bir tanelik temposunu sürdürecek miydi. Kahretsin! Nedeni? Görünür bir soygunculuk yoktu. Katil ne elde etmişti? Cinayetlerin nedeni intikam mıydı? Eğer öyleyse, neyin, kimin intikamı alınıyordu? Ortak bağ neredeydi? Olması gerekiyordu. Katilin bir ruh hastası ya da deli olması dışında, bu neden genellikle ya aşk ya para olurdu. Onlar bir neden olmaksızın, bazen yalnızca zevk için öldürürlerdi. Delilerin çoğu tümüyle vahşiydi. Onlar akıllarına nasıl eserse, içlerinden gelen bir dürtüye ya da keyiflerine uyarak gelişigüzel öldürürlerdi. Bu Adam, bu katil kimdi? Fairport'ta mı yaşıyordu? Onu tanıyor muydu? Bir bakıma tanıdığından emindi. Bu duygu pek güçlüydü. Belirli bir çalışma biçimi yok gibiydi. Çekmecesini açtı, bir kalem alıp yazmaya başladı.

Muhtar -----bomba ----- maça papazı

Oyuncu -----yılan sokması -----maça kızı

Yargıç -----belki zehir -----maça valesi

Her bir cinayette ortak olan tek şey, cinayet sahnesinde bırakılan oyun kâğıdıydı. Katil açıkça insanların cinayetlerden bir kişinin sorumlu olduğunu sanmalarını istiyordu. Niçin? Her gün bir önemli kişinin öldürülüşü. Bir ruh hastası, yeni bir Manson olmalıydı bu. Ama farklı, çok farklı. Bu cinayetler planlanmıştı. O ânın esiniyle işlenmişe hiç benzemiyorlardı. Ve öylesine zekiceydi ki... Her cinayetin farklı olması, ruh hastalarına göre değildi. Kitle katilleri her zaman Sultan Palamut'tan kalma yöntemleriyle cinayet işlerlerdi. Acaba katil kendi kendine ya da başkalarına veya bütün topluma bir şeyler mi kanıtlamak istiyordu? Yeniden öldürecek miydi? Bütün bir maça dizisini, daha sonra da bütün bir desteyi sıralayacak mıydı? Elli iki cinayet, yüzyılın dehşet gösterisi olurdu. Boğazına dek yükselen acı suları, yüzünü buruşturarak yuttu. Ansızın bir yaz fırtınası göğü kararttı, düşüncelerini böldü. Bürosunun bütün ışıklarını yaktığı anda parıltıdan gözleri kamaştı.

Koltuğunda geriye yaslandı, pencere camlarından inen suların, tek tek damlalarla başlayıp, birleşerek çoğaldığını, sürekli ve geniş akıntılara dönüştüğünü izledi. Şimdi yağmur çavlan- ları çatıyı uğursuz seslerle dövüyordu. Caddelerdeki pek az yaya sığınacak bir yer bulmak için çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Gözüpek ve sırlıklam bir delikanlı, bisikletini günlerin biriktirdiği çöpleri yıkayan yağmur selleri ortasından sürüyordu.

Yağmur başladığı gibi ansızın durdu. Gökler aydınlandı, kıvrır kıvrır koyu, karanlık kümülüs bulutlarının ardından güneş parladı. Dempsey pencereye yaklaştı, gökkuşağı görmeyi u- muyordu. Renkler cümbüşü onun gereksindiği ipucunu verebiliyordu.

Çocukluğundan beri gökkuşakları onu büyülerdi. Yedi yaşında var yoktu, bir gün büyükbabası ikisinin birlikte gökkuşağının ucunda altın kupayı bulmalarından söz etmişti. «Bütün yapacağımız, kuşağı izlemek, sonrası kolay, nasıl olsa buluruz,» derdi. Sahne bütün canlılığıyla gözlerinin önündeydi. Kar beyazı saçları, eklem romatizmasıyla yamrı yumru olmuş uzuvlarına karşın, doğanın tadını çıkaran yaşlı adam, su damlacıkları üzerinde parlayarak anlatılmaz güzellikte canlı renkler gösterisi yaratan güneş...

Gökkuşağı falan yoktu. Yol gösterecek bir kavis de yoktu. Belki de yaz fırtınasının çıkıp güneşin parlamasıyla bütün sorunları biterdi. Evet, çok biterdi. Yeniden masaya oturdu ve kalemini eline aldı. Daha derinlere dalmak, daha iyi düşünmek zorunda

kalacaktı. Kaleminin ucundaki silginin not defterinde çıkardığı sesin farkında değildi. Bir yanıt da bulamamıştı. Bir kuramı da yoktu.

Ulusal üne sahip, saygıdeğer bir eyalet yargıcı şeytanca ama basit bir planla öldürülmüştü. Dempsey bunun zehir, belki de kurare olduğundan emindi. Dr. Brody şu anda inceliyordu. Herhalde yine öyle çıkacaktı. Birdenbire zihninde bir şimşek çaktı. Maça papazı, kızı, valesi. Peki as neredeydi? Maça ası kayıptı.

Saat 1:00'de Yankee Clipper çoktan yükünü tutmuştu. Sigara dumanı o denli yoğundu ki, bar olduğundan daha küçük görünüyordu. Patron, Farrovv'u homurdanarak selamladı ve köşedeki kabini gösterdi. Pusun arasından Farrovv, Gus Belli'yle birlikte oturan iriyarı bir adamı az buçuk seçebildi. Kalabalıkta omuzlarıyla yol açarak ilerledi.

«Tom Farrovv, bu Joe O'Cello,» dedi Belli. O'Cello gümüş çerçeveli gözlüklerini çıkardı.

Farrovv neredeyse kendini tutamayıp yüksek sesle gülecekti. İsim yakışıyordu. Herif süngere benziyordu. Kabak kafası yuvarlaktı. Burnu da karnıbahara benziyordu. Cildi mantar gibi yumuşak ve delik deşikti. Derin, koyu renk yuvalarının dibinde gizli gözleri cıvı cıvıladı. O'Cello şişman, ıslak elini u- zattı.

Farrovv, O'Cello'nın yanına oturdu, ona bir göz atması yemeğin pek de öyle neşeli geçmeyeceğini anlamasına yetti. Görev başında içki içmezdi... ama... O'Cello'ya bir daha göz attı. «Her zamankinden,» dedi kıza.

«İki olsun,» diye Belli ekledi. Farrovv içinden güldü. Belli hiç içmezdi. «İki bira, biter para.» derdi. Ayrıca Belli'nin O'Cel- lo'yu yemek yerken izlemesi gerekiyordu.

«Sek martini, duble olsun,» diye O'Cello sipariş verdi kısık sesiyle. Kız döndü, barmene seslendi, «İki Alman, bir beyaz, çalçene.» Yeniden işine dönüp ıslak bezle masanın üstündeki ekmek kırıntılarını süpürdü. Eğilmesiyle Farrovv kızın gömleğindeki pupa yelkenli resmini gördü.

«Masa topu işi nasıl gidiyor?» diye Farrovv sordu.

«Bilardo,» diye düzeltti O'Cello. «Hepimizi ihya etti doğrusu. Birlikte köşeyi dönüyoruz. Şık insanların bulunduğu yerde kârlar da şık olur.»

Ondan sonraki yarım saat süreyle, önlerinde pabuç gibi dönerli sandviçler, havadan sudan konuştular. O'Cello'nun bilardo salonu ünlü bir erkek sığınağıydı. Fairfield bucağının yeraltı dünyasına açılan kapılardan biriydi. O'Cello çeşitli ilişkilerini bir örümcek ağı gibi buradan örerti. İki yıl kadar önce Belli bir motosiklet kazasında O'Cello'nun oğlunun hayatını kurtarmıştı. Bütün yaptığı cankurtaran gelene dek kanı durdurmaktı. O'Cello hemen orada Belli'ye, «Dile benden ne dilersen,» demişse de, gerisi gelmemişti.

Kahveler içilirken Belli konuya girdi. «Elimizin altında üç cinayet var. Senin kulağın deliktir, ne diyorsun bu işe?»

O'Cello ses çıkarmadan oturuyor, Küba purosunu çekiştiriyordu. Üçüncü cinayetin sözü geçtiğinde kılı bile kıpırdamadı. Sonunda hüznle başını sallarken etrafındaki ağır duman bu- tutunu dalgalandırdı.

Farrovv'la Belli birbirlerine baktılar. Farrovv sordu. «Bir şey yok mu?»

«Hiçbir şey,» diye yanıtladı Belli, tombul eli açık olarak masanın üstünde. «Ve... inan bana... soruşturdum.»

«Yaa, öyle mi?» Belli'nin esmer yüzünde düş kırıklığı okunuyordu.

O'Cello gözlerini yavaş yavaş odanın her yanında dolaştırdı. Sarı dişlerini göstere göstere boğuk sesiyle fısıldadı. «Cinayet konusunda değilse de » Yeniden başını çevirdi, Farrovv'un yüzüne doğru kalın bir duman bulutu üfledi. «Kasabanız hakkında kulağımıza başka şeyler geliyor.»

«Ne gibi?» diye Farrovv boğulur gibi sordu.

«Kirli para ve sıkı uyuşturucu.» O'Cello parmaklarıyla bir bir saydı. «Bağımsız ama büyük iş. İyi mama var ucunda. Bütün bildiğim bu.»

Farrovv ve Belli yüzlerinde inanmazlıkla, ikinci kez bakiştılar.

«Bütün bildiğim bu,» diye O'Cello yineledi. «Ama... araştıracağım. Cinayet... iyi bir şey değil.»

O'Cello bardan çıktıktan birkaç dakika sonra Belli yüzünü buruşturarak, Başımızdaki üç cinayet yetmiyormuş gibi, Sünger de gelmiş bize bulmaca çözdürüyor.»

«Düşünebiliyor musun? Kirli para ve sıkı uyuşturucu. Fairport'ta hiç böyle sorunumuz olmamıştı. Yeni bir kaynağa gereksinimimiz var.» Farrovv, Tiparillo'sundan derin bir nefes çektikten sonra düzgün halkalar salıverdi.

Öğle yemeğinden hemen sonra Rice, Okonokee apartmanı kapıcısı Stanhope ile yaptığı görüşmeyle ilgili olarak Dempsey'e rapor verdi.

«O avanak herif herhalde katili elinden tutup, yargıcın dairesine çıkardı ve kapıyı bir güzei açıp buyur etti. Adam, sözüm- ona, Acme Şirketinden gelen bir TV tamircisiydi. Kontrol ettim. Acme'de o tanıma uyan kimse yok. Neydi, beyaz erkek, bir seksen beş boyunda, otuş beş kırk yaşlarında, doksan kilo ağırlığında, kara çalı saçlar, uzun bıyıklar, mermer grisi gözler, de lici bakışlar...»

«Katil Stanhope'a, üzerinde Alvin Ross adı bulunan bir Acme kartı verdi. Şirketse, Ross'un üç ay önce işini bıraktığını söylüyor. Chicago'ya göçmüş, öğrendim.» Rice göğüs geçirdi. «Şimdi orada. Kaldı ki, Ross ancak bir altmış beş boyunda, kilosu da yetmişten fazla değil.»

Dempsey dikkatle dinledikten sonra yorumladı. «İşyerlerinin kartlarını edinmek işten değil. Her gün dağıtırlar. O yanını boş- ver. Ama katilin tanımı beni şaşırtıyor. Elimizdeki ilk dişe dokunur ipucu bu.» Dudakları belirsiz bir gülüşle kıvrıldı.

Rice'in yüzünde şaşkınlık okunuyordu, «Vay canına, şef, kara çalı saçlar, uzun bıyıklar, mermer grisi gözler... Bu tam yortularda takılan maskelere benziyor. Ressamımız, tarife göre bir resmini çizdi, ama pek güvenilir mi bilmem.»

«Kimbilir, Paul? Takma, saç ve bıyık takan insan bu kadarını yeterli görüp başkaca bir yerini değiştirmek istemeyebilir.»

Dempsey koltuğundan kalkıp masanın kenarına oturdu. Gözleri şimdi Rice'inkilerle aynı hizadaydı.

«Emin olabileceğimiz bazı şeyler var, örneğin, adam beyaz ırktan, bir seksen boyunda, yüz kiloya yakın ağırlıkta. Saçı ve bıyığı takma bile olsa, yine de elimizde bir şeyler var sayılır.»

Rice anladığını başıyla belirtti. «Mermer grisi gözleri unutma. Stanhope ikide bir bunu söyleyip duruyordu. Oldukça etkilemiş olacak. Ne rengindeymiş dediği...» Rice yutkundu. «Mezar taşı renginde.»

«Bana kalırsa onlar da peruk ve bıyıklardan daha inandırıcı değil. Lens taktırmış olamaz mı?» dedi Dempsey.

Kapıya vuruldu, Belli ve Farrovv şefin bürosuna girdiler.

«Duyduğuma göre, katil kapıcısını kandırıp bir apartmana sızmış. Gözüpek herif doğrusu,» dedi Belli.

Kısa bir tartışmadan sonra Dempsey, Yargıç Waller cinayetin incelenmesi sorumluluğunu Rice'a vererek üç kişilik bir ekip kurmasını istedi. Rice hemen çıktı. Uygulamak istediği, kendine özgü bazı düşünceleri vardı.

Donnelly'nin yakınlarıyla yaptığı görüşmelerden doğru dürüst bir şey çıkmadığını rapor etti Belli. Dempsey görüşmelerin genişletilerek Hetty'nin ve yargıcın arkadaşları ve yakınlarıyla

da konuşulmasını istedi.

«Bu cinayetlerin bir örneğini çıkarmalıyız,» dedi Dempsey

«Ne gibi?» diye Farrovv ve Belli aynı anda sordular.

«Her listede aynı ad,» diye yanıtladı Dempsey düşünceli düşünceli.

«Böylelikle ortak yan bulunabilir. Özellikle beyaz, bir seksen beş boyunda ve doksan kilo ağırlığındaysa.»

«Şef, bir tek kişi olmayabilir. Belki de bir örgüttür,» diye önerdi Belli. «Kurbanların üçü de önde gelen yurttaşlardı. Bütün zenginleri öldürmeye çıkmış aşırı bir grup da olabilir.» O- nayanmak umuduyla baktı.

«Muhtar zengin değildi. Boğazına dek borca batmıştı,» diye yorumladı Barrovv. «Ama bir grup olabileceği düşüncesi... bu olabilir işte. Belki amaçları siyasal rejimimizi yıkmaktır. Donnelly ve yargıç politikada faaldiler. Hetty Starr ise eyalet Cumhuriyetçi çevrelerinde perde arkasındaki güç sayılıyordu. Adayların a- dını o yazdırırdı.»

«Olabilir,» diye düşüncesini söyledi Dempsey. «Ne var ki, bu aşamada her şey olabilir. Ama gerçekten birisi siyasal sistemimizi yıkmak istiyorsa, niçin Fairport gibi küçük bir kasaba? Niçin VWashington'dan başlamıyor?»

«Washington'da böyle bir şeyin yararı bile olabilirdi,» dedi Belli buruk bir gülüşle.

«Bir yeraltı örgütü, köktenci bir grup ya da bir tarikat. Görmezden gelemeyiz,» dedi Farrovv. «Maçalar bu konuda anahtar olabilir.»

«Belki de. Ama ta içimde bir ses, bunun bir tek adam olduğunu söylüyor,» dedi Dempsey, kendisine sade kahve koydu. «Aklından zoru olan bir adam. Bir şeyler kanıtlamaya çıkmış bir adam.»

«Kanıtladığı ne ola ki... insanları öldürebildiği mi?» diye sordu Belli.

«Üstüne bastın, evet, niyeti bu. İnsanları öldürebilir, başarılı olabilir. Cinayet üstüne cinayet işler. Her birinden de tere- yağdan kıl çeker gibi sıyrılır, kimse de kılına dokunamaz. Herif resmen bunu kanıtlamak istiyor. Açıkça nanik yapıyor, birader.» Dempsey nah böyle diye gösterdi. «Katillerin padişahı aklınca. yok mu ya!»

Diğerleri çıkarken, Dempsey kalktı ve pencereye yürüdü. Sabah fırtınasının önünden kaçan kaba bulutlar, batı ufkunu iri vanilyalı dondurma topakları gibi kaplamıştı. Şimdi artık güneş pırıl pırıldı ve ufukta belli belirsiz bir gökkuşağı umudu vardı.

* **

Adam bir biçimine getirip bürosundan erken çıkarak Gay- la'ya kaçamak yapmak istiyordu. Ama saat 15:00'den önce olmadı. Sekreterine önemli bir toplantısı olduğunu, saat 16:00 ya da 16:30'dan önce döneceğini söyledi. Tam çıkarken Barbara telefon etti. Kızının bulunduğu kampa sağsalim varmıştı, sürekli onu düşünüyor, fena halde özlüyordu. Cuma günü geç saatlerde ya da cumartesi günü dönecekti. Sahi, kadının Vermont'a gittiğini unutmuştu.

Gayla'ya giderken, arabanın radyosunu açtı. Wins 1010 istasyonuna ayarlıydı. Yirmi dört saat üzerinden haber yayınlarına yanı.

«Bugün Connecticut eyaletinin Fairport kasabasında korkunç bir daha cinayet işlenmiştir. Temyiz Mahkemesi İkinci Dairesine yeni atanan Eyalet Yargıcı Horatio VValler, Long Island Körfezine bakan Okonokee sitesinin lüks teras dairesinde bu sabah ölü olarak bulunmuştur. Polis yargıcın zehirlenmiş olmasından kuşulanmaktadır. Bugünün daha sonraki saatlerinde, ölüm nedeniyle ilgili kesin bir rapor yayınlanabileceği sanılmaktadır. Bu, Fairport'taki üçüncü cinayet olayıdır.»

Adam radyoyu kapattı ve bir Tiparillo yaktı. Ülkenin her köşesinde bütün haber bültenlerinde, televizyon ve radyo yayınlarında, bütün gazete ve dergilerde bu konunun enine boyuna yineleneneğini bildiğinden, purosunu keyifle tüttürdü. Basın

ve yayın korkuyu ülkenin her yanına yayıyordu. Onun yerine bu görevi onlar yapıyorlardı... Fairport'ta olanlar her yerde olabilirdi.

En son üflediği duman halkası pek düzgün değildi. Ama planı mükemmel yürüyordu. Önlerindeki birkaç gün içinde televizyoncular hamamböcekleri gibi tüm Fairport'a dağılırlar, cinayetle ilgili özel yayınlarını Amerika'daki her evin en gizli köşesine dek sokarlardı. Bütün bunlar da planın bir parçasıydı tabii. Halkı hiç beklemezken ürpertecekti. İlk haz gibi olacaktı bu. Hiç unutamayacakları, kız gibi bir cinayet. Yaratıcılığıyla övünerek mutlu mutlu gülümsedi.

Zihnine egemen olan cinayet düşünceleri geldikleri kadar hızlı uçup gittiler ve onların bıraktığı boşluğu bu kez Gayla doldurdu. Şimdi artık Kaplandı. Gayla'nın kulübesine giden yola saptı. Kadın orada yalnız başına yaşıyordu. İlişkileri başlayınca, oda arkadaşları onu bırakıp Nevv York'a taşınmışlardı. Arabasını park etti. Purosunu çakıllı yolda basarak söndürdü. Asmalarla kaplı, kesme taştan kulübeye yürüdü.

Bir plaj havlusuna bürünmüş olan Gayla onu görünce içten sevindi. Açılan kollarına uçarken, havlu çözülüp düştü. Kapının dibinde, oturma odasında, yatağın kenarında yine kıtlıktan çıkmış gibi öpüştüler. Kadın gerçekten onu özlemişti. Beriki soyunurken, torbasını karıştırıp bir hediye çıkardı.

«Bana mı? Ne o?» diye sordu Adam gülerek.

«Bize. Kopenhag'dan aldım.» Yüzü al aldı.

«Aklımdaki mi?» Sırıttı.

«Kaplan, seni hiç şaşırtamayacak mıyım, Tanrı aşkına? Çok zekisin. Şeyin penceresinde gördüm.» Gayla kararsızdı, çekingenlikle gülümsedi. «Özel şeyler satan bir yer işte. Eskisi bir hayli yıprandı. Bu değişik hızlarda çalışıyor, başka parçaları da var. Marifetlerini görmek için sabırsızlanıyorum. Broşürde, insanı yepyeni zevk doyumlarına uçuracağı garanti ediliyor.»

Şakadan homurdanarak paketi açıp yepyeni titreşim aygıtını kutusundan çıkardı, prize takmadan önce 110 voltta çalışıp çalışmadığını kontrol etti.

Aygıt gerçekten altı değişik hızda çalışıyordu ve reklamlarda övüldüğü kadar vardı. Hız ayarı üçteyken bile, her ikisi için de mucizeler yaratıyordu.

*

**

Saat 4:05'te Rice fırtına gibi Dempsey'in odasına daldı. Doktor Brody'nin laboratuvarından rapor vardı.

Rice'in yüzünde hayranlık okunuyordu. «Şef, haklıymışsın. Yargıcın diş fırçasının kılırları arasından, iğne gibi ince bir kuyumcu teli çıktı. Etlerini kesmeden dişlerini fırçalaması olanaksızdı. Laboratuvar, macunun içinde büyük ölçüde olmak üzere, fırçada da zehir izleri buldu. Doktor, ölümün sinir uçlarının zehirlenmesinden olduğunu rapor ediyor. Pavulon olduğundan da emin gibi.»

«Bu kurare zehrinin sentetik bir türü, öyle değil mi?»

Rice'in yüzündeki hayranlık ifadesi derinleşti. «Bunu bekliyordun, değil mi şef?»

«Açıkça söylemek gerekirse, evet. Hastanelerde kullanılır. Ameliyat olacak hastalara, kaslarını gevşetmek için verilir. Her yerden sağlanabilir. Adam da herhalde...»

«Araştırmaya başladım bile,» dedi Rice gururlu bir sesle.

Mary sessizce odaya girdi, beti benzi kül gibiydi. Dempsey'e pazartesi günü almış olduğuna benzer bir zarf uzattı. Çizerinde daktilo harfleriyle şunlar yazılıydı: «Dizinin ikincisi.» Adres yalındı. «Fairport Polisi, Yavru Kurt Şefi.» Önceki gün bölge içinden postaya verilmişti. Mektubu açmadan önce Dempsey zile basıp Farrovv ve Belli'yi içeri çağırdı ve Rice'la birlikte üçüne, masayı dolanıp yanına gelmelerini işaret etti. Mary'nin de kalmasını istedi.

Sonra ellerine bir çift ince plastik eldiven geçirdi. Hepsinin huzurunda mektubu zarftan çıkarıp açtı. Yüksek sesle okudu.

Maçalar kara Kupalar kırmızı Üçünü buldun Valeyi, papazı, kızı

Sinekler kara Karolar al demet Maçanın onunu Beklesin Fred

Fred de hangisi, diye sorarsan Yarın öğlene Alır canını şeytan Böyle biline

– 97 –

Şeytan Kozu – F : 7

Zamanın var İpucun sağlam Fred'i bulamazsan Hesabı tamam.

«Paul, bunu parmak izi incelemesine alsınlar!» Dempsey sapsarı olmuştu. «Mary, bu nereden eline geçti?»

«Normal postadan çıktı.»

«Kendini beğenmiş hergele! Artık çok oluyor. Bize bir kurban adı vermiş. Mary, Fairport'ta ne kadar Fred varsa bir listesini yap.» Dempsey masaya bir yumruk indirdi.

«Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum.» Mary'nin kuşkusu açıldı.

«Rehberi alırsın, kızları da toplar, tüm adları inceletir, Fred'leri bir listeye yazdırırsın.»

Farrovv hafifçe başkaldıran bir sesle, «Ama, şef,» dedi. «Ya bazılarında yalnızca adlarının ilk harfi olarak F varsa?»

«Belki de olur.» Dempsey çabucak Farrovv'a bir göz attı, sonra başını Mary'ye çevirdi. «Adları yalnızca baş harfleriyle kayıtlı olanları ayrıca listele, telefon şirketiyle görüş. Ya da doğrudan kendilerini ara, bakalım ilk adları Fred çıkacak mı? Tüm liste elimize geçince, baştan aşağı iyice inceler, öldürüle- bilecekleri ayıklamaya çalışırız.»

«Peki ya rehber girmemiş numaralar ne olacak?» diye sordu Rice. «Bu hergele öyle anasının gözü ki...»

«Aklınla bin yaşa, Paul. Onları da doğrudan doğruya telefon şirketinden alırım,» diye yanıtladı Mary.

Belli sordu. «Şef, araştırmamızı daralta daralta doğru Fred'i bulabileceğimizi sanıyor musun?»

«Şansımız yaver gitmezse bu iş yatabilir tabii. Ama bu, Adam'ın da ilk hatası olabilir. Umarım öyle olur.»

Polis laboratuvarında Rice'in yönetimindeki teknisyenler ekibi Adam'dan gelen iki mektubu inceliyordu. Plastik eldivenler takılarak mektuplar, ipucu sağlayabilecek her türlü parmak izi, leke, lif, saç ve ıslaklık yönünden titizlikle ele alınıyordu. Her iki damga da Housatuck Bulvarındaki büyük postaneyi gösteriyordu.

Kâğıt, daktilo mürekkebi, hattâ zarfların üstündeki zıncı bile kimyasal olarak irdelenmişti. Mümkün olan her türlü ipucunu ele geçirebilmek amacıyla mektuplar morötesi ve kızılberisi ışıklar altında incelenmişti.

Kâğıtlardaki çeşitli izlerin açığa çıkarılması konusunda henüz deneme aşamasında olan bir işlem gereğince mektuplar ninhydrin maddesiyle ıslatılmıştı. Bu madde izleri daha belirli duruma getiriyordu. Normal işlemlerde görülemeyen kenarlar, kıvrımlar, küçük bükümler ve mini mini ayrıntılar bu kez hiç kaçmıyordu.

Laboratuvar teknisyenleri kendilerini Adam'a götürecek a- raştırmaların tüm aşamalarından, kutsal bir törenin titiz saygı ve uyumu içinde geçtiler. Şimdiye dek önemli hiçbir şey bulamamışlardı. Birinci mektupta Dempsey'in parmak izleri vardı. İkinci mektuptaysa hiçbir şey çıkmamıştı.

Mary masasında oturduğu yerde sevinçten uçuyordu. Şef ona çok önemli bir görev vermişti. Bir Merit 100 sigarası daha çıkarıp yaktı. Ne yapabileceğini erkeklere göstereceğini. Bende doğal içgüdü var, biliyorum. Kadınlık duygusu. Kadınlara özgü önsezi.

Ekibini çoktan toplamış ve Dempsey'in onayını almıştı. E- kipte sekreterlerden iki, trafik şubesinden de iki kız vardı. Telefon rehberini iki bölüme ayırmışlar ve olanca güçleriyle işe girişmişlerdi. Her bölümde isimleri birkaç kez gözden geçirmenin önemini vurgulamıştı.

Gevşedi ve sigarasından derin nefesler çekti. Yargıcın ölümünün araştırılması Rice'a verilmişti. Bir cinayet daha olursa, şefin onu da kendisine verebileceğini düşünüyordu Mary. Böylesi cephede kazanılmış bir terfi olurdu işte. Teğmen Mary Pot- ter ve kızlardan kurulu ekibi. Harika!

Dumanın ciğerlerine işlediğini duyuyordu. Şiddetle öksür- dü. Bir cinayet daha mı? Aklına da neler geliyordu? Ürperdi.

* **

Fairport Tasarruf Bankasında, banker Samuel Tilden'in öfkesi burnundaydı. Başkan yardımcılarında üçü ve banka denetmelerinden ikisine zılgıt çekerken, gözlerinden alev çıkıyordu. «Hemen hemen iki yüz bin dolarlık açık var, demekle ne söylemek istiyorsunuz?»

«Efendim, açık var işte,» diye birinci başkan yardımcısı â- deta inledi.

«Olamaz,» diye bağırdı Tilden gerilemeden. Eli zıpkın gibi fırladı ve başkan yardımcısının titreyen kolunu kerpeten gibi kavradı.

«Ama, efendim, sahteleri hemen hemen mükemmeldi,» diye ikinci başkan yardımcısı açıklama yaptı.

«Sahteleri mi? İki yüz bin dolar değerinde mi? Bu bizim bankadaki kakavanlar katmerli kakavan.» Tilden'in sesi gittikçe yükselmışti. Açık kapıdan yazmanların kendisine bakan, korkudan donmuş yüzlerini gördü. Kapıyı çarparak kapatırken homur- danıyordu, «Ahmaklar. Boyları devrilesice ahmaklar!»

«Efendim, para değil, kalp olan. Yüz binlik bir tasarruf bonusu. Aslının tıpkısı. İkincisi de yüz bin dolarlık bir kredi kartı. Bu da aslının aynısı,» diye üçüncü yardımcı açıklama yaptı. Tilden'e karşı durarak, meslekdaşlarından daha yürekli olduğunu göstermişti.

«Polisi çağırın!» Tilden'in sesi gök gürültüsü gibi patlamıştı.

«Efendim,» dedi denetleyicilerden biri, «Polisin pek yararlı olabileceğini sanmıyorum. Durumu bildirmek istemeniz çok doğal. Ayrıca Adalet ve Maliye Bakanlığı da işe karışacak. Ama... bunu her kim yapmışsa...» Durakladı, uygun sözcükleri seçmeye çalışıyordu.

«Ne olmuş yani? Ne söylemek istiyorsun?» Tilden bütün hışmıyla denetleyiciye döndü.

«Geçen ay bankaya kurdurduğunuz Xerox 6500 marka renkli kopya aygıtından söz ediyorum. En çiçeği burnunda acemiye bile kaşarlanmış kalpazan ediyor. Son üç ayda büyük çapta sahtekârlık ortaya çıkardığım beşinci banka bu. Makine her türlü kâğıdı kabul ediyor, kusursuz benzerlerini üretiyor. Yalnızca bakmakla benzerini gerçeğinden ayırt edemezsiniz. Sinamanız gerekli. İzin vererseniz, göstereyim.»

Denetleyici iki adet kredi kartı çıkardı. Görünüşleri kesinlikle aynıydı. Her birinin köşesini bir ipek kâğıt parçasıyla ovaladı. Birincisini ovaladığında banknotun boyası ipek kâğıda çıktı.

«Gerçek olan bu,» dedi denetleyici. İkinci kredi kardına aynı işlemi yaptığında, ipek kâğıda çıkan renk değişti. «Bu da sahtesi... makine mürekkebi, görüyorsunuz ya.» Kâğıdı Tilden'e uzattı.

«Yani siz şimdi şunu mu demek istiyorsunuz? Birisi gelip bu sahteleri günün makbuzlarına karıştırdı, aynı değerde parayı alarak, kayıtları buna göre ayarladı, öyle mi?»

«Bay Tilden, bu söylediğiniz kesinlikle doğru. İşte bunun için polisin suçluyu izleyip bulabileceğini hiç sanmıyorum. Bu iş en azından bir hafta önce olmuş, para da

şimdiye dek çoktan uçup gitmiştir. Aklıma gelen en iyi öneri, 6500 marka renkli kopya aygıtının üstüne yanıtılamaz bir sistem ekleyiniz ki, bir kez daha aynı şey olmasın.»

«Soyulmaya hiç gelemiyorum, gözümü kan bürüyor,» dedi Tilden ısıtır gibi. Yüzü kıpkırmızıydı.

«Makinenin üzerine iki anahtarlı bir sistem oturtacağız. Ve önerim şudur, Bay Tilden: Anahtarlardan biri sizde bulunsun.»

Tilden sinirli sinirli başını sallıyordu. «Bu kadarı yeterli değil,» diye patladı. «Bu eksiğin incelenmesini istiyorum. Bankadaki herkes sanıktır. Herkes. Makine herkese açıldı ve...» Suç- larcasına etrafa bakındı. «Hepsi de köşeyi dönmek için bir fırsat arıyordu zaten.»

Ansızın dönüp denetleyicinin bileğini kavradı. «Bu türlü soruşturmalar için en iyi şirket hangisidir?»

«Efendim, biz bu konularda...»

«Ben onu bunu anlamam. Şimdi bilmek istiyorum,» diye kestirip attı Tilden.

«Bond ve Bond Şirketi. Boston'un dışında. Çok iyi, eski, güvenilir bir şirkettir... ama pahalıdır.» Denetleyici çok sakindi.

«Masrafın canı cehenneme. Bir çuval inciri berbat edeceğimize, çürüğünü feda ediveririz.» Tilden'in yüzü ilk kez gevşedi.

Daha sonra Tilden bürodan çıkıp gidince, sigorta şirketine haber verilmiş, iki - anahtarlı sistem için anlaşmaya varılmış, Adalet ve Hazine'ye hesaptaki açıktan söz edilmiş, Bond ve Bond Şirketi aranarak tutulmuştu.

Ancak bütün bunlar olup bittikten sonra Samuel Tilden rahatlayıp gülebildi. «Çok haklısın. Yalan söyleyen yalnızca gerçeği saklar. Hiç kimse parayı bulamayacak! Çok iyi bir yerde gizli ve tümüyle vergi dışı. Renkli kopya aygıtının yapabileceklerini yanımda çalışanlardan önce öğrenmem iyi oldu. Yoksa bu aptallardan biri bankamı soyabilirdi!»

*

**

Altı bin mil uzakta Kauai Adasının gözlerden uzak bir kumsalında incecik, hoş, koyu renk saçlı bir genç kadın, Hint kamışından örülmüş plaj hasırının üstünde yatıyordu. Görkemli görünümü içine sindirmek için başını kaldırıp uzun uzun baktı. Yuvarlanarak gelen iri dalgalar... parlak mavi gökyüzü... yeşilliklerle örtülü ve denize fırlamış sarp kayalar... dünyanın geri kalan bölümünden soyutlanıp tümüyle kendi içine kapanmış, pürüzsüz bembeyaz bir kumsal... Gülümsedi, sarı bikinisinin bağını gevşetip yeniden uzandı. Sımsıcak Havvai güneşi vücudunu yoğuruyordu sanki.

Tatilinin dördüncü günüydü. Yavaş yavaş kendine geliyor, düğüm düğüm olmuş vücudunun çözülüp rahatladığını hissediyordu. Kauai güzel, Princeville'de kiraladığı daire kusursuzdu. Sanki cenneteydi. Toparlanıp, işe başlamanın tam sırasıydı.

Judy Rogers iki aşk arasında kâğıt gibi yırtıldığını hissediyordu: Mesleği ve Rick Taylor. Erkek evlenmeyi önerdiğinde, durumu aynen bu sözcüklerle ifade eden de oydu.

Judy için çok ani olmuş, öneriyi belki de pek çabuk geri çevirmişti. Greenville, Güney Carolina'da orta halli bir çiftçi karısının yaşamı ona göre değildi. Rick'i yürekten seviyordu. Sorun da buydu. Her ikisi de incinmişlerdi. Bir o söylemiş, bir ö-bürü söylemiş, sonunda da hiç akıllarında olmayan şeyleri söylemişlerdi. Şimdi de oturmuş, erkeği özlüyordu. Son altı haftadır dünyasını koyu mavi bir sis örtmüş gibiydi. Başını alıp kaçmak, akla karayı ayırmak, düşünüp çözüm yolu bulmak istiyordu. Emin olabilmeliydi. Güneş yağının ağzını kapatarak yeniden ha sırtına uzanıp yerleşti.

Mesleği... Tüm enerjisini, geleceğine yatırmaya karar vermişti. Boston'u severdi. Bond ve Bond Şirketinde onu seçmeleri de gözüpük bir mali yatırımdı aslında. Araştırma konusunda yetenekliydi. Ayrıntıların tozunu atar, yanıtı bir sihirbaz gibi bulur çıkarırdı. Büyü müydü, beyin miydi, yoksa yalnızca şans mıydı?

Son iki yılda üç değişik sigorta sorununu çözümlemişti. Başkaları bunların yanına yaklaşmamışlardı bile. Saplantısı, yenilgiyi kabul etmemekti. Sıkı çalışma, ayrıntılara dikkat... tılsım bu muydu? Kimbilir diyordu, belki de.

Kalkıp oturdu, bikinisini yeniden bağladı ve haklı olduğunun bilincinde, kıyıda patlayan iri dalgalara koştu. Rick pamuklarını toplayabilirdi. Herkesin bir gururu vardı. Önü açıktı. Geleceğini kendi yolunda yürüyecekti.

*

**

16:45'de Rice, Dempsey'e üç cinayetdeki ilk gerçek gedikten söz etti. Hemen hemen yeni olan dış macunu tüpünün üzerinde Yargıç VValler'inkilerden başka, kimliği belli olmayan başka parmak izleri de olduğu, laboratuvar testlerinde ortaya çıkmıştı. Çok açık bir baş parmak izi, oldukça açık bir işaret parmağı orta sarmalı iziyle, son elin ikinci ve üçüncü parmaklarının izleri elde edilmişti.

Birlikte Dempsey'in masasında durmuşlar, izlerin fotoğraflarını inceliyorlardı. Rice'in ağzı kulaklarındaydı. Heyecanından sırtının ağrısını unutmuştu.

«Artık enseleriz. İzlerin kopyalarını telefotoyla, VVashington'-daki FBI Tanıtlama Şubesine yolladım. Şube müdürü, birkaç hafta sürebilir, diyor.» Rice, Dempsey'in yüzüne biraz sıkılarak baktı.

«Ne, birkaç hafta mı? Yahu her şey bilgisayarla değil mi orada?»

«Ben de öyle düşünmüştüm. Ama şube müdürü Silvester diyor ki, bilinen bir sanık yoksa, yine her şey elle yapılmış.»

«Saçma!» Dempsey avucunu yumrukladı.

«Söyledim, şef, federal bir yargıcın öldürülmesinin federal bir sorun olduğunu ona söyledim. Dedi ki, biliyormuş, hemen başlayacaklar, izleri birer birer ele alacaklarmış.»

«FBI ajanları burada her yere üşüşecekler şimdi. Biraz önce telefonda Sam Grady ile görüştüm. Yemeği birlikte yiyeceğiz, son bilgileri kendisine veririm.»

«Grady kim?»

«Eski bir arkadaşım. Hoşlancaksın. Bugünlerde FBI'ın Hartford bölge müdürlüğünü yapıyor.» Dempsey duraladı. «Grady işe karışırsa, araştırma birinci öncelik kazanır.»

Saat 5:20'de Mary'nin ekibi telefon rehberinde Fred küçük adıyla kayıtlı olanların listesini tümüyle çıkarmış bulunuyordu. İki Fredy, dört de Bayan Fred falancayla birlikte, Fairport'ta topu topu ancak seksen dört Fred'in bulunduğunu öğrenmek Dempsey'i şaşırtmıştı.

Dempsey ve ekibi listeyi harmanladılar, adları birer birer incelediler ve öldürülebilecek denli ileri gelen beş yurttaş ayıkladılar. Fred Stanhope, gerçi ileri gelen kişilerden değildi, ama katili görmüş, onunla konuşmuş ve de onu tanımlayabilecek bir kişi olarak çantada keklikti. Kendi güvenliği için Stanhope'u bir hücreye hapsedip korumaya karar verdiler. Gerekirse onu «şüphe üzerine» tutuklayarak tehlike geçince salıvereceklerdi. İki tehdit mektubunun içeriğini basın ve yayın organlarına açıklayalım mı. diye yeniden tartıştılar. Dempsey buna şiddetle karşı çıktı. «Arkadaşlar, kol kırılır yen içinde diye bir söz vardır. Kan kusalım, kızılık şerbeti içtik, diyelim. Yoksa açıklarsak, halk paniğe kapılır. Burası bir gece içinde savaş yerine döner.»

«Ya da hayaletler kasabasına,» dedi Farrow üstüne basa basa. «Adam'ın yazılarının içeriğini gizli tutmalıyız, sanırım. Hergelenin kişisel düşüncelerini basından gizlersek, belki düş kırıklığına uğrar da bize ipucu olacak bir şey yapar.»

«Kabul,» diye haykırdı Rice. «Bu mektuplar çıkarsa basında ne cümbüş olur ama. Atacakları manşetleri düşünüyorum da. 'Adam Polise Meydan Okuyor.' 'Benden Önce Fred'i Bulabilir misin?' Kendi keyfi için basını kullanmasına izin veremeyiz.»

Belli yorumlarını yumuşak sesiyle sır verir gibi söylüyordu. «Kendimize saklayalım. Yakaladığımızda Adam'ı tanıtlamamıza yardımcı olacak bilgiler var onların içinde.»

Dempsey, Mary'ye bir göz attı. Onun da başıyla onaylama- sıyla karar oybirliğiyle verilmiş oldu.

Adam'ın mektuplarının basına verilmesini hiçbiri istememişse de, Fred'i uyaracak bir yol bulmak gerektiğinde anlaştılar.

«Şef, bu olur mu?» Mary, Dempsey'e daktiloyla yazılmış bir basın bülteni verdi.

Dempsey hızla göz gezdirdi, bir sözcüğü değiştirdi, Mary'ye beğeniyle bakarak, «Kusursuz,» dedi. Yazı şuydu:

Araştırmalarımız sırasında Fairport katilinin kurbanını «Fred» olarak adlandırdığını öğrenmiş bulunuyoruz. Fred'in kimliğini bilmediğimizden, bu isimdeki kişilerin özellikle dikkatli olmaları gerekmektedir.

İmza : Dempsey Fairport Polis Şefi

«Mary, bunun hemen genel yayına girmesini sağla. Bölge radyosunda da saat başı sözü edilsin.» Mary yazıyı aldı, bürodan çıkmasıyla dönmesi bir oldu.

Dempsey ayağa kalktı, masanın çevresinde dolanarak diğerlerine anlatmaya başladı. «Elimizde iki grup Fred var. İlki en olası beş kurbanı içeriyor.»

Dempsey bir an duraladıktan sonra sözünü sürdürdü. «Paul, Stanhope'u gözetim altına al. En çok tehlikede olan o. Tom, diğer dördüyle de senin ilgilenmeni istiyorum... bizzat... tehlike konusunda uyar onları. Örneğin, kent dışında kısa bir tatile çıkmalarını öner. Kalmakta ısrar ederlerse, koruma yapmayı salık ver. Şimdi... ikinci grup... geri kalan yetmiş yedi Fred... Mary, ekibine söyle, hepsine birer birer telefon edin. Önce kendinizi tanıttın, sonra basın bültenini okuyun. Kaça mal olursa olsun kimseyi atlamayın. Haydi bakalım.»

Yeniden bürosunda yalnız kalınca, Dempsey derin düşünceler içinde divana oturdu. Adam'ın nedenlerini bir bilselerdi

Tahminden öte bir şey yoktu. Acaba bu manyak şimdi hangi Fred'in peşindeydi? Şanslı olacaklarını umuyordu.

Dempsey araba yoluna girdiğinde, Briggs'in Jaguar'ını görüp şaşırdı. Brenda ve Spike ellerinde birer içki, iç avluda oturuyorlardı. Brenda sevinçle, zıplayıp kalktı. Spike şaşırmış görünüyordu. Bir an ensesine kadar kızarır gibi oldu.

«Sevgilim, seni bu denli erken beklemiyordum. Şimdi de yargıç... Nedir bu böyle canım? Üç cinayet. Biz de şimdi onlardan söz ediyorduk.» Spike gitmeye davranırken, Brenda Jim'i içinden gelerek öptü.

Dempsey, Briggs'in elini sıktı, «Dostum, iyi ki geldin. Ben de seni yemeğe çağırmak için büronu aradım. Aklımdan geçeni nasıl bildin? Benden çok yaşayacaksın. FBI yöneticilerinden Sam Grady, Hartford'dan geliyor. Yedi buçuk sularında burada olacak. Yargıç federal hükümetin adamı olduğundan onlar da bu işe karışıyorlar. Kalırsın değil mi?»

«Çok isterim. Alice'i arayıp yemeğe gelemeyeceğimi söyleyeyim.» Brenda'yla içki içişine Jim'in bozulmadığını görerek rahatlayan Briggs, mutfaktaki telefonu kullanmaya gitti. Kadını şöyle bir görüvermek için içinden yükselen dürtüye karşı koyamamış, uğrayıvermişti. O mavi renkli şortu... bir türlü aklından çıkmıyordu.

Avluya dönüp yanlarına gelen Briggs, «Alice'i ayarladım,» dedi. «Merak etme, Albay'ın pilicine kimse dokunmaz, diyor.» Kendi esprisine yine kendi gülüp Jim'e döndü ve alçak sesle, «En son bilgileri bana aktarabilirsin, umarım,» dedi. «İzlerin bir bölümünü çıkarabilmiş olmanız az iş değil doğrusu. Katilinkiler- se, enseledik gitti.»

«•Dananın kuyruğu kopacak gibi. Hiç ummazdım. Adam bu kadar göze batan bir ipucu bırakmayacak kadar zekidir. Spike, bana bir iyilik yap da, ben Cindy'ye merhaba diyene dek, döner aygıtını hazırlayıver. Gereken her şeyi yerinde bulacaksın.» Avlunun köşesini gösterdi. «Birkaç ızgara var sanıyorum. Bu arada sana bilgi veririm. Senin birliklerin yardımına gereksinim duyacağız.»

«Tatlım.» Jim, Brenda'nın şortunun kıcına sevecen bir şap lak indirdi. «Bana da bir votka tonik hazırlayıver. Aşağı iner inmez ızgaraları ayarlarım. Şu senin özel karışık salatayı da unutmazsın değil mi?»

«Tamam, hayatım.» Brenda bir baş hareketiyle koyu kahverengi saçlarını geriye atıp bluzunu düzeltti. «Önce Cindy'nin yemeğini yedirip yatıracağım.»

Ust katta Dempsey, Cindy'nin kapısından başını uzattı. Kızcağız televizyon izliyordu. Bayan Domuz ve Kurbağa Kermit tüylü bir takım hayvanlarla dansediyorlardı.

«Selam, Papatya. Benim minik kızım iyi mi?» Dempsey kızını alnından öpmek için eğildi. Cindy gözlerini ekrandan ayırmadan, yüzünü bir gülüşle buruşturarak, babasını Muppet usulü kucakladı.

Sam Grady, Hartford'tan yola çıkıp bir saati biraz aşkın bir süreyle araba sürdükten sonra tam 7:30'da geldi. Sam'i arabasından çıkarken gören Dempsey şaşırdı, Grady gözle görülür ölçüde topallıyordu ve avlu terasına çıkan üç basamaklık merdini ancak fildişi uçlu bastonu aracılığıyla çıkabilmişti. Sam bunun nedenini onlara daha sonra anlattı. Üç yıl önce Superstition Dağlarında iz sürerken attan düşmüş, sol bacağı ezilmişti. Üç ameliyat geçirdikten sonra bile hâlâ topalladığından, her türlü bedensel eylemini kısıtlamak zorundaydı.

İlk tur içkilerini yuvarladıktan sonra mum ışığında sade ama zevkli yemeklerine başladılar. Brenda'nın açık mavi giysisi içinde özellikle sevimli olduğunu farkettiler Jim. En güzel giysisiydi bu. Karşıdan karşıya ağız hareketleriyle, «Giysini beğendim,» dedi. Brenda değerbilircesine gülümsedi.

Sofradaki konuşmalar daha çok havadan sudan oluyordu. Cinayetlere ucundan kıyısından iliyorlar, ciddi konuşmaları kahveden sonraya saklıyorlardı.

Dempsey yemeğin bir bölümünü Grady ile olan dostluklarını tazelemeye ayırdı. Sam kırk üçünde, güçlü ve dinamik bir kişiliğe sahip, FBI'da umut veren bir yönetici ve VWashington'da en yüksek görev yerlerine adaydı. Her ikisi de Columbia Üniversitesi Kriminoloji Bölümünü onur listesine geçerek bitirmişler, FBI'da üç yıl birlikte görev yapmışlardı. Daha sonra ayrı yollar seçmişler, Dempsey üniversite sonrası eğitimini sürdürmek için Polis Akademisine giderken, Grady FBI'da kalmıştı.

Dempsey, Grady'yi hem son derece zeki, hem de bedenen güçlü olarak anımsıyor, eğitim sıralarındaki başabaş karate karşılaşmalarını düşünüyordu. Bir an Sam'e de anımsatacak olduysa da vaktinde dilini tutmayı bildi.

Grady'nin, kendisine ne denli Jim'i anımsattığına Brenda şaşıyordu. Aynı geniş omuzlara, aynı yakışıklı sert ve yarı vahşi erkek yüzüne sahipti. Pırıltılı gözleri zeki bakışlıydı. Ancak Grady hareket ettiğinde benzerlik sona eriyordu.

Brenda kalkıp bulaşıkları yıkamaya çıkınca, Dempsey hemen diğer ikisine bilgiler vermeye başladı. İlk öneri Grady'den geldi. «Yargıcın yerinde bulduğun parmak izlerini niçin bomba sanıklarıninkilerle karşılaştırmıyorsun? Eğer listen gerçekten iyiye... ne bileyim, Adam'ı birkaç saat içinde enselememiz işten değil...»

Dempsey ve Briggs hemen onayladılar. İlk konuşan Briggs oldu. «İyi düşünceler her zaman yalındır.»

«İlk işimiz bu olacak. Yarın sabaha bir yanıt alman gerek,» dedi Grady kendinden emin.

Dempsey öne eğildi ve alçak sesle konuştu. «Eğer gerçekten önemli kişileri ya da politikayla ilgisi olanları öldürdüğü doğruysa, ben aslında, iki yüzüncü yıl törenleri için bu pazar kasabamıza gelecek olan Senatör Benson ve Vali için endişe ediyorum.»

«Aman Tanrım,» dedi Briggs alnına vurarak. «Ben bunu unutmuştum. Orospu çocuğu kınalı keklığın kuyusuna düşecek, desene...»

«Ola ki, Hetty'nin ve yargıcın cenaze törenlerinde de birçok ünlü bulunacak,» diye ekledi Dempsey. «Yardımlarına gereksinim duyacağız, Spike. Elimde bu üç cinayet araştırması varken, güvenlik sağlayabilmem pek olası değil.»

Briggs hemen onayladı. «Çok haklısın, Jim. Güvenlik işini biz üstleniriz. Sen cinayetleri çözmeye bakarsın. Korumayla ilgili ayrıntıları adamlarımız sabahleyin ele alırlar.»

«Sağol, Spike. Çok iyi olur.» Dempsey'in yüzünden ne denli ferahladığı anlaşıyordu. «Yüksek görevlileri ürkütüp caydırmalıyız ki, yargıcın cenaze törenine gelmesinler. Sam, VVashing- ton'daki tanıdıklarının bir yardımı olur mu dersin?»

«Eminim, gayretlerini esirgemezler... ama politikacıları bilirsin. Aklın sesine kulak asmazlar. Ne yapıp edip kalabalığa karışmak ve oy ağacını silkelemek isterler. Basın ve yayının bacaksızları bu konuda bizden daha beceriklidir. Gelirken radyodan duydum, kasabanızın ünü yayılıyor.»

«Ya, ne demezsin? Hele böyle her gün bir cinayet işlendikçe... Bu herifi durdurmamız şart.» Dempsey konyak kadehlerini doldurdu.

«Gerçek sorun Hetty'nin cenaze töreni olacak,» diye yorum yaptı Briggs. «Uluslararası jet sosyitesiyle Hollyvwood halkını başımıza toplayacaktır.»

İyi geceler dilemek için Brenda bir an konuşmalarını kestiğinde, Sam'e konuk odasında yatma konusundaki önerisini yineleyince, beriki eski Fairport Inn'de bir oda ayırtmış olup, ertesi sabah kahvaltıda bölgesel ajanlarıyla buluşacağı gerekçesiyle bu öneriyi içten teşekkürleriyle geri çevirdi.

Üç yasa adamı hemen hemen gece yarısına dek görüşüp araştırmayı tek başına Dempsey'in yönlendirmesine karar verdiler. Ayrıca gerek duydukça buluşacaklardı.

Dempsey memnundu. Hem eyalet polisinin, hem de FBI'ın işbirliğini sağlama almıştı.

Birbirlerine iyi geceler diledikten sonra Dempsey iki arkadaşının arabalarına doğru ilerleyişlerini izledi. Grady hafifçe sekiyor, bastonu bahçe yolunda kof sesler çıkarıyordu. Briggs'in akan su gibi zarif hareketleri, avına yaklaşan bir kap- laninkileri andırıyordu.

* **

Adam evine vardığında, Pavulonun geri kalanını tuvalete boşaltarak sifonu çekti. Amacına yeterli miktarda zehiri, altı hafta önceden, konuk bir stajyer doktor kılığına girerek hastanenin narkozcusundan yürütmüştü. Hırsızlığın rapor edilmediğini, hatta farkına bile varılmadığını biliyordu.

Yargıç ölümünü her üç televizyon şebekesi geniş çapta ele almışlardı. Bu olay bütün yayınların baş konusu olmuştu. Basınç ibresi yükseliyordu. Halk sinirlenmeye başlamıştı. İnsanlar ikide bir dönüp dönüp arkalarına bakıyorlar, kapılarını, pencerelerini kiliyleyip sürgülüyorlardı. Kasabanın üstüne karabasan gibi bir korku bulutu çökmüştü, yel gibi yüze vuruyor, koku gibi genzi yakıyordu.

Fairport'un bütün yaşamını örtüp boğana dek korku günden güne büyüdü. İnsanlar birdenbire ayak sesleri duyar olmuşlardı. Herkes kendini savunmak için

kapısına kilit üstüne kilit, sürgü ve silah satın alıyordu. Bu akım bir damlayla başlamış, büyüüp herkesi boğan coşkunun bir sel suyu olmuştu. Yarın, öbür gün kasabadan göçler de başlayacaktı. Önce birkaç kişiyle başlayacak, sonra günden güne artacak, en sonunda geride ancak birkaç kişi kalacaktı.

Yatmadan önce kalemini alarak listesindeki dördüncü numara olan, maça valesi yargıcının üstüne bir çarpı çekti. Defterini zulasına saklayıp dikkatle kilitlerken mutlu mutlu gülümsedi. Geriye yaslanarak göğüs geçirdi ve eliyle dizine vurdu. Plan mükemmeldi.

Ama ertesi gün için planlamış olduğu cinayeti düşünürken ani bir korku ve kararsızlıkla duraksadı. Artık durmalı mıydı? Bundan sonraki cinayet bütün ülkede herkesi dehşetten ürpertecekti.

Hayır, dünya onu en büyük olarak anımsamalıydı. Kimsenin tanıtlayamadığı, yasa uygulayıcılarını tümüyle şaşırtan bir a- dam. O bir kuduz it, manyak bir katil ya da vahşi bir çılgın değildi. Hayır, tam anlamıyla akıllı başındaydı. O en büyüktü. Öldürmesi, sürekli öldürmesi gerekiyordu.

Adam yeni boyutlar açmıyordu. Sonun ötesine, ötelere gidecekti. Planı buydu. Bu denli yalındı. Bu yüzden de doğrudu. O bir manyak, bir gulyabani, bir kaçık değildi. Bütün zamanların en büyük cinai dehasına sahip olan insandı. Cinayetlerini sürdürecekti ve bunu kanıtlayacaktı. Kuşku ve suçluluk duygularının üzerinden vicdanının ışığı bir an parlayıp geçmiş, yine her şey karanlıklara gömülmüştü. Mutlulukla kıkır kıkır güldü. Aç gözünü Fred, kendini ölmüş bil...

5 Haziran Perşembe

Floş Ruvayal

Gunn'in anacadedeki silah mağazasında saat gece yarısını geçiyordu. Polisin uyarısı gereğince, Fred Gunn kendini en kötü olasılığa karşı güvenlik çemberine almayı kararlaştırmıştı. Sevecen biçimde «Pop» diye çağırdığı babası, Zeke Snider ve Luke Baldwin adlı iki silah meraklıısıyla birlikte Fred, Adam'a karşı hazırды. Aslında Fred her şeye hazırды.

Eski kovboy filmlerindeki kaleleri andırıyordu mağaza. Masalar kapı ve pencerelerin ardına yan yatırılarak siperler oluşturulmuştu. Savunucuların her birinde ikişer M-16 seri ateşli otomatik tüfekle, gücü yüksek cephane ve yüklü birer fişeklik vardı. Ayrıca dolu birer ,38'likleri bulunuyordu.

Fred ikişer kişilik dört saat süreli vardiyalar yapmıştı. İlk olarak Fred'le Pop nöbet almıştı. Ayakta ve uyanıklılar. Fred zincileme sigara içiyordu. Zeke ve Luke bir köşede, gereğinde kullanacakları yiyecek ve suyun yanında yere serilivermiş yelken bezinden yataklarına uzanmaya hazırlanıyorlardı.

Ansızın ön kapıdan açık seçik bir tırmalama sesi geldi. Dördü de aynı anda duydular. İki tüfek bir anda o yana doğruldu. Zeke ve Luke M-16'ların kapı penceresinin yanında mevzilendi- ler. Zeke sol eliyle jaluzinin bir dilimini kaldırıp baktı. «Yalnızca sarhoşun biri,» diye fısıldadı.

«Sakin kanayım deme. O deli herif olabilir, kılık değiştirmiştir.»

Fred'in sesi sıkıntılıydı. «Silahı olabilir, unutma. Onun ateşine karşılık verirken, namludan çıkan alevi sağına nişan al- çaksın.»

«Tamam, evlat, senin bu formül işe yarar, tabii herif solak değilse.» Baba esprisini patlatmıştı.

Zeke gözetlemeyi sürdürerek fısıldadı. «Keseğâğıdından bir şey çıkarıyor.»

«Nitro olabilir,» diye Fred uyardı.

Dışarıda, bölgenin berduşlarından biri geceyi geçirebileceği bir yer ararken, tüm dünya kaygılarından uzakta, kapı önünde sendeleyip önce kapıya bindirmiş, daha sonra kayıp yere yığılmıştı.

İçerde, yığınakların gerisinde bu, sanki kapı zorlanıyormuş gibi bir izlenim veriyordu. İki otomatik tüfek birden ateşlendi, gürültü gecenin sessizliğini parçaladı. Kurşunlar berduşun başının az üzerinde kapıyı yonga yonga deldiler. Bu ani patırtıya pabuç bırakmaya hiç niyetli görünmeyen berduş, omuzlarını silkerek şişesinden büyük bir fırt çıktı ve sızdı.

İki polis arabası anında olay yerinde bittiler. Zom olmuş zavallıyı kendi güvenliği için zindana postalayıp, bir on beş dakika da silah güvenliği konusunda Gunn'a nutuk çektiler. Polislerden biri sözlerini şöyle noktaladı: «Bay Gunn, silahlar insanları öldürmez. İnsanları öldüren, insanlardır. Yine insanlardır ki, silahları kötüye kullanırlar. Sizin Bay Gunn, bu gerçeği herkesten daha iyi bilmeniz gerekir!»

**

Judy Rogers bir parıltıyı, Havai'ye özgü zengin, sıcak bir parıltıyı yaşıyordu. Kumsalda bulduğu yürek biçimli abanoz renkli deniz yıldızına dokundu. İyi şans işaretiydi bu. Tatilinin her günü bir öncekinden daha güzel geçiyordu. Çok ilginç birine rastlamış, Rick'i düşünmeye hiç vakti olmamıştı. Aslına bakılırsa, artık en son aklına gelen, Rick oluyordu.

Yeni arkadaşı Jack VVinchell ile birlikte tüm öğleden sonrayı çevreyi dolaşarak geçirmişler, ay ışığında bir akşam yemeği yemek için, Pasifik'in uzun dev dalgalarına tepeden bakan bir yerli restorana gitmişlerdi.

Görüntü soluk kesici, akşam rüzgârı rahatlatıcı, VVicki - wicki salçalı maui - maui nefis, sohbetse tahrik ediciydi. Judy etkilenmişti. Jack yalnızca çok ilginç bir mimar değil, aynı zamanda heyecan verici bir adamdı. Kadınların kendi mesleklerinde ilerlemeleri gerektiğine inanıyordu ve bir sözünü unutmuyacaktı. Jack demişti ki: «Nitelikli bir erkeğin, kendisini eşit haklara sahip bir kadın tarafından tehdit ediliyormuş gibi hissetmesine gerek yoktur.»

Gecenin son içkisini içmek için Jack'ı içeriye davet etmeye kendisini neredeyse kandıracak olan şeyin ne olduğuna Judy bir türlü karar veremedi. Yumuşak meltem, ay ışığı, şarap, gitar müziği, büyüleyici sohbet ya da kapıdaki uzun, upuzun ö- püş... Son anda kendini tutmuş, şeytana uymamıştı. Yarın başka bir gündü. Helikopterle uzak kumsallarda bir sabah turu planlamışlardı. Sonra Jack kendisine su kayağının temel bilgilerini gösterecekti. Yarın akşama kadar onu daha iyi tanımış olur, gerekirse bir sonraki adımı o zaman atardı. Erkeği çabucak öpüp iyi geceler diledi. Apartmanına döndüğünde, telefonunun göz kırpan kırmızı ışığını gördü. Aygıtın önünde iki yazılı mesaj duruyordu. İlkini okudu, «13:20. Bay Bond aradı. Acele. Boston büronuzu arayacaksınız. Önemli bir görev için size gere- sinimleri var.»

İkinci mesaj şöyle diyordu: «16:50. Bay Bond yeniden aradı. Yarın sabah 10:00'da Honolulu'ya kalkan Havai Havayollarının uçağında size yer ayırmış. United 96 bağlantı seferi, 12:- 45'de Honolulu'dan kalkarak San Francisco yoluyla Boston'a geliyor. Orada size gerekli bilgiyi aktarıp Fairport, Connecti- cut'a biletini verecek. Uyku sorununu uçakta çözümlemenizi öneriyor.»

Judy mırıl mırıl söverek yatağa çöktü. Ben böyle kara talihin... Jack'la daha yeni tanışıyorlar, dostluklarının temelini atıyorlardı. Şimdi, kalbine bir şans tanımadan çekip gitmek var mıydı?... Kim ne derse desin, mesleği kişisel yaşamını öldürüyordu.

Altı saatlik bir zaman farkı vardı. Şimdi Boston'da sabahın beşiydi. Bu saatte Bond'u aramak olanaksızdı. Ayrıca ev numarasını da bilmiyordu. O denli önemli ne olabilirdi ki? Fairport mu? Şu, körfez kıyısında uyuklayan küçük kasaba değil miydi

– 113–

Şeytan Kozu – F : 8

o? Hani kızkardeşi Brenda'nın yaşadığı... Ne rastlantı!

Bluzunu ve şortunu sıyırdı, banyoya yürüdü.

Besbelli görev önemliydi, yoksa durup dururken tatilini yarıda kesmezlerdi. O kadar yolu uçarak da olsa almak kolay mıydı? Yutulur lokma değildi ama geleceği için

bir sıçrama tahtası olabilirdi. Suyu açtı, sıcaklığını ölçtü, giysilerinin geri kalanını da atarak küvetin içine kaydı.

Jack'ı çağırarak ve kendisini havaalanına götürmesini isteyecekti. O anlardı. Fırsat denen şey, üstünde su kayağı yapılan iri dalgalar gibiydi, yakınına geldiği an yakalayacaktın, yoksa yanardın. Ayrıca yeni yeni kurulan dostlukları için de iyi bir sınav olacaktı bu.

* **

Adam'ın karısı erken uyandı ve dakikalarca yanı başında uyuyan kocasına baktı. Bir elmanın öbür yarısıydı. Gülümseyerek düşündü. Ne akılalmaz bir aşık, ne denli harika ve yetenekli, tam bir erkekti. Böyle bir erkeğe sahip olmakla çok şanslı hissediyordu kendini. Son günlerde bir ara, kocasının yaşamında bir başka kadın olabileceği kuşkusuna kapılmışsa da, böyle bir şeyin olamayacağına dün sabah kesinlikle inanmıştı.

Yaklaşır erkeğine sokuldu, yirmi dakika sonra saatin zili çalınca dek öylece kaldı.

* **

Kahvaltıda Dempsey yargıcın ölüm haberini New York Times'da okudu. Olayların çoğunu doğru yansıtmışlar, araştırmancının ilerleyişiyle ilgili birkaç da övgü sözcüğü eklemişlerdi.

«Ekranı Bugün» programı, her üç cinayeti birden sergiliyor, Jane Pauley cuma sabahı Sam Grady ile bir röportaj yapılacağını müjdeliyordu. Mary'nin, NBC Televizyonundan gelen bir telefon çağrısından söz ettiğini, ama olayların akışı içinde bunu bilmezden gelmiş olduğunu anımsadı Dempsey. Brenda'yla bu programı kaçırmamaya çalışacaklardı. Sam röportajı çok yetkin bir biçimde ele alacaktı kuşkusuz.

Dempsey saatine bakıp kalkmaya davrandı. Cindy'yi alnından öptü, saçlarını karıştırarak gülümsedi. «Göreyim seni, Papatya, anneciğini üzme.»

Cindy bakışlarını ekrandan ayırmadı; sütü mısır gevreğiyle dolu küçük ağzından «güle güle» sözcüğü bir gülücük gibi döküldü.

Mutlak kapısına dek Jim'le birlikte yürüyen Brenda, onu içinden gelerek öptü. «Dikkatli ol, sevgilim. Benim her şeyim sensin. Dışarda bir deli var, bu kez seni öldürmeye yeltenir diye aklım çıkıyor.»

«Sen üzülme, hayatım.» Kolunu karısının omuzlarına doladı. «Anam beni muhallebi çocuğu yetiştirmede. Kaldı ki o, Fred'- in peşinde.» Sandalyenin üstünden çantasını alırken ekledi. «Saat ikide Bill'in cenaze töreninde beni bul. Tabutu taşıyacaklardan biriyim.»

Karısını yeniden öptükten sonra mutfak kapısını kapadı, araba yolunda parketmiş olduğu «Mermi»sine doğru yürüdü.

Ansızın Cindy oturduğu sandalyeden kalktı, arabasından bebeğini almak için kapıyı açtı.

Birkaç saniye sonra şiddetli bir patlama mutfak sarsıyor, pencere camlarını dağıtıyordu. Brenda avazı çıktığı kadar bağırdı ve mutfak kapısından dışarı fırladı.

Cindy kapının girişinde büzülüp kalmış, sesi çıkmıyordu. Sarsılmış ama yaralanmamıştı. «Mermi» alevler içinde bir enkazdı. Sapsarı ve sırlıklam ama sağsalim bir Dempsey, yüzme havuzundan çıkıyordu. Yalnızca savaşlarda öğrenilebilen bir içgüdüyle, patlamadan ancak yarım saniye önce kendini çitin üzerinden havuza fırlatmıştı.

«Orospu çocuğu, el bombasıyla öldürmek istedi beni,» diye bağıırıyordu. «Alabama bakın, katil bozuntusu ne hale getirdi!»

Brenda hem Cindy'yi, hem de Jim'i yaralanmamış görünce rahatlamış, hiçkırıyordu. Cindy'yi göğsüne bastırırken seslendi. «Jim, iyi misin?»

«Ben iyiyim, sen bana aldırma. Şubeyi ara. O hergele pek uzaklarda olamaz.» Dempsey .357 Magnum tabancasını çekmiş avluda aranıyordu.

«Hayatım, dikkatli ol... ne olur dikkatli ol.» Brenda'nın korktuğu açıkça görülüyordu. Cindy'ye bir göz attı.

Kızının yüzünde korkunun derin izleri yerleşmişti. Gözlerinde yaşlar birikiyor, yanaklarından sessizce yuvarlanıyordu. Bakışları dalgındı, parmağının ucuyla bir yeri gösteriyordu. Araba yolunda, yerde oyuncak bebeği yanıyor, yüz çizgileri sıcaktan eriyerek biçimsiz bir plastik topak oluşturuyordu. Alevler kıvrılıp bükülerek katran karası duman üfürüklerine dönüyordu.

Cindy korkuyla ürperdi ve ağzından şu sözler döküldü. «Baba, baba, bebeğimi öldürdü.»

Brenda, Cindy'yi her türlü tehlikeden korur gibi göğsüne bastırdı. Güvenlik verircesine fısıldadı. «Hayatım, her şey düzelecek, canım. Babana bir şey olmadı. O kötü adam ona öldürmek istedi. Sana yeni bir bebek alırsın, yavrucuğum.» Cindy'yi kucağına alıp eve soktu, koşar adım telefona gitti.

Adam'ı araştırmaya başlamadan önce ateşi söndürmesi gerektiğinin farkındaydı Dempsey.

Şimdi alevler eve tehlikeli biçimde yaklaşmıştı. Garaja dalarak taşınabilir yangın söndürücüyü kavradı. Üç dakika sonra ateş sönmüştü.

İki itfaiye ve üç polis arabası canavar düdüklerini çalarak geldiklerinde, enkaz hâlâ için için yanıyor, duman tütüyordu.

•Dempsey polise yakın çevrenin aranması için emirler verdi. Adam'ın izine rastlayamadılar. Hiç kimse kendisini görmemişti. Farrovv ikinci ekiple gelen polis arabalarının birinden çıktı. Kızıl saçları her zamankinden daha karmakarışıktı. Adam'ı kendisinin de görmediğini söylüyordu Dempsey. Havuza tam zamanında atlayabilmesinin nedeni, ani bir uyarı duygusu ya da altıncı histi belki.

«Tom, birkaç adamını görevlendir, bu karmaşayı temizlesinler. El bombası olduğunu biliyorum.» Dempsey'in yüzü vahşi ifadeli bir maskeyi andırıyordu. «Bak bakalım, parçalarını bulabilecek misiniz? Yeni bir araba üzerine iddiaya girerim ki, çalınan el bombalarından biridir.»

Şefin karşısında iddiaya giren olmadı.

Dempsey birdenbire Spike Briggs'in de orada olduğunu farketti. Jaguar'ını viraja çektiğini görmemişti. Briggs çimenlerin üstünden yürüyerek geliyordu.

«Nereden çıktın sen böyle?» Dempsey'in bakışları soru yüklüydü.

«İşe gidiyordum. Patlamayı duyduğumda yakınlardaydım. Yardımım dokunur mu diye bir uğrayım, dedim. Seni sağsalım gördüğüme sevindim.»

Briggs'in yüzünde uçuşan o gülümseyişi yeniden gördüğünü sandı Dempsey. Yoksa kendi düş gücünün ürünü müydü? «Sağol,» dedi için için öfkelenerek.

«Sanırım, her şeyi kontrol altına aldık. Farrovv'a dün gecedeki söz edemedim daha, zamanım olmadı. Ama sizin birliklerin güvenlik işini ele alacaklarını varsayıyorum. Kendi adamlarım bu cinayetleri çözmek için gerekli bana. Bu herife iyice gıcık olmaya başladım.»

«Belki birkaç kişiyi de seni korumakla görevlendirmemiz gerekecek.» Spike kendi sözlerine güldü. «Çitlerin üzerinden havuzlara atlamak için yeterince genç değilsin. Hem belki kulağına gelmiştir, ıslak görünüşün modası geçti!»

«Elinin körü!» Dempsey dişlerinin arasından hırıltı gibi söverek giysilerini değiştirmek üzere eve girdi. Göğsünde duyduğu sızılara aldırmanmaya çalışıyordu. Kafa kâğıdı eskimiş olmalıydı.

Brenda ağlıyordu. Patlama aklını başından almıştı. Jim ve Cindy ölümünden dönmüşlerdi. Tanrıya şükür, bir yerlerine bir şey olmamıştı. İliklerine dek ürperdi. Bir çocuğu öldürmeye yeltenen adam nasıl bir insan olmalıydı? Ve... dehşetle irkildi...

Adam'ın Jim'i öldürmeye bir kez daha yelteneceği kesindi. Gözlerini yumdu ve içinden Tanrıya yalvardı.

Jim onu avutmak için elinden geleni yaptı. Patlama sırasında Cindy'nin dışarda olduğunu bilmiyordu. Onu kucakladı, ama çocukcağız kıvrılıp bükülüyor, kurtulup kaçmaya çalışıyordu. Bebeğinin ölümünden babasını sorumlu tutuyor gibiydi. Fakat Brenda'nın dudağını ısıra ısıra açıkladığı gibi, özellikle Cindy gibi bir çocuğun, yaşayıp gördüğü bu şeylerden sonra, şiddeti ve ölümü... hatta bir bebeğin bile ölümünü... anlamasını beklemek zordu.

Bebeği yanarken acı duyuyor muydu acaba, diye tekrar tekrar sordu Cindy. Brenda her soruda irkiliyor, aynı yanıtı usanmadan yineliyordu. «Hayır, hayatım, bebeğinin duyguları yoktu ki. Hiç acı çekmedi.»

Cindy parmağını yaktığında ne denli acıdığını bildiğinden,, buna inanası gelmiyordu. Kaldı ki, parmağı ateşe bile değmiş değildi.

Jim elinden geldiğince erken ayrılırken Brenda'yı avutuyordu. «Sevgilim, bu benim işim. Elime de kimse su dökemez. Bunu unutma. O Adam'sa ben de üstün adamım. Kimse benim kılıma dokunamaz.» Brenda rahatladı. Biliyordu, haklıydı kocası. İşini biliyor, hem de iyi biliyordu. Kimse ondan daha iyi değildi. Daha dün gece Grady öyle söylemişti. Artık iyice kendine gelmişti. Cindy'yi alıp atlıkarıncaya götürecek, bir de bebek alacaktı.

Dempsey, Farrow'un markasız mavi beyaz devriye arabasını aldı, enkazı temizlemekle uğraşanların yanından geçip işyerine yollandı. Kendini berbat hissediyordu. Aslında kendisi için üzülmüyor değildi, ama Adam bu kez çok ileri gitmişti. Neredeyse Cindy'nin canını yakacaktı. Bu kadarını da gururuna yediremezdi doğrusu. Onu hemen yakalaması kaçınılmaz oluyordu.

*

* *

Adam sabah trafiğinin içinde zigzaglar çizerek ağır ağır araba sürüyordu. Bir anda olanlar oldu. Kırmızı renkli bir Ferrari onu geçti. Bir anda başının döndüğünü, her şeyin donuklaştığını hissetti. Şimdi dünyanın en büyük araba yarışçısıydı.

Kendisini geçen, Niki Lauda'dan başkası olamazdı. Evet, John Player Special'ine kurulmuş, Mario Andretti öbür şeritte. Brabham'ıyla John Watson arkalarındaydı. Jody Schecter ya da James Hunt'ın Mc Claren'i henüz gözüne ilişmemişti, ama yakınlarda olduklarından emindi. Zaten her zaman yakınlarda bir yerlerde olurlardı.

Monaco'da Büyük Ödül yarışı yapılıyordu. Prenses Grace gözlerini dikmiş, onu izliyor olacaktı. Şampiyon olmak için bu yarışı kazanması gerekiyordu. Gazı kökledi, birkaç saniye içinde Lauda'ya yetişti. 6800 devirde motora çığlıklar attırarak Ferrari'nin önünde savruldu. Niki Lauda artık çantada keklikti.

İlk turu bağlamışlardı. Birden önünde, koyunlar gibi iç içe girmiş bir grup araba belirdi. Yana almak zorunda kaldı. Vites indirdi, iç şeride savrularak girdi, virajı sıyrarak aldı ve homur homur yeniden ortaya yerleşti. Ardında ciyak ciyak fren sesleriyle yırtılan metalin cayırtısını duydu. Bu boyu devrilesice yayaların pistte ne işleri vardı? «Dikkat etsene, koca kafalı!» diye bağırdı. «Öldür,» diye fısıldadı iç kulağında bir ses. «Öldür!»

Polis sirenlerinin uzaklardan yansıyan feryadı Adam'ı gerçeğe döndürdü. Çabucak fren yapıp çaktırmadan trafiğin akışına sokuldu. Eyvah, gerçeklik duygusunu yitiriyordu. Çevreden kopmuş, soyutlanmıştı. Dikkatli davranmazsa bir çuval inciri berbat edebilirdi.

Dempsey'in hâlâ yaşıyor olması Adam'ı düş kırıklığına uğratmamıştı. Onu el bombasıyla öldürmeyi planlamış değildi. Arabasının altına bilerek ve hesaplayarak atılmamıştı bomba. Dem- sey eğer kaçınma hareketi yapmış olmasaydı bile, en kötü

olasılıkla ancak yaralanırdı. Patlamanın amacı Fairport'u dehşete düşürmek ve şefi köşeye sıkıştırarak eziyet etmektir.

Cindy piçine gelince, farketmezdi. Mide bulandıran küçük bir sinekti o. Neredeyse bütün planını yatırıyordu.

Adam'ın listesinde en altta, en sonda yer alıyordu Dempsey. Son isimdi. Sinek ikilisini ayırmıştı Adam ona, destenin en düşük kâğıdını. Özel bir ölüm planlanmıştı. «Beynini koparıp alacağım.» Yabansı yabansı, deli deli glüdü. Dempsey o zamana dek ayakta kalacaktı. Bir ateş topu, bir kuyruklu yıldızdı şef. Vaktinden önce sönmesi tehlikeliydi.

«Hayır.» Adam yeniden güldü. «Maça onlusu başkasına ait, Fred'e»

* * *

Karargâha giderken, Dempsey yolda iki kez durdu. Önce Donnelly'nin cenaze töreni için dini hazırlıkların yapılacağı bölge kilisesi St. Vincent'in araba parkına çekti. Muhtarın politi

kaya girdiğinden beri bu kiliseye sürekli gelmiş olduğunu Dempsey biliyordu. Her pazar, her bayram ve her dini törende kilisede görünmek iyi politikanın gereği idi... ve Donnelly harika bir politikacıydı.

St. Vincent serler ve güllerin çevrelediği yüksek otlu geniş çimenleri olan, granit ve camdan yapılmış modern bir kiliseydi. Aynı tarzda yapılmış bir bina olan papaz evi, kilisenin arkasın- daydı ve ona üzeri renkli camlarla kaplı bir geçitle bağlanmıştı. Dempsey bu kiliseyi her zaman çok güzel bulur, ama beyaz kirişli sömürge tipi evlerle dolu bu caddeye uymadığını düşünürdü.

Peter O'Leary, Jim'i içtenlikle selamladı. Değişik mezhepten olmasına karşın, Dempsey'e çok saygı duyardı. Bu duygunun karşılıklı olduğunu da biliyordu. Dört yıldır yazılan Dempsey, St. Vincent'li bir grup çocuğa yelken kursları açıyordu. Fikir kendisinini. Yarış tekniklerini kendisi öğretiyordu ve bu girişim büyük bir başarı olmuştu. Dempsey gülerek selam verdi. Peder O'Leary geniş, aydınlık yüzüyle genç İrlandalı papaz karikatürüydü sanki. Daha on yıl önce, profesyonel bir futbolcu olarak önünde parlak bir geleceği olan tipik bir Amerikalı gençken, böyle bir yaşam biçimine omuz silkmiş, içinden gelen sese kulak vermişti. İki ağabeyi papaz, tek kızkardeşi de rahibeydi. Cemaatinde büyük saygınlığı vardı, insanları etkilemesini çok iyi bilirdi. Dempsey genellikle onun şişmanlığına takılırdı, ama bu sabah öyle yapmadı.

«Bu akıl almaz cinayetler tüylerimi diken diken ediyor, Jim.» O'Leary kocaman elini Dempsey'in omzuna koyarken içini çekti. «Halk allak bullak oldu. Geçen akşam cemaat toplantısında herkes cinayetlerden söz ediyordu. Korku... çalılık yangını gibi, bir anda her yere yayılıyor. Herkes korku ve öfke içinde, silaha sarılan sarılana. Gece nöbetlerinden dem vuruluyor. Şiddet yanlısı ve tehlikeli bir ruh hali oluşuyor. Şiddet her zaman şiddeti doğurur. Yardım için elimizden gelen bir şey var mı?»

«Yok, peder.» Dempsey daha iyi bir yanıt verebilmeyi isterdi. «Eminim çabucak çözümleriz, ama...» Durakladı, sonra doğrudan O'Leary'ye baktı. «Birkaç duadan bir zarar gelmezdi.»

Bir an sustuktan sonra konuşmasını sürdürdü. «Katilin oldukça ilerisindeyiz. Yargıcın evinde açık seçik izler bırakmış. Kendisini bugün teşhis edebilmeyi umuyoruz.»

Papaz onayladığını başını önüne eğdi, ellerini kavuşturdu. Bir dakika süreyle kimse konuşmadı. Daha sonra Dempsey, «Bill'in cenaze töreni hazırlıklarına bir bakmak için uğradım,» dedi.

İstedığı bilgiyi aldıktan sonra ayrılırken, Donnelly'nin dul eşi ve kızının park yerine girdiklerini gördü. El salladı ama durup konuşmadı.

Çeyrek milden az ötede, kasabanın merkezinde arabasını park ederek, aylık saç traşı için Tony'nin berber dükkânına girdi. Cinayetlerden gizli kapaklı söz ediliyordu, ama Dempsey konuşmalara katılmadı. Somurtkanlığı ve suskunluğu üzerindeydi,

içinden konuşmak gelmiyordu. «Yakında yakalayacağız,» demekle yetindi, ötesine kulak vermedi. Derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Dükkândakiler de omuzlarındaki yükün ağırlığını bildiklerinden, suskunluğunu saygıyla karşıladılar. Ama Dempsey, bakışların çepeçevre kendisine dikildiğini biliyordu.

Düzgün taranmış saçlarıyla Dempsey caddeyi geçerek kilisenin yan kapısından girdi. New England'ın en eski kiliselerinden biriydi bu. Dempsey'e bakılırsa, ayrıca en güzellerinden biri. Ortadaki yolun sonunda yer alan mihrabın üzerinde yükselen büyük beyaz haç karşısında sıralanmış yirmi tane beyaz sırasıyla iç düzeni derli toplu ve yalındı. Saygıdeğer Paul Fredericks haçın önünde eğilmiş duruyordu. Ayak seslerine döndü. Papazın zayıf ve güçsüz görünümü Dempsey'i şaşırttı. Bembeyaz saçları kadar, bir ölüne benzeyen incecik yüzü de bu yaşlılık izlenimini pekiştiriyordu.

«Günaydın, muhterem peder.»

Yaşlı din adamı, Dempsey'i, bir yabancıymış gibi süzdü. Tanıyınca gözlerinden bir aydınlık geçti ve içtenlikle güldü. «Günaydın, şef... Brenda nasıl?»

«Çok iyi, Cindy de iyidir.» Papazın ikinci bir sorusunu önlemişti. Uzun uzun sohbet edecek vakti yoktu. «Hetty Starr'ın cenaze töreni hazırlıklarını öğrenmek için uğradım.»

«Cuma günü on altıda. Özel hizmet. Yalnızca aileye. Asıl defin hizmetleri New York'ta, Riverside Presbiteryen Kilisesinde saat on üçte.» Papaz bu bilgileri, banda alınıp telefonda okunan mesajların çabukluğu ve kesinliğiyle veriyordu. Fredericks'in çelimsiz yapısını düşünen Dempsey, adamın zihninin berraklığına şaştı.

«Ya Yargıç Waller'in töreni?»

«Henüz kesin değil. Cumartesi on dört olabilir.» Gözleriyle Dempsey'in yüzünü araştırıyordu. «Başka ölümler de olacak mı, Jim?»

Bu soru Dempsey'i hazırlıksız yakalamıştı. «Umarım olmaz, muhterem peder,» dedi aceleyle. «Artık bugün yakalamamız gerekiyor. Şu anda törenler için güvenlik planları yapmaktayız... ne olur ne olmaz...»

Din adamı şiddetin artması olasılığı karşısında bembeyaz oldu. Yaprak gibi titreyen buruşuk ellerini önünde kavuşturdu, dönüp haçtan yana yürüdü «gitti.

Dempsey veda etti, birkaç dakika süreyle oyalanıp kilisenin tuvaletini kullandı, sonra alanı geçip arabasına bindi ve doğrudan karargâha gazladı.

* 1*4-

Gizlendiği yerden Adam, Dempsey'in bütün hareketlerini izliyordu. Şu her şeye burnunu sokan Yavru Kurt Şefi onu hiçbir zaman yakalayamayacaktı. Onun din adamını sakinleştirip avutmaya çalıştığını duyunca, kahkahayla gülmekten zor alıkoymuştu kendini. Polis bugün onu yakalayacakmış, öyle mi? Tuzlasındı da kokmasalardı bari, ibişler... Artık komutayı ele alıp harekete geçmek zamanı gelmişti. Verilen bir sözü, içinde yükselen sese, o yaşlı kişiye verdiği sözü tutmanın tam zamanıydı. Fred'i öldürmenin artık vakti gelmişti.

Dempsey papaza veda eder etmez, Adam gizlendiği gölgelerden çıktı. Muhterem Peder Fredericks yüzünü mihraba dönmüş, dua etmek üzere diz çökmüştü.

«Bu gazaplı şeytanı bağışla, ey ulu Rabbim, çünkü o ne yaptığını bilmemektedir. Polimize akıl ve görüş ihsan eyle ki, şeytan kara gecenin içinden karanlık elini çıkarıp diğer masum erkek ve kadınların canını almadan önce onu yakalayabilsinler.»

Bu arada Adam'ın fısıldayan sesini işitmedi, «Tanrı'ya beraber ol ki, O da seninle birlik olsun.» Hatta Adam'ın varlığını bile artık geç, çok geç olasıya dek hissetmedi. Güçlü parmaklar boğazını kavradı, duasını susturdu, haykırışını boğdu, soluğunu keserek yaşamını söndürdü. Eldivenli eller kısılcacını gevşetti, papazın cansız vücudu mihrabın önüne yığıldı. Fred ölmüştü.

Adam çevik hareketlerle Fredericks'i ayaklarından sürükleyerek tahtadan yapılmış büyük haçın dibine çekti. Temizlik gereçlerinin bulunduğu bölmeden üç metre boyunda alüminyum bir merdiven çıkardı. Adam zayıf cesedi bezden bebekmişcesine kaldırarak basamakları çabucak çıktı. Papazı sırtı haça gelecek biçimde üst basamağa oturttu. Sonra bileklerini ham deriden yapılmış şeritlerle birer birer haça bağladı. Kemerindeki kılıftan bir kazma çıkardı, keskin ağzını bir oyun kâğıdını da delip geçecek biçimde cesedin göğsüne sapladı; ayak bileklerini de haça bağladıktan sonra inip merdiveni yerine kaldırdı.

İşini bitirince, çarpmıha gerilmiş Saygıdeğer Fredericks'e bir göz attı, bir Tiparillo yaktı ve kilisenin yan kapısından çıkıp gitti.

*

Belli, Dempsey'e koridorda rastladı, birlikte şefin köşedeki bürosuna gittiler.

«Araban için üzgünüm. Kendin iyi misin?»

Dempsey'in belli belirsiz baş hareketi ve yüzündeki ifadeden, nasıl ucuz kurtulduğu konusunda konuşmak istemediğini anlayan Belli, konuyu değiştirdi. «Olası bomba sanıkları liste- sindekilerin hemen hemen hepsiyle görüştük. Garip bir durum var, listedekilerden birini, bomba olayının bir gün öncesi olan geçen pazar öğleden sonradan bu yana gören olmamış.»

«Kim o?»

«Doktor David Orton, psikolog.»

«Dave mi? Sahi yahu, ne cehennemde o? Hey, doğru, Ro- tary toplantısında da bulunmadı.» Dempsey bir açıklama bekliyordu.

Belli geri çekildi, önce Dempsey'in girmesini bekledi, arkasından da kendisi büroya girdi. «Orton'un yanında çalışan hemşire Bayan Shepherd bildirdi, doktor pazartesi sabahı telefon etmiş, karısı Catherine'le birlikte, tekneleri Rhodes Reliant'la geziye çıkmışlar. Gelecek hafta döneceklerini söyleyip bu haftaki randevularının iptal edilmesini istemiş. Elbette bu hafta hemşire de izinli.»

«Dave böyledir, işte.» Dempsey hafifçe gülümsedi. «O an aklına geleni, canının çektiğini yapar. İsterse çalışır, istemezse çalışmaz. Şimdi şöyle, bir hafta izinli olup da yelkenliyle dolaşmak fena mı olurdu yani? Ben rotayı hemen Nantucket'e kırdardım.» Dempsey imrenmiş gibi konuşuyordu, bakışları dalmıştı.

«Şef, Orton sizin arkadaşınızdır. Kendisinin ordudayken patlayıcılar konusunda uzun süreli eğitim gördüğünü biliyor muydunuz?» Belli gözlerini ayırmadan bakıyordu.

«Hayır, ama buna şaşırmadım. Dave yetenekli bir kişidir. Her zaman formundadır, çapkın. Onunla parasına oynamaya gelmez.» Dempsey uyanır gibi işaret parmağını kaldırdı. «Kaybetmeyi sevmez. Poker oynardık. Gözü kara bir kumarbazdır. Anımsıyorum, bir gün oturmuş oynuyorduk, önündeki bütün parayı –iki yüz kafa– ortaya sürdü. Bir çift üçlüye oynuyordu. Neyse ki, bir çift dörtlüyle kazandım.»

Dempsey anısına gülümsedi, sonra sabırsızlıkla, «FBI'dan şu parmak izi raporu bir gelse. Sahibini de buluruz, umarım,» diye söylendi.

* **

Adam'ın yönetim bürosunda özel telefonu çaldı. Açmadan önce iki yardımcısından, tartışmalarını ertelemelerini istedi. Çıktılar. Kapıyı kapadı, kırmızı telefonunu açtı. Öbür yanda kedi yavrusunu andırır bir ses yumuşak mırıltılarla konuşuyordu. Jeanne'ydi bu.

«Sevgilim, aklıktan ölüyorum. Beni yeterince sık beslemiyorsun. Mivav! Miyav!»

«Hey, pisi pisi, işim çok. Siz moda fotoğrafçıların dolu mevsimi olmaz mı hiç?» Arkasına yaslanarak ayaklarını masanın üstüne koydu.

«Şimdi o mevsimdeyiz. Ama ben bugün izinliyim. Böyle havada çalışmak içimden gelmedi. Bikinimi giydim, divana uzandım. Aklımdan senin çıplak fotoğraflarını çekiyorum. Cosmopolitan dergisinin orta sayfası için birebir.»

Güldü. «Bütün eklentilerimle iki sayfaya sığar mıyım, dersin?»

«Haydi oradan, palavracı. Bek ne diyeceğim, sabahtan beri seks düşleri kurup duruyorum. İkimiz bugün benim küçük teknede piknik yapıyormuşuz.» Fısıltıyla konuşuyordu. «Körfez tek sözcükle şahaneymiş. Görüp göreceğin en nefis öğle yemeğini sana yedireceğime söz veriyormuşum. Bir tek koşulum var: Bana sakladığın özel sütünden isterim.»

«Yeme de yanında yat. Bu öneri kaçır mı, pisi pisi? İki elim kanda olsa gelmeye çalışacağım. Yalnız işim çok. Öğle yemeğine yetişemezsem daha sonra uğrarım. Odanda gösterdiğin hünerlerin bana yeter. Onun için şimdilik sandal gezisini erteleyebiliriz. Heyecan verici doğrusu.»

«Seni bekleyeceğim. Öğle yemeğine gelmeye çalış. Yanına biraz E vitamini al. Artık o denli genç değilsin! Miyav, miyav, miyav.»

«Küçük budala seni, haydi, görüşürüz.» Güldü. Telefonu kaparken, kadının streosunu açtığını görür gibiydi. «Seninle yapmak onu, en büyük arzum...»

11:30'da Mary şefe Sam Grady'nin telefonda olduğunu haber verdi.

«Galiba ıskaladık, Jim.» Sam'in bıkkın sesinde düş kırıklığı sezilir gibiydi.

«Ne demek istiyorsun?»

«Şimdi bak, sana eksiksiz bir rapor vermek istiyordum, ama henüz toparlayamadık. Şu senin sanıkların yalnızca kırk dördünün parmak izini inceleyebildik. Üzgünüm...» Grady kararsızdı. «Tümü olumsuz... izler kimseye uymuyor.»

«Kahretsin! Bir kişi daha olacaktı?»

«Bilmiyoruz. Onun kartı dosyalarda yok. Mikrofilm kayıtlarında da görünmüyor. Alışılmamış bir durum. Washington Bürosu da bir açıklama yapamıyor.»

«Peki kim bu?»

«David Orton. Bir psikolog.»

«Orton mu?» Dempsey'in sesi top gibi patladı. «Kendisini iyi tanırım. Bu sabah ondan söz ettik. Cinayetler başladığından beri ortalarda yok.» Dempsey telefonu omzuna yerleştirdi ve düğmeye basarak Mary'yi çağırdı. «Gus'a söyle. Kıyı Korumayla bağlantı kursun. Orton'un teknesini bulsunlar.»

Hattın öbür ucunda Sam sabırla dinledikten sonra konuştu. «Bu gerekli olmayabilir, Jim. Bugün öğleden sonra onun parmak izleri de elimize geçecek. Ordu Kayıtlar Bürosunda bir kopyasını bulduk. Bizim laboratuvara gönderecekler. Federal kırtasiyeciliğin işe yarar bir yanı var, her şeyin bir kopyasını saklıyoruz.»

Şam'a yanıt vermek ya da yardımından dolayı teşekkür etmek fırsatını bulamadı Dempsey, çünkü tam o anda Çavuş Piccolo, yüzü bembeyaz ve soluk soluğa büroya daldı.

«Yalanım varsa gözüm çıksın, şef. Muhterem Peder Frederick's'i az önce kendi kilisesinde çarmıha gerilmiş durumda bulmuşlar!»

«Aman Tanrım!» Dempsey telefonu atar gibi yerine koydu, yanında Piccolo'yla ödünç aldığı arabasına koştu.

Sam telefonda her şeyi duymuş ve donup kalmıştı. İnanılmaz haberi vermek için Briggs'i aradı. Briggs erken yenecek bir öğle yemeği için çıkıp gitmişti.

Protestan kilisesinin önünde lastiklere çıgıllıklar attırarak durdular. Dempsey ve Piccolo finişe kalkmış gibi kiliseye doğru koştu. Cankurtaran karşı yönden geliyordu. Son dakikada fren yaptı ama geç kalmıştı. Dempsey'in ödünç kullandığı devriye arabasına yandan bindirdi. Dempsey dönüp de bakmadı bile.

Kilisenin içinde korkudan çarpılmış küçük bir kalabalık toplanmış, balık sürüleri gibi bir oraya, bir buraya savrulup duruyorlardı. En kaşarlanmış polislerin bile yüzü korku ve inanmazlıkla donup kalmıştı. Orada sunağın arkasında, tahta çarmıhta Muhterem Peder Paul Fredericks'in cansız vücudu beyaz cübbesine sarınmış olarak duruyordu. Kolları ve bacakları ham deriden şeritlerle haça bağlanmıştı. Göğsündeki kırmızı lekeden bir kazma fırlamıştı. Nabzını yoklamaya gerek yoktu. Cankurtaran da gereksizdi. Çok geç kalmıştı.

Bir kez daha Dempsey ipucu bulmak için her şeyi gözden geçirmeden önce hiçbir şeye dokunulmaması konusunda adamlarını uyardı. Meraklıları dışarı çıkardılar. Daha sonra papazın vücudunu yumuşak hareketlerle çarmıhtan indirdiklerinde, kalbinin üstündeki kazmaya takılmış bir maça onlusu gördüler.

Dempsey açıkça allak bullak olmuş, yüzü gözü birbirine karışmıştı. «Adam bize maça onlusunu Fred'e ayırdığını söylemişti. Ne var ki, adı değil, soyadıymış. Fredericks. Kahretsin! Daha bu sabah kendim konuştum. Soyadlarını da hesaba katmalıydık elbette. Kahretsin!»

Dempsey ipucu taraması yaparken, Piccolo tanık aramıştı. Kilise kayyumu Charles Thomby, Fredericks'i haçın üstünde görmüş ve hemen polisi çağırmıştı. Piccolo onu sorguya çekiyordu. Ansızın heyecanla Dempsey'i oturdukları ön sıraya çağırdı. Beriki seğirtti.

Piccolo, «Bana söylediğini şefe de söyle,» diye ısrarla emretti.

Yaşlı kayyum bayağı korkmuştu. Etrafına bakındı, oturduğu sırada biraz daha büzülerek kekeledi. «Efendim, ön kapıdan girdiğimde... bir adam gördüm... dua odasından doğru koşuyordu... sonra yan kapıdan fırlayıp gitti.»

«Onu tanıyabildin mi?» Dempsey eğilip kayyumun yüzünü yakından inceledi.

«Avukat Bay Nichols gibi geldi bana,» diye geveledi. «Ama artık o denli emin değilim. Bu işe karışmak istemiyorum.» Elleriyle yüzünü örttü.

Dempsey elini avuturcasına kayyumun omzuna koydu. «Tasalanmayın, Bay Thomby. Size kimsenin bir şey yapacağı yok.»

Sonra Piccolo'ya döndü. «Lou, adamlarından biri Bay Thomby'-nin ifadesini alsın. Ned Nichols'u bul ve hemen karargâha getir. Onunla konuşmak istiyorum.»

«Bir din adamı çarmıha gerilmiş.» Bu sözler birkaç dakika içinde Fairport'ta ve bir saatten az bir zaman içinde bütün ülkede yayıldı. Her üç televizyon ağı ve belli başlı radyolar «çarmıha gerilişi» konu alan özel haber programları yayınladılar.

Dempsey burnundan soluyordu. Mary'ye, «Bu bir çarmıha germe olayı değildir,» diye bağırdı. «Fredericks önce boğulmuş, sonra vücuduna bir kazma saplanmış. Haçın üstüne bağlanması daha sonra olmuştur. Bu sansasyonel haber avcılarının canı cehenneme. Böyle haberlerin yararından çok zararı var.»

Olan olmuş, bütün dünyaya Adam'ın bir din önderini çarmıha gerdiği bildirilmişti. Her yerde insanlar korku, heyecan ve öfke içindeydiler.

Kongrede California Senatörü Barker Çiftçilik Yasası Eki konusundaki tartışmayı yarıda kesip çarmıh olayı hakkında bilgi vererek, FBI'ın bütçesini iki misline çıkarmak için yürütülecek kampanyada başı çekmeye hazır olduğunu belirtti. «Halkımızın manyaklardan korunmaya hakkı vardır ve bu hakkını a- lacaktır,» diye gürlledi. «Eğer bölge polisi yurttaşlarımızı koru- yamıyorsa, ulusal bir polis kuvveti kuracağım.» Şaşılacak sayıda senatör bu sözleri ayakta alkışladı.

Adam olup bitenleri sevinçle izliyordu. Gazeteciler, televizyoncular fotoğrafçılar makinelerini sırtlamış, sürüler halinde Fairport'a akın ediyorlardı. Motor Inn, tarihinde ilk kez bu denli çok yer ayırtma isteğiyle karşılaşıyordu. Kırk millik çevre i- çindeki otel ve motel odalarının çoğu dolmuştu. New York'tan arabalarıyla yola çıkmış olan gazetecilerin birçoğu bir tek oda bulabilmek için gerisin geriye kent merkezine

dönme zorunda kalmışlardı. Basın yayıncılar yeni cinayetler bekliyor ve işlenecek ilk cinayetin yakınında bulunabilmeye kararlı görünüyorlardı.

Zaten Adam'da bunu böyle planlamıştı.

Dempsey bürosunda oturmuş, düşünüyordu. Düşünce sürecini hızlandırabilmek için başını sıvazladı. Bir ilham bekliyordu. Ama ilham milham gelmedi.

Piccolo'nun, Ned Nichols'u getirmesini bekliyordu. Ned konusu bir bilmeceydi. Kiliseden aceleyle çıktığı görülmüştü. Niçin? Ned'i yıllardan beri tanırdı. Bir halk düşmanı, bir katil o- lamazdı. Sakin olmasındı? Öldürmediği zamanlarda bir katil nasıl davranırdı? Herhalde olabildiğince normal...

Ned'in insanları yüz geri püskürten buz gibi bir kendine güveni, disiplinli, düzenli, parlak bir zekâsı vardı. Son zamân- larda az buçuk huysuz ve tartışmacı olmuştu. Kendine güvenle yüksekten atma arasında elbette bir ayırım vardı. Kendine güvenen kişi başkalarını da dinler, yüksekten atan öyle mi ya?

Dempsey'in boyun kasları gerildi. Ned'le son günlerdeki tartışmaları hep düşmanca çatışmalara dönüşmüştü. Onda derinlere kök salmış bir düşmanlık duygusu vardı. Ama Ned bu duyguyu, yaratıcı bir biçime sokabilmiş, paraya dönüştürebil- mişti.

Dempsey güçlü parmaklarıyla ensesini ovuşturdu. Ned'in paraya olan gereksinimi, her türlü acıma duygusunu bir yana itecek denli büyük müydü? Olamazdı. Nichols zengin bir adamdı. Onu güden, şeytanca etkileyen her neyse, herhalde para gereksinimi olamazdı. Ancak hırs olabilirdi. Maddi servet toplama yolunda kandırıcı, her şeyi acımasızca yutan ve uyanık geçen tüm dakikalarını işgal eden bir açlık. Dempsey'in bunu daha önceden görmüşlüğü vardı. İnsanları inanılmaz şeyler yapmaya zorlar, akıllarını bulandırır, ergeç, doğruyu yanlıştan ayırma- yacakları ölçüde baskı altına alırdı. Yoksa Nichols o aşamaya mı yaklaşıyordu?

Para, ne ceheneme, birtakım kişiler için bu denli önemliydi? Başını salladı. Çok paralı olmadan da o ve Brenda gül gibi geçiniyorlardı. Cindy'leriyle birlikte birbirlerinin en büyük servetiydiler. Masanın üzerinde duran Cindy'nin resmine bakarak dokunmak için uzandı.

Nichols'la Hetty'nin arasındaki ilişki neydi? Bu konuda hiçbir dedikodu kulağına gelmiş değildi. Fairport'un kendine özgü bir dedikodu ağı vardı ve Dempsey'de elbette hiçbir zaman iki

– 129 –

Şeytan Kozu – F : 9

kulağının üstüne yatmazdı. İlişkileri yalnızca iş konusunda olmuştu herhalde. Hetty'nin serveti milyonlarla ölçülürdü. Nichols'ın açlığı nerelere kadar tırmanmış olabilirdi? Hetty'nin vasiyetine bir göz atsa iyi olacaktı. Nichols, Hetty'nin malikâne- sinin yöneticisiydi. Ne yazık ki, vasiyeti de o yazmış ve korunmasını da kendi üzerine almıştı. Açgözlü, düzenbaz bir avukat bu durumda kısa zamanda büyük servet yapabiliirdi. Şeytan aklına neler getirmiyordu ki? Ned Nichols düzenbaz değildi.

13:15'de Piccolo, Ned Nichols'un kolunu kerpeten gibi kavramış, karargâha geldi. Avukatın çelik grisi saçları karmakarışık. Kendisine yapılan haksızlığa duyduğu öfkeyle yüzü kıpkırmızı, kasılan dudaklarının apaçık ortaya çıkardığı dişleri ve alev saçan gözleriyle Nichols kaynıyordu.

«Jim, neler oluyor, söyler misin?» Sesi düşmancaydı. «Buldoğuna söyle, dişlerini üzerimden çeksin. Biraz önce beni arabadan zorla çekip çıkardı. Bir bayan arkadaşımla yemeğe çıkacaktık. Kolum kırılmış gibi ağrıyor. Bu baş belası kasabayı tümüyle dava edeceğim.»

«Kes ve otur, Ned.» Dempsey'in sesi sert ve buz gibiydi, «Zaten çok zor bir hafta geçirdik. Sen dahil, hiç kimseden martaval dinleyecek halim yok.»

Piccolo, Nichols'u bıraktı ve avukat kolunu ovuşturarak divana doğru yürüdü.

«Şef, arabasını kumsala doğru sürüyordu,» diye açıklamaya girişmiş olan Piccolo'yu Dempsey susturdu.

«Teşekkürler, Lou. Şimdi bizi bir dakika yalnız bırakır mısın lütfen?» Beriki çıkıncaya dek kapıyı açık tutup ardından kapattı.

Dempsey divanda oturan Nichols'un karşısına, yumuşak deri koltuğa ilişti. Sorup araştıran gözlerle avukata uzun uzun baktıktan sonra, «Anlat bakalım, Ned, bugün Protestan Kilisesinde işin neydi?» diye sordu.

Nichols kilisede bulunmuş olduğunu inkâra yeltenecek olduysa da, Dempsey'in yüzündeki soğuk bakış, düşüncesini değiştirmesine yetti. Bir an duygularıyla savaştıktan sonra soğukkanlılıkla söze başladı. «Fredericks'e uğramıştım. Hetty'nin ce

nazesıyla ilgili son hazırlıkları yapıyordum. Onun mallarının yöneticisi ve vasiyetinin uygulayıcısıyım. Bunları bilmiyor değilsin.»

«Onu gördün mü?» Gözlerinin içine dimdik bakmayı sürdürüyordu.

Nichols başını salladı. «Gördüğümde artık yaşamıyordu. Haçın üzerindeydi. Dehşet verici bir görünüm. Arkama bakmadan uzaklaştım oradan.»

«Bizi niye aramadın?»

«Ön kapıdan kayyumun geldiğini görünce, o rapor eder, diye düşündüm. Bu işi bulaşmak istemedim.»

Dempsey, Nichols'un gözlerindeki alevin söndüğünü, ama bakışlarının hâlâ düşmanca olduğunu farketti.

«Pek zekice sayılmaz, Ned. Sen daha iyisini bilirsin.» Dempsey sakindi.

«O an öyle geliverdi işte. Bir hatadır oldu. Sizi aramalıydım.»

«Onu öldürdün mü?» diye Dempsey dobra dobra sordu.

«Aman Tanrım. Ne münasebet. Elbette hayır. Kan görmeye dayanamam ben. Tutar beni.» Nichols yutkundu.

Dempsey ansızın sorularının yönünü değiştirdi. «Ned. Hetty'nin vasiyetinde sen var mısın?»

Nichols önce durakladı, derin derin soluklandı, sonra yanıtladı. «Evet, varım. Şirketimiz yıllar önce, onun vasiyetine son şeklini vermişti. Yakında öğreneceksiniz. Mülkünün hemen hemen yarısı bana kalacak.»

Dempsey hafif bir ısıklık çaldı. «Pekâlâ bir cinayet nedeni o- labilir bu.»

Nichols bembeyaz kesildi, başıyla onaylayarak çabucak ekledi. «Yargıç VValler'in birtakım parasal yatırımlarını da benim düzenlediğimi bilmen gerekir. Ayrıca onun da vasiyetinin uygulayıcısıyım. İşin içinde parasal bir neden arıyorsan, benden daha iyisini bulamazsın.»

Uzun uzun, soğuk soğuk bakıştılar. Neden sonra konuşabildi. Dempsey. «Ned, olup olacağı, bitip biteceği şu: Kıçın a- çıkta, biiesin.»

Nichols'un donuk bakışı yavaş yavaş çözüldü, eridi, belirsiz bir gülümsemeye dönüştü. «Sanmıyorum,» dedi. «Başka yerde olduğuma tanıklık edecek biri var, gerekirse. Aslında üç genç ve güzel...»

Kapının ısrarlı vurulması Nichols'un sözünü yarıda kesti. Belli odaya daldı. «Araya girdiğimden dolayı özür dilerim, şef. Orton'un yatı iskelede yatıyormuş ama kendisi ortalarda yok.

Daha Dempsey bir yorumda bulunamadan Mary'nin zil sesi duyuldu. «Şef, Sam Grady telefonda. Aceleymiş.»

Grady'nin telefonu cinayetin tüm açmazını bir anda çözümlemişti.

«Yılanın kuyruğu elinde, Jim. Adamın David Orton,» dedi Grady.

«Orton mu? Olamaz!» Dempsey donakalmıştı. «Emin mir sin?»

«Kesinlikle. Yargıcın diş macunu tüpündeki parmak izleri Orton'un kilere tıpa tıpa uyuyor. Hiç kuşku kalmadı.» Grady'nin sesi sevinçliydi. «Washington'dan Orton'un parmak izlerini te- lefotoyla göndermişler. Adamın odur. İzleri yolluyorum.»

«Sağol, Sam. Artık buramıza gelmişti. Dananın kuyruğu kopacaktı. Hemen bir 'Kayıp Kişiye Uyarı' çağrısı çıkaracağım.» Dempsey koltuğundan fırladı. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle elini Nichols'a uzattı. «Ned, ben seni ararım. Uğradığın için sağol. Çok iyisin. İşbirliğine teşekkür ederim.»

«Mary, benim adıma Madelaine'den özür dile. O anlar.» Saatine baktı. Cenaze törenine ancak yirmi beş dakika vardı.

«Gus, Orton'muş. Adam o. Teşhis olumlu. Kayıp Kişiye Uyarı çağrısı çıkar. Tom, Paul, Lou ve kendi ekibini topla. Zırhlı gömleklerinizi giyin. Hemen fırlayalım. Tutuklama emrine gerek yok. Tüm sorumluluk bende.»

Dempsey bürosundan koşarak çıkıp park yerine gitti. Kiliseden dönüşünde hizmetine yeni bir polis devriye arabası geçirtmişti.

13.40'da Ned Nichols güleç yüzü ve düzgün taranmış, çelik grisi saçları ve delikanlı yürüyüşüyle polis karargâhından çıktı.

Yedi dakika sonra iki polis devriyesi Gündoğu Caddesinin girişini kapatmıştı. Diğer dördü de zenginlerin oturduğu a-

kin bir semtte, bakımlı çimenlerin ortasında bulunan sarı boyalı sömürge tipi bir evin dönemeçli bahçe yolunda lastikleri acı acı öttürerek durmuşlardı. Petunya, aslanağzı ve kadife çiçeklerinin açtığı serler ön giriş kapısını çevrelemişlerdi. Hepsi kurşun geçirmez yeleklerini giymiş, beylik tabancaları ve kalabalıkların dağıtılmasında kullanılan 12'lik Winchester tüfekleri ellerinde, on iki seçkin polisten kurulu bir ekip, başlarında Dempsey ile evi kuşattılar. Önden, mutfaktan ve bürodan olmak üzere üç yoldan girilebiliyordu eve. Katı bölgesel kurallara karşın, Fairport kasabası doktor ve dışçilere evlerinde çalışma izni veriyordu.

Dempsey ön kapı merdivenlerinde üç gündür birikmiş gazetelere bakarak, «David. S. Orton, Tıp Doktoru» yazılı isim levhasının hemen altında bulunan zili çaıdı. Yanıt çıkmadı. Bir kez de eliyle hızlı hızlı vurdu. Yine yıcınıt yoktu.

Usta bir çilingirin tüm yeteneklerine sahip olan Piccolo'ya bir işaret çaktı. Eğer firkete, yay, tel gibi şeylerle açılabiliriyorsa, hiç kuşkusuz açardı. Piccolo bir firkete sokup tellerini sürgünün içinde oynattı.

Bir dakika içinde kapı sessizce açıldı, Dempsey içeri süzüldü. Bir el hareketiyle Piccolo'yu yanına çağırdı, ikisi birlikte evi ve büroyu bodrumdan tavan arasına dek oda oda aradılar. Evde kimse yoktu; hem ev, hem büro bomboştu. Pazartesi gününün New York Times'i hemşirenin masasının üstündeydi.

Dempsey bu kez yedi polisten kurulu bir ekibin, evi en küçük ayrıntısına dek araması işaretini verdi. Beş polis dışarda nöbet tuttular.

Gündoğu Caddesinin girişini kapatmış olan iki devriye arabası karargâha döndüler. Arama ekibini Dempsey yönetiyordu. «Her şeyin dikkatle gözden geçirilmesini istiyorum. Bir silah deposu arıyoruz. Orton'un fotoğraflarını ya da ona ilişkin bilgi verebilecek her şeyi isterim.»

Birkaç dakika içinde arka odalardan birinde bulunan Paul Rice'dan bir zafer bağırışı geldi. Orada, bir bölmenin dibinde bir battaniyeye sarılmış olarak, silah deposundan çalınmış olanların tarifine uyan bir adet M-16 otomatik tüfekle iki adet kara mayını bulunmuştu.

Dakikalar sonra, bodrumdaki lambri kaplı oyun odasında, bilardo masasının altında yedi adet eksiğiyle bir kutu dinamit lokumu, WD-1-No. 4 marka bir kutu VX sinir gazı, buldular. Buschnell teleskoplu bir adet .243 Mauser tüfeği doktorun şarap raflarına dayalı duruyordu.

Oyun odasına bitişik ve kilitli küçük bir laboratuvarı, camdan bir sandık içinde dört tane canlı çingiraklı yılan buldular. «İsa, Meryem, Yusuf!» Belli haç çıkararak odadan geri geri çıktı.

«Her yan yılan kaynıyor. Çıkarın beni buradan!»

Dempsey bütün yardımcılarını psikolog doktorun bürosunda savaş kurultayına çağırdı.

«Adam'ın David Orton olduğundan hiç kuşumuz kalmadı. Yargıcın evindeki parmak izlerinden sonra şimdi de bodrumda, Hetty Starr'ı öldürmüş olan aynı yılan türünü, Donnelly'nin ölümünde kullandığı dinamit tipiyle birlikte depodan çalmış olduğu birtakım başka silahları da bulduk. Hâlâ önemli sayıda silah taşıyor olabilir yanında. Kendisi son derece tehlikelidir. Bence bu işin en çok mide bulandıran yanı, VX sinir gazının çalındığının rapor edilmemiş oluşudur. VX şimdiye dek geliştirilebilmiş gazların en güçlüsüdür. Bir kutusu binlerce insanı öldürebilir. Eğer Adam'da bu zehirli gazdan daha varsa...» Dempsey bu korkunç düşünceyi bir yana bıraktı. «Nasıl ve ne kadar ele geçirmiş olduğunu öğrenmeliyiz.» Parmağını uzattı. «Tom, Adam'ın elinde ne kadar VX bulunduğunu öğrenmeni istiyorum. Bunun dışında hiçbir şey yapmayacaksın, tamam mı? Birinci öncelik bunda. İnan bana, bu VX çok tehlikelidir. Denendiğini çok gördüm. Göz görebildiğince-bir alanda hiçbir canlıyı sağ bırakmadı. Hemen Grady ve Briggs'le bağlantı kur. Yardımlarını gereksiniyoruz. İşin ivediliğini vurgula.» Dempsey'in yüzü derin kuşkusunu yansıtıyordu. «Bir saat sonra rapor istiyorum. Bir de, Tanrı aşkına, basın yayıncılar bu gaz işini duymasınlar. Yoksa panik olur. Zamanı gelince, gereken önlemi alıp kendilerine bilgi veririz. Haydi bakalım, iş başına!»

Farrovv başıyla sessizce onayladı, genç yüzünde ciddi bir ifadeyle odadan çıktı.

Dempsey ayağa kalkarak doğrudan Belli'ye baktı. «Gus, karargâha döner dönmez bütün telsizlere Orton'un özelliklerinin tam bir tanımını vermeni istiyorum. Elimizde iyi ve yeni çekilmiş fotoğrafları var mı?»

«Onun olduğunu sandığım iki fotoğraf bulduk. Biri karısıyla, diğeri yalnız başına çekilmiş,» yanıtını veren Belli, resimleri Dempsey'e uzattı.

Dempsey, Orton'un yalnız başına çekilmiş fotoğrafını geri verdi. «Bu iyi. Yayına ver. Resmini ve eşkâlini bu geceki haber programlarında ve ülkenin her yanında baş sayfalarda istiyorum. Ayrıca, bizim çocuklara, eyalet polisine ve FBI'a yetecek sayıda büyülttür.»

Diğer resmi masanın üstüne bıraktı.

«Bir de adamlarının, Orton'un karısı Catherine konusunda araştırma yapmalarını istiyorum. Kocasıyla birlikteyse, Adam'ın bulunması kolaylaşır. Yok eğer değilse, bugün yarın bir cinayet daha bekleyebiliriz, demektir. Gus, durmayalım. Üç buçuğa kadar kalınca bir Orton dosyası istiyorum.»

Belli başıyla onayladı, kalkıp odadan çıktı.

«Paul, sen ve Lou dört adamınızla burada kalıp her yanı didik didik edeceksiniz. Saklıda bir iğnesi bile olsa, bulmanızı istiyorum. Önemlice bir şey çıktığında hemen beni arayın. Şimdi haydi bakalım, yolcu yolunda gerek.»

Dempsey psikoloğun bürosunda yalnız kalınca, bir türlü silkeleyip atamadığı, diken gibi batan bir kaygı duydu içinde. Bu duygu kafasının içinde kocaman bir yürek gibi çarpıyordu.

Bir yanlışlık vardı. Bir eksiklik. Ama neydi?

St. Vincent kilisesi önünde Donnelly'nin ailesi tabutun ardından yürürken, bir köşede yapayalnız bir gaydacı yaşlı yaşlı çalışıyordu. Dört kadar insan, dostlar, komşular, politikacılar ve meraklılar yolun iki yanına sıralanmış ve kiliseyi doldurmuştu. Tiril tiril ve tertemiz üniformaları içinde eyalet polisi kilisenin çevresinde stratejik yerlerini almıştı.

Donnelly'nin karısı Madelaine, iki kızıyla birlikte ön sıra da oturmuştu. Çevresinde ailesi ve dostları vardı. Brenda kilisenin ortasındaki, ana yolun hemen yanında oturmuştu.

Peder O'Leary kısa, övgü sözlerine başlarken, doğrudan Madelaine'e baktı.

«Sevdiklerimiz öldüğünde hepimiz bir parça ölürüz. Acır, sızlar, yanarız. Yumruğumuzu sıkıp birilerine sallamak isteriz. Sana bile. Tanrım... Yalvarıyoruz. Yardımlarını biz kullarından esirgeme ki, içimizin acıyı bal eyleyebilelim.... Bili Donnelly ömrünü cemaatimizin yararına harcadı. Yeteneklerini, düşlerini, sevgisini bizimle paylaştı, en üstün özveride bulundu. Yaşamını bizim hizmetimize bağışladı. Hastalıktan öldü... Evet, hastalıktan. Kendi hastalığından değil, toplumun ve bir tek kişinin hastalığından.»

Dinleyiciler hafiften kıpırdandılar. Peder O'Leary dev kollarını öne uzattı. Bir kez daha ortalığa tam bir suskunluk çöktü.

«Denmiştir ki, hangi yaşta olursa olsun ölüm, erkendir. Ölüm bir kapıdır. Karanlığa değil, ışığa açılır, acıya değil barışa, yokluğa değil Tanrıya ulaşır. Şu anda biz, sevgili arkadaşımız, kardeşimiz muhtarı, sevgisi eksilmeyecek ve asla bitmeyecek o- lan Tanrımızın ellerine tevdi ediyoruz... Yas tutmanın kutsal olduğu söylenmiştir. Karanlıkların içinden pembe şafakların aydınlanacağı anlamına gelir mi bu? Ya da yağmurdan sonra gökkuşağının çıkacağı. Ölümden sonsuz yaşam doğacak mıdır? Gerçek inanç, ölümü anlayabilmenin tek olanağıdır.»

O'Leary tabutun üstüne iyice eğildi, onu kutsadı ve dönerek, «Dua edelim,» dedi.

Törenden sonra Brenda dışarıda bekledi. İki erkek Madelaine'i kiliseden çıkardılar, siyah renkli uzun bir arabaya bindirdiler. Bu arada diğer yakınları çevresinde yer almışlar, gövdeleleriyle siper ederek yabancıları uzaklaştırmışlardı.

Brenda hafifçe dirseğine dokunulduğunu hissetti. Aynı anda kulağı dibinde bir ses fısıldadı. «Acıklı, değil mi?» Spike Briggs'di bu.

Başıyla sessizce onayladı.

«Cenaze törenlerine alışmak zordur,» Briggs kayıtsız gibiydi. «Acıklı olurlar.»

«Haftanın geri kalan günlerini düşündükçe ürperiyorum.» Brenda titredi.

Briggs ağır ağır başını salladı. «Eski Yunan tragedyalarının bütün boyutları var bu olayda.»

Donnelly'nin tabutu, boğuk davul seslerinin eşliğinde iki sıralı itfaiyeci ve polisin önünden geçirilirken, çıkarılan şapkalar kalplerin üstünde saygıyla tutuldu.

Briggs, Brenda'yı arabasına kadar götürdü. Dirseğini hafifçe tutan elini hâlâ çekmemiş olması kadını şaşırtmıştı.

«Ölüme hiç gelemiyorum,» dedi Brenda arabasına binerken. «Ürpertiyor beni.»

«Yaşamın bir gerçeği,» diye yanıtladı Briggs yine kaygısızca. «Herkes cennete gitmek ister, ama kimse ölmek istemez. Ne var ki biri olmadan diğeri de olmuyor.»

Karargâha dönüşlerinde Dempsey, laboratuvar araştırmaları sonucunda, papazın göğsüne saplanan kazmanın kör kenarında bir sağ el baş parmağı izi bulunduğunu öğrenmişti. Bu iz, Orton'un sağ el baş parmağının telefotoyla gönderilen kop- yasıyla karşılaştırılmış, birbirinin tıpkısı oldukları görülmüştü.

«İşte şimdi tepesine bindik,» diye haykırdı Belli. «Ne inanılmaz bir şans.»

«Henüz değil,» diye uyardı Dempsey. «Adam'ın kim olduğundan başka bir şey bildiğimiz yok. Şimdi onu yakalamak kalıyor. Her neyse, kendimi sabahkinden çok daha iyi hissediyorum.» Derin bir soluk aldı ve tüm ciğerlerindeki havayı boşalttı.

Dempsey, Briggs ve Grady'yi birlikte çağırarak onlara son bilgileri aktardı. FBI, David Orton'u en çok arananlar listesinin başına almıştı. Her iki yasa adamı da Orton'un elinde VX sinir gazı olduğunu öğrenince çok sarsılmışlardı. Ne kadarının çalınmış olduğunun araştırılması işinde Farrow'a yardım edecek bir ekibin oluşturulması

konusunda uyuştular. Grady, doğrudan FBI yöneticisini arayacağını, eski dostluklarının hatırına Ulusal Savunma ile bağlantı kurmasını isteyeceğini söyledi.

Durumun ciddiyetinin hepsi farkındaydı. Dempsey durumu gözden geçirmek için saat 16:00'da toplanmalarının mümkün olup olmadığını sordu. Grady iki yardımcısını getirip getiremeyeceğini öğrenmek istedi. Dempsey hemen onayladı. Briggs, Donnelly'nin törenine katılmıştı. Sıkı güvenlik önlemleri alınmış, olay çıkmamıştı.

14:30 sularında Farrovv, Dempsey'e iyi haberler verdi. Raporunu verirken sakın görünüyorsa da, gözlerinde bir gurur pırıltısı seziliyordu.

«Orton'un elinde daha fazla VX yok.»

Dempsey yüzünde sevinç ifadesiyle koltuktan kalktı. «E- min misin?»

«Evet,» Farrovv'ın çilli, çocuksu yüzünde kıpır kıpır bir gülüş gezindi.

Şef masanın çevresinden dolaşarak Farrovv'a elini uzattı. Diğer eliyle onun omzunu kavramıştı. «Tanrıya şükürler olsun.»

Farrovv başıyla onaylayarak açıkladı. «Grady'nin yardımcısı Bob DeLuca'yla birlikte yirmiye yakın telefon konuşması yaptık. Önceleri kimsenin kaybolan VX'den haberi yoktu. Sonradan Ulusal Savunma'da, bir kutu VX'in bir başka kuruluş tarafından bazı denemelerde kullanılmış olduğunu anımsadılar. Hangi kuruluş olduğunu söylemek istemediler, ama DeLuca bu- nın CIA olduğundan kuşlanıyor. Sonunda kutunun WD-1- No. 4. markasını taşıdığını itiraf ettiler. Şimdiye dek yalnız bir kutunun örgütleri dışına çıkmış olduğu iddiasındalar. Geri kalan bütün kutuların hesabını tam olarak verebiliyorlar. O bir tek kutuyu Orton'un nasıl ele geçirebilmiş olduğunu bilemiyorlar. Bu konuda ağzımızı sıkı tutmamızı, yayın yapmamamızı istediler.»

Dempsey'in ağzı kulaklarına varıyordu.

«VX'i yanına almamış olmasının çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm,» dedi Farrovv. «Ama bakıyorum da, sizi şaşırtmışa benzemiyor.»

«Hayır, şaşırtmadı,» dedi Dempsey. «Kitlesel cinayetin onu pek ilgilendirdiğini sanmıyorum. Öyle herkesi beğenip de öldürmüyor, kişisel bir yanı olsun istiyor. Akıllı işi değil, ama ölçüsü bu...»

«Bu Adam manyak bir katil.»

«Evet, ayrıca, yetişkin bir psikolog. Yadırgatıcı bir bileşim.»

Dempsey, Farrovv'la birlikte ağır ağır büroya doğru yürüdü.

«Sinir gazı Fairport'u yok eder diye tasalanmamıza gerek yok. Şu kutuyu geri verelim.»

«Ben onun icabına baktım bile.» Farrovv aslında övünü- yorda belli etmiyordu. «Briggs'e teslim ettim. Adamlarından birkaçı Ulusal Savunma'ya iade edecekler. Kaşarlanmış bürokrat suratları pancar gibi kızarır artık.»

153:0'da Gus, Orton'un dosyasını hazırlamış bulunuyordu. Dempsey'le birlikte dikkatle gözden geçirdiler, birkaç eklenti yaptılar, daha sonra yirmi kopya çıkardılar. Fotoğraf laboratu- varı otomatik film geliştirici aygıtında Orton'un resmini büyütterek yirmi kopya üretmişti. Büyütülmüşler, yayın araçlarına verilmişlerdi. Birkaç saat içinde, Orton'un resmi ülkenin bir kıyısından diğerine tüm televizyon haber programlarında yer a- lacaktı.

Orton'un evinde bir giysi dolabı çekmecesinde ordu malı .45'lik bir tabancayla bir tutam kahverengi saç boyasının dışında, kayda değer bir şey bulamadıklarını Rice telefonla rapor etmişti. Bu saç boyasının, evin hanımının tuvalet masası üstünde bulunduğu belirtilinceye dek, Dempsey kulaklarını dikip dikkat kesilmişti. Orton'un daktilo makinesini de bulmuş, Adam'- dan gelen tehdit mektuplarındaki harflerle karşılaştırmak için getiriyorlardı. Ekibini alarak Orton'un evini baştan aşağı bir kez daha taramasını Dempsey, Rice'dan istedi.

«Peki, yılanları ne yapacağız?» Rice'ın sinirliliği telefonda bile açıkça belli oluyordu.

«Şimdilik dursunlar, bakalım. Uygun bir yuva ayarlayana dek onları besleyebilecek bir uzman bulalım.»

Sam Grady ve FBI'nın bölgesel ajanlarından ikisi, Bob De- Luca ve VVarren Shuster, Spike Briggs'le iki başdetektifi Slade Custer'den sonra on dakika içinde geldiler. Dempsey daha önce bir kez, Custer'la bir uyuşturucu madde davasında birlikte

çalışmış ve ondan etkilenmişti. Kül yutmaz, bıçak gibi bir zekâ, diye düşünmüştü. Belli ve Farrovv'un da gruba katılmasıyla herkes birbiriyle tanıştırıldı. DeLuca iki metrelik boyuyla herkese tepeden bakan bir devdi. Shuster ise bir elli beş boyunda ve ince yapılıydı.

Sekizi de şefin bürosundaki masanın çevresinde toplandı. Oturuma Dempsey başkanlık ediyordu. «Bu toplantıyı önerdiğimde, Orton'un yanında ne kadar VX olduğunu bilmiyorduk. Şimdiyse hiç olmadığından eminiz.»

Grady oldukça duyulur bir sesle «Amin,» diye fısıldadı. Hepsinin paylaştıkları bir duyguydu bu.

Dempsey başıyla onayladı. «Adam artık David Orton olarak tanıtlanmıştır. Yargıcın diş macunu tüpü, ve Fredericks'e sapladığı kazma üzerinde kalan parmak izlerinden çok oium- lu sonuçlar almış bulunmaktayız. Evinde bir kafes dolusu çın- gıraklı yılan, yedi lokum ekşiğiyle bir sandık dinamit ve Pough- keepsie'deki depodan çalınmış bir sürü silah... Orton hâlâ tepeden tırnağa silahlı sayılabilir ve son derece tehlikelidir. Kendisini bir an önce yakalamak zorundayız.» Dempsey durdu. «O- nu iyi tanırım. Çok zeki bir insan, tehlikeyi göze almaktan çekinmeyen yaman bir kumarbazdır. Ama şunu da söylemeliyim ki, cinayet işlediğinden en son kuşkulanacağım insanlardandır.»

«Şimdi artık kim olduğunu bildiğimize göre işimiz kolaylaşır.» Briggs güvenli konuşuyordu.

Dempsey, Briggs'in görüşünü yanıtlamadan sözlerini sürdürdü. «Gus, Orton'la ilgili bir dosya hazırlamış bulunuyor. Herkese bir kopya dağıtacak. Ben yüksek sesle okurken, izleyin. Herhangi bir yorum ya da sorunuz olduğunda, be.ni dur- durursunuz.»

Belli dosyanın kopyalarını dağıttı ve Dempsey okumaya başladı.

«David Samuel Orton, 12 Şubat 1939'da Claremont, Cali- fornia'da doğdu. Kendisi şimdi kırk iki yaşında, bir seksen altı boyunda, doksan kilo ağırlığındadır. Seyrelmekte olan açık kahverengi saçlarını modaya uygun olarak uzatır. Küçük bir bıyığı vardır, ya da geçen hafta vardı, diyelim. Gözleri alışıl- madık, kül rengindedir. Belli belirsiz aksar. Sol ayağının üç küçük parmağı eksiktir. Evli, çocuksuzdur.

«Ana babası John ve Patricia Orton'dur. Babası elektrikçiydi. Anası sağ olup evli olan kızı Joans Simmons'ın yanında Alameda California'da oturmaktadır. Erkek kardeşi yoktur.

«Orton olağanüstü bir öğrenciydi. Claremont Lisesini 1956 yılında birincilikle bitirmişti. Tüm eğitsel kol faaliyetlerinde kendini göstermiş, özellikle sporda komple atlet olduğunu kanıtlamış,yüzme takımı kaptanı ve güreş takımı üyesi olup son sınıfta hiç yenilmemişti. Ayrıca koşu ve sırık atmada da eyalet şampiyonu olmuştu.

«1956 ve 1957 yıllarının yaz aylarında bir klima aygıtı şirketinde elektrikçi olarak çalıştı.

«Santa Barbara'daki California Üniversitesinde iki yıl elektrik okudu. 1958 Temmuzunda, orduya yazılmadan bir ay önce liseden sevgilisi Catheine Pollard'la

evlendi. Orduda, tahrip maddeleri konusunda eğitim gördü. Kendisine, tüfekte keskin nişancılık ödülü verildi. Karatede kahverengi kuşağa sahip bulunmaktadır.»

«Giderek daha tehlikeli, hatta ölümcül görünüyor,» dedi Grady.

Dempsey, «Öyledir, bundan hiç kuşkunuz olmasın,» diye yanıtladı. «Patlayıcı maddeleri kullanabildiği açık. Dinleyin de şunu bitirelim...»

«Orton fakülteye döndü, ancak Berkeley Üniversitesine naklederek sosyal bilimler okumaya başladı. 1962'de şeref pa- yesiyle mezun oldu. Daha sonra tıbbiyeyi bitirerek, psikiyatride master yaptı. California Presbyterian Hastanesinde stajını tamamladı.

«Doktor olarak askere alınıp 1967'de Vietnam'a gönderildi. Daha önceki askerlik deneyiminin bir sonucu olarak orduda binbaşı rütbesiyle cerrahlık yapmaya başladı. Altı ay sonra düştüğü bir tuzakta sol ayağına batan bambu kınışıyla yaralandı. Ayağı mikrop kaptı ve kangren sonucu üç parmağını kestiler. 1969 yılında ordudan ayrıldığında Mor Kalp madalyasını kazanmış bulunuyordu.

«Orton 1970 yılında Fairport'ta muayenehanesini açarak başarılı iş yaşamına başladı. Kendisi Fairport Yat Kulübü ve Longwood Country Kulübün üyesi olup aynı zamanda faal bir Rotaryendir. Komşuları, Orton ve karısının evlilik sorunları olmayan ideal bir çift olduğunu söylerler.»

«Bir doktor olarak kurare'yi ele geçirmek onun için sorun olmayacağı gibi, kullanımını da bilirdi,» diye yorumladı Briggs.

«Kuşkusuz. Bir neden olduğu takdirde, bu cinayetlerin dördünü de işleyebilecek fiziksel güce ve deneyime sahiptir kendisi. 1970'deki Savaş Karşıtı Eylemlerle ilgili olarak FBI'ın tutmuş olduğu eylemciler dosyalarında Orton'un adı geçiyordu. Ne var ki, bu olgu, Gus'ın raporunda yer almıyordu.»

«Vietnam'da başına gelenleri düşünürseniz, onu pek de kınayamazsınız,» dedi Belli.

Az önce Grady ağır ağır topallayarak pencerenin yanına gitmişti. Ansızın döndü ve bastonuna abandı. «İşte, nedeni bu olmalı. Sisteme duyduğu kin. Savaş Karşıtı Eylemler, arkasından topluma karşı delice bir kan gütmeye... cemaat önderlerini öldürme.»

«Herhangi bir insanın dört suçsuz kişiyi niçin öldürmüş olabileceğini kestirmek güç,» diye yanıtladı Dempsey, Grady'- ye bakarak. «Şu ana dek, herhangi bir bağlantı ya da neden bulabilmiş değiliz. Bugünkü cinayete bir çarmıha geriliş görünümü verilmişti. Niçin?»

Briggs önerdi. «Çarpıcı olsun diye.»

Dempsey başıyla doğruladı.

«Hasta,» dedi Belli. «Aklından zoru var. Bir tahtası noksan.»

«Çarmıha germe... her gün görülen bir şey değil,» diye yorumladı Briggs bakışlarını ağır ağır, çepeçevre odada dolaştırarak. «Herkesin dikkatini çekmesi kaçınılmaz bir şey. Adam'- in istediği de bu zaten.»

Saat 18:00 olmuş, toplantı daha bitmemişti. Yasa uygulayıcı üç makamın tüm çabalarını Orton'un bulunması ve yakalanması üzerinde yoğunlaştıracağına anlaşılar.

Briggs özetledi. «Şimdi artık Adam'ın kim olduğunu bildiğimize göre, enseleyelim şu orospu çocuğunu. Yakalarsak, ci-riayetleri de niye işlediğini öğrenir, bulmaca çözmekten kurtuluruz.»

Orton'un yaaklanmasına yardımcı olmak üzere basın yayın gücünden yararlanılmasına oybirliğiyle karar verildi. «Or- ton'u anasından doğduğuna pişman edeceğiz, kaçacak delik bulamayacak,» diye coştı Grady.

Dempsey uyardı. «Kılık değiştirmezse tabii... Orton kılık değiştirme konusunda gerçekten yetenekli olduğunu kanıtladı. Aklımın ermediği bir şey varsa...» Dempsey

kaşlarını çatarak sesli düşündü. «Dave niçin diş macunu tüpünde ve bugünde kazmanın üstünde böyle kör kör parmağım gözüne der gibi a- çıkça parmak izleri bıraksın? Sanki, neredeyse, teşhis edilmeyi istiyormuş gibi.»

«Niçin bir katil...» diye başladı DeLuca şaşkın bir yüzle.

«Cinayetleriyle saygınlık kazanmak için,» diye yanıtladı Grady. «Kazandığı başka bir şey yoksa –örneğin para– belki de saygınlık istiyordur. Bu da iğrenç bir neden doğrusu.»

Dempsey bir el hareketiyle doğruladı. «Ruh hastalarında çoğu kez bir zorlama, bir teşhis edilme gereksinimi vardır. Çalınan silahlar da adamakıllı gizlenmiş değildi. Birkaç dakika i- çinde buluverdik. Biz bulalım diye oralara bırakılmış olduğu a- paçık ortada.»

Briggs çabucak elini fırça gibi kısa kesilmiş saçından geçirdi. «Ne dersiniz deyin, bu işte bir bit yeniği var.» Saatine bir göz atarak ayağa kalktı. «Kusura bakmayın, bir başka randevum var, gitmem gerekecek.»

Toplantıyı dağıtmadan önce, kamunun en üst düzeyde bilgisini sağlamak amacıyla Grady'nin «Ekranla Bugün» programında görünmesine, ayrıca Grady, Briggs ve Dempsey'in cuma günü saat 19:00'da NBC haber programında canlı yayın olarak açık oturum yapmalarına karar verildi.

*

**

Kentin diğer ucunda, Rocco'nun Cadillac Acentasının altındaki gizli bir yeraltı dairesinde mavi spor ceketli tıknaz bir adam köşede oturmuş, yirmi dolarlık desteleri sayıyordu. Tony

Rocco her zaman köşede oturur, sırtını duvara verirdi. Köşelerin, özellikle karanlık olanların, en emin yerler olduğunu iş yaşamının daha başlarında öğrenmişti. Yeşil kadife kaplı duvarlardaki tek yönlü yansıtıcı aynalar ve özel kalesine giden gizli geçide döşenmiş elektronik alarm sistemi sayesinde Rock çok daha güvenli hissediyordu kendini.

«On bin daha gerekli. O zaman tüm paketler dolmuş olur. Her biri yirmi bin kafa.» Rock iri yeşil gözlerini tavana doğru belerti, tıknaz göğsünden hırıltılar yükseldi. Sonra bavullardan birkaçının kapağını çarparak kapatıp kilitledi.

Kişisel koruyucusu ve yoldaşı Whitey, bitişik odaya geçip gözden kaybolduktan az sonra, bin dolarlık küçük destelere ayrılmış gıcır gıcır yirmi dolarlık on paketle döndü.

«Şimdi oldu işte.» Parayı üçüncü bir çantaya istiflerken, Rock sevincinden coşuyordu. «Artık yarınki buluşma için hazırız.»

Rocco'nun Cadillac Acentası uzun süredir Fairport'ın simgesi olmuştu. 1946'da Enrico Rocco tarafından kurulmuş, onun 1964'de ölümüne dek iyi iş yapmıştı. Ama gerçekten serpilip Nevv England'ın en büyük Cadillac acentalarından biri durumuna yükselmesi, Tony Rocco'nun yönetiminde olmuştu. Rocco'nun ne denli büyüdüğünü asında yalnızca birkaç sırdaşı biliyordu. Şimdi su içinde yirmi milyon ediyordu. Bunun bir milyonu Cadillac Acentasından geliyordu. Diğer on dokuzunu kendisi kazanmıştı. Aslına bakılacak olursa, milyonlar ha Rocco'nun olmuş, ha Sam Amcanın, ne farkedirdi?...

Foto-ofset baskısının önemini herkesten önce kavrayıp yararlananlardandı. Ürettiğinin yüzde onuna karşılık. Sendikanın Vegas'taki adamları, federal banknotlar için kullanılan resmi filigranlı kâğıttan istediği kadar sağlayabiliyorlardı. Rocco'nun foto-klişeli levhaları ABD Maliyesinin yirmi dolarlık banknotlarının tıpkısını üretebiliyorlardı. Sahicisini sahtesinden ayırt etmenin olanağı yoktu. Bildiği kadarıyla, yirmiliklerinin bir tekinden bile kuşkulandılmamıştı.

«Şu Waller dangalağının dün ayvayı yediğine çok memnun oldum.» VWhitey altın kürdaniyla dişlerini karıştırırken çok sevinçliydi. «Sırf üstünde taşıdı diye bizim Joey'e altı yıl giydir

di. Lunfit olsun, Fairport'ta esrarı heybeyle dolaştıran yirmi velet gösteririm sana.»

«VWhitey, bu iş benim hoşuma gitmiyor. Bu cinayetler... iyi haber değil. İki yıldır işimizi gül gibi yürütüyoruz, işte. Kimsenin de ruhu duymuyor. Tıkır tıkır işliyor. Bu herif içine edebilir her şeyin.»

Rock ayağa kalkıp amaçsızca dolaşmaya başladı. «Eyalet ya da federal polisin ayak altında dolaşıp her işimize burnunu sokmasını istemiyorum. Polis bu adamı durduramayacaksa, o- nun hesabına biz durduralım bari. Sinirleniyorum. Bana Las Ve- gas'ta Küçük Louie'yi bul. Dikkat et, çok özel olacak.»

VWhitey telefonla uğraşırken, Rock maun bir bölme arkasındaki buzdolabını açarak kendine bir bardak ayran doldurup bir solukta içti. Işık yandığında, beyaz telefonu kaldırdı.

«Alo, Louis, ben Antonio. Şu senin Cadillac işi nasıl gidiyor? İyi, iyi sevindim. İlerisini düşünmelisin. Nuh Peygamber de gemisini tufandan önce hazırlamıştı, değil mi? Çeki aldın mı? Yeni model satışlar gerçekten çok iyi gidiyor. Seni aramamın nedenini sorarsan... Bizim burada kıyametler kopuyor. Ecinniler dolaşıyor her yanda. Rasgele insan öldürüyorlar. Hiçbir modele uymuyor bu ölümler. Şaka değil. Elbette. Yeni araba satışlarımıza zarar verebilir. Bu çılgını durdurmak zorunda kalabiliriz, sanıyorum. Hayır, kim olduğu bilinmiyor. Öğrenmemiz gerek. Bana kalırsa Solak'ı yeğlerim, ama o başka bir iş üzerindeyse, Örumcek de olur. Ben şimdilik. Solak diyorum, tamam mı? Bir değişme olursa bildirirsin. Kendisini yarın uçağa bindir. Ben bu yanda her şeyi ayarlarım. Eskisi gibi. Harcadığın kadar alırsın. Sağlam para. Evdekilere benden selam. Tanrıya emanet olun.» Tony Rocco telefonu yerine koydu. VWhitey'e başparmak yukarı her şey yolunda işareti yaptı.

Jeanne oturmuş, Adam'ı bekliyordu. Öğleden sonrayı, yalçın kayalı uçuruma yukardan bakan tahta balkonda güneşlenerek geçirmişti. Aşağıda patlayan dalgalar, sürekli biçim değiştiren köpük izleri ve serpinti vardı. İyice yanmış cildi üzerin-
– 145–

Şeytan Kozu – F : 10

de güneşin, üç bardak soğutulmuş Chablis şarabının ve dört saattir erkeğine ilişkin kurup durduğu erotik düşlerin sonucu o- larak tüm vücudu sızlıyordu. Jeanne rahatlamak istiyordu, hazırdı.

Bahçede araba sesi duyunca çıkıp Adam'ı kapıda karşıladı, cilveyle öptü, bikinili vücudunu erkeğin kaslı bedenine yasladı. Misk yağı parfümünün kokusu burun deliklerini doldurdu. Başı döndü, gözleri karardı.

«Sevgilim, sabahtan beri seni düşünüp duruyorum. Gel benimle.» Erkeği yatak odasına götürdü, çabucak çiçekli perdeleri kapattı, kraliçe boyu yatağının perdelerle uyumlu örtüsünü açtı. Komidinlerden birinin üstünde soğutulmuş bir sürahi Montrachet şarabı ve iki kupa duruyordu. Diğerinde bir dizi losyon ve vücut kremi bulunmaktaydı.

Stereoda «Kara Bulutları Kaldır Aradan» çalıyordu. Adam bas kontrole hafifçe dokunarak kalın sesleri ayarladı. Başını yana yatırmış, pes perdeden yükselen seslerin garip vurgusuna dalmıştı. «Bas harika,» diye mırıldandı «Chip Jackson, bu. Ron Carter'dan bile daha iyi.» Jeanne elinden tutup uzaklaştırdığında, Mangione ile birlikte kornet soloya katılmak üzereydi Adam.

Erkek soyunurken, kadın uzanıp birer bardak şarap doldurdu. Çiçekli yatak çarşaflarının üzerinde çırlıçıplak yatıyordu. A- dam etinin gerginliğini gidermek için kadının ensesini ve omuz başlarını, kremlediği elleriyle tatlı tatlı ovmaya başladı. Sonra ellerini sırasıyla kadının sırtından kalçalarına, bacaklarına ve baldırlarının iç

kısmına indirdi. Sonra kadını yüzükoyun çevirdi, en duyarlı bölgelerinin üzerinde fazlaca gezine gezine ince kremi tüm vücuduna yedirdi. Elektrik akımı önceden açık olup da, yuvasına oturtulmuş yeni bir ampul gibiydi Jeanne, son bir dokunuşla yanacaktı.

Ağır ağır erkeği kendine çekti ve içi titreyerek öptü. Bugün ilk kez, Jeanne'in onu gereksindiğini her ikisi de biliyordu.

Kadının hiçbir zaman duymamış, bilmemiş olduğu en derin zevkleri tattırarak, parmak uçlarının hafif dokunuşuyla en gizli bölgelerden yanıtlar alarak, tatlı tatlı, yumuşak yumuşak sevdi onu. Haz dalgaları önceleri ağır ağır, sonra çağlayıp gür-ıeyerek, tüm benliği kor kızılına dönüşene dek büyüdü. Adam ağır ağır ve bilinçli olarak hızlandı. Kadın daha sık ve daha çok. inledi. Erkeğin artan devinimleriyle kadının tüm vücudu titreyip sarsıldı ve birlikte doruğa ulaştılar. Zamanlama kusursuzdu. Kadın katıksız zevkler içinde yüzüyordu. Tatlılıkla öpüştüler.

Bundan böyle küçük kedicığının hiçbir zaman azıcık sütle doymayacağını bilen Adam kendi kendine gülümsedi.

Özel telefonunun sürekli çalışı onu düşüncelerinden ayırdı. Sıkıntıyla açtı. Hattın öbür ucunda Jeanne vardı. Kumrular gibi dem çeken, kedi gibi mırıl mırıl bir sesle, «Yattığım yerde seni bekliyorum,» diyordu.

Kulaklarına inanamıyordu, konuşan kendi sesi değildi sanki. «Hemen geliyorum, sevgilim.»

Tanrım, tüm bunlar baştan sona dek bir düştü demek SEX–SAN'ın üç boyutlu, renkli bir video kaset ürünü gibi. Geri plandan yaşlı adamın kahkahaları yükseliyordu.

Sakinleşmeye çalıştı. Düşlerin ağına tutulmuştu, başının içinde karanlık bir boşluk uzayıp gidiyor, ruh dünyasında çöküntüler oluyordu. Artık kendi yazgısının efendisi değildi. Aklının yeni hâkimi, düşleri ve yaşlı bir adamın sesiydi.

Yüzünü bile bilmediği bir yaşlı adam. Aynanın içinde ger* geri yürüyüp Harikalar Ülkesine girmiş gibiydi.

Dizginleri yeniden ele almalıydı. Koptuğu yerden bağlaması, olanla olmayanı anımsayıp ayırması gerekiyordu. Kendi aklına da güvenemezse, başı dertte demekti. Ama neydi, Tanrım* onu kaygılandıran neydi? Yaşlı adama güvenseydi, korkusu kalmayacaktı. Ferahlayarak göğüs geçirdi.

Saçmalamanın âlemi yoktu. Az önce Jeanne'le evire çevire yatmıştı işte... Harika olmuştu... ve şimdi bir kez daha sihirbaz rolüne girip her şeyi yeni baştan yaşayacaktı. Ne inanılmaz bir şanstı. Böyle gidecek olursa, ya ayağını denk alacak ya da deli gömleğini giydireceklerdi.

Koltuğunda geriye yaslanarak ayaklarını masanın üstün© koydu ve düşündü. Eğer bu kez gerçek değilse, ya diğerleri nasıldı? Jeanne, Gayla, Barbara ve hatta karısıyla olanlar?... Bunlardan kaç alt düş ürünüydü acaba? Aman canım, ne farkeder- di ki? Ona gerçekmiş gibi geliyordu ya... Yüksek sesle güldü* şortunu düzeltti. En büyük oydu, Jeanne az önce öyle söylemişti...

* **

Senatör VVilbur Benson'ın albenili karısı Marie Benson, Amerikan Havayollarının, Chicago'dan kalkan 184 sefer nolu uçağıyla saat 20:30'da La Guardia Havaalanına indi. Kolejden sınıf arkadaşlarını ve eski dostu Muriel VVinchester'i ziyaret edebilmek için kocasından iki gün önce gelmişti.

*

**

Judy Rogers günlük güneşlik bir havada Kauai'den havalandı. çok kapalı bir havada Honolulu'ya indi, San Francisco'ya uçmak üzere yeniden havalandıklarında ortalığı sel götürüyordu. Sağnak geçene dek uçuş bir saat ertelenmişti. Bu erteleme

San Francisco'da iki ayağını bir pabuca sokacaktı. Yağmurun kötü bir işaret olmayacağını umuyordu.

Jack öyle anlayışlı ve düşünceli davranmıştı ki... Onu arabasıyla havaalanına getirmiş, hatta birlikte Honolulu'ya kadar gelmek istemişti. Ama kendisine de söylediği gibi, attığı taş ürküttüğü kurbağaya değmeyecekti. Yaz sonunda onu ziyaret için Boston'a gelmeye razı olmuştu. Körfezde yelkene çıkarlardı. Şirketinin Boston'da bir bürosu olduğunu bile ima etti. Onun için tüm yaşamını değiştirecek miydi gerçekten? İçinde kelekler uçuşmaya başlamıştı. Judy duygularının kalbinden mi, yoksa daha çok kafasından mı kaynaklandığını bilemiyordu. Elini uzatıp yanındaki boş koltuğa dokundu.

En sonunda Peter Bond'a telefonla ulaşabilmiş, kız kardeşinin küçük, kendi halindeki kasabasında neler olup bittiğini öğrenmişti. Katilin biri gemi azıya almış, üç günde üç kişiyi öldürmüştü. Hetty Starr öldürülsün ha! Böylesine inanılmaz bir yetenek...»

Bond kendisine iki görev verdi. Benim diyene, hodri meydan diyen görevlerdi bunlar. Fairport Tasarruf Bankasında 200.000 dolarlık bir açık vardı, bir bu. Bir de Hetty Starr'ın vasiyetiyle sigorta poliçeleri konusunda derinlemesine bir araştırma yapacaktı. Ayrıntıları gelince alacaktı, Bond öyle söylemişti. Büyük çapta sahtekârlık sözkonusuydu.

Brenda'yı bir an önce görmek için sabırsızlanıyordu. Jim'in tabii başını kaşıyacak zamanı olmayacaktı. Zaten her zaman «kasabam» der, başka bir şey demezdi. Fairport'ta çözölememiş cinayet yoktu. Şimdi Brenda'nın küçük kız kardeşi gelip de, boyuna bakmadan iki ağır suçu ortaya çıkarıverirse bozu- luriar mıydı acaba? Bozulurlarsa da belli etmezlerdi. Belki katili de bulurdu. Ensesinden kuyruk sokumuna kadar ürperdi.

Üst üste derin soluklar alarak arkasına yaslandı. Az sonra dalmıştı. Rahatsız ve gergin bir tavşan uykusuydu onunki.

Dempsey polis temizlik ekibinin o sabahki el bombası patlamasının tüm ipuçlarıyla birlikte «Mermi»sinin yanmış iskeletini kaldırmasına sevinmişti.

«Her şey o denli çabuk olup bitiyor ki, sanki bir hafta önce olmuş gibi geliyor.» O gece yemekte Brenda'ya anlatıyordu. «Bu gece devriye çıkmayı hiç canım istemiyor, tatlım. Ama çocuklara da evde olurum, dedim. Dolu dizgin Orton'u arıyoruz. Burarlarda bir yerde olduğunu biliyorum. Başka türlü olamaz.»

Yemekten sonra Brenda tek başına oturuyordu. Laf olsun diye televizyonu açmıştı. İzlemiyor, düşünüyordu. Zavallı Cindy'- cik. Bebeğinin yanmasından gönlü hâlâ yararlı, kabuğuna çekilmişti. Tüm öğleden sonra bir tek söz etmemiş, oturduğu yerde yeni bebeğini sımsıkı göğsüne bastırarak öne arkaya sallanıp durmuştu. Odamda yiyeceğim diye tutturmuş, yemek gelince de mızıklanıp, ancak birkaç lokma almıştı. Jim öpmek için odaya girince, kızcağız kollarıyla bebeğini sımsıkı sarmış olarak ağlaya ağlaya uyumuştı.

Cindy ile onca uğraşmalarına, saatler süren düş kırıklıklarına, ağır aksak ilerlemelerine karşın, çocukcağız birkaç saniye içinde çok gerilere kaymıştı. Ne denli olduğunu Brenda bilemiyordu. Yarın doktor Markum'a gidecekti. Gözleri yaşlarla doldu. Bu dünya acı ve üzüntü doluydu. Zavallı Jim'in omuzların da öyle bir yük vardı ki. Delinin biri de peşindeydi, öldüreceğim diye tutturmuştu. Çatlayan başını elleriyle sıktı. Tansiyonu yükselmişti yine.

Saat 22:15'de Jim aradı, gelecek seçimlere dek muhtarlık edeceğini bildirmek üzere Ed VVitchum'un uğradığını söyledi. Jim memnundu. Onu özlemişti. Birbirlerine öpücük yolladılar.

Dempsey gece yarısına kadar, otuz yıllık çevre içindeki bütün otel, motel ve pansiyonların erkek müşterilerini yoklat- mıştı. Orton'a benzeyen on dört kişi sorguya

çekilmiş ve aklanmıştı. Bunlardan bir tanesi, yanındaki hanım ziyaretçinin kimliğini gizlemek isterken, kapıyı üç polisin suratına şırrak diye kapadığı için az daha vuruluyordu. Birkaç saniye içinde olan olmuş, tabancalı iki polis herifi yüzükoyun yere yatırmışlar, üstüne çıkıp oturmuşlardı. Arkada, ödü patlamış genç bir resepsi- yoncu kız, kötü bir otel havlusuyla çıplaklığını örtmeye çalışıyordu.

«Hiçbir iz ya da belirti bırakmamış, şef. Karısı dersen o da öyle.» Piccolo yorgun gibiydi. «Yer yarılıp yerin dibine girmişler sanki. Belki de bir tanıdıklarının evinde gizleniyorlardı.»

«Olamaz. Hepsini aradık. Boş bilinen bir yere de saklanmış olabilirler. Yarına dek oraları da tarayacağız zaten,» dedi Farrovv; gece vardiyasını üstlenmişti.

«Lou ve ben bu gecelik bu kadar yeter diyoruz, Tom. Bir şey olursa hemen beni ararsın. Orton hâlâ dışarda. Gecenin içinde elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyor. Bütün bunları gözetlediğini, nasıl çarşafa dolandığımızı keyifle izlediğini ve katıla katıla güldüğünü hissediyorum, o iblisin.»

Dempsey iyi geceler dileyip eve yollanırken şaşkındı.

Adam pijamasının üzerine robdöşambrını geçirmiş, odasında, masada oturuyordu. Tiparillo'sunu bitirip kristal kül tablasında bastırdı. Kendinden memnundu, kabına sığamıyordu. Planı, öngörmüş olduğu gibi, kusursuz yürüyordu. Ne görkemli bir gündü... Dempsey'in «Mermi»sinin tozunu atmıştı. Gözünün önü ne getirince gülmekten kendini alamadı. Şef ıslak sıçana dönmüş, .357 marka tabancası elinde, sözümona onu kovalıyor... Aslında kendi kuyruğunun ardında dönüp duruyor, dangalak. Yeniden güldü. Eli tabancalı, yufka yürekli bir adamdan daha kötüsü olamaz. Onu hiçbir zaman bulamayacaktı. Bulamazdı.

Ayrıca din adamını boğmuştu hani, kılı bile kıpırdamadan... Şu kutsal hortlağı canım, kendi kilisesinde, çarmıhta sallanıp duran. Fredericks'in ancak üç aylık ömrü kalmış olduğunu bu geceye dek bilmiyordu. Eh öyleyse, hasta bir köpeği kurşunlarmaktan daha kötü değildi yaptığı. İki kat olmuş, kasıklarını tuta tuta gülüyordu. Nasıl olsa yeniden doğacak olan ruhunu, şimdiden özgürlüğe kavuşturmakla kendisine iyilik yaptım, ihya ettim herifçi oğlunu.

Üstelik bir de dua ettiydi. «Onu bağışla ulu Tanrım,» diye. Sanki ruhu duymuştu. Aslında orada olduğumu bile bilmiyordu... Yumruklarıyla masanın üzerinde bir solo yaptı. Davulcu ol- malıymışsın sen, oğlum. Krupa'dan bile daha iyisin.

Kara kalemiyle Fredericks'in, listesinde beş numara, maça onlusu, «şu bizim kırk yıllık Fred»in üzerine bir çarpı çekti. Masasının gözünü dikkatle kilitledikten sonra bir bardak süt içti, iki adet E vitamini alıp yatağa girdi.

Şimdi polis kendi gölgesini düdük çala çala kovalayıp dursun, bakalım. Amerika Birleşik Devletleri'nde her evde benim neye benzediğim sanki biliniyor. Orton'un bir benzerini arayıp duruyorlar. Ne üstün bir zekâya çattıklarından haberleri yok. Bıyığım falan hak getire. Görünüşümün onların düşündükleriyle ilgisi yok.

Adam kendinden memnun, göğüs geçirdi, öbür yanına döndü, karısının uygun bir yerine hafif bir şaplak indirip iyi geceler diledi. En azından o gerçektir, hayâl ürünü değildi. Bundan emin olmak için elini uzatıp bir yerine dokunarak, «Hadi piş piş,» diye fısıldadı.

6 Haziran Cuma
Kavurucu Bir Gün

Kahvaltıda kızarmış ekmeğine ikinci kez yağ sürerken Alice Briggs'in bütün cinleri başına toplanmıştı. Sabahleyin uyandıklarında, Briggs az buçuk sulanır gibi olmuş, o da terslenmişti Bu yüzden canının sıkın olduğunu biliyordu. Ensesini öpmek için eğildiğinde, istemeden omuzlarını kısarak ürperdi. Spike patladı. «Yine heyheylerin üstünde.»

Dilini tutuverseydi ne olurdu sanki. Alice ağlamaya başladı. Spike koluyla sarıp yumuşak bir sesle fısıldadı. «Bağışla güzelim.» Başını erkeğin omzuna gömerek hıçkırdı. Dakikalar geçti. Sonunda başını kaldırıp kâğıt peçeteye uzandı, gözlerini kuruladı.

«Çok korkuyorum. Bu deli adam... gözüne ilişen herkesi öldürüyor.» Yukarı baktı. Gözleri kızarmış, şişmişti. «Jim'i öldürmeyi denedi. Korkarım...» Yeniden hıçkırdı.

«Seni de öldürmeyi deneyecektir.»

«Hiç kaygılanma, tatlım...» Fincanını alıp kahvesinden bir yudum içti. Soğumuştur. «Deneyen çok oldu. İki savaş gördüm, ama hâlâ yaşıyorum. İçgüdülerim uyanık.» Fincanındaki bitirdi. «Kahve iyi olmuş tatlım,» dedi elinin tersiyle dudaklarını silerken.

«Çok üzülüyorum. O denli işin çok ki...» Burnunu çekti. «Artık seni hiç göremiyorum. Dün gece çok geç geldin. Yanımda olmazsan uyku tutmuyor, biliyorsun. Senin için çok üzülüyorum.» Derin bir soluk aldı.

Spike kadının ellerini avuçlarına aldı. «Güzelim, rahat bırak kendini. Dün seni okşayıp iyi geceler diledim, sen uyuyordun. Orton'un ardında koşuşup duruyoruz. Bu iş bitene kadar istesem de daha erken eve dönemem.»

Kadının yüzünü ellerinin içine alarak hafifçe öptü. Bu iş bitsin, tatile çıkarız. Kuzeybatıya ne dersin? Hep oralara gitmek isterdin. Acentadan birkaç broşür al, hemen plan yapmaya başlayalım ha...»

Bu kez içinden gelerek öptü. «Bu gece yine geç geleceğim. Sam Grady, Jim Dempsey ve ben, NBC'nin saat yedi haberlerinde açık oturum yapacağız, kaçırma.»

Alice, «Belki Brenda'yı da çağırırım,» dedi, duraksayarak. «İkinizi birarada görme şansını bulmuş oluruz.» Gülümsedi. Belli belirsiz, hüznü bir gülümsemeydi, bu. Ama gülümsemişti ya... «Yarın annemi ziyaret etmek için trenle New York'a gideceğim. Pazara dönerim.»

«Fena fikir değil. Annen seni neşelendirir.» Spike kahve fincanını alarak suya tuttu, sonra bulaşık makinesine koydu. «Bu akşamki özel programı kaçırma, ilgi çekici olsa gerek.» Üstüne basa basa konuşuyordu. «Beni televizyonda düşünebiliyor musun? Bir yıldız doğuyor!» Koluyla karısını sardı, kulağına bir şeyler fısıldadı.

Alice şiddetle başını salladı. «Seni anlayamıyorum. İnanılacak gibi değil. Bir katil elini kolunu sallaya sallaya ortalıkta dolaşıyor, sense burada seksten başka bir şey düşünmüyorsun. Seni sevdiğimi kanıtlamanın tek yolu bu mu yani? Niçin erken kalkıp da sana kızarmış ekmek hazırladım sanıyorsun?» Dudağını sırdı. «Geçenlerde farkına vardım... tehlike ne denli büyükse, sen de o kadar saldırgan oluyorsun. Bu sabah gerçekten canım istemiyor.»

Başını kaldırıp baktı. Spike'in gözlerinde hâlâ umut vardı. Başını salladı, titreyen elleriyle bir sigara yaktı.

Spike önce kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sonra ağzı kulaklarında, «Bu geceye ne dersin, güzelim?» dedi. «Seni uyandırırım.»

Alice gözlerini yumarak içini çekti. Spike ılık çala çala çıkıp gitti.

Dempsey ön kapıyı açtı, sabah gazetesini yerden aldı. Orton'un resminin Daily News'un tüm baş sayfasını, Times'ın da baş sayfasının dört sütununu kapladığını görünce sevinçten dörtköşe oldu. Telsiz servisine gönderdiği büyültülmüş resimle hemen hemen aynı boydaydı. Dört cinayetin öyküsüyle birlikte, Orton'un Adam olarak tanıtıldığını bildiren baş yazıyı içeri girmeden ayakta okudu.

Basın Fredericks'in ölümü üzerinde, korktuğu denli şamata koparmamıştı. mutfağa dönünce 4. kanalı açtı, Brenda'yla kahvaltıya oturdu. Cindy hâlâ uyuyordu. 7:00'de «Ekranada Bugün» başladı. Önce cinayetler gösterildi, sonra Grady tanıtıldı. Sam rahat ve kendinden emin görünüyordu. Dempsey isteksiz yiyor, bir yandan televizyonu izlerken, tabağındaki yumurtaları oradan oraya itip duruyordu.

Jane Pauley her zamanki gibi çok şirindi. Fairport kasabasına başına gelenlerden ötürü büyük sevecenlik gösteriyordu. Sam onun bütün sorularını içtenlikle ve açıkça yanıtladı. Sıcak kişiliği televizyonda bile belli oluyor, bu korkunç konuyu âdeta yumuşatıyordu. Brenda içini çekti. «Sam'de şeytan tüyü var. Televizyona her zaman çıksa hiç fena olmayacak.»

Grady, Dempsey'den övgülerini esirgemiyordu. «Şef Dempsey bu cinayetlerin çözülmesinde akıl almaz bir başarı kazanmış, her birinde kullanılan yönetimi birkaç saat içinde kesinlikle belirlemiştir. Şimdi kuşkulandığımız biri var: David Orton. Ve kendisini yakalamak için her türlü çaba harcanmaktadır.»

Sam, Dempsey'in, FBI'ı, eyalet polisini ve Fairport'un kendi polis gücünü bir araya getiren işbirlikçi çabalarını övdü. Sözlerine son verirken, araştırma işinin başında Dempsey'in dışında hiçbir yasa adamını düşünemediğini vurguladı.

Brenda, Jim'e gururla baktı, uzanıp eline dokundu. Beriki sakın sakın gülererek, «İlahi Sam,» dedi. «Sen çok yaşa e mi!»

Adam arabasını Carroll'ın motel restoranına çekip bir fincan kahveyle bir jöle ısmarladı. Arabasında oturup sabah gazetelerindeki cinayetlerine ilişkin yazıları birkaç kez okudu. İlk say

fada Orton'un resmi göze çarpıyordu. Koltuğunda hafifçe kay-kıldı, yüzünü güneşten korumak için vizyerini ayarladı. Kahvesini bitirirken bir Tiparillo yaktı. Canına yandığının, bu so-nuncusuydu. Yeni bir paket alması gerekecekti.

Küçük bir uçağın uzak homurtusunu işitince, anıları geri geldi. Düşünceleri bulutlandı, gözleri karardı. Peoria'da Ulusal Hava Akrobasi Şampiyonluğunu kazandığı günün ertesiydi. Tek kişilik özel gösteri sunuyordu. Aşağıda toplanmış on bin kişi her hareketini soluksuz izliyordu.

Bir kanat-aşımı manevrası. Önce sola, sonra sağa, üç a-ğır dönüş... Adam hız kazanmak için uçağın burnunu hafifçe indirdi. Sonra kola asılarak gövdeyi dimdik tırmandırıp, havada ilmek çizimine geçti. Uçağı sırtüstü uçururken kusursuz bir İmmelman manevrasına başladı. Uçağa kendi ufki eksenini üzerinde önce sola üç, sonra sağa üç dönüş yaptırdı. Sonra yine sırtüstü uçuşa alıp ters fırlıdağa girdi.

Kolu ağır ağır geriye aldı, sağ yön pedalını indirdi ve ters fırlıdağı ansızın keserek, stadyumun ortasında toprağa yalnızca bir buçuk metre kalmışken yeniden havalandı. Bu gözüpelik, yetenek ve ustalık karşısında tüm seyirci tutmuş olduğu soluğunu dev bir körük gibi bir anda boşalttı. Adam bu kez, irtifa kazanmak için tırmandı, tırmandı... ve sonra en yüksek hıza erişmek amacıyla dalışa geçti. Az sonra uçağı havada dikey ekseninin üzerinde tekerlek gibi döndürmeğe başladı. Olanaksız kendi gözleriyle görünce, bir anda ayağa fırlayan kalabalıktan gök gürültüsü gibi bir uğultu yükseliyordu. Bu dönüşü başka hiç kimse gerçekleştiremezdi. Cüret eden de çıkmamıştı. En büyük kendisiydi.

Adam uçağı doğrulttu. Küçümseyen bir ifadeyle dudağını büktü. Dangalaklı hepsi, köylüydüler. Gerçek yeteneği anlayamıyorlardı. Bir efsane adamı o. Gelecek gösteride bak nasıl şaşırtacaktı onları. Kalabalığın tam ortasına bir napalm bombası fırlatacaktı. Yüksek sesle güldü, çevresini unutuvermişti. İşte yaşlı adamın sesini o anda işitiverdi.

Adam birden düşlerinden sıyrılarak kendine geldi, başını salladı. Yol kıyısı lokantasında, hesabı almak için arabanın yanına gelmiş bekleyen garsen kız bu delice gülüşten ıkilmiş, inanmaz gözlerle bakıyordu. Adam kıza zorla gülümsedi, arabasını çalıştırıp gazladı.

* **

Dempsey yatar koltuğuna gömülmüş, derin düşüncelere dalarak elindeki kahve fincanını unutmuştu. Şu her gün bir cinayet işine akli ermiyor. Pazartesi, muhtar; salı, oyuncu; çarşamba, yargıç; perşembe; papaz. Bakalım, bugün kim olacak?

Orton'un niyeti el bombasıyla onu öldürmek miydi? Kendisi kurtulunca, Fredericks'i mi öldürmüştü? Hayır, katilin mektubunda, bir sonraki kurbanın Fred olacağı yazıyordu ya. Din adamı önceden planlanmış olan kurbandı, bu kesindi.

Doğruldu. Fincanını masanın üstüne bıraktı. Demek ki, Orton'un niyeti onu öldürmek değil, ürkütmektir. Şu halde, havuza dalmasaydı bile, el bombası onu öldürmeyecekti. Belki ancak yaralayacaktı. Hiç korku duymamış olması garipti. İçinden gelen bir dürtüye uyarak yapması gerekeni yapmıştı. Daha sonra, bütün gün başı ağrıdan çatıamış, açık ve seçik olarak hiçbir şey düşünememişti.

Uzanıp bir not defteriyle kalem aldı, koltuğunda geriye kay- kılarak düşündü. Orton cinayetlerini sürdürecekti miydi? Öyleyse, bir sonraki kurban kim olacaktı? Hergeleyi yakalayabilmek için tıpkı onun gibi düşünmeliydi.

Ben kimi öldürdüm? Evet... olası kurbanların bir listesi. Kurşun kalemi deftere vurup duruyordu. Kâğıt hâlâ bomboştu. Ulan, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum be..

Ansızın Dempsey kaskatı oldu, doğrulup oturdu. Tabii ya... Orton ruh doktoru, her gün insanların duygusal sorunlarını çözümlüyor. Belki de bunlar arasında bir ipucu, bir neden var. Dcnnelly, Hetty, Waller ve Fredericks arasında şöyle ya da böyle bir bağ var belki de.

«Mary, bana Farrov'u bul, getir.» Tom'un sabah saat dörde kadar görev yapmış olduğu anımsatılınca, onun yerine Gus Belli'nin getirilmesini istedi.

Sabahın ilerleyen saatlerinde, Orton hâlâ elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyordu. Uyanık ve meraklı yurttaşlarca ülkenin her yanındaki otuz iki kent ve bölgede görüldüğü rapor edilmişti. Atlanta, Georgia, Portland, Maine, Tucson, Arizona, Cin- cinnati, Ohio ve New York kentlerinde şüpheli kişiler tutuklanmıştı. Başka bir suçtan dolayı aranmakta olan Tucson'daki kişi dışında hepsi serbest bırakılmışlardı.

Fairport bölgesinin altı ayrı yerinde Orton görülmüştü. Hepsisi raporun verildiği an hemen incelenmişti. Ne yazık ki, sonuç sıfıra sıfır, elde var sıfırdı.

Bir genç kız gece yarısından sonra Riddley kıyısında park etmiş bir arabada, Orton tarafından ırzına geçilmiş olduğunu öne sürmüştü. Yapılan soruşturmada, sözkonusu erkeğin, kızın sevgilisinin en yakın arkadaşı olduğu, ırza geçme olayının da pek doğru olmadığı anlaşılmıştı.

Logan Havaalanının küçük bekleme salonunda Judy Rogers bavulların alındığı, bölüme doğru yürüyordu. Ansızın jöton düştü. Kendisine doğru ilerleyen Peter Bond'u görmüştü. Uzun boylu, seçkin görünümlü ve vaktinden önce ağarmaya başlamış saçlarıyla âdeta yakışıklı olan Bond, kalabalıkta hemen belli oluyordu. Judy gülümsedi. Bond kişisel çekiciliğini, mavi renkli, modası geçmiş takım giysiler, takma yakalı Arrow gömlekleri ve çizgili Harvard kravatları ardında gizlemek için elinden geleni yapardı. Bütün bunlara karsın, yine de göze çarpardı.

Peter, Bond ve Bond Şirketinin idari dehası, perde arkasındaki beyniydi. İkiz kardeşi Jcimes ise, göze görünür işlerin çoğunu yapar ve manşetlere geçerdi. Ama şu sıralarda özel bir hükümet göreviyle uzakdoğu'da bulunuyordu.

Bond kızı hemen aynı anda gördü. İçtenlikle elini sıktı, beklenmedik biçimde de yanağını öptü. Sonra kolundan tutarak. San Francisco uçağından bavulların gelmeye başladığı döner platforma doğru götürdü.

«Tatilini berbat etmiş olduğum için çok üzgünüm, Judy tatlım. Zararını karşılayacağım, söz veriyorum.» Eliyle kızın kolunu hafifçe sıkıyor gibiydi.

Judy ilk gelen çantasını gösterdi. Peter kızın kolunu bırakıp çantaya uzandı. Erkeğin kusursuz bir gülüşü, mavi gözleri olduğunu farkedenden Judy'nin nabızı hızlandı. Peter, Boston'un bir numaralı bekârı, o yılın, belki de bütün yılların en iyi avıydı.

Soru, kızın bakışlarından okunuyor olmalıydı ki, erkek Mercedes 340 SL'sinin kapısını açarken gülümsedi. «Yirmi saatlik yolculuktan sonra, aslında bando mızıkayla karşılanmayı hak etmiştin ya, özel şoför tutmaktan başka bir şey yapamadım senin için.» Direksiyona geçerken, başını çevirip baktı. «Bugün büroya gelmek isteyeceğini sanmıyorum.»

Kız başıyla doğrulayarak, değerlilikle gülümsedi.

«Bir güzel dinlen, keyfine bak. Akşam yemeği için saat yedide seni alırım. Görevinin ayrıntılarını konuşuruz. Fairport'a yarın gidersin. Otelde yerin ayrıldı.»

Judy onun sözünü kesip kız kardeşiyle kalabileceğini açıklamak üzereydi ki, Bond aklından geçeni okumuş gibi, «Otelde kalsan daha iyi olur,» dedi. «Dempsey'e de, cinayetlere de bulaşmanı istemiyorum. Onlardan uzak durman iyi olur.» Bond yan gözle baktı, uzanıp yavaşça kızın eline dokundu.

«Sen çok önemlisin...» Kızın duygularını etkileyebilecek bir süre durakladı. «Firmamız için. Seninle ilgili planlarımız var.»

Massachusetts Bulvarındaki apartmanına doğru giderlerken, Bond kıza görevini daha ayrıntılı olarak anlattı. Fairport Tasarruf Bankası yolsuzluğu ve Hetty Starr ile Yargıç VValler'in sigorta poliçeleriyle ilgili olası yolsuzluklar konusunda arka plan taraması ya da ön araştırma yapacaktı.

Peter sağ kolunu kızın omzu üzerinden uzatarak arka kanepeden el yordamıyla sarı bir zarf aldı. «Konunun tarihçesi.» Zarfı uzatırken sayım suyum yok gibilerden elini kaldırdı. «Tabii, dinlenip kendine geldikten sonra.»

Bond'un kuramı, Fairport'ta gözü doymuş birkaç para istif- çisi bulunduğu yolundaydı. Bunların kimler olabileceğini de Judy bulacaktı.

Din görevlisi Paul Frederick'sin öldürüldüğünü duyunca Judy allak bullak olmuş, fakat katilin, David Orton olarak teşhis edilmiş bulunduğunu öğrenince de sevinmişti. Hafifçe soluğunu

bıraktı, başını salladı, ansızın yorgunluğunun farkına varmıştı.

Bond Mercedes'ini yol kıyısına çekip durdurdu, bagajı açarak çantaları aldı ve kıza kapıya kadar eşlik etti. Sonra Judy çantasında anahtarlarını ararken, hafifçe çenesine dokundu ve dudaklarından öptü.

Peter arabasına binip uzaklaşırken, Judy arkasından baktı. Başı dönüyordu. Her şey o denli çabuk olup bitiyordu ki... Yorgunluğundan eser kalmamıştı.

Yarım saat sonra yatak odasının perdelerini kapatırken birdenbire aklına geldi. Ya Fairport'ta bir tek para istifçisi varsa? Ve bu tek istifçi aynı zamanda katilse? İstifçi fareleri kapana kıştırmasını bilirdi.

**

Bir sonraki cinayetini düşünmek Adam'ın cinsel arzularını kamçılıyordu. Bu kez büyük bir olay tezgâhlıyordu. Gelişmeler kusursuzdu. Önündeki randevuya yetişmek için gereğinden önce bürosundan çıktı. Köşedeki bir telefon kulübesinden Gayla'- yı aradı.

«Kaplan, arayacağını umuyordum zaten. Özel masajlarına hazırım. On dakika mı? Harika. Bekleyeceğim.»

Adam geldiğinde, Gayla sıcak köpüklü banyosundan çıkmak üzereydi. Bölmenin arkasından sesini duyabiliyordu. «Gir, Kaplan. Bir dakika sonra yanıdayım.» Salondan geçip yatak odasına yönelirken, karşısına çıkıverdi kadın, vücudunu kurulu-yordu. Gayla'nın güzelliğini takdir etmemek Adam'ın elinde değildi. Gözkamaştıracıydı kız. İçlerinden gelerek öpüştüler.

Gülerek kadını itti. «Sevgilim, ne zaman sana rastlasam, bir banyo havlusuna sarınmış oluyorsun. Yazın başka bir şey giymez misin?» Kadın havluyu sıyrıp yere bıraktı, erkeği elinden tutarak yatak odasına götürdü. «Gel, Kaplanım, inime gel.»

Birkaç dakika sonra Gayla'nın sonsuz zevk makinesini tüm takıntılılarıyla birlikte vücutlarına bağlamış bulunuyorlardı. Zangır zangır titreyen yalnızca titreşim aygıtı değildi, Gayla da aynı durumdaydı.

Adam aygıtın hızını aşamalı olarak üçten dörde, beşe, sonra altıya çıkardı. Kadın hemen o anda orgazma geçti, gittikçe hızlanarak bir düzeyden diğerine, bir doruktan daha yükseğine uçtu. Şimdi dünyanın en tepesindeydi. Güçlü, uzun, yoğun, olağanüstü, korkunç ve görkemli bir şeydi bu. Adam böylesine hiç tanık olmamıştı. Gayla olanaksız, tükenmez bir doyumunu başarmıştı. Saçından ayak parmağına dek, katıksız ve sınır tanımaz bir coşku içinde zangır zangır titriyordu.

Dakikalar geçtikten sonra, ağır ağır aygıtın hızını beşe, dörde, üçe, ikiye, bire indirip kapattı. Gayla hâlâ balık gibi kıvrılıp bükülüyordu. Bütün vücudunu sızlatan haz dalgalarıyla, tüm benliği kocaman bir kalp gibi atmaktaydı.

Erkek sihirbaz sopasını prizden çekip çıkardı. Kadın bitmiş, tükenmişti. Ama dilber yüzünden anlatılmaz güzellikte bir mutluluk ışıması yansıyor, tam bir doyumluk okunuyordu. A- dam'ın yumuşak öpüşleri arasında mırıldandı, «inanılmaz bir şeydi bu, teşekkürler, Kaplan. Kusursuz bir sevgilisin sen. En büyük sensin.»

Adam kapıda duraladı. Gayla uyuyordu. Altın saçları yastığın üzerine yayılmıştı. O denli genç görünüyordu ki... Oyuncak ayısına sarılıp yatmış, düşünde şekerlemeler gören tipik bir Amerikalı küçük kızdı sanki. Yeni bulduğu zevk aygıtını her iki koluyla kucaklamış, göğsüne bastırmıştı.

Adam başını salladı. Onun oyuncak ayısı da buydu işte. Bu tür zevk coşkunluğu alışkanlık yaratabilirdi. İlk tanıştıklarında Gayla ona, bu oyuncağın ona ettiği oyunların eşsiz olduğunu söylemişti. Bunun ne yaman bir kehanet olacağının hiçbir zaman farkında değildi. Adam dönüp yatağa yaklaştı, kadını yeniden yavaşça öptü. «Gayla, nereden nereye geldin, bebeğim...»

*

Dr. Markum güven verici olmaktan uzaktı. Cindy'yi baştan ayağa muayene etmiş, on beş dakika kadar Brenda ve Cindy'y- le birlikte, yarım saat kadarda Cindy'yle yalnız konuşmuşsa da, bir yere varamamıştı. Cindy yeni bebeğini sımsıkı göğsüne bastırarak sandalyesinde bir ileri, bir geri sallanıp duruyordu.

– 160 –

Dcktor Markum görüşmelerini bitirdi. Brenda'ya durumu açıkladı, «Geçirdiği şok çocuğun ruhunda yaralar açmış. Çocukcağz kendi içine kapanmış.»

Doktor Markum önce ayağa kaklı, sonra tekrar, bu kez masının kenarına, Brenda'nın sandalyesinin yakınına oturdu. Şimdi alçak ve sır verir gibi bir sesle konuşuyordu. «Cindy bebeği kendisiyle özdeşleştiriyor. Bebeğin ölümüyle birlikte kendisini de itilmiş, atılmış ve cezalandırılmış sayıyor.. Sanki...» Markum gözlüklerinin üstünden baktı. «Sanki sen ya da Jim bile bile ona bir kötülük yapmışsınız gibi.»

Brenda şaşkına dönmüştü, doktorun söylediğini anlayamı- yordu. Ona pek öyle inanıyor da değildi. -Daha önce de pek bir yararını görmemişlerdi. Cindy ile daha çok uğraşan kendileri olmuştu. Onu en derin depresyonlardan hep kendileri çekip çıkarmışlardı. Saatler ve saatler boyu dikkat, sevgi ve yakınlıklarını vermişlerdi. Aynı şeyi yeni baştan yapacaklardı, o kadar.

Mcirkum hâlâ alçak sesle konuşuyordu. «Uzunca bir tedaviye gerek olacak. Cindy'yi pazartesiye bir kez daha gereyim.» Doktor elini Brenda'nın omzuna koydu.

Brenda ayağa kalkarken, doktorun elini omzundan silkeledi. İnsanların elini orasına burasına koymalarına tahammülü yoktu. Markum'un bir sahtekâr olduğunu sandığını birçok kez söylemişti, Jim. Şimdi ona hak veriyordu.

Bürosundan çıkarken doktorla karşılıklı tatlı tatlı gülümsediler. Brenda, Cindy'yi elinden tutarak arabaya doğru ilerledi. Bir randevu daha almaya hiç niyeti yoktu

*

Saat 12:12'de Sam Grady, New Haven uçağıyla Fairport'a döndü. Dempsey devriye arabasıyla onu havalacınınmdan aldı. Manny'nin Biftek Salonunda Briggs'le buluşacaklardı. Jim, Sam'i televizyon programındaki başarısından dolayı hararetle kutladı. Konu dışında her şeyin eğlenceli olduğunu Sam de kabul ediyordu.

– 161 –

Şeytan Kozu F : 11

Yolda Dempsey ona Orton konusundaki son bilgileri aktardı. «Halkın dikkatini çekmek isteyen kaçıklardan başka yeni bir şey yok.» Işık değişirken yavaşladı. «Doktor yeraltına girdi, yakalanması da zorlaşacak. Dave'i tanırım... kâfir çok zekidir.»

Sam dalmış, ne yaptığının farkında olmaksızın yan camı indirip kaldırıyordu. Dempsey başını çevirip bakana dek bir iki kez bunu yaptı. «Kusura bakma, Jim, dalmışım. Orton günde bir kişi öldürüyor. Tek bildiğimiz bu. Öldürmeye devam etmek istiyorsa, saklandığı yerden çıkması gerekli.»

Dempsey, Manny'nin parkına girerken, Briggs'in Jaguar'ının orada olduğunu gördü. Devriye arabasını ön kapıya çekti. Kısa bir süre oturduktan sonra, Dempsey yanıtladı. «Orton belki bugün ininden kılık değiştirmiş olarak çıkacak. Bu konuda usta olduğunu gösterdi. Cinayetlerini kentte işleyebilmesi için buralardan uzaklaşmaması gerekli. Onun hâlâ aramızda olduğuna inanıyorum.»

Önce Grady'nin arabadan inmesini bekledi .sonra dış kapıya en yakın bir yere çekti.

Briggs oturduğu sakin bir köşe masasından onlara el etti. Görevdeyken her üçü de içki içmekten kaçınır, Manny'nin özeL alkolsüz kokteylleriyle idare ederlerdi. Cinayetleri, Orton'un ve onun olası nedenlerini tartışılar, televizyon programında soruları nasıl yanıtlayacaklarını planladılar.

Orton'un karısına bir uyarı çıkarmalarını önerdi Briggs. «Kadın bizi Orton'a götürebilir. Onun da bu işin içinde olması gerek. Kocasıdır, kılık değiştirmiş olsa bile daha kolay tanır.»

«O da çoktan mevlasını bulmamışsa tabiii,» dedi Grady, böreğinden büyük bir parça kopardı.

Tam yemeklerini bitirmek üzerelerken, Briggs hepsini irkiltecek bir şey yaptı. Öne doğru eğilerek fısıldadı. «Bizim garsona iyice bir bakın. Bir seksen beş boyunda, doksan kilo ağırlığında görünüyor. Saçları seyrelmiş. Rengi de tutuyor, ama boya olabilir tabii. Hafif aksayarak yürüyor.-Yüzde de büyük benzerlik var.» Briggs garsonu bakışlarıyla izlemeyi sürdürüyordu.. «Tanırım, pekâlâ Orton olabilir bu.»

Grady önce Briggs'e, sonra garsona baktı ve kahve fincanını ağzına götürürken, başını eğerek sessizce onayladı.

Dempsey başını bile kaldırıp bakmadan hesab» ödedi. «Spike, sen sorunu çok güzel özetleyiverdin doğrusu. Garsonumuz her üçümüzü de zehirlemek üzere olan Orton olabilir. Bereket versin ki, değil. Bu, Joe Lombardi. Sekiz yıldır burada garsondur. İyi tanırım. Ne düşündüğünü biliyorum. Yine de Lombardi kılığına girmiş Orton olabilir, diyorsun. Delilik melilik, ama ben daha gelip oturduğumuzda bunu aklımdan geçirdim.» Biraz düşündü. «Evet, yüzde büyük benzerlik var. Fakat Lombardi üç yıl kadar önce, elektrikli çim biçme makinesinde sağ elinin küçük parmağını kaybetti. Garsonumuz gerçekten Lombardi. Kontrolünü yaptım ben. Bir başkasının yerine geçmekte Orton bile bu kadarını yapamaz.»

Briggs fincanını kaldırdı. Yüzünde garip bir gülüş vardı.

Karargâha dönerken, Dempsey'in polis radyosundan çatırtılarla bir mesaj geldi.

«Şef, bir tane daha galiba. Grand Manor az önce telefon edip cankurtaran istemiş. Hastalarından biri öldürülmüş.»

«Lanet olsun,» diye mırıldandı Grady, gözlerini yumdu. Dempsey dikiz aynasına bir göz attı, ters yöne doğru keskin bir dönüş yaptı, sonuna dek gaza bastı. Yalnızca birkaç blok ötedeydiler. Canavar düdüklerini çalarak ve zaten az olan trafiğin içinde geniş kollar vurarak, Doğu Kıyısındaki lüks bir termal otelinin önünde lastikleri acı acı bağırarak fren yaptılar.

«Sen önden git,» dedi Grady hasta ayağına dokunarak. -«Ben arkadayım.»

Dempsey bir koşu, ön yüzdeki büyük sigara sanoluna girdi. Burada kendisini, allah bullak ve bembeyaz yüzüyle, Grand Manor'un müdürü Ralph Ouinn karşıladı.

«Bu yandan, şef. Bayan Arbuckle. Ölmek üzere.»

Ouinn ve Dempsey beraberce koridorun ucundaki lüks köşe dairesine doğru yürüdüler. Nellie Arbuckle dünyanın en zengin dularından biriydi. Ataları bağımsızlıktan önce gelmişler ve New England'ın en başarılı ticaret imparatorluklarından birini kurmuşlardı. Yıllar geçtikçe, kuşaktan kuşağa servetleri de piramitler gibi yükselmişti. Nellie, Arbuckle ailesinin hayatta kalan son bireiydi. Nellie'nin kaçınılmaz sonun gelmesiyle paylaşılan bir sürü paranın simgesi olduğundan kuşkulanırdı Dempsey.

Kurum doktorlarından DeFoe girenlere dönerek heyecanlı el kol hareketleriyle konuştu. «Zorlukla soluk alıyor. Cankurtaran nerede kaldı?»

«Yola çıktı, neredeyse gelir,» diye yanıtladı Ouinn.

Polis radyosundan duyduğu ilk haberden sonra Nellie'nin hâlâ hayatta olması Dempsey'i şaşırtmıştı. «Bir bakayım.» Om- zuyla yol açarak DeFoe'yu geçti ve yataktaki bilinçsiz, yaşlı kadının üzerine eğildi. Zavallının yüzü acıyla burulmuş, nabızı da belli belirsizdi.

Dempsey daha da eğildi, burnunu buruşturdu. «Sarmısak mı yemiş bu? diye sordu beşini çevirmeden.

«Grand Manor'da sarmısak mı? Olmaz öyle şey.» DeFoe kibirle başını dikti. «Perhizinde sarmısak yok ayrıca.»

Dempsey ayağa kalkarak DeFoe'ya öfkeyle, «Öyleyse fosfor zehirlenmesidir. Bu da perhizinde yoktu herhalde! Bakın, ağzının etrafında küçük yanık izleri var. Belki de san fosfor, bilinen en kuvvetli zehirlerdendir. Zehir tedavisine geçtiniz mi?» DeFoe'ya döndü, bakışlarından ateş çıkıyordu.

Doktor taş kesilmişti, kekeledi. «Hayır, bilmiyordum... daha bu sabah öyle iyiydi ki... Sonra şiddetli karın ağrısından şikâyet etti.»

Cankurtaran görevlilerinin gelmesiyle DeFoe'nun konuşması yarıda keldi. Dempsey sağa sola komutlar yağırdırıyordu. «Şok tedavisi uygulayın. Kalbinde fosforun zehir etkisini arayın! Panzehiri yoktur. Yapabileceğiniz en iyi şey, ansızın kuvvetle terletip zehirin vücuttan atılmasını sağlamaktır.»

«Panzehiri yok mu?» Cankurtaranın genç doktoru yutkundu, neredeyse diüni yutacaktı.

«Yok,» diye yanıtladı Dempsey. «Elinizden geleni yapın ve dua edin, evlat.»

Bayan Arbuckle'ı tekerlekli sandalyasıyla cankurtarana götürürlerken, Dempsey onun odasına bir göz attı. Grady gelmiş, kapının yanında duruyor, Dempsey'in bir anda kesin sonuçlara varıvermesinden eni konu etkilenmiş görünüyordu. Yaşlı bayanın, Dempsey'in saat gibi çalışan kafasına teşekkür etmesi gerekecekti bir tek.

Dempsey şimdi elleri ve dizleri üstüne çömelmiş, odanın dört bir köşesini inceliyor* bölmenin döşemesini gözden geçiriyor, kadının gözlükleriyle, komodinin üzerinde kalmış bir tabak peynirli krakeri bile inceden inceye yokluyordu. Sonra Grady'ye dönüp, «Sam,» dedi. «Son beş günün cinayetlerinden sonra, şimdi bunda da bir cinayet girişiminden kuşkulanabiliriz, ama sanmıyorum. Bu bir kaza.»

«Kaza mı?» Grady şaşkındı, açıklama bekliyordu.

Dempsey döndü, Ouinn'e ters ters, «Dosdoğru yanıt istiyorum,» dedi. «Fareler ya da sıçanlarla bir sorunuz oldu mu son zamanlarda?»

Dempsey'in dobra dobra konuşmasından bayağı sarsılan Ouinn, ağır ağır yanıtladı.

«Evet... birkaç fare yok değil, ama bunun ne ilgisi var?» Sesi zayıfladı.

Dempsey bölmeye doğru yürüdü, kapıyı açarak gösterdi. «Bakın, işte fare izleri. En yaygın fosfor kaynağı fare zehiridir. Genellikle zehir macunu yem olarak bisküit üzerine sürülür.»

Sonra Nellie'nin gece masasına yürüdü. «Şimdi bakın, bu tepside üç tane peynirli Bremner gofreti var.» Birini aldı ve kokladı. «Evet, herhalde nefistir.» Küçük bir parça ısıarak başıyla doğruladı. «Isırılmış olanı kontrol et bakalım. Bremner gofreti olduğu doğru da, üzerindeki peynir değil, fare zehiri. Belki en azından yüzde beşi fare zehiridir.»

Grady'nin yüzünde bir hayranlık ifadesi dolaştı, sonra sordu. «Cinayet olasılığını niçin bir yana itiyorsun? Biri gelip bis- kütlerden birine zehir sürmüş olur ve...»

«Evet, böylece her şey olup biter,» diye Dempsey yanıtladı. «Nellie'nin gözlerinde ilerlemiş katarakt var. Kendisini muayene ederken anladım. Gözlüklerine bak.» Gözlükleri alarak Grady'ye uzattı. «Süt şişelerinin dibi kadar kalın. Onlar olmadan burnunun ucunu göremezdi belki de. Zehirli bisküiti bu arada ye- yivermiş olması işten değil.» Gözlükleri geri alarak gece masasının üstüne koydu.

«Ama bitirmemiş,» dedi Ouinn.

«Şart değil ki. Bir parçacık tatması bile... koskoca bir adamı öldürmeye yeter. Olasılıklar hâlâ kadının aleyhinde, ne var ki, bile bile yapılmış olduğunu sanmıyorum.» Dempsey köşeye yürüdü, dönüp dedi ki: «İlk gözüme çarpan şey sobanın yanındaki bu kırk bisküit oldu, belki de Nellie düşürmüştür. Gözlüksüz göremeyeceği için el yordamıyla aranırken, aksilik bu ya, zehirli bisküiti alıverdi. Şimdi mutfağı gözden geçirip haklı mıyım, değil miyim görelim.»

Ouinn önden giderek mutfağın yolunu gösterdi, Grady yetişebilsin diye ağır yürüyüyordu. Yüzde beş sarı fosfor içeren, Farelere Ölüm adlı çinko fosfat tenekesini bulmaları birkaç dakikayı geçmedi. Mutfak yardımcılarında biri olan Jose Gonzales, Bremner gofretlerine zehir sürerek, hizmetçinin fare gördüğünü rapor ettiği iki odaya koymuş olduğunu söyledi. Odalardan biri Nellie Arbuckle'ındı. Diğer odada zehirli gofretler bularak mutfak yardımcılarının söylediklerini doğrulamış oldular. ,

«Ouinn, bu korkunç bir ihmal,» dedi Dempsey, «Ama cinayet değil. Birini göndereyim de, bir rapor hazırlasın. Gidelim, Sam.»

Karargâha dönerlerken Sam'de övgünün bini bin paraydı. «Seni iş başında görmek benim için bir zevk oldu, Jim. Harikaydın. Gördüğüm en güzel detektiflik örneklerinden biriydi. Sen tam bir Sherlock Holmes'sin.»

Dempsey başını Grady'ye çevirdi, ağzı bıçakla açılmış bir yara izi gibiydi. «Oyun kâğıdı yoktu.»

Grady bembeyaz oldu. Bu, onun da gözünden kaçmıştı.

«Ne matrak,» dedi Jim, Grady'ye bakarak. «Dünyanın en pahalı özel sağlık yurtlarından birinde konuk ol, sonra fare zehiri sürülmüş bisküi yeyip öl, düşünebiliyor musun?»

«İnanılır gibi değil. Ama bir cinayet daha olmadığına şükür,» diyen Grady çok ciddiye.

«Amin,» diye göğüs geçirdi Dempsey.

*

**

NBC haberleri çekirdek personeli öğleden az sonra Fairport'a geldi. Doğruca Fairport Otelinin Altın Salonuna giderek

kameralarını yerleştirmeye, mikrofonlarını kurmaya ve akşam haberleri için oturma yerlerini hazırlamaya koyuldular. Beş yıldan fazla süredir birlikte çalışan profesyonel bir ekiptiler. Tüm haber programının sorumluluğu, yapımcı Jules Fieldman'daydı. İki fotoğrafçı, bir sesçi, bir ışıkçı, bir de sunucu kendisine yardım ediyorlardı.

Elektrikçilerle aygıtları getiren otokar, hemen otelin arkasında park etmişti.

Canlı bir yayın yapma kararı alınır alınmaz, fotoğraf çekiminden sorumlu Gary Barton, band yayıncıları Bob Jackson ile Megan Griffith ve üç fotoğrafçıdan kurulu bir ekip Fairport'a gönderilmişti. Canlı yayından önceki beş dakikalık takdim için cinayetler konusunda yirmi dört saattir bilgi topluyorlardı.

Şimdi Barton, Jackson ve Griffith otelin Mavi Odasında toplanmışlar, fotoğrafçıların çektiği on iki makaralık video band- ların kullanılabilecek bölümünü gözden geçiriyorlardı. Bunu yaparken, her bandı makineye verip yayın konsoluyula bağlantılı, yirmi santimetrelilik bir televizyon ekranına yansıtıyorlar; konsol üzerindeki kontrol aygıtlarını kullanarak filmin en uygun bölümlerini saptıyorlardı.

15:30'da Barton, Jules Fieldman ve Warren Petty ile buluşarak daha önce kararlaştırmış oldukları tanıtıcı film onlara da oynattı. Birlikte uygun bir senaryo yazdılar ve Barton yayım mckinesine oturup tek bir ana band üzerinde sesleri ve resimleri biraraya getirerek eşzamanlama yaptı.

Bugün, otelin işletme ve hizmetler denetçisi Sal DeMarco için büyük bir gündü. Kuşaklardır Fairport'ta yaşayan büyük DeMarco'lar ailesinden geliyordu Sal. Tüm DeMarco'lar elleriyle çalışırlardı ve çok gayretli insanlardı. Çoğunluğu okuldayken yıldız atlet sayılırdı. Marangoz, duvarcı, müteahhit, elektrikçi, bahçıvan ve bina yapımcısı olurlardı.

Kentin alt yapısını oluşturan her türlü mekanizmanın çalışmasını sağlayanlar, Giannoni ve Palmero'ların yanı sıra De- Marco'lardı. Ailesinin tüm yetenekleri Sal'de toplanmış, denebilirdi. Fairport Lisesinde okurken pek öyle dâhi çocuk sayılmazdı ne var ki, elinden hiçbir şey kurtulmadığı için tüm pratik ve teknik sorunların üstesinden yalnız o gelirdi.

Fairport'tan yapılan ilk canlı yayın televizyon programı olacaktı bu. Sal son iki saatini şebekenin elektrikçileriyle yakın işbirliği yaparak geçirmiş, elektrik akımının televizyon yayını için yeterli olmasını sağlamıştı. Ana kabloların çoğunun NBC'- nin uzaktan kontrollü otokarından beslenmesi nedeniyle beklendiği çapta bir iş çıkmamışsa da, sahne bağlantılarında Sal'in büyük yardımları dokunmuştu. 16:15'de alt kattaki bürosunda bir fincan kahve içip biraz kendine gelebilmek için bir süre izin isteyip ayrılmıştı.

Saat tam 16:00'da tek başına dolaşan, Connecticut eyaletinden bir motosikletli polis, otelin park yerine girip fren yaptı ve motorunun yan ayağını bir tekmede açarak dikine durdurdu. Otelin lobisine girdi. Şapkasının geniş kenarı yüzünü gözlerden saklıyordu. Elinde küçük bir deri çanta vardı.

Metal çerçeveli ve aynalı gözlüklerinin arkasından bakan kül rengi gözleri, lobiye birkaç saniyede taradı, göreceğini gördü. Her şey sessiz ve sakindi. Danışma memuru, Orton'un cinayetlerini yutarcasına okuyordu. İçerlek köşedeki küçük masada bir çift, erkence başladıkları içkilerini yudumluyorlardı. İşadaminin biri, loş ışıklı barda yalnız başına oturmuş, kaybedilmiş bir satıştan arta kalan düş kırıklığını içkide boğmaya uğraşıyordu.

Polis tek asansörü görmezden geldi. Lobiye baştan başa geçerek üzerinde «Merdivenler» yazan kapıya yöneldi. Adam coşkulu, dikkatli ve ölümcüldü.

On beş dakika sonra. Sal küçük bürosuna girdi, Pyrex kahve cezvesinden kendisine bir fincan kahve koydu, birkaç yudum aldıktan sonra masanın üstüne bıraktı, dar koridordan yürüyerek erkekler tuvaletine girdi. Adam sessizce onu izliyordu.

On beş dakika geçmemişti ki. Sal DeMarco bürosuna döndü, kahvesini bitirdi ve küçük bir deri çantayı yanına alarak Altın Salona girdi. Erkekler tuvaletinde yapılan makyaj kusursuzdu, belli belirsiz boy farkı göze çarpmayabilirdi.

Kablo bağlantıları tamamlandığında tüm elektrikçiler, programdan önce bir şeyler yiyip biraz dinlenebilmek için otokara geçtiler. Yayın başlamadan bir saat önce tüm devreleri yeniden gözden geçireceklerdi.

Adam kendine güvenerek ve ustaca çalışıyordu. Deri çantasının fermuarını açarak içinden bir sarım elektrik kablosuyla bir zamanlama aygıtı çıkardı. Yedi dakika sonra işini tamamladığında, yapmış olduğu şeyin, uzmanlar tüm devreleri gözden geçirseler bile anlaşılamayacağını biliyordu. Haberler özel programının yayına girmek üzere bağlantısı yapılmış, 220 voltluk çamaşırhane devresine bir 'münasip' biçimde bağlanmıştı. Bu program anılarda unutulmaz yerini alacaktı. Gerçekten kavurucu bir gün olacaktı bugün.

Adam bodrum katındaki erkekler tuvaletine döndü. On dakika sonra eyalet polisi küçük kahverengi deri çantasıyla otelden açtı, bir tepişte motosikletini çalıştırdı ve gürül gürül çekti gitti. Öğleden sonra güneşi aynalı gözlüklerinde pırl pırl yansıyor.

**

Tony Rocco, Fairport Otelinde sürekli kiraladığı özel dairesinin bir köşesinde, beyaz maroken kaplı koltuğunda oturuyordu. Daire, otelin geri kalan bölümlerinden ayrı bir kanadın- daydı ve baştan başa çiçek açmış iki büyük deli dağgülü ağacı girişi gözlerden saklıyordu. Yalın biçimde döşenmiş olan diğer iki odayı günün her saatinde Rocco'nun iri kıyım iki koruyucusu beklerdi. Rocco'nun karşısındaki yine beyaz maroken kaplı divanda iki genç bayan oturuyordu. Ortada camdan yapılmış bir kahve masası vardı. Soldaki bayan melek yüzlü, model vücutlu, yer yer kızıl parıltılı uzun dalgalı sarı saçlı ve bir pars yavrusu gibi de canlı, kıpır kıpırdı. Diğeriyse sarışın, mavi gözlü, şeftali kaymak tenli, ölçüleri 90-65-90 olan tam bir Amerikan güzeliydi.

Rocco her ikisini de dikkatle süzdü. Kocaman yeşil gözlerinden sanki ışık fııırıyordu. Ne bakışında, ne de aklında herhangi bir seks ya da şehvet çağırışımı yoktu. Yan yan bakıyorsa da, yalnızca iş için bakıyordu. Rocco'nun kadınlara ayıracak zamanı yoktu. Onun tek aşkı paraydı.

Ayrıca hiç ama hiç kimse ona dokunamazdı. VWhitey bunu çok incelikle şöyle anlatırdı: «Bay Rocco kimseye güvenmez Güvenmemiştir. Bebekken kendi önlüğünü kendisi bağlardı.»

Anatomik incelemesi sona erdiğinde, Rocco sakın ama kesin konuştu, dohiuz ayağı gibi yumuk ellerini kucağında kavuşturmuştu. «Aynen geçen seferki gibi. Tüm parayı elden çıkardığımızda, yüzde beş alırsınız. Her birinize onar tane binlik. Kendr harcamalarınızı kendiniz ödersiniz. Yatırım için aynı yöntemleri, aynı adları kullanırsınız. Jeanne, New York'tan Miami'ye dek Doğu Kıyısı senin. Gayla, sen yine Avrupa'yı al. Chicago, Ve- gas ve Batı Kıyısını ben kendim hallederim.»

Tek soruyu Jeanne sordu. «Çalışma takvimi verecek misin? Ne zaman, ne yapılacak?»

Rocco ağır vücudunu bir yandan bir yana çevirdi, öne doğru eğildi. «Son üç paketle yaptığımız gibi olacak. Ay sonuna dek her üçünün de yatırılmasını istiyorum. O zamana kadar yeni modellerimiz de hazır olur. İkinci makinemin beş yüzlükler, binlikler basacağını umuyorum. Kızlar, böyle giderse, yıl sonunda sultanlar gibi emekliye ayrılabilirsiniz. İyi şanslar ve ne olursa olsun, şunu da aklınızdan çıkarmayın, yaptığınız her şeyden kendiniz sorumlusunuz. Hiçbir biçimde benimle bağlantı kurmayın ve birbirinizle konuşmayın.»

Rocco gösterdiği gayretle göğsü hırlaya hırlaya, ağır ağır .ayağa kalktı.

Gayla bir hata işleyip Rocco'nun elini sıkmak için uzandı. Bir kobra yılanının hızıyla VWhitey atıldı, uzanan eli o sıktı; altın kürdanının ucu ağzının köşesinde duruyordu.

Rocco gülüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. «VWhitey, arabaya kadar kızların bavullarına yardım et. Ağırdırlar.»

*

** ^

Ülkenin her yanından polis karakollarına Orton'un bulunduğu yerle ilgili raporlar yağmaya devam ediyordu. Yolcular arasında Orton'un tanımına uyan birinin bulunduğu bir kadın tarafından rapor edilince, Rio'ya kalkacak bir uçak Kennedy Ha-haalanında kırk iki dakika bekletilmişti. «Kesinlikle oydu, göz-ler aynı kül rengi gözlerdi,» diye yemin billah ediyordu kadın.

•Dakikalar sonra, öfkeden çılgına dönmüş, ağzından tükü- rükkler saçarak konuşan bir Brezilyalının yeniden uçağa binmesine izin verilirken, güvenlik polisi adamcağızdan nasıl özür dileyeceğini bilemiyordu.

Boston'da polis, Adam'ın içerde olduğu haberi üzerine bir güzellik salonuna baskın yaptı. Batı Kıyısı Ruh Doktorları Derneğinin Denver'de yapılan yıllık bölgesel toplantısında, David Orton'un doktorluktan men edilmesine oybirliğiyle karar verildi. San Francisco'da yapılan bir basın toplantısında, Othello adlı ünlü bir ruh hastası, uluorta Orton'un Küba'ya kaçtığını ve Kas- tro tarafından saklandığını öne sürdü.

Fairport polisi bunun dışında yedi Orton görme olayını inceledi. Dempsey her birinin ciddiyetle ele alınıp iyice incelenmesinde ısrar ediyordu. Tüm sonuçlar olumsuzdu.

Jim Dempsey, Spike Briggs ve Sam Grady yarım saat erken olmak üzere hepsi saat 18:30'da otele gelmiş bulunuyorlardı. Brenda'nın üstelemesi üzerine, Dempsey, mavi polis üniformasını giymeye razı olmuştu.

Brenda, «Sevgilim, yakıyorsun,» demişti gururla.

Briggs'in üzerinde apoletleriyle birlikte tam takım eyalet polisi üniforması vardı. Sam Grady'ye gelince, iğneleri üstünde unutulmuş yepyeni giysileriyle terziden bile çıksa, giydiği her şey, yıpranmış ve buruşuk suratıyla tam bir uyum içinde, üzerinden dökülürdü sanki. Topallayarak girdiğinde, Demp- sey'e dönüp kendi kendine konuşuyormuş gibi, «Siz iki züppenin arasında ben hemen farkedileceğim,» dedi. «Tipik A- merikalı kahraman gibi kalacağım.»

O gün hiç cinayet işlenmemişti ve saat de neredeyse yedi olacaktı. Bir korku ve gerginlik duygusu havada asılı gibi duruyordu.

«Bugün belki de saklandığı kayanın altından çıkmaz,» dedi Sam.

Üçü de birbirlerine baktılar. Hiçbiri gerçekte buna inanmıyordu.

Dempsey tükürür gibi konuştu. «En az beklediğin zaman

– 171 –

gözlerini en açık tut.»

Altın salona girdiklerinde, Jules Fieldman öne çıkarak onlara yaklaştı, önce kendini tanıştırdı, sonra hepsini bir koltukta- oturmakta olan Warren Petty'ye götürdü. Televizyonda göre göre, ev halkından biri gibi olan yüzlerden biriydi bu; bir millet-vekilinin, ünlü bir sporcunun, hatta belki de Başkanınki kadar bildik, tanıdık geliyordu.

Dempsey şaşmıştı. Pstty televizyonda görüldüğünden çok daha ufak tefek biriydi. Önündeki kâğıtları karıştırıyor, gül ağacından bir pipo içiyordu. Üzerinde yumuşak yünlü kumaştan bir ceket vardı. Kahverengi tepe peruğu iğreti, kravatı çarpıktı. Her halinde bir yanlışlık var gibiydi. Dempsey gülümseyerek Briggs ve Grady'ye baktı. Onlar da gülümsüyorlardı.

Petty başını kaldırıp onları görünce yerinden kalkıp kendisine tanıştıranları başını eğerek selamladı. Dempsey'in neredeyse ağzı kulaklarına varacaktı. Ayakta dururken

Petty ancak omzuna gelebiliyordu. Petty içinden hafif burulduysa da, iyi yürekle omuzlarını silkerek, «Bekleyin yayın zamanı gelsin, boyunuzun ölçüsünü alırsınız,» dedi.

Dempsey'in bir anda kanı kayıyordu Petty'ye. İşini çok iyi bilen ve sıcak kalpli bir yayıncı olduğu apaçık görülüyordu. Bu iş ancak bu denli iyi planlanabilirdi; doğal davranışları ve görünüşü, üç yasa adamını kısa zamanda rahatlatmıştı.

Petty, Fieldman'ı savdı ve çevresindeki üç koltuğu gösterdi. Herkes yerini aldığı anda öne eğildi ve sakın sakın konuşmaya başladı.

«Doğrusu çetin bir konu bu elimizdeki. Hem incelikle ele almalı, hem de Fairport'a adil davranmalıyız. Bu cinayetler her yerde işlenebilirdi. Ne yazık ki, Orton sizin kasabayı seçti.»

Sonra hep birlikte programın biçimini ve tartışılacak soruları gözden geçirdiler. Ağırılık Dempsey'de olmak koşuluyla, her bir soruyu kimin yanıtlayacağını kararlaştırdılar.

«Yayın zamanına beş dakika var, lütfen yerlerinizi alınız, beyler,» Jules Fieldman önderlik ederek herkese gerekli oturuşu ve pozunu aldırdı. «Bir dakika.»

Petty yeniden görüldü. Dempsey'e göz kırparak diğer koltuklardan bir düzlem yukarıda küçük bir yükseltiye yerleştirilmiş.

olan koltuğuna oturdu. Üzerinde NBC'ye özgü bir spor ceket vardı. Kravatı afili, saçları düzgün taralı, yüzü makyajla güneş yanığı gibiydi.

Petty'yi hep bu andaki görünüşüyle anımsayacaktı Dempsey. Göz kırparak selamına karşılık verdi.

Her biri koltuğunun yanına konmuş bardaktan birer yudum su içtiler.

Yapımcı parmağıyla haber yönetmenini işaret ettiği anda. Dempsey ana televizyon kamerasının üzerinde bir kırmızı ışığın yanarak Petty ve üç konuğu üstünde odaklaştığını gördü.

«İyi akşamlar, Amerika. Ben Warren Petty, sizlere Fairport, Connecticut'tan hitap ediyorum. Bu, tüm Amerikalıları ilgilendiren özel bir haber yayınıdır. Connecticut eyaletinin, New York'un altmış milden az ötesinde kurulmuş bu şirin kasabasında dört korkunç cinayet işlenmiş olduğunu kuşkusuz hepiniz biliyorsunuz. Yörede çalışan ruh doktorlarından David Orton olarak tanımlanmış olan canavar katili yakalamak için yapılan araştırmaların başında bulunan üç görevli, bu akşam konuğumuz olarak aramızdalar.»

Petty her birini sırasıyla takdim ettikten sonra beş dakikalık tanıtıcı filme geçti. Kırmızı ışığın sönmesiyle birlikte, konukların önünde bulunan monitörde film görüldü.

Dempsey dikkatle izliyordu. Fairport'a ilişkin genel bilgilerle dört cinayetin ayrıntılarını ustalıkla birleştiren, yantutmaz bir film. Tüm izleyicilerin David Orton konusunda uyanık olmalarını belirten bir istekle son buluyordu. Doktorun ayrıntılı bir tanımı verildi ve büyütülmüş bir resmi en azından on beş saniye süreyle perdeyi doldurdu. Sonra kırmızı ışık yeniden yandı ve canlı yayın başladı. Petty ilk soruyu Dempsey'e yöneltti. «Şey Dempsey, siz Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en iyi araştırma detektiflerinden biri olarak ün yapmış bulunuyorsunuz. Ne dersiniz, sizce Orton...»

Warren Petty ilk sorusunu bitirme şansını hiçbir zaman bulamadı. 220 voltluk elektrik gücünün tüm çarpıcılığı. Petty'nin boynundaki mikrofondan vücuduna yayılmış, zavallıyı bir anda tüyler ürpertici bir elektrikli ölüm dansına kaldırmıştı.

Bir anda yerinden fırlayan Sam Grady, yardım etmek için Petty'nin birkaç santimetre yakınına dek gelmişti ki, Dempsey sahnenin bir ucundan diğerine mermi gibi fırlayıp bir tek hareketle Grady'yi, Betty'nin vücudundan geçen elektrik akımından uzaklaştırdıktan sonra operatörün önünde dehşetten donup kalmış olduğu kontrol

tablosuna atıldı. Ana şalteri indirmesiyle Petty'nin vücudu yığıldı kaldı. Ülkenin bir kıyısından diğerine, tüm ekranlarda NBC yayını kesildi.

NBC daha sonra, Petty'yi elektrik çarptığında, on dokuz milyon evde bu yayının izlendiğini bildirecekti. Dempsey'in anlık bir refleks hareketiyle Sam Grady'nin hayatını kurtardığını ve Petty'yi de kurtarmak için yiğitçe bir atılım yapmış olduğunu bütün millet görmüştü. Sonra her yerde ekranlar kararmıştı. İki dakikadan az bir zaman sonra NBC, New York stüdyolarından yayın yaparak Columbo'nun eski dizilerinden birini göstermeye başlamıştı. VVarren Petty'nin ölümüyle ilgili haber bültenleri için programlarına zaman zaman ara veriyorlardı.

Altın Salonda yanan etin kekremesi kokusu havayı doldurmuştu. Cankurtaran gelerek Petty'yi morga kaldırdı. Sam, Dempsey'e nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. «Hayatımı kurtardın, Jim. Birden düşünemedim. Petty'ye yardım etmeye çalışıyordum. Çok değil, birkaç saniye daha geçseydi, çığır çığır kızaracaktım.» Ürperdi, toplayarak uzaklaştı.

Briggs aygıtları gözden geçiriyordu. Bir oyun kâğıdı, maça dokuzlusu, Petty'nin oturduğu koltuğun altına seloteyle yapıştırılmıştı. «Arton'du bu. Hiç kuşkusuz öyle olması gerek. Tabii ya... elektrikçiliği hesaba katılacak olursa... Birini elektrik çarpmasıyla öldürmeyi deneyeceğini tahmin etmeliydik.» Spike'in tepesi atmıştı. «Buraya nasıl girebildi?»

Dempsey ağzını açıp bir kelime söylememişti. Düşünüyordu. Adı batasica kurnaz hergele. Orton, 220 voltluk gerilimli kabloyu ya mutfak ya da çamaşırhane yönünden devreye soktukten sonra bir zamanlama aygıtıyla devreyi kapatmıştı.

Bu olağanüstü cinayet on dokuz milyon aileyi korkutmuş, herkesin tüylerini diken diken etmişti. Seyircilerin üçte biri, akşam yemeklerini haberleri izlerken yiyordu.

«Kukla gibi dansetti. Canlı bir cinayet gördüm. Belki bu gece de özel bir program gösterirler.»

«Kes artık, Bobby, kız kardeşini korkutuyorsun. Hambur- gerini ye ve Columbo'yu seyret.»

«Orton'u bulmak için neden Columbo'yu kullanmıyorlar?» diye sordu Bobby.

«Fena fikir değil,» diye yanıtladı annesi.

*

**

Kampanya sırasında Senatör Benson, Buffalo'daki bir motel odasında, yakını ve yardımcısı Florence Harper'le birlikte televizyonu bir saat kadar izledikten sonra, şimdi korkudan midesi bulanıyordu. «Kendimi hiç iyi hissetmiyorum, Flo. Gripe yakalanıyorum galiba. Bana bir tane daha buzlu viski verir misin, lütfen?»

«Ama dört tane içtin, şekerim.»

«Her gün biraz daha Marie'ye benziyorsun. Peki, lanet olsun, bırak. Ben kendim alırım.» Senatör kalkıp kendine koca bir bardak viski doldurduktan sonra telefona uzandı, önce 203 kod numaralı bölgeyi, sonra Tom VVinchester'in numarasını çevirdi.

«Tom, ben Wilbur. Klüpten dönmediler mi daha? Ben Buffalo'dayım. Evet, gerçekten korkunçtu, değil mi? Hiç böyle şey görmemiştim... Yaz nezlesi oldum galiba. Çok fena, dökülüyorum. Birkaç gün burada kalıp yorgan döşek yatsam, hiç fena olmayacak sanırım. Hayır, Marie'ye söyle, orada kalıp keyfine baksın. Personelimden bazıları benimle meşgul olur. Marie'ye sor bakalım, pazara benim yerime bulunur mu? Çok basit. Bütün yapacağı, konuşmamı okumak ve heykeli açmak için ipi çekmek. Yarın yine ararım. Onu sevdiğimi kendisine söyle. Teşekkürler, eski dostum.»

Senatör alması yerine asarak viskisinden büyük bir yudum aldı.

Daha sonra Tom, Marie'ye telefon konuşmasından söz ettiğinde, heykelin açılışını seve seve yapacağını söyledi. Amc içinden köpürüyordu. Tabansız herif, Flo denilen o anaç tavukla yatağa girdiğine kalıbımı basarım.

*

Adam bu telefon konuşmasını duysaydı şaşırılmazdı. Kurbanlarını önceden incelediğinden, Senatör Benson'ın, Fairport'- un yakınlarına bile sokulmasını beklemiyordu. Ayrıca ölüm listesinde Senatör Benson değil Marie Benson vardı.

*

**

Tony Rocco haberler özel programını izleyerek yemeğini yiyordu. VVarren Petty'yi elektrik çarptığında, Rocco o denli şaşırdı ki, kızarmış piliç, patates püresi, et suyu, karışık fasulye dolu tabağını olduğu gibi üstüne döktü.

Petty'nin televizyondaki canlı yayınlı ölümü Rocco'yu çok sarsmıştı. Şimdi, bir saat geçtikten sonra, Vegas'a yapacağı yolculuğu bir hafta ertelemeye karar veriyordu. Durumu VVhi- tey'e şöyle açıkladı: «Her ikimiz de bir hafta tatil yapabiliriz. Solak burada, Fairport'ta yalnız kalıp çalışsa daha iyi olur. Böylelikle Solok, Orton sürüngenini öldürdüğünde, aramızdaki bağlantıyı kimse saptayamaz.

Solak Diangelo, TVVA'nın 148 sefer nolu uçağıyla 21:30'da Kennedy havaalanına indi. Siyah şapkasının geniş kenarı, ince ve uğursuz yüzünü gizliyordu. Gözleri koyu yeşil gölgelerin arkasında keskin birer bıçak çizgisiydi sanki. İnce, uzun elleri belli belirsiz ama sürekli seğiriyordu.

Kendisini VWhitey karşıladı ve Larry Fleming adına önceden bir oda ayırtılmış bulunan Fairport Oteline götürdü. Orada kendisine görevini açıklayan bir zarf buldu: Bir hafta içinde Orton'u bulup öldürdüğü takdirde, peşin para olarak yüz bin dolar. Başaramazsa, Vegas'a dönüş için bilet parası.

Solak bu görevi beğenmişti. Kuşkusuz yüz adet binliğin sahte oiduğunu bilemezdi. Bilseydi de pek fark etmezdi. Öldürmeyi severdi Solak. En sevdiği tabancasının üstünde on iki, diğerinde üç çentik vardı. Yüz bin dolar gerçek servetti tabii. So- lak'ın sorunu, Orton'u nerede bulacağını bilmemesiydi. Bilen de yoktu.

Sal DeMarco'yu üzerinde «Temizlik Malzemeleri» yazılı küçük odada bağlı, ağzı tıkalı ve ilaç verilmiş bulduklarında saat 21:30'du. Uyuşukluğundan sıyrılırken anlatmaya başladı. «Tuvalette durmuş, çişimi yapıyordum. Derken bir polis içeri giriyor. Bakayım diye dönüyorum. Aynı kül rengi gözler... David Orton... Tanrım, sana sığındım. Acele fermuarımı kapatmaya çalıştım, ama o benden önce davrandı. Kafama herhalde balyozla falan vurmuş olmalı.»

* * *

Judy Rogers dairesinde, yatağın kenarında sakın sakın oturuyordu. Warren Petty'nin televizyondaki öldürölme olayı tüyler ürperticiydi. Allak bullak olmuş, içi dışına çıkmıştı. Üç saat geçtikten sonra şimdi bile kendini pek iyi hissetmiyordu.

Jim'in, Grady'nin hayatını kurtardığına sevinmişti. Jim onun için her zaman bir kahraman oımuştu. Yeniyetme bir genç kız olarak Brenda'yı kıskanır, ama onun seçtiği erkeğı beğenirdi. Belki de bu yüzden kendisi de kolay beğenmez olup çıkmıştı. Rick'i istememekte haklıydı, Jack konusunda tedbirli davranmakta da haklıydı. İlginç bir adamdı Jack, ama onunla sadece iki gün geçirmişti. Şimdi de Peter Bond vardı... belki... yalnızca belki... O denli çok ortak yanları vardı ki. Özen de gösteriyordu üstelik. Durumu ağır ağır gelişmeye bırakması en iyisiydi.

Kafasının içi hâlâ karmakarışıklı. Yol yorgunluğu olmalıydı. Bu sorunu hostesler nasıl çözümlüyorlardı acaba? Onlara imrenmiyordu. Kalkıp banyoya girdi, yüzüne soğuk su çarptı.

Peter 16:30'da telefon ederek yemek randevularını iptal etmişti. Böyle ansızın VWashington'a çağrılmayı hiç beklemiyordu. Şu baş belası Başkanlık seçimleri

öncesinde yapılan araştırmalar konusundaydı. Yapabileceği en iyi şey, gelecek çarşamba havaalanında kızla buluşmaktır. Ona her gece telefon edecek, gelişmesini izleyecekti. Vaatler, vaatler... Judy bekleyecek ve görecekti.

Özellikle bir şey çok hoştu... adamın Mercedes'ini kullanmak. Peter, «Ona alışmanı istiyorum. Bu davayı çözümlediğinde – 177– Şeytan Kozu – F : 12

ödül olarak sana vermeyi düşünüyorum da,» demişti.

Kendi Mercedes'i... 340SL! Düşierindeki arabaydı. Ama ö- nemli olan bu değildi. «Bu davayı çözümlediğinde...» demişti. «Çözümlersen...» dememişti. Yetenekli olduğuna inandığı besbelliydi. Gerçek yetenek. Kanıtlayacaktı. Nero muydu, «Saklı yetenek, sayılmaz,» diyen?

Judy günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçirmişti, yine de tatlı tatlı yorgundu. Dişlerini fırçaladı, duş yapıp pijamalarını giydi, çarşafı düzeltti, yastıkları kabarttı, sonra Bond'un verdiği dosyaları alarak tekrar yatağa girdi.

Dosyalar roman gibi okunuyordu. Üç sigorta şirketi onların firmasını tutmuştu. Elleri Hetty Starr ve Yargıç VValler adına büyük sigorta poliçeleri vardı. Çifte teminatla birlikte toplam olarak dört milyonu geçiyorlardı. Ne gariptir ki, her üç poliçede de avukat Ned Nichols'un adı geçiyordu. Nichols para istifçisi, açgözlü bir fare olabilir miydi?

Bond ve Bond Şirketi ayrıca banka hesaplarındaki 200.000 dolarlık hileli bir açığı araştırmak için de tutulmuş bulunuyordu. Aynı bankada son dört yıl içindeki üçüncü büyük açığı bu. Her birinden sonra, banka yöneticisi Samuel Tilden bir araştırma başlatmış, ama bir sonuç alınamamıştı. Şaşmaktan kendini alamıyordu. Her şey gereğinden çok açık ve göze batıcıydı. Para istifçisi, açgözlü fare Tilden olabilir miydi?

Cinayetler genellikle para için işlenirdi. Nichols ve Tilden para istifçisi, açgözlü farelerse, Orton'un canavar fare olmasına ne buyrulurdu? Yoksa her üçünü de içine alan bir katiller sendikası mıydı bu?

Başı dönüyordu. Düşünmekten vazgeçmeyecek olursa düşünde fareleri görecekti. Öf...

Kauai'de saat akşamın beşi olmalıydı. Acaba Jack şimdi ne yapıyordu?

Uzanıp ışığı söndürürken, şu anda beni anımsıyor mudur, diye düşündü.

* **

Geç olmuştu. Ama adam yorgun değildi. Günün tadını çıkarmış, kendisinden memnun kalmıştı. Tek can sıkıcı şey, Yavru Kurt Dempsey'in televizyondaki kahramanca davranışı olmuştu.

Lanet olsun! Onu pekâlâ engelleyebilirdi. Ama önemli değildi. Bugün kahraman, yarın kaşkaval. Nasıl olsa Dempsey'in ipleri elindeydi. Ayağından bağlanmış, şaşkın tavuk gibi koşturup duruyordu. Ya Dempsey'in yanılmaz içgüdüleri... Haydi canım sen de!... Dempsey'in farkına bile varmadığı şeyleri o görürdü. Dempsey eğer daha fazla bir şeyler görmek istiyorsa, gözlerini faltaşı gibi açmak zorundaydı.

Kara kalem ortaya çıktı. Listesinde altı numara olan, maça dokuzlusunu, NBC haberler yayıncısını karaladı. Fairport'tan yapılan canlı yayını hangi televizyon şebekesinin ve kimin yönetiminde yayınlayacağını başlangıçta bilmiyordu, yoksa Church- man'ı yeğlerdi, çünkü o daha ünlüydü. Ama Warren Petty de idare ederdi.

Not defterini kilitleyip zulasına kaldırmadan önce ertesi günkü planını inceledi.

Aldatıp deliğinden çıkarmalıyım onu, nasıl ki, onlar da Orton'u dışarı çekmek istiyorlarsa... sonra tepesine binerim., kuşkusuz... saat gibi çalışacak.

Yatağa girerken eliyle karısını okşadı. Yalandan azarlayan, uykulu bir ses duyuldu. «Bu akşam olmaz hayatım, çok yorgunum.»

«Karagün dostları,» diye mırıldandı.

7 Haziran Cumartesi

Gırgır Mangır

Dempsey bölük pörçük uyuyordu. Gölgelere dalıp çıkan bir hayalet adam, bilinçaltını hallaç pamuğu gibi atıyordu. Zaman zaman gözdağı veren bir ses duyuluyordu. «Beni bulamazsın. Beni hiçbir zaman bulamayacaksın.»

Kahve kokusu onu karabasanından çekip çıkardı. Uyandığında, belirsizlik içinde ileri doğru uzandıysa da, eli boşluğa geldi. Brenda çoktan kalkmıştı.

Dempsey'in rahatı kaçmıştı, kalkıp oturdu. Başının ağrısı devam ediyor, kendini bitkin hissediyor, Orton'u zihninden çıkarıp atamıyordu. Yatarken aklında o vardı. Bütün gece onunla uğraşmıştı ve içte şimdi yine onu düşünüyordu.

Böğürtlenli çörek. Kanada sucuğu, ve kahveden oluşan gözde kahvaltısının birbirinden güzel kokuları yukarı kata kadar geliyordu. Henüz zevkle havayı koklamayı sürdürüyordu ki, Brenda göründü. Pembe sabahlığı ve pembe ponponlu terlik- ierile pırl pırl ve neşeliydi, elinde gümüş bir servis tepsisi vardı.

«Günaydın, tatlım,» dedi tepsiyi bırakırken. «Başına gelenlerden sonra yatakta kahvaltıyı hak ettiğini düşündüm.»

Dempsey yatağın yanındaki saate bir göz attı. Sekizi on geçiyordu. «Uyuyakalmış olmalıyım.»

«İyi gelir. Azıcık öne eğil de yastıklarını kabartayım.»

Jim kahvaltısını ettiği sürece, Brenda yataklarının kenarında tünediği yerden onu izledi.

Sonunda konuştu. «Seninle ve dün gece yaptıklarınla çok gururlanıyorum. Ama çok da üzülüyorum. Sanırım Orton seni öldürmeye çalışıyordu.»

Dempsey yanıt vermeden önce ağzını doldurmuş olduğu böğürtlenli çöreği bitirdi, üzerine bir yudum kahve içti.

«Hayır, sanmıyorum. Plam bu değil. Üzülme bir tanem. O- nu yakalayacağız. Bütün yapacağımız şey, ürkütüp dışarı çıkarmak. Şimdi artık bilmece olmaktan çıktı. Beni asıl korkutan, bilinmeyen şeyler. Orton beni öldürmek isteseydi, bunu ben daha önlem almadan önce yapardı. İlk kurbanı ben olurdum. Kendisini yok etmek istediğinizden kuşkulananmayan bir insanı öldürmek daha kolaydır. Kafesteki kuşlara ateş etmeye benzer bu.»

Dempsey çöreğinin sonuyla tabağındaki şurubu sıyrıp yuttuktan sonra konuştu. «Orton'un beni bir rakip olarak canlı is

tediğinden eminim. Oyun oynuyor. Ölümcül bir cinayet oyunu. Ama bundan zevk alıyor, garip âdeta erotik bir mutluluk duyuyor. Rekabet durumundayız. Aklınca beni koşuşturuyor. O- yundan bıkmadıkça ya da ben kazanmaya başlamadıkça, Orton beni öldürmeye çalışmayacaktır. Ben de kendisini bundan çok daha önce ensemeye niyetliyim.»

Brenda ayağa kalktı. Pencerenin önünde duruyor, güneş ışığı sabahlığından sızıyordu. Jim uzun uzun ona baktı, sabahlığının altında başka bir şey olmadığını farketmişti.

Yemeğini bitirdi. Brenda tepsiyi aldı. «Teşekkürler, tatlım. Kahvaltı harikaydı. Sen de çok düşüncelisin, ama ben...»

Brenda bir el hareketiyle onu susturdu. Tepsiyi tuvalet masasının üstüne koyup sabahlığının boynundaki fiyongu çözdü, elleri kalçalarında, olduğu yerde ağır ağır döndü. Doğruydı. Üzerinde başka hiçbir şey yoktu.

«Sevgilim, bunu da meyva niyetine sakladım,» diye fısıldadı Brenda yatağa tırmanıp yanına gelirken.

Dempsey giildü. Bu meyva böğürtlenden çok daha güzel ^çıkmişti.

el: s

Adam mutfak masasında oturmuş, televizyonu karıştırıyordu. Belli başlı bütün New York istasyonları çizgi film gösteriyorlardı. Lanet olsundu, çocukların aklını çelen balonlu sakızdan farksız şeylerdi bunlar. Cumartesiydi. «Ekranı Bugün» programı yoktu... büyükler uyuyorlardı... en azından henüz kalkmamışlardı. New Haven istasyonundan bölge haberlerini duyunca gülümsedi. Biraz karışık olmakla birlikte. Petty'nin elektriğe kapılışını gösteriyorlar ve bir yığın yorumcu biraraya gelmiş, cinayetleri tartışıyorlardı. Dempsey'in, Grady'nin hayatını kurtarıırken yaptığı kahramanca atılımı onlar da ağır çekimde tekrar gösterdiler.

Adam yüzünü buruşturarak güldü. Ağır çekimde daha da etkileyici oluyordu. Yorumculardan biri, Dempsey'e yiğitliğinden dolayı özel madalya verilmesini önerince Adam kalkıp televizyonu çat diye kapattı.

Dail News'daki başlık dikkatini çekti. «ABD Televizyoncunun Kızarışını Seyrediyor,» Gazeteyi açtı. Yeniden koltuğuna oturdu. Alt başlık bir soruydu: «Nasıl Yaptı?»

Bu da iyiydi işte.

Arka sayfayı çevirdi, yirmi santimetrelik tek bir sözcük bayrak gibi dalgalanıyordu. «ÇARPICI.» Üçüncü sayfadaki yazıya şöyle başlık atılmıştı: «Orton Beşinciyi Televizyonda İşliyor.»

Ağzı kulaklarında, dizine bir şaplak indirdi.

Nem York Times'a bir göz attı. Onun başlığı daha ılımlı ve yalnızca dört sütun üzerineydi. «VVARREN PETTY TELEVİZYON HABER PROGRAMINDA ELEKTRİĞE ÇARPILDI. OR- TON'DAN KUŞKULANILIYOR.» Times'ın adı batsın. Birazcık hava basmak yokki heriflerde. Bir tutturmuşlar, kuru kuruya o- laylar. Bok soyları. Sattıkları kadarını bile nasıl satabildikleri- ne şaşarım.

Kente inerken, yolda birçok kez durdu. Petty'nin ölümü baş konuşma konusuydu. Görüştüğü insanların hepsi korkmuştu; ödleri patlamıştı demek daha doğru olurdu. Yürürken şen şakraklı, etekleri zil çalıyordu. Petty'yi çok parlak bir biçimde ortadan kaldırmıştı. Bu ölüm, aile yuvalarının en kuytu ve sıcak köşelerine kadar bir süngü gibi girmiş, herkesi canevinden yaralamıştı. Artık bu çıkmaz lekeyi hiçbir biçimde zihinlerinden söküp atamazlardı. Korku bir kokuydu sanki, saatten saate genişleyip yayıldığını duyuyordu.

Yapış yapış sıcak havaya karşın, insanlar pencerelerini sürgüleyip kapılarını kilitleyorlar, silah satın alıp doldurarak el altında bulunduruyorlar, kapılarına gelen ziyaretçileri buyur etmeden önce uzun uzun, soğuk soğuk süzüyorlardı. Başlayacağını önceden söylediği göç başlamıştı.

Bugün daha da heyecanlı bir gün olacaktı.

Belediye tenis kortlarının yanından geçerken, sarı bir top çitin üzerinden zıplayıp asfalt yolun kıyısına dek yuvarlandı. Hemen direksiyonu kırdı, topa çarptı ve tekerleklerin altından gelen boğuk çarpma sesini duyunca sırttı. Top yolun aşağısına doğru sekerek kayboldu. Bu erken saatte bile hemen hemen dolu olan tenis kortlarına bir göz attı. Koşuşan oyuncular anı-
nı geri getirmişti.

Birden başı döndü, gözleri karardı. Duyguları bir sis perdesi ardında silikleşti. VVimbledon'da, ortadaki tenis kortunda Connors'a karşı final maçını oynuyordu. Daha önce Borg'u 6-0, 6-0 yenmiş, bir tek oyun bile vermemişti. Connors daha da kolay olacaktı. Ona tek sayı bile kaptıracağını sanmıyordu. Topu havaya attı, sonra servisin ortasında durdu. Ne yararı vardı ki? Artık oynayıp ne yapacaktı? Sporların tümünde kusursuzluğa eriştiğini göstermişti. En büyük oydu.

En son Dünya Kupası Dizilerinde dört maç da bir tek servis vermemiş, Amerikalıları silmişti. Son üç sayıyı hileli yapmıştı, sırf burunlarını sürtmek için.

Gözlerini bağlayarak oynamayı önermişti... Ama o kadar da uzun boylu değildi. Ne de olsa insan sınırlarını bilmeliydi.

«Kes,» diye homurdandı iç kulağında bir ses. «Beni hasta ediyorsun.»

İhtiyarın yorumuna güldü Adam. Demek birini hasta edecek denli iyiydi.

Sorun da buydu işte.- Bir kez kusursuzluğa erişince, sporlar sıkıcı olmaya başlıyordu. Öldürmek daha, çok daha heyecan vericiydi. Şimdi artık bir kez daha dünyada, av peşinde dolaşan en büyük katil kendisiydi. Yırtıcı bir av hayvanı. Karada gezen bir katil balina. Direksiyona bir yumruk attı. Belkemiği boydan boya ürperdi. Öldürmek. Bunun şakası yoktu. Gözleriyle göremiyorsa. da ihtiyarın da güldüğünü biliyordu.

Adam arabasını park etti, şeytanca gülüşünü bir maskeyi çıkarır gibi yüzünden sıyırdıktan sonra bürosuna girdi.

Cumartesi sabahları kötülere rahat yok, diye geçirdi içinden.

*

|**

Mutfak kapısının dışında dururlarken, Sally Farrovv'un sütçüsü korkusunu yalın sözlerle açıkladı.

«Hanımefendi, eğer Orton, VVarren Petty gibi bir adamı televizyonda, on dokuz milyon insanın gözü önünde, ayrıca polis şefi, eyalet polisi başkam ve yüksek rütbeli bir FBI görevlisinin ortasında öldürebiliyorsa, bu dünyada öldüremeyeceği insan yok demektir. Ben gözümle gördüğüme inanırım. Artık beni buralarda hiç kimse tutamaz, gidiyorum ve katil yakalanıncaya kadar da dönmeyeceğim. Zaten tatil yaklaşıyor, ailemi alıp Karaburun taraflarına çekip gideceğim.»

Sally sütçüden bir litre sütle bir düzine yumurtasını alırken, dudağını ısırarak, «Ben de çok korkuyorum,» diye itiraf etti. «Ta şuramda yerleşmiş büyük bir korku var, içimden atamıyorum... Tom gider de...» Sesi titredi. «Dönmeyiverir diye.» Yüzü kırıştı. «Böyle bir şey olursa ben de yaşamam.»

Sütçü onun gözlerindeki acıyı gördü. «Hanımefendi, eğer kocanız, yaşlanmanın çok can sıkıcı bir şey olduğunu düşünüyor ya da ölümü arzu ediyorsa, ona diyeceğim yok. Ama e-ğer öyle değilse, bence polislik işinden hemen ayrılmalı.» Biraz, duraksadı. «Bu meslek dul üreten bir fabrikadır.»

«Eksik olma, ama...» dedi Sally kederle. Isırdığı dudağından kan tadı alıyordu. «Tom ölür de ayrılmaz. Tabansızlık der buna.»

«Hanımefendi, aslan olarak ölmektense, eşek olarak yaşamak iyidir. İzninizle. Orton yakalandıktan sonra görüşürüz.

Sütçü selam niyetinde şapkasına dokundu, kamyonetine binip, gazlayarak uzaklaştı. Sally arkasından baktıktan sonra döndü, ağır ağır yürüyerek mutfığa girdi.

Sütçü uğradığı her evde aynı soruyla karşılaşılıyordu. David Orton neredeydi? Bütün dünya peşindeyken nasıl saklanabiliyordu? Sıkı bir polis perdesini nasıl geçer de televizyonda haber spikerini öldürürdü? Bundan sonra kimi öldürecek? Kaç kişiyi öldürecek?

Dempsey, Grady, Briggs, Belli, Farrovv, DeLuca, Shuster, Custer ve Rice'in da iki saattir tartıştıkları sorular bunlardı. Orton elektrik çarpması sahnesindeki oyun kâğıdında bir parmak izi daha bırakmıştı. Laboratuvar, şefe gönderilen tehdit mektuplarının Orton'un daktilo makinesinde yazılmış olduğunu rapor etmişti.

Olayları birbirine ekleyerek Orton'un otele nasıl girdiğini. Sal DeMarco'yu bayıltıp onun yerine geçtiğini, Petty'nin mikrofona 220 voltu nasıl bağladığını anlamışlardı. Elektrik çarpmasını başlatan, saat 19:07'ye ayarlanmış bir saat mekanizmasıydı. Eyalet polis karargâhından çalınmış olan motosiklet, Orton'un evinin araba yolu girişinde bulunmuştu.

Dempsey diğerlerinin önünde odayı arşınıyordu, yüzü korkunç bir maskeydi. «Şu hergelenin ne sağlam sinirleri varmış! Yirmi dört saattir evini gözetliyoruz sanıyordum ben de saf saf.» Soru sorar gibi Rice'a baktı.

«Gözetleniyor, şef. Emin olabilirsiniz.» Rice derin bir soluk alarak devam etti. «Evde her zaman bir adamımız bulunuyor. Dün öğleden sonra eyalet polisinden Paul Roberts nöbetteydi.» Rice umutla Briggs'e baktı. Beriki başıyla hafifçe doğruladı.

«Roberts bir motosikletli polisin araba yoluna girdiğini görmüş. Saat on yedi yirmi sularında. Nöbeti teslim almaya geldiğini sanmış. Herif uzaktan Roberts'a seslenerek az sonra geleceğini söylemiş. Bizimki de motosikletini almaya gitmiş. Ön kapıya döndüğünde diğer polis ortadan kaybolmuş. On dakika sonra gerçek yeni nöbetçi çıkagelmış. Fazla motosikleti arkadan dolaştırarak, kendilerininkini koydukları garaja götürmüşler. Öbür motosikletlinin geri dönüp alacağını düşün- nüyorlarmış.» Rice'ın bakışlarına bir düş kırıklığı geldi.

Briggs, Tiparillo'sunu döndürürken koltuğundan kalktı. «Baylar, hepinizden özür dilerim. Pek aptalca bir iş oldu. Gerçekte onu yakalamamız gerekirdi.» Çabası boşa çıkmışlığın ezikliği içinde avucunu yumrukladı.

Sonra Dempsey ile birlikte döşemeyi arşınlamaya başladı. «Orton yürekli herif, hiç kuşum yok. Bizim üniformalardan birini giyerek... her yere girebilir. Derdimiz yetmiyormuş gibi, bir de bu çıktı.» Elini hafifçe Dempsey'in omzuna koydu.

Dempsey, Briggs'in elini omzundan silkeledi, içini çekerek yerine oturdu. «Halkı uyarıp, katilin eyalet polisi kılığına girdiğini söyleyemeyiz. Yoksa dünya başımıza yıkılır. Polise gü- venemezlerse, kime güveneceklerini şaşırırlar.» Başını önüne eğip masasına bakmaya başladı.

«Anarşi çıkar,» diye Farrow ekledi.

Grady bastonunu Dempsey'e doğru salladı. «Eğer Orton motosikletini evinin önünde park etmişse, oralarda bir delikte saklanıyordun Jim, ne dersin, bodrum katında ya da garajında gizli bir bölme olamaz mı, içi silah ve yiyecek içeceklerle dolu, ayrıca gizli bir kapıdan girilen?»

Dempsey bir an Grady'ye baktı. Sonra ağır ağır başıyla doğruladı. «Mümkündür. Piccolo'nun ekibi iki metal detektör ve iki tazyıla orada. Dün evi baştan başa aradık, ama o zaman gizli bir bölme aramıyorduk. Şimdi bu gözle bakacağız.»

«Kendi arka avlusu, bir katilin saklanmayı düşünebileceği en son yerdir,» dedi DeLuca.

Dempsey soluğunu tuttu. «Tam Orton'dan beklenecek kurnazlık bu. Onun sapık zekâsına saygı duymaya başlıyorum. Piccolo, Orton'un arazisinde gizli bir yer bulamayacak olursa, bütün çevreyi arayacaktır.» Dempsey'in korkunç ifadeli yüzünde kararlılığı okunuyordu.

«Seçenek açık. Ya da hemen yakında bir araba bekliyordu,» diye önerdi Grady.

«Araştırıyoruz,» dedi. Dempsey canı sıkkın. «Dün öğleden- sonra olağanüstü bir şey görmüş olup olmadıkları, Orton'un evinin çeyrek mil çevresindeki herkese sorulacak.»

Rice toplantıdan ayrılmak zorunda kaldığından dolayı ö- zür dileyerek, ortalama her saat başı bir Orton görme olayını incelemek zorunda oldukları için yardıma ihtiyaç duyduklarını açıkladı.

Belli, Orton'un hemşiresinin, doktorun hastalarının bir listesini kendisine verdiğini rapor etti. Cinayet kurbanlarıyla hiçbirinin ilişkisi yoktu. Orton'un hastalarıyla, öldürme olayları arasında herhangi bir bağlantı görülüyordu. Belli özel vaka kayıtlarına bakamamıştı. Bunun için mahkeme emri gerekiyordu.

Yemek için dağılırlarken, Dempsey'in önerisi üzerine pazar günkü iki yüzüncü yıl törenlerinin ertelenmesi gerektiğine karar verdiler.

«Konukları gereksiz yere tehlikeye atmak anlamsız olur. Orton'un yakalanmasından sonra, kentimizin kutlamaya değer bir şeyi olacak nasıl olsa.» Briggs valiyi aramayı kabul etti. «Pazar günkü törenlerin iptal edilmesinden olsa olsa mutluluk duyar, çünkü sağduyu sahibi bir insandır.»
* **

Solak Diangelo zor durumdaydı. Sendikanın kuzeydoğuda bulunan tüm bağlantılarıyla temasa geçmiş, bir şey çıkaramamıştı. Orton'un yeraltı dünyasıyla ilişkisi olmadığı, Diangelo'ya göre açıktı. Doktor kendi başına iş görüyordu.

Kaçakların gölgeli yeraltı dünyasını çok iyi bilirdi Solak. Tüm yaşamı boyunca işi buydu. Kaçaklarla aynı mayadandı ve aslında kaçağı tanımak için kaçak olmak gerekirdi. Hücrelerde yatarlar, tartışmazlar, sidik yarışına çıkmazlardı. Demir karyolalı, tavandan sarkan çıplak ampullü, boyaları dökülen duvarlı, hamamböcekli sefil hücrelere tıklımanın ne demek olduğunu, yaşayarak birinci elden öğrenmiş, hippie topluluklarında saklanmış, birçok kez de esrarkeşlerin pespaye dünyasında silinip gitmişti.

Kaçanın amacı tektir... hayatta kalmak. Solak gereğince nasıl yeraltına girileceğini bilirdi. Eğer birinin Orton'u bulması olanaklıysa. Solak bulurdu. Kararlıydı. Kafasına koymuştu. Yüz bin dolar. Bubbles'ın hoşuna gidecekti bu. Aman Tanrım, o şıllık para harcayabilir miydi? Belki de doktorun dosyasına bir göz atmanın tam zamanıydı.

*

l**

Lou Piccolo ve ekibi Orton'un evini ve çevresini kılı kırk yararcasına aramışlar, ne Orton'u, ne de gizli odasını bulabilmişlerdi. Şimdi de komşu evleri birer birer arıyorlardı.

Sabah geçmiş, vakit öğle olmuştu. Piccolo saatini kontrol etti. Üç yirmiyi gösteriyordu. Yağmur başlamış, hafif puslu bir çisenti halinde yağıyordu. Eyalet polisinden Çavuş Booth nöbetteydi; salonda Orton'un kıtık doldurma koltuğuna gömülmüş, koka kolasını yudumluyordu.

Booth birden kaskatı oldu, ensesinin derisi ürperdi. Bu gıcırta nereden geliyordu. Belindeki kılıfından .357 Magnum'unu çekti, koridordan aşağıya, doktorun bürosuna süzüldü. Mandalı yavaşça, çevirip kapıyı ağır ağır açtı. Susturucu takılmış mavzerlere özgü 'cuk' sesini işitmeden az önce omzunda yakıcı bir ağrı hissetti Booth.

Kalçasına takılı telsiz uzandı ve titreyen dudaklarıyla haykırdı. «İmdat! Vuruldum, Orton vurdu beni.»

İç organlarını âdeta yırtan acıyı duydu. Haykırışları odayı dolduruyordu. Sonra döşemeye yığıldı. Solak'ın doktorun masası üzerine eğildiğini, sonra kapıdan çıktığını ve kira arabasına binip gazladığını görmediği gibi, kendi kendine, «Lanet olsun, bir çöp bile bulamadım,» diye mırıldandığını da duymadı.

Üç dakika sonra olay yerine gelen Piccolo, Booth'u bilinçsiz ama yaşar bulunca rahatladı. Çavuş bir miktar kan kaybetmişti ama yaşayacaktı. Piccolo cankurtaranı çağırırken kendi kendine sövüyordu. «Yine üçkâğıda getirildik. Orton ne cehennemden geldi? Ne cehenneme gitti?»

Piccolo gerilimin arttığını duyabiliyordu.

Judy dikiz aynasına bir göz atarak gaza bastı. Mercedes bir rüyaydı sanki, yolda su gibi kayıyordu. Eyalet sınırını geçince, istenen hıza indi.

Bir trafik cezasıyla işe başlamak iyi olmazdı. Connec- ticut hız konusunda çok sertti. Adamın ehliyetini aliveriyorlar- dı. Başta Peter. bütün büronun gözlerinin üzerinde olduğunu biliyordu.

Bu işi bir erkeğin yapması daha kolay olurdu. Çünkü öncelikle erkeklerle çalışılacaktı. Erkekler kendi aralarında daha kolay ilişki kurabiliyorlar, daha yetkili davranabiliyorlardı. Bir kadını atlatmak daha kolay geliyordu onlara. Şu ezeli, zayıf cins hikâyesi işte.

Gülümsedi. Sert olmak gibi bir sorunu yoktu onun. Bazen sertliği tutacak olsa, iş arkadaşları, özellikle erkekler şaşkınlıkla hemen ayağa fırlayıp, «Başüstüne beyefendi, pardon, hanımefendi!» derlerdi.

Hız göstergesine bakıp yavaşladı. Farkında olmadan yetmiş mile kadar çıkmıştı. Şakıyan bir kuştı kalbi. Hafifçe gülümsedi. Ortalama bir başarı işe yaramazdı. Bir kadın olarak olağanüstü davranmalıydı. Günün birinde rahatlayıp erkekler gibi orta hallilikle yetinebilmeyi umuyordu.

Güneş gözlüklerini düzeltti. Hayır, bu aptalca bir düşünceydi. Kadın olmayı seviyordu. Üstün olmak çok eğlenceliydi.

*

Bürosunda Dempsey bütün delilleri gözden geçirdi. David Orton hepsine uyuyordu. Yeniden birer birer ele aldı. Tahrip uzmanı, bodrum katında dinamit, çingiraklı yıanlar, doktorluk, güçlü bir yapı, elektrikten anlamak. DeMarco'nun tanımlaması, daktilo makinesi ve tabii cinayet yerinde bir değil, iki kez bulunan parmak izleri. Ayrıca onu da öldürmeye çalışmıştı. Çalınan el bombaları Orton'daydı.

David Orton olduğu açıktı. Her şey sarsılmaz bir biçimde karşındaydı. O halde canının sıkıntısı ne oluyordu? Düşün bakalım. Bir, iki, üç. Şimdi de kendi kendine mi emir veriyordu? Yaz bakalım. Kaleme uzandı.

Gus Belli motosikletli bir eyalet polisinin Orton tarafından evinde vurulduğunu söylemek için Dempsey'in bürosuna daldı.

«Gidelim.» Dempsey cinayetler konusundaki soruları yazdığı kâğıdı katlayıp cebine tıktı.

Dempsey ve Belli, Piccolo ile birlikte olay yerini incelediler. On beş dakika kadar geçmişti ki Piccolo, Booth'un mavzerle vurulmuş olduğu sonucuna vardı. Oniar ayrılırken labora- tuvarcılar daha yeni geliyorlardı.

Karargâha dönerlerken Belli yorumunu yaptı. «Evinin gözetlendiğini bile bile girdiğine bakılırsa, doktorun bir şeye fena halde ihtiyacı varmış.»

Dempsey dikkatle ona baktı. «Gus, Orton olduğunu düşündüren nedir sana? Booth kendisini vuranı hiçbir zaman görmedi. Yalnızca kabul etti Orton olduğunu. Aynı yanlışı bir daha yapmayalım?»

Belli karşılık vermedi, aklı iyice karışmıştı. Yolun geri kalan bölümünde sessizce araba sürdü.

Booth'un vurulduğunu duymak Adam'ın hiç hoşuna gitmemişti. Boklunun biri bana yardıma çalışıyor aklınca. Yardım' mardım istemiyorum ben. Av benim. Baştan sona benim. Araya kimin olta atıp balığımı ayartmaya kalkıştığını bulacağım. Nasıl kaçacağını bilemeyecek.

Ağızına bir küçük puro sokuşturarak plastik ucunu şiddetle ısırırdı.

* * *

Yükselme hırısı Don Dillon'un dinamosuydu. Haftada yedi gün çalışan bir iş tiyakisi olarak kendini başarıya adanmıştı. Dur durak bilmeyen bu hırsını normalde, rahat bir tavır arkasına gizlemesini bilirdi. Ancak son zamanlarda sinirleri gergindi, vara yoğa öfkeleniyordu.

Dillon Sigorta Şirketini babasından yirmi altı yaşında devralmak kendisi için karışık bir nimet olmuştu. Arkadaşlarının belirttiği gibi, geleceği güvence altındaydı artık. Babasının i- nancına göre, iş yaşamında en sağlam güvence, insanın damarlarındaki soylu kanda bulunurdu.

Ancak babadan iş devralmanın bir de sorunu vardı. Oğul başka herhangi bir işde başarılı olamayacağını düşünürdü insanların çoğu. Don Dillon bunu çabuk anlamıştı. Arkasından kıskançlıkla söylenen «babası sağolsun» sözlerinin farkındaydı. Sonuç olarak, sigorta işinde babasından daha iyi olduğunu kanıtlamaya çalışmakla geçmişti Don'un çalışma yaşamı. Gerçekten de daha iyiydi. Ama sorun şuydu ki, bunu henüz kendine bile kanıtlayabilmiş değildi.

Don ve karısı Housatuck'a hâkim bir tepenin eteğinde sırf taş ve camdan yapılmış bir büyük evde otururlardı. Zenginlere özgü bir tarzda yaşıyorlardı. İçerde yüzme havuzu, sinema salonu, büyük boy Brunswick tipi bilardo masalı tam bir oyun salonu, güzel sanatlar koleksiyonları, bir dizi uşak ve dolaplar dolusu son moda zengin giysileri vardı.

Deborah para harcamadan duramazdı. En sevdiği uğraşı alışveriş yapmaktı. Giysiler, antika ve sanat eşyaları, kürkler, mücevherler, daha çok giysiler... Pahalı olduğu sürece, ne aldığı önemli değildi. Alışveriş için yaşar ve satın almaya bayılırdı. Ayın sonunda faturalar masanın üstünde dağlar gibi yığıldığında Don'un tepesi atardı. Böylece aylık tartışmaları başlar ve iki gün sürerdi. Sonunda kadınlara özgü binbir çeşit teknikle adamcağız aşınır, yıpranır, yola gelmiş olurdu.

Deborah yatakta çok iyiydi. Önyargıları yoktu. Güzeldi. Canlıydı. Kolejin kapısından bile bakmamış olduğu halde, Don'a kolejli diye yutturmuşlardı. On altı yaşından beri erkeklerin peşinden koşan, yarı profesyonel bir anasının kızıydı.

Deborah toplumsal yaşamında serpilip gerilmiş, Longwood Kadınlar Derneği başkanı ve kent sosyetesinin önde gelen simalarından olacak kadar Bayan Dillon rolünü benimsemişti.

Parasız kalırsa, çaresiz bir zavallı olacakmış, belki Deborah'ı yitirecekmiş gibi sonsuz bir korku duyardı Don. Haklı olabilirdi. Onları bir zamanlar yapıştırmış olan tutkal, şimdi kurumuş çatırdıyordu. Böylece haftalar geçiyor, Dillon daha çok çalışıyor, daha çok kazanıyordu. Deborah da aynı ölçüde daha çok oyun oynuyor, daha çok alışveriş yapıyor ve daha çok para harcıyordu.

Harcamak kazanmaktan kolay olduğundan, Dillon'lar büyük parasal güçlükler içindeydiler. Gırtlaklarına kadar borçlanmışlar, iflasın eşiğine gelmişlerdi.

Deborah'ın haberi yoktu ama. Don cesaret edip söyleyememişti. Tüm mali imparatorlukları, oyun kâğıtlarından değilse bile, kredi kartlarından yapılmış bir kulübe gibi yıkılmak üzereydi.

Bu sorunu kendisi çözümleyecekti. Hesap ortadaydı. Eline bir 400.000 dolar geçseydi. Aklına bir fikir gelmişti. Deborah'ın mal varlığı bundan etkilenmeyecekti.

*

Jim ve Brenda, Yargıç Waller'in cenaze törenine katıldılar. Puslu yağın yağmur durmuştu. Dempsey her yerde motosikletli polislerin varlığını farkettiler. Törene katılan yüksek rütbeliler için alınan önlemler çok sıkıydı. Kiliseye her girenden, uygun sözlerle özür dilenerek kimlik kartı soruluyor, silah araması yapılıyordu.

Cenaze törenlerinin alışılmış kederinin yanı sıra, yas tutanların bu kez açıkça korktukları görülüyordu. Konuklar bu son hizmeti bir an önce bitirip Fairport'tan gitmeyi düşünüyorlardı.

Dempsey rahatlamıştı. Olay yoktu.

Yargıcın kızı Janie özellikle geldi ve törene katıldığı için Jim'e teşekkür etti. «Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyoruz. Annemle ben size teşekkür etmek istiyoruz. Yaşamımızın her ânı geleceğimizi etkiler diye düşünürüm. O deliyi yakalamak için yaptıklarınızı çok takdir ediyoruz. İyi şanslar, şef.»

Dempsey güven verici bir görünüş takınmaya çalıştı. Ja- nice yanağından hafifçe öperken dikkat etti, kızın çok ağladığı gözlerinden okunuyordu, ama bunu bayağılığa düşmeden yapmayı bilmişti.

Arabalarına doğru yürürlerken Dempsey, Brenda'dan, yat kulübüne telefon ederek, ne kendisinin, ne de Spike Briggs'in yarınki yarışlara katılabileceklerini bildirmesini istedi. Yarışları iptal mi edecekleri sorusunuysa başını sallayarak olumsuz yanıtladı.

Barbara kızının kampından saat 16:00'da eve döndü. Bütün bir gün araba sürmekten pestili çıkmış olması gerektiğini biliyordu, ama tersine fıkır fıkırdı. Yolun büyük bir bölümünü, erkeğini düşünerek ve birlikte yapacakları bir seks cümbüşünü planlayarak almıştı. Hatta düşünce düşünce bir ara öylesine heyecanlanmıştı ki, kendisini sakinleştirmek için arabayı yolun kıyısına çekip bir sigara içmişti.

Şimdi artık sağsalim eve varmış, buzlu votkasını alıp divana uzanmıştı. On dakika sonra kendi zevkinin güneşinde olgunlaşmış, sulu şeftaliye dönmüştü. Herhangi bir vücut teması olmadan da erkeğini içinde hissedebiliyordu. Bana ne oluyor böyle? Düşüncesi bile aklımı başımdan alıyor.

Adam beşten çok önce geldi. Birbirleri için kavrulduklarından, peşreve gerek duymadılar. Beş gündür kurup durduğu hayallerden kadın zaten hazırdı. Erkekse öldürmek ve seks gibi iki ilkel içgüdü'nün etkisinde kudurmuşu dönmüştü. Onu alınmaz çılgın bir enerjiyle kapıştılar. Kadının vücudunu santim santim baştan çıkararak derin ve güçlü doyum dalgaları kabartıyordu. Bu böyle devam edemezdi. Sonunda yalvara yakara erkeği durdurdu.

«Sevgilim, ağır ol. Ne olur tüketme beni.»

Yumuşacık öpüşler. Sırtüstü yatağa serilen kadının yüzüne düşen uzun saçlarını kaldırdı erkek. Tümüyle doyuma ulaşan Barbara, Adam gülümseyerek odadan çıkarken, uyumuştur bile.

Mükemmeldi, mükemmel. Tam planladığı gibiydi.

Eh, artık yatak taşıtlarıyla daha fazla kaybedilecek zamanı yoktu. Açıklayamadığı bir sevinçle doluydu. Yine de varlığını etkileyen garip bir olgunun farkındaydı. Seks yaşamını paylaştığı yatak arkadaşlarından kendisine doğru bir enerji - letimi, bir çeşit transfer oluyordu sanki. Cinsel etkinliklerin ona çok iyi geldiği, güç, canlılık ve zindelik kazandırdığı açıktı.

Adam Barbara'nın evinden çıktığında dumanlı havada avını arayan bir kurt gibiyse de, artık kafasının içi sisli, puslu, karmakarışık değildi. Derin soluklarla havayı içine çekti.

*

**

Judy Rogers saat 17:20'de Fairport Oteline kaydını yaptırdı. Komi çantaları giriş kapısında aldı. Mercedes'ini kendisi park edip yanından geçerken, «aslansın» gibilerden okşadı. Çevreden gelen beğeni dolu bakışların kendine mi, arabayamı olduğundan kuşkuluydu.

Odası rahattı. Yatak örtüsü ve perdeler basmaydı. Yarım ay biçimindeki yüzme havuzuna bakan küçük bir balkondan aydınlık geliyordu. İlk düşüncesi, «şirin ama kullanışsız» oldu. Eşyalarını çıkarıp kaldırdı. Boş bavulunu dolaba koydu.

Çift kişilik yatağının kıyısına oturup Brenda'yı aramak için telefona uzandı. Öbür uçta zil çalıp duruyordu. Bir sigara yaktı. Yanıt verilmiyordu. Kız kardeşi evde yoktu. Böylesi belki de daha iyiydi. Kendine yakışanı yapmış, en azından denemişti. Yerleştikten sonra yeniden arar, yarın da uğradı. Çevreyle ilgili

– 193 –

Şeytan Kozu – F : 13

birçok konuda bilgi toplamak için pazar uygun bir gündü.

Duş yapıp elbise değiştikten sonra salonda rahat ve sakin bir yemek yiyebilirdi. Eğer yanlış anımsamıyorsa, nefis ev yemekleri yapıyorlardı.

Evrak çantasını açarak masaya oturdu. Bond ve Bond şirketi fazladan iki saat çalışmasını gerektiren birkaç dosya vermişti. Polis şu Orton'u bir an önce yakalasa, işini çok kolaylaştırmış olacaktı. Cinayetler bir hayli akıl karıştırıcıydı.

Bu oldürme olaylarının birbiriyle ilintisi olsa gerekti. İşin içinde büyük para da dönüyordu. Ama Orton'un herhangi bir dolandırıcılıkla ilgisi yok gibiydi. O konuda önüne çıkan adlar hep Nichols ve Tilden oluyordu.

Daha bir hafta önce Havai'ye gitmek için Boston'dan ayrılırken huysuz ve hırındı. şimdiyse, yalnız bir hafta sonra, rahatlamış, özgüvenli ve kendinden hoşnuttu. Sonunda toparlanmıştı. Bir hafta önce kederli ve yalnızken, şimdi önünde heyecan verici bir sorun, arkasındaysa onunla ilgilenen iki erkek vardı. Kendi kendine şiir söyler gibi mırıldandı. «Bir haftada neler oluyor ulu Tanrım!»

Kapının alınmasıyla düşlerinden sıyrıldı. Komi gelmiş, bir kutu iek uzatıyordu. «Bunlar sizin için danışmaya bırakılmış,» dedi.

Judy cüzdanında elli sent arandı. Komi teşekkür ederek ıktı.

Peter ne kadar da ince bir erkek, diye düşündü kutuya bakarken. Kurdelayı çözerek kutuyu açtı. İçinde toprağı henüz üstünde papatya demetleri vardı. Kartı zarftan çıkarırken alnı kırışmıştı. Sonra gülüşü dondu, kalbi sıkıştı. Daktiloyla yazılmış olan mesaj, karın boşluğuna indirilmiş bir yumruktu sanki.

Fairport'a hoşgeldin. Küçük Bayan Kukla.

Sevgiler Ve öpücükler Davit Orton

Judy çabucak önce oda, sonra balkon kapılarını kilitleyip sürgüledi. Gözleri kararıyordu. Yatağa kadar gitti, yığılır gibi kıyısına oturdu, iek kutusunu hâlâ elinden bırakmamıştı.

Nerden biliyordu, Tanrım? Küçük Bayan Kukla da ilkokulda ona taktıkları addı.

Zorlukla yutkundu, yemeğini odasında yemeye karar vermişti.

*

Kentin öbür ucundaki kalesinde Rocco oturmuş, domuzu andıran dolgun ellerinin parmaklarını birbiri ardından sinirli sinirli atırdatıyordu. On iki krat elmas yüzüğü floresan lambanın çiğ ışığında parlıyordu.

VWhitey patronunun Vegas yolculuğu için eşyaları toplamakla meşguldü. Ertesi gün saat onda Kennedy Havaalanından ayrılacak 711 sefer sayılı United Havayolları uçağında birinci mevkide yer ayırtmışlardı. Rocco, Fairport'tan çekip gitmeyi fena halde istiyordu. Bütün gece uyumamıştı, bugün de sekiz saattir sırtı duvara dayalı oturuyordu. İçinden bir ses öleceğini söyleyip duruyordu. Tam hayatını kurmuşken ölmeye hiç niyeti yoktu. Rocco'yu hiç böyle görmemiş olan VWhitey, şimdi onun gerçek bir tabansız olduğunu görerek sarsılıyordu. Solak'ı bulmak istemişse de, otelinde olmadığını öğrenmişti. Her neyse diye düşündü. Rocco, Vegas'ta kendine gelirdi nasıl olsa.

Özel telefon çalınca, VWhitey açtı. Birisi Rocco'yu arıyordu. VWhitey şaşırmıştı. Telefondaki Rocco'nun sesiydi, ama Rocco onunla birlikte odada oturuyordu.

«Sizi arıyorlar, patron.» VWhitey telefonu Rocco'ya uzattı, sinirliydi. Rocco ürkek ürkek telefonu aldı, hattın öbür ucundaki kendi sesi sordu. «Bay Rocco mu?»

«Evet, ben Rocco,» diyebildi boğazı sıkılır gibi. «Kiminle görüşüyorum?»

«Kişisel olarak tanımazsınız. Adım David Orton. Adam derler bana.»

«Orton... Adam!» Rocco'nun ağzı açık kaldı. Yüzü kasılarak gerildi, tanınmaz biçime girdi, yemyeşil oldu. Ağzına kadar gelen safrasını zor yuttu.

«Evet, listeme göre sıranın sende olduğunu bilmeni isti yorum. Senin adın 'kaya' anlamına geliyormuş, ziyaretine gelip bir parçanı koparsam diyorum.»

Kapanan telefonun sesi Rocco'nun kulağında çınladı. Elleriyle midelerini kavradı ve altını ıslattı; sıcak kumun üzerinde titreye titreye eriyen bir denizanasına benziyordu.

Âdeta fısıldar gibi konuştu. «VWhitey, ben pantolon değiştirirken, sen git, arabayı getir. Tanrı aşkına, Solak'ı bul. On beş dakika sonra otelinin önünden alırsın. Havaalanırla da gidebilir doğrudan. Bu gece Vegas'a uçuyoruz.

Adam'ın aldatmacası işe yaramıştı. Bir tek telefonla Rocco'yu yedi kilit ardındaki yeraltı sığınağından ürkütüp çıkarmış, kolaylıkla avlayabileceği düz ovaya sürmüştü. Araba kapıya yanaştığında, Rocco elindeki iki bavuluyla sıçrayıp kalktı. Bavullardan biri yirmi dolarlık banknotlarla tıkiş tıkiş doluydu, diğesinde yarıya kadar çamaşır vardı.

«Önce otele gidip Solak'ı alalım. Gazla, VWhitey.»

«Başüstüne, Bay Rocco.» Şoför gülümsedi. Kül renkli gözleri dikiz aynasından dik dik bakıyordu.

Taklit öyle ustaca, kılık değiştirme o denli kusursuzdu ki, Rocco kendisini öldürenin VWhitey olmadığını hiçbir zaman anlayamadı. Sonunda yalvarmıştı. «VWhitey, aklını mı kaçırdın? Senin için yaptıklarımın sonra bunu bana nasıl yapabilirsin? Whit...»

Saat 19:45'de bir polis devriye arabası VWhitey'i, Rocco'nun Cadillac acentasının park yerinde, gıcır gıcır bir Eldorado'nun yanında yatarken buldu. Arabanın kornası durmaksızın çalıyordu. Kısa devre yaptırılmıştı. Kendisine neyin çarptığını hiç bilmiyordu VWhitey. Yere düşünce kolu, sağ bacağı ve yüzünün büyük bölümü parçalanmıştı. Kanlı dudakları arasından mırıldanıp duruyordu. «Üzülmeyin, Bay Rocco. Vegas'a gidince bir şeyiniz kalmayacak. VWhitey size bakacak.»

Saat 20:12'de bir polis ekibi arabası Fairport Oteline çağırıldı. Konuklardan biri olan Larry Fleming hastaneye kaldırılacaktı. Bay Fleming'in geçirdiğı talihsiz bir kazada her iki bileğı kırılmış, sol elinin işaret parmağı kopmuştu. Larry Fleming şok geçirmekte olduğundan, kazanın ayrıntılarını veremiyordu.

Devriye arabasının şoförü, Fleming'in zayıf, uğursuz ve korkunç yüzüyle tam bir eşkiya görünüşünde olduğunu söyledi.

Saat 20:27'de polis karargâhında nöbetçi olarak Rice, bir telefona yanıt verdi. Otomatik kayıt sistemi çalışıyordu.

«Fairport Polisi. Ben Teğmen Rice.»

«Teğmenim, ben Tony Rocco.»

«Evet, efendim. Sizin için ne yapabilirim?» Rice geçenlerde kendisinden 1972 model bir Cadillac aldığı Tony Rocco'nun sesini tanımıştı.

«Birisi kapıyı az önce üstüme kapadı.»

«Ne?»

«Ben ölüyüm, teğmen. Şu korkunç katil işimi bitirdi. Hapı yuttum ben. Bu konuşan, vicdanımın sesidir.»

Rice şaşkınlıkla yutkundu, kulaklarına inanamıyor, elindeki telefonda gözlerini ayıramıyordu.

«Şu anda, geleceğim geçmişime zerrece benzemiyor. Bazı şeyler değişir, diğeri asla. Bazılarının da değişmesi gerekir. Şimdi komuta, ruhumda.»

Rice başını salladı. Rocco'yu anlayamıyordu.

«Teğmen, birden şansınız açılsın ister misiniz?» Rocco'nun sorusu dümdüz ve donuktu. Rice farkında olmadan başıyla doğruladı. Gerçekten şansa gereksinimi vardı.

«Büromda halının altında bir kapak var. Nereye mi çıkar? Dönülen Köşeler, Vurulan Paralar, Holdingler, Dolar Düzenleri, Banknot Bataklıkları... devam et, doğruca cehenneme çıkarsın.»

Rice başını kaldırıp bakındı, yüreğı çılgın gibi çarpıyordu. Bu konuşmayı paylaşacak birini aradı gözleriyle. Görünürde kimse yoktu.

Rocco konuşmasını sürdürüyordu, dediğim dedikçi sesi duygusuzdu. «Kapının dışında bir çöp tabağı var. Yağlı, genç bir semiz domuz, karnında iki yüz temiz domuz, hora tepiyorlar bir çay kutusunda, vermişler omuza omuz.»

Rice koltuğundan fırlayıp kalktı, telefon hâlâ kulağındaydı.

«Ah, teğmen, bir sarmaşık kökü gömün toprağa benim için, gövdeyi de gönderin bir zahmet Smithsonian Enstitüsüne ki, gönlü olsun bu Rocco'cuğun diye.»

Hattın öbür ucunda, önce vahşi bir kahkaha sonra bir klik sesi duydu Rice. Elinde tuttuğu almaç ölümler gibi sağırdı artık.

Rice kafasının içinde kasırgalar uğulduyormuş gibi hay- kırarak. Çavuş Bob Martin'e seslendi ve ikisi birlikte silahlarını çekerek bir koşuda sokağa fırladılar. Kaldırımın kenarında park- edilmiş durumda, Connecticut ROCK-1 plakalı siyah bir Cadillac duruyordu. Arka koltukta Tony Rocco boğulup öldürülmüş olarak gıcır gıcır yirmi dolar desteleri üstünde yatıyordu. Yanakları şişmiş, gözleri dışarıya uğramıştı. Rocco'nun vücudundaki her delikten yirmi dolarlık kâğıt paralar fıskırıyordu. Yine yirmi dolarlık bir yığın, yağlı ve hantal vücudunun çıplaklığını örtüyordu. Domuzu andıran elleriyle, ölümden bile, paraları sıkı sıkı kavramış, göğsüne bastırmıştı.

Daha sonra, arabadaki ve Rocco'nun içindeki paraların 200.000 dolar tuttuğunu öğrendiler Rocco'dan yirmilikleri çıkarırken, adli tabip dırulup derinlere itilmiş bir oyun kâğıdı buldu, maça sekizlisiydi bu.

20:35'de Rice, Dempsey'i evinde arayarak Tony Rocco'nun öldürüldüğünü haber verdi. On dakika sonra şef karargâha dönmüştü. Belli, Farrow, Piccolo ve O'Rourke de hemen arkadan geldiler. Dempsey, Sam Grady'yi otelde aradıysa da, odasından yanıt gelmiyordu. Briggs'leri aradı, onlar da çıkmışlardı.

«Tipik bir cumartesi gecesi,» diye mırıldandı. Farrovv.

Dempsey, Farrovv ve Çavuş O'Rourke'yi hastanede VWhitey ve Larry Fleming'le görüşme yapmaya gönderdi. Gus Belli yedek bir devriye arabası da alarak Fleming'in Fairport Otelindeki odasını aramaya gitti. Dempsey ve Piccolo ise Rocco'nun Cadillac acentasına gittiler. Rice'a gelince, Orton'un peşinde sürdürülen insan avının sorumlusu olarak karargâh nöbetinde kaldı.

Bunu izleyen saat çok verimli geçti. Dempsey ve Piccolo, Cadillac acentasının altında çok ayrıntılı ve emek verilmiş olduğu anlaşılan bir daireyle karşılaştılar. Bunun arka tarafında

buldukları iki odada bir baskı makinesi, yirmi dolarlık ABD banknotlarının ön ve arka yüzleri için kullanılan birer levha, seri numarası aygıtı ve yeni basılmış 450.000 dolarlık kâğıt para vardı. Hepsi bin dolarlık desteler halinde bağlanmıştı. İkinci bir baskı makinesinin kaidesi yerleştirilmiş, ama kendisi henüz monte edilmemişti.

Fairport Otelinde Gus Belli'ye büyük ikramiye vurmuştu. Larry Fleming'in odasındaki tek kişilik bir yatağın şiltesi altında, susturucu takılmış bir mavzerle cepanelikten alınmış iki mermi bulmuştu. Kurşunlardan biri kapatılmadan kalmış televizyonun üstündeki duvara saplanmıştı. Fleming'in, masa sandalyesine geçirilmiş deri ceketine bir mektup buldu. Zarfın üzerinde «Solak» yazıyordu. Mesaj yalın ve açık seçikti: «Orton'u bir hafta içinde bulup öldürürsen, yirmi dolarlık banknotlar halinde, toplam yüz bin dolar, öldüremediğin takdirde Vegas'a dönüş biletini alırsın.» Mektup daktiloda yazılmış ve imzasızdı.

«Vegas'lı Solak Diangelo olacak bu. Mesleğin en iyilerinden biri.» Belli bulduğundan memnun, karargâha döndü.

«Bunun öğleden sonra Booth'u vuran aynı mavzer olduğunu laboratuvar da doğrulayacaktır, sanırım. Yani Orton değil, Diangelo'ydu. Ola ki, onu da Rocco kiralamıştı. Yüz bin dolarda çok yirmilik var, eh, Rocco'da da bunlardan az yoktu doğrusu. Orton'u harıl harıl arayışımız, piyasaya kalp para sürmesini zorlaştırıyordu

ne de olsa. Laboratuvarıda şimdi Rocco'nun daktilosunu inceliyorlar. Bakalım. Solak'a yüz kafa öneren mektup onda mı yazılmış?»

Dempsey, Gus'ın sırtını sıvazladı. «Bir kalpazan, bir toplum katilini öldürmek için kiralık katil tutuyor. Bize kimlerin yardım ettiği hiç belli olmuyor, değil mi?» Gülerek başını salladı. «Moralini bozma. Bu gidişle televizyonda senin de dizilerin oynar. Üç dakikasını reklamlara ayırmak zorunda kalsan bile, yine de yarım saat içinde çözümleyemeyeceğin cinayet yoktur. Aferin, iyiydin. Yalnız bir tek şey unuttun, Diangelo'ya bundan böyle kimse Solak demeyecek.»

Belli de Dempsey'e gülümsedi. İşler düzeliyordu.

Farrovv'un şansı o denli yaver gitmemiştir. VWhitey ilaçların etkisi altında zırvalayıp duruyor, Rocco'yu koruyacağını falan söylüyordu. Larry Fleming ise şoktan çıkamadığından, henüz konuşamıyordu.

Dempsey eve gidip biraz uyumayı önerdiğinde saat neredeyse 22:00'ydı. «İki saat sonra yeni bir gün başlayacak. Bizse Orton'u yakalayacağız. Daha bulabilmiş bile değiliz. Biz ara- yaduralım, o bu arada televizyonun ünlü bir haber spikeriyle kentin Cadillac bayiiini öldürdü. Ayrıca bir serseriyle, hızlı bir kiralık katili de budayıverdi. Bununla da kalmayıp, Fairport'un göbeğinde ve burunlarımızın dibinde aylardır yürütülen bir kalpazanlığı da tek başına ortaya çıkarıverdi. Bu Orton kendini ne sanıyor... Robin Hood falan mı?»

Dempsey'in bakışları gölgelenmişti. Eve gitmek için dönüp odadan çıkarken yorgun ve birdenbire yaşlanıvermiş görünüyordu.

Dempsey çıkar çıkmaz. Belli, Farrovv'u işaretle yanına çağırarak kendi bürosuna götürdü ve kapıyı kapattı.

«Birader,» dedi. «Sünger lafını etmişti bunun, gırgır mangır ve uyuşturucu diyerekten. Sahte para konusunda haklı çıktık.»

Farrovv avucuyla alına bir şaplak indirerek hızla soluğunu bıraktı. «Ona inanmamıştık. Şef ya da başka birine söyledin mi?» CiNi yüzü sapsarı kesilmişti. Hastalanmış gibiydi.

Belli başını salladı. «Söylemeye de niyetim yok... şimdi olmaz.»

Farrovv ferahlamış görünüyordu. «Uyuşturucu konusunu kendimiz araştırırız. Yalnız ikimiz. Dempsey'in çamura yatma kuralını anımsıyor musun? Burna dek çamura batsan da ağzını açmayacaksın.» Uzattığı elini Belli hareketle sıktı.

*

O akşam Marie Benson iki yüzüncü yıl kutlama törenlerinin ertelendiğini öğrendi. Rahatlamıştı. Kasvetli bir kasaba resmi geçit töreninin başından sonuna dek oturmak, vatan millet pa- lavralarıyla şişirilmiş, ısmarlama bir konuşmayı okumak ve anlamsız bir heykeli açmak zorunda kalmayacaktı.

En keyiflisi ne olacaktı ama... Erkenden bir uçağa atlayıp öğleye varmadan Buffalo'ya inecek, senatörün kaldığı motel odasında baskın vererek herifi daha çıplak kıcını örtmeye kalmadan kıstırıp, o şıfıntıyla yüzleşecekti.

İki karpuz bir koltuğa sığmaz, ya yardım ya serden geçeceksin, diyecekti. Der mi, derdi... Kendi kendine güldü.

Senatöre o yeni ermin etolü aldırmanın yolu tek değildi. O, Flo ile beğendiği gibi oynaya dursundu. Ermin kendisinin olsundu da... Kürk gibisi yoktu. Neyin daha önemli olduğunu en iyi kendi bilirdi.

O gece Marie, VVinchester'lerle birlikte kulüpte verilen danslı bir akşam yemeğinde, siyah ipekliden çok açık yakalı, baş döndüren giysisi içinde zarıftı. Çulluk biçimindeki elmas küpeleri kulaklarında oynuyor, onlarla uyumlu elmas iğnesi giysisini süslüyordu. Sayısız bakışların, kıskanç fısıltı ve beğeni sözlerinin hedefiydi. O akşam, yaralanmış bencilliğine merhem olmuştu.

Seçkin bir akşamdı, şarabın seçkiniyle sulanan. Her zamanki viskinin üstüne iki kırmızı, bir beyaz, bir hayli de köpüklü yuvarlamış, bu durumlarda dendiği gibi, üzümün özeniyle üzüntülerinden arınmış, kendi ruh dünyasının pembe bulutlarında yükselmiş, uçuyordu.

Yemeği bitirmişler ve şimdi, onun üstelemesi üzerine Muriel'le Tom dansa kalkmışlardı. Dans Tom için yakın temas sporundan öte bir şey değildi. Yıllar önce kolejde tanışmış olduğu şirin ve tatlı kızdı Muriel. Şu ham ahlata nasıl olmuştu da evlenmişti? Toplumsal bir kene, sulu zamparadan başka bir şey değildi herif.

Marie saçlarını geriye sıvazladı. Eğer bir daha o koca pençelerini üzerime koyacak olursa, dizimi kasığına yer.

O anda çekici görünümlü bir adamın omzuna dokunmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Uzun boylu, geniş omuzlu ve olağanüstü erkeksiydi. Marie yürekten ama davet edici denemeyecek bir gülüşle güldü. Erkek kendisini yönetici olarak tanıtır bürosundan kadının telefonda arandığını söyledi. Lütfen o- nu izlesindi. Kararsızca yerinden kalkan kadını kolundan tutup götürdü.

Birkaç dans sonra masaya döndüklerinde Muriel, «Marie tuvaletini tazelemeye gitmiş olmalı,» dedi. «Gidip kendisine katılayım.»

Muriel'in gitmesiyle dönmesi bir oldu. Bütün kabinlere bakmış, Marie'yi hiçbir yerde bulamamıştı. On dakika bekledikten sonra Tom dans pistine ve bara baktı. Her ikisi de komşu masalardaki kulüp üyeleri ve arkadaşlarından sordular. Kaygılıydılar.

Marie Benson'u gören olmuş muydu?

«Harold'la birlikte bürosuna gittiler,» diye seslendi Irene Flynn, yanlarından dans ederek geçerken.

Bir süre sonra Tom, Harold Green'in fıtık ameliyatından hastanede yattığını anımsayınca polise telefon ettiler.

Saat 23:47'ydi.

Rice saat 23:50'de Marie Benson'un kaybolduğunu rapor etmek için Dempsey'i evinde aradı. Şef Rice'a ayağına pantolonunu geçirir geçirmez kent kulübüne geleceğini söyledi. Ayrıca otelden Sam Grady'yi aramasını istedi.

«Eğer gerçekten kayıpsa, elimizde bir federal sorun daha var demektir. Senatör karısı ya. Sam işe karışmak isteyecektir.»

Gece yarısını on beş dakika geçiyordu ki, her üçü de kulübe geldiler.

VWinchester'ler çılgın gibiydiler. Muriel ağlıyordu. Tom özgüvenini yitirmiş, besbelli sarsılmıştı. Kaba ve kendine güvenen tutumuna karşın onun, özellikle bunalım anlarında öyle olmadığını Muriel bilirdi. Zaten saldırganlığı ve başkalarını horgörmesi hep bu yanını örtmek içindi. Şimdi de tutmuş, Paul Rice'a bağırıyordu.

«Ödediğimiz vergileri boş yere harcayıp duracağınıza masum yurttaşları korumasını öğrenseniz olmaz mı?»

Tom'u sessiz sedasız bir kenara çeken Sam Grady oldu. Diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaklaşınca, «Bak, arkadaşım, dedi. «Hepimizin başında yeterince sorun var. O seçme saçmalarını kendine sakla. Kafanı kızdırma.»

Bastonunun ucuyla Tom VWinchester'in incik kemiğine şöyle bir dokunuverdi. Tamamdı, mesaj alınıp anlaşılmıştı.

Dempsey'in yönetiminde polis, Marie'yi aradı. VWinchester'leri gitmediği gibi, otele de dönmemişti. Gece nöbetindeki altı taksiden hiçbirisi Marie Benson'u görmemişti.

Gece yarısından sonra açık olan birkaç bar, restoran ve kulüp iyice arandı. Devriye arabaları karayollarında kolan vurup güçlü ışıldaklarıyla çalılıkları ve hendekleri taradılar. O- yuncuların ve top toplayıcıların evleriyle birlikte tüm golf saha-

şı arandı. Parlak dolunay da işlerini kolaylaştırıyordu; ama yine de Marie Benson'u bulamadılar.

Çavuş O'Rourke ve bir devriye polisi, golf sahasını, ormanın kıyısındaki son işaretlerine dek araştıran ekibi oluşturuyorlardı. Gece sessizdi. Yüksek otların üzerinden yanıp sönerek ateşböcekleri uçuşuyordu. O'Rourke uzun uzun ağaçlığa baktı. «Buralarda her şey, ama her şey olabilir,» diyerek yüzünün terini sildi.

Spike Briggs gece yarısından sonra bire çeyrek kala kulübe geldi. Sinemadan eve dönerken polis radyosunda senatörün karısıyla ilgili bir haber bülteni dinlemişti. Tony Rocco'nun ölüsünün arabada bulunuşu ve onu izleyen heyecanlı sahneyi yaşayamamış olduğuna canı sıkılmışa benziyordu.

Sam Grady, Senatör Benson'u Buffalo'daki motelinden aradı. Odasının telefonu yanıt vermiyordu. Senatör çıkmıştı.

Sam Grady elini Dempsey'in omzuna koyarak ciddi ve sıkıntılı bir tavırla şunları söylediğinde saat 1:15'di: «Bunu söylemekten nefret ediyorum, Jim, ama korkarım, Marie Benson'u Orton kaçırdı.»

Marie Benson Adam'ın peşinden yöneticinin bürosuna gitmişti. Masanın üstünde açık duran telefonu başıyla gösterince, ona doğru yürüyen kadın, arkasında Adam'ın kapıyı kapatıp kilitlediğini duydu.

Açıkça anımsadığı en son şey, kül rengi ve ifadesiz bir çift göze baktığı oldu. Bağırarak isterken, koluna batan bir iğnenin acısını duydu. Adam'ın kendisini masanın üstüne kal

dırdığını, dantelli siyah külotunu parçalayarak, o zamana dek hiç görmediği bir yırtıcı hayvan azgınlığıyla saldırdığını bilinçaltıyla, belli belsiz algıladı.

Yoksa düş gücünün oyununa mı geliyordu? Düşünemiyor- du- • zom olmuştu... her şey birbirine karışıyordu... o şarap yok muydu... gözleri kayıyordu., ya o şampanya... şişede durduğu gibi durmuyordu. Bu vartayı atlatacak olursa, ağzına koymayacaktı.

Arabanın bagajı zifiri karanlıktı. Kımıldanamıyor, soluk almakta zorluk çekiyordu. İşte araba hareket etmişti.

*

Adam o günün olaylarını gözden geçiriyordu. Marie Ben- son enfes vücutlu ve şaşılacak kadar canlı çıkmıştı. Hiç de direnmemişti. Belki uyuşturucunun etkisiydi... Masanın üstüne yatırmasıyla birlikte gönüllü olarak bacaklarını açmış, bütün hareketlerine eşlik etmişti. Ne yaptığını biliyordu ve işinin acemisi değildi.

Konyağını alarak masasına geçti, yudumladı, sonra gizli gözden defterini çıkardı. Listesindeki yedi numara olan maça sekizlisi Antonio Rocco'yu kalemle karaladı. Aklına sonradan gelmiş gibi Rocco'nun adının yanına yirmi doiar gözlü, tirbuşon kuyruklu, küçük tombul bir domuz resmi çizdi. Onun da üzerine bir çarpı çekti.

Rocco bokun tekiydi. O şişko kılıksız kendisine hep üvey babasını anımsatmıştı. Öz babası onun doğumundan bir ay önce, arkasında hiçbir anı bırakmadan ölmüştü. Her akşam saat dokuzlara kadar kütüphanede çalışarak oğlunu büyüten annesi, onu sürekli olarak derslerine çalışmaya özendirir, «Çalış yavrum,» derdi. «Başarıya giden tek yol budur, ben de senin başarılı olmanı istiyorum.» >

Kocaman bir yudum konyak alarak yutmadan önce ağzında dolaştırdı. Boğazından aşağı ılık ılık indiğini duydu. Anam, benim tatlı anam. Tek yatak odalı küçük bir apartman dairesinin paylaşıldığı yakın bir beraberlikti onlarınki. Derken bir gün, sekiz yaşındayken, o yağlı, şişko satıcı çıkagelmiş ve yerleşip

– 204 –

kalmıştı. Kısa bir süre sonra da iki yatak odalı bir daireye çıkmışlardı.

Satıcının geceleri annesinin yanında çıkardığı hayvanca sesler onu iğrendirir, isyan ettirirdi. İçinde gelişen öteki benliği, gürültülerin düğmesini çevirip uyumayı öğrenmişti. Ama kendisi, kendi kendini dinlemeye zorlardı. Tam dört yıl boyunca dinledi ve' nefret etti. Nefret denen duygunun, insanın zihninde doğduğunu o zaman öğrendi.

Adam kımıldandı. Konyağını başına dikti. Anılarda kaybolmak kolaydı. Geriye bakamazdı, yoksa taş kesilirdi. Geleceği şimdi başlıyordu.

Ya o Rocco... Fairport'un göbeğinde, Jim Dempsey'in burnunun dibinde büyük bir para sahtekârlığını yürütebilmenin ne demek olduğunu düşünün bir. Jim Dempsey canım, şu kendini beğenmiş polis şefiyle Yavru Kurtları. Fairport'ta suç işlenmiyor olmasıyla ne de övünüyorlardı. Gösterecekti onlara. Kendileri çanak tutmuşlardı. Şimdi de günlerini görsünlerdi.

Bir tek Rocco değildi ki. Anasını sattığının kenti her yandan kokuşmuştu. McAlpin'in büyük bir uyuşturucu satıcısı olduğunda kuşku yoktu. İhtiyar Sam Tilden ise üçkâğıtçının tekiydi. O kurnaz hergele, Ned Nichols'u kötüye kullanabilirdi.

Adam sessizce güldü. Yolu yoktu. Belki öteki yanda, ama bu dünyada değil.

Yatmak için soyunurken, Rocco'nun iğrenç kokusunu, Whi- tey'in köpek gibi yalvarışını, Solak'ın kapana kısırılmış hayvan içgüdülerini düşünüp yeniden güldü. Solak'la oldukça yakın bir dövüş olmuş, mavzerinden çıkan kurşun kulağını sıyrıp geçmişti. Parmaklarıyla kulak memesini yokladı. Oradaydı.

Yarın kırmızı, beyaz, mavilerle donanmış büyük bir gün olacaktı Marie Benson için. Esnedi. Uyumalıydı, yoksa beym duracaktı.

8 Haziran Pazar

Kırmızı, Beyaz ve Mavi

«Tanrım, geceler kısalıyor!» Dempsey yorgun olmasına karşın, yiğitçe gözlerini açmaya çalışıyordu.

Yanı başında Brenda kıpırdandı. «Sinemadan döndüğümde iki uyku hapı almıştım, kütük gibi uyumuşum. Dün gece neler oldu?» diye sordu.

«Söylesen de inanmazsın! Marie Benson kaçırıldı. Önümüzde upuzun zor bir gün bizi bekliyor.»

Dempsey kendini kullanılmış ve yıpranmış bir tenis topu gibi hissederek yatağın kıyısına oturdu. Zıplayacak gücü kalmamıştı. Çabalayarak ayağa kalktı.

*

Bodrum katında Adam uğraşıp duruyordu. İyi geçmiş bir gecenin ertesinde, ortalığı toparlıyor, bazı malzemelerini teçhizat deposuna kaldırıyordu. İşini bitirince rafları döndürerek kapattı ve üç kritik şarap şişesi aracılığıyla kilitledi. Bodrumun lavabosunda ellerini bir güzel yıkayıp ışıktaki tırnaklarını gözden geçirdi. Temizdiler.

Düşünüyordu da, Marie Benson'la sevişmeyecekti. Büyük tehlikeye girmiş, temel kurallarından birini çiğnemiş, planından sapmıştı. Marie'nin yokluğunun daha erken farkına varılabilirdi, birisi çıkıp gelebilirdi; hiç kimsenin gelmemiş olması inanılmaz bir şanslı aslında. Siyah dantel külotunu bile bile teşhir etmekle, zaten o kancık kendisi kaşınmıştı. Şikâyetçi de değildi ayrıca.

Basamakları ikişer ikişer atlayarak mutfağa çıktı. Güneşli, parlak bir gündü. Zihninin gerisinde yeni ve daha atak bir strateji gelişmekteydi. Bundan böyle her şey daha alçakça ve daha çabuk olacaktı. Son karşılaşma saati yaklaşıyordu.

Masanın üstünde bir fincan kahvenin yanında Sunday Times gazetesinin haberler bölümü duruyordu. Başsayfada hâlâ War- ren Petty'nin akıma kapılarak ölümüne ilişkin haberler yer alıyordu. Kahvesini yudumlarlarken parmaklarını masanın üstünde tıklatıyordu. Gazeteler ona ayak uyduramıyorlardı.

Gazetelerin pazar nüshaları erken basıldığından, Tony Rocco'nun ölümüne ve Marie Benson'un kaçırılmasına yer vermemişlerdi. Eyalet polisi Booth'un vuruluşu, başsayfada ayrı bir sütunda verilmişti. Onu da hâlâ ondan biliyorlardı. Ülkenin her yanında radyo ve televizyon istasyonlarının, Rocco'nun ölümü, Fairport'ta büyük bir kalpazanlık örgütünün ortaya çıkarılışı ve Marie Benson'un kaçırılması haberleriyle uğuldadığından emindi. Gün ilerledikçe, kaçırma olayının önemi artacak, diğer altı cinayeti geri plana itecekti.

Bir Tiparillo yakıp arkasına yaslanarak keyifle tüttürdü. Pazar sabahı... kiliseye gitmesi gerekebilirdi. Adam dini ayında... kimsenin ummadığı bir şeydi bu. Aslına bakılırsa, şükredeceği o denli çok şey vardı ki... Gürültülü bir biçimde güldü.

*

«O zavallı kadın bir manyağın ellerinde. Orton onu diri diri gömer herhalde. Polisin nesi var, Tanrı aşkına? Bir kadın, hu , lamıyor. Jim Dempsey'e hiçbir zaman fazla inanmadım zaten. Etrafta kamera varken rol kesmesini biliyor yalnızca, geçen akşam TV'de olduğu gibi. Orduyu çağırmanın zamanıdır.»

Bakkalın karısı Bayan Rizzo, sabah ayininden sonra St. Andrew Kilisesinin merdivenlerinde Peder O'Leary ile konuşuyordu.

«Bayan Rizzo, gözle görülemeyen şeylerin kanıtı inançtır. Başını kaldırıp göklere bak ve hiçbir şeyden korkma. Dempsey iyi polistir, Orton'u yakalayacaktır,» diye kadını avuturken, as-

linda söylediklerinden emin olabilmeyi çok istiyordu Peder O'- leary.

Bana yol göster, bana güç ver, gibilerden gözlerini kaldırıp göğe baktı. Tutam tutam beyaz bulutların, koyu mavi göğü beneklediği güzel bir yaz günüydü.

«Peder, size ihtiyacımız var. Bu anlamsız cinayetleri durdurmanın zamanıdır.»

Beriki geniş omuzlarını silkmesiyle birlikte döndü ve kilisesinden içeri girdi.

*

**

Washington varoşlarındaki sahada golf oynayan dört kişi beşinci deliğin başına gelmişlerdi. Bir yandan da cinayetleri ve kaçırılma olayını tartışıyorlardı.

Diğerlerinden besbelli kodaman olanı şöyle diyordu: «Artık bu kadarı da olmaz. O bir senatör karısı. Oralara seçilmiş bir ekip göndermenin tam zamanıdır. Grady'nin yardıma ihtiyacı var. En iyi detektiflerinizden dördünü istiyorum, Bob. Ve de hemen bu gece orada olsunlar.» Döndü ve elini uzun boylu, atletik görünümlü bir adamın omzuna koydu. «En iyisi senin de birlikte gitmendir, derim. Biz üçlümüzü sürdürürüz. Sana iyi şanslar.»

Bir ikincisi söze girdi. «Bob, ekibinle birlikte bizim uçaktan yararlanabilirsin. Üç adamımız öğleden sonra ikide Dulles'tan ayrılıyor. Jim Thatcher'i tanırsın, onun ekibi. Şu kalpazanlık harekâtı konusunda biraz inceleme yapacağız.»

Konuşan, maliye bakan yardımcısıydı. Sopasını kaldırıp savurdu ve çimenli yolun 150 metre kadar altına karavana bir vuruş yaptı. «Allah kahretsin,» dedi. «Batı Teksas'ın atını seven kovboyları bundan daha iyi vurur. Gemi azıya almış bir deli haftanın sekiz günü ortalarda dolaşırken, kim kafasını toplayıp da golf oynayabilir?» Çimenli yolda canlı adımlarla yürüdü.

«Şimdi Fairport'u unutup golf oynamaya bakalım.»

*

**

Gayla, Rocco'nun ölümünü, kumsala gitmeye hazırlanırken sabah 10:00 haberlerinde radyodan duydu. Ağzı bir karış, bikinisinin üst parçası hâlâ elinde, düşünceleri yarışa kalkmış gibi, yatağının kenarına oturdu. Eğer Orton, Rocco'yu öldürmüştse, sıra kendisine gelmiş olabilirdi. Belki de kalpazanlar ve işbirlikçilerinden gıcık kapıyordu.

Radyo, Cadillac acentalarının altındaki sahte para operasyonunu anlatmaya devam ediyordu. Uyuşuk uyuşuk düğmeyi çevirdi. Maliye memurları Rocco ile ilişkisi olan herkesi arayacaklar, her toplantıya ve buluşmaya el atacaklar, en küçük kâğıt parçasına dek inceleyeceklerdi. Onu cuma günü otele Rocco'nun dairesinin gizli geçidinden girerken gören olmuş muydu? Fairport'tan gitmenin tam zamanıydı. Nasıl olsa bu fırtına geçer, o da döner gelirdi.

Havayolları pasosu ve 200.000 dolarıyla her yere gidebilirdi. Artık, Rocco için yatırım yapmanın gereği kalmamıştı. Kimse bilmeyecekti ki... Jeanne'e haber verse miydi? Hayır, hiç gereği yoktu. Başlarına buyruk olduklarını söylememiş miydi Rocco? Tabii, birinci öncelik kendisinin olacaktı.

Kırkambarı andıran çantasına koyduğu ilk şey yeni zevk oyuncağı oldu, giysileriye daha sonra aklına geldi. İşini bitirdiğinde, korunma gereksinimi duyarak Adam'ın özel telefonundan bürosunu aradı. Yanıt yoktu. Kahrolasica günlerden pazardı. Havayollarının programını nereye koymuştu? Acele etmek zorundaydı, dakikaların önemi vardı.

Çabucak giyinmiş, kulübesini kilitlemişti. Sinirli sinirli soluyordu. Kuşkuları büyüyor, dev heyulalar oluyordu. Uçağa binince Adam'ına birkaç satır yazacaktı.

Turnikeyi dönerken, aklından mektubunu hazırladı. «Sevgilim, elime biraz para geçti. Zengin halamın sözünü etmemiştim sana. 'Dün akşam öldü de. Miras işlerini yoluna koymak için Acapulco'ya uçmam gerekiyor. Biraz zaman alabilir. Neden sen de gelip bana katılmıyorsun? Ne güzel yerdir bilsen... Hem de çok eğlenirdik. Seni özleyeceğim. Kaplan. Görüşene dek, yaramazlık etme sakın!» Tüm sayfayı öpücüklerle doldurması işten değildi.

Erkek Mexico'ya gelir, şıppadak boşanır ve evlenirlerdi.

Gayla dikiz aynasına bir göz attı. Şu Jaguar onu izliyor

209 _ Şeytan Kozu – F : 14

muydu, yoksa ona mı öyle geliyordu? Derin bir soluk aldı. En azından polis arabası değildi.

*

Polis karargâhındaki toplantı salonu bir komuta kulesi durumuna sokulmuş, David Orton ve Marie Benson için av ve arama merkezi olmuştu. Fairport'ta şu anda iki umutsuz ve çılgın arayış sürdürülüyordu.

Dempsey, Briggs, Grady, yardımcıları ve bir düzine diğer görevli işin başıydılar. Ülkenin her yanından yasa adamları yardım önerisinde bulunmuşlardı. Duyguların zorlandığı, fırsatların kaçırıldığı, sınırların yıprandığı, ezici yenilgilerle dolu bir haftaydı bu. Düş kırıklıkları üst üste gelmiş, şoklar birbirini izlemişti. Yasa adamları yorgun, alıngan ve her şeye öfkelenir olmuşlardı. Uykusuzluktan gözler kızarmış, sulanmıştı. Yüzler asık, sert ve kararlıydı. İnsanların kendilerini tüm varlıklarıyla görevlerine verdikleri günlerdendi. Ansızın ölünmediği takdirde fazla mesaiye devam edilirdi.

Bu umutsuz ölüm kalım oyununda David Orton'un, o hayaletin izine bile rastlanmamıştı. Sürekli eylemi ve görünmez varlığı polisi iyiden iyiye şaşırtmıştı. Kendi bildiğinden bir an bile sapmayan Orton, salgın hastalık yayan kötü bir rüzgâr gibi ortaya çıkıvermiş, cinayet üstüne cinayet işleyip, Marie Benson'u da kaçırdıktan sonra, yine tıpkı rüzgâr gibi ortadan çekilivermiş- ti. Halkın, Laser ışını gibi parlak ve delici odasında tutuşan, gazete, dergi, radyo ve televizyondan yayılan binlerce kelimeyle alevlendirilen öfkesinin, patlama noktasına dek kabardığını, yasa adamları biliyorlardı. Halk, katil David Orton'a değil, kendisini yeterince korumadığı, Orton'u yakalamadığı ve senatörün karısını kurtarmadığı için polise öfkeleniyordu. Ve insan avını o yönettiği için herkes görünüşte Dempsey'e kızıyordu. Orton'un hem zekâ, hem de çevirdiği fırladıklar yönünden onu suya götürüp susuz getirdiği açıktı.

Yemekli dans partisindeki konuklar ve kulüp üyeleriyle yapılan görüşmelerden pek bir şey öğrenilmemişti. Tanıklar Marie Benson'un kulüp yöneticisi Harold Green'e çok benzeyen biriyle VVinchester'lerin masasını terkettiğini açıklamışlardı. Gre- en çok uzun yıllar kulüp yöneticiliği yapmışlarda görülen o çekici gülüşüyle, esmer ve uzun boylu bir kişi olarak tanımlanıyordu. Görünüşe göre, Marie onunla isteyerek gitmişti.

Binanın arka yanındaki yönetici bürosuna girmişlerdi Burasının seks için kullanıldığına, belki de işin içinde bir tasallut olayı bulunduğuna ilişkin belirtiler vardı. Üzerinde Marie Benson'un adının baş harfleri olan bir de külot bulmuşlardı. VVinc- hester'lerin evindeki bavulunda buna uyan iki külot daha ortaya çıkmıştı.

Harold'un arabasını kimse görmemişti. Kendisi hâlâ yürüyemez durumda hastanede yatıyordu. Masanın üstündeki bir kibrit kutusunda David Orton'un parmak izleri vardı. Bunun dışında hiçbir ize rastlanmamıştı. Her şey silinip yokedilmişse ben- ziyordu. Büronun dışında Benson ve Orton'un belirtisi kalmamış, sanki yok oluvermişlerdi.

•Dempsey sakın sakın Sam Grady ve Spike Briggs'le konuşuyordu. «Bu herif bir bilmece. Çok zeki olduğu besbelli... baksanıza, her dönemde bize tur bindirdi. Nerede saklandığını bilmiyoruz, karısının yerini bulamıyoruz. Bari birazcık da olsa kokusunu alabilseydik, ne gezer... Ama gelin görün ki, biz bulalım diye açık seçik parmak izleri bırakıp duruyor. Gel çık işin içinden.»

Briggs gerindi. Dempsey'e baktı. «Daha da keyiflenmek için burnumuzu boka sokmuş sürtüyor.»

«Kurbanlarını belli eden oyun kâğıtları bu işi görüyor ya... Bir de parmak izi bırakmayı hiç anlayamıyorum.»

«Sözü nereye getirmek istiyorsun, Jim?» Sam bastonuna dayanarak oturduğu yerde öne eğilmiş, dik dik bakıyordu.

Dempsey döndü, Grady'yle yüz yüze geldi. «Henüz gerçekten bilmiyorum. Tüm hafta boyunca gece gündüz Adam'ı düşünme düşünme sonunda düşünce ve hareket tarzını biraz anlayabildim, sanıyorum. Zeki, becerikli ve iyi planlamacı. Uygulama- sında da titiz, gözüpek ve kusursuz... yalnız bir şey var.» Dempsey işaret parmağını kaldırdı. «Biz bulalım diye, gözönün- deki yerlere açık seçik parmak izleri bırakıyor. Bu onun izlediği yönteme uymuyor. Eğer yalnızca bir kez yapmış olsaydı, gözün den kaçmış der, geçerdim. Ama dört kez yapmış bulunuyor.»

Briggs başıyla doğruladı, cebinden bir kutu aspirin çıkarıp bir bardağa su doldurarak içti.

«İnsanlar niçin birbirlerine bu denli korkunç şeyler yaparlar? İnanılır gibi değil. Beynim pörsümüş, dikişleri patlamış bir top sanki. Başım çatlıyor.»

«Al benden de o kadar,» dedi Grady.

«Benim de sizlerden aşağı kalır yerim yok,» diye ekledi Dempsey. Briggs aspirini dolaştırdı.

* **

İlerideki burunun ucunda, on dört Atlantik tipi tekne bitiş çizgisine yaklaşıyorlardı. İlk sekiz teknenin aralarındaki uzaklık en çok on metreydi. Dempsey ve Briggs katılmadığından, yıllardır çıkarılan en yakın yarış oluyordu.

Yemyeşil boyalı bir tekne olan dört numara, çizgiyi geçerek otuz santimetreden daha az bir farkla şampiyon oldu. Diğer teknelerden neşeli çılgınlıkla yükseldi.

John Frouge'un daha önce hiç yarış kazanmışlığı yoktu. Beş yıl önce kulübe katıldığından bu yana, Dempsey, Briggs ve Nichols'un gölgesinde yarışmıştı hep. John hırslı bir yelkenciy- se de, şampiyon olacak çapta değildi. Çok çalıştığı ve her yarışa katıldığı için herkes tarafından sayılır ve sevilirdi. Hiçbir zaman yakınmaz,

Fairport Yat Kulübünün reklamı için canla başla çalışırdı. Geceyi gündüze katarak çalışmasıyla, sevimli kişiliğinin ödülünü görmüş, kulübün Komodoru olmuştu.

Yarışı bitiren diğerleri de rıhtımda Frouge'un çevresinde toplanmışlardı. Ansızın içlerinden dördü Komodoru yakalayıp karga tulumba suya atıldılar. Kazanana verilen geleneksel vaftiz ödülüydü bu. Grup neşeyle bağrıştı.

«Frouge şampiyon! Kurbağa'ya üç kez... sağol, sağol, sağ- ol...» Neşeli çığlıklar yayıldıkça yükseldi.

Mary Frouge bembeyaz olmuştu. Kurbağa... Dilini ısırdı. Ağzına tuz tadı geldi, zorlukla duygularını saklamaya çalışıyordu. John kolejde yüzme şampiyonu olduğundan, arkadaşları

kendisine Kurbağa adını takmışlardı. Üstleri pütür pütür o ıslak hayvancıkları anımsattığı için bu addan nefret eder, onu küçümserdi.

Bu adı unutturmak o kadar uzun zaman almışken, işte şimdi yeni başlıyordu. Kazanmasa olmaz mıydı sanki?

*

**

Jeanne öğleyin kalkmış, duşunu yapmaya hazırlanırken Rocco'nun ölüm haberini duymuştu. Kızgın buharlı suyu kapadı, sabunu yerine bırakıp odasına döndü. Yatağın kenarına o- turdu, bir sigara yakarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Rocco ölmüş, kalpazanlık ortaya çıkarılmıştı. Rocco'nun Cadillac acentalığı altındaki atölyesine polisin baskın yaptığını radyo söylemişti. Bu baskı atölyesinin yerini merak eder ama hiçbir zaman tahminde bulunmak bile istemezdi. Görünüşe göre, baskın dün gece olmuştu. Kendisini tutuklamamış olduklarına göre belki de tanımıyorlardı. Rocco'nun adres, dosya gibi kayıtlar tutmuş olduğunu pek sanmıyordu. Hiçbir şeyi yazıya dökmemeleri konusunda onları sık sık uyaran o değil miydi? Polis onun adresini Rocco'da bulmuş olsaydı, şimdiye dek çoktan damlardı.

Rocco cızlamı çekmiş olduğuna göre, bu işle ilgisini bilen kalıyor muydu? VWhitey mi? Asla laf çıkmazdı ondan. Kaldı ki, a- dını bile bilmezdi. Gayla mı? İkisi de aynı öksenin içindeydiler. Gayla yakalanacak olsa konuşurdu. Ama yakalanmazdı ki, pır diye uçar giderdi. Ne malûm, belki kaçmıştı bile. Hostes olduğundan uçması da, saklaması da kolaydı. Ama Jeanne kaçacak olsa hemen kuşkulanırlardı. Hayır, hayır, belki de en kötüsü geride kalmıştı bile. Oturup bekleyerek niçin geçiştireme- sindi?

Sigarasını kül tablasında bastırarak söndürdü.

İki yüz bin dolar. İki yüz kafa yani. Tümü de kendisinin. Rocco başına buyruktu. Kendisine yakın VWhitey'den başka bağlantısı yoktu. Tek tehdit VWhitey olduğu doğrudu, ama o da uzun bir süre kodeste yatacağından konuşamayacaktı.

Efendisine bağlılığı eski tipti. Söylenenin dışına çıkmazdı. Serbest bırakıl sa bile kendisiyle ilişki kurmayı düşünmeyeceğinden, gerçekte tehlike yoktu. Zaten VWhitey bu sahte parayı ciddiye almıyordu bile.

Ayrıca VWhitey onu severdi. Erkekleri tanırdı. Hayır, VWhitey'- den zarar gelmeyecekti. Şimdilik bavulu olduğu yerde bırakmaya karar verdi. Onu orada kimsenin bulacağı yoktu.

Jeanne sıçrayıp yataktan kalktı, yürüyüşüne yeni bir canlılık gelmişti. Sabunu aldı, duşu açıp girdi. Gürül gürül dökülen suyun basıncı altında, eğer dünyam yıkılacak olursa, diye düşünüyordu, önemli yerlerde dostlarım var.

*

**

Küçük Louie, Vegas'ta haberi duyduğunda günün erken saatleriydi. Louie'nin Tony Rocco ile bir işi olduğunu bilen Ed- die, telefonla aramıştı. Eddie aslında işin ne olduğunu tahmin edebilirdi, ama ayrıntıya inmemeyi yeğliyordu. Bilmemek daha hayırlıydı.

Eddie, «Seni uyandırdığım için özür dilerim,» dedi. «Ama Rocco'nun başına geleni bilmek isteyeceğini düşündüm.»

«Teşekkürler, Eddie, bu iyiliğinin altında kalmam.»

Küçük Louie yüz otuz kiloluk ağırlığını bir yetmişlik gövde- siyle taşır ve bundan yüksünmezdi. Ayrıca, kendisine sorulacak olursa, öyle şişman falan değil, yalnızca otuz santim kadar kısaydı. Yemek yemeyi biraz severdi. Mutluyken, kutlu olsun diye yer; kasvet çökmüşse, avuntu olsun diye oturur, yine yerdi. Arada bir sofradan kalksa kalksa ancak mutfakta unuttuğu bir şeyleri bulup atıştırmak için kalkardı. Ama Louise ayrıca sıırım gibiydi de. Yağlarının arası tabaka tabaka kas döşeliydi. On yılı aşkın demir körüklemiş olmanın sonucu, midesine demir gibi bir yumruk inse de gözünü kırpmazdı.

Ne yazık ki, kafasının içi de midesi gibi kaskatı et yığınıydı. Ama kimse Louie'nin zeki olduğunu iddia etmiyordu ki. Vegas'ta saygınlık kazanmadan önce Gambini'nin yanında fedai duruyordu. Haya ezmesi hazırlamakta ki özel ustalığından kinaye olarak kendisine. Fındıkkıran' adı verilmişti. Aslında yalnızca iki kez yaptığı bu numara, ün kazanmasına yetmişti. Artık kimse

Küçük Louie ile oyun oynayamazdı. Düşüncesi bile tatsızdı.

Louie tüm ayrıntıları ancak daha sonra öğrenecekti. Dian- gelo hastanede olsundu ha... akıl alır şey değildi. Ayrıca Solak, Louie'ye ilişkin çok şey biliyordu. Şu Orton dedikleri palavra değildi. Bizim Solak en iyilerden biri sayılmaz mıydı?

Polis yalnızca Jackson levhalarını ele geçirebilmişti. Grant levhalarının sözünü eden yoktu. Kendisi onları görmüştü. Kusursuz, gıcır gıcır ve kız gibi. Rocco'nun onları nereye saklayabileceğini biliyordu. Polis atlamıştı. Onları ele geçirip, Vegas'ta kendi tezgâhını kurabilirdi. Milyonlar değerindeydi bu levhalar. Elini çabuk tutmalıydı. Hemen bugün...

Yanına Örümcek'i alacaktı. Örümcek onu korurdu. Solak onun yanında solda sıfır kalırdı.

*

**

Marie Benson hâlâ kayıptı. Hiçbir fidye istemi olmamasına karşın, polis onun Orton'un elinde olduğunu biliyordu. Fairport'- ta bir yerlerde karısı ve şimdi de Marie Benson'la gizleniyordu.

«Adam kaçırmak Orton'un yöntemine uymuyor.»

Grady, Briggs, Belli ve Farrovv'la konuşuyordu Dempsey.

«Parayla ilgilenmediği açık. Bir kez, fidye istemi yok. Sonra şu dün akşam Rocco'yla bıraktığı iki yüz bin dolar. Kalp ama kusursuz. Bal gibi yutturulur. Silah dışında değerli bir şey de çalmadı. Bu model gösteriyor ki, bir tek şeyle ilgileniyor... öldürmek.»

«Marie Benson'u öldürmüş müdür dersin?» Farrovv laf olsun diye sordu.

Dempsey ona bakarak başıyla doğruladı ve içini çekti. «Belki de şimdiye dek çoktan öldürmüştür de, yere batasınca günde - bir programı yerine gelsin diye gidip bulmamızı bekliyordur. Herif yürüyen, yaşayan, soluk alan bir saatli bomba.»

«Sanki sen de herifin kafasının içindeymişsin de, yapacaklarını söylüyormuş gibi konuşuyorsun,» diye atıldı Briggs, masanın üstünde parmaklarıyla davul çalıyordu. «Ama seninle aynı düşüncedeyim. Yakın zamanda kadını bulamazsak, Orton arayıp yerini söyleyecek.»

«Keşke ikiniz de yanılsaydınız,» dedi Grady. «Telefonla Senatör Benson'u araya araya sonunda çıkarabildim. Haberi gereğinden çok sakın karşıladı gibi geldi bana. Kamu hizmetinde olanların bu günlerde karşılaşabilecekleri tehlikelerden biriymiş, Marie anlarmış falan filan. Yakında bulacağımızı söyledim. Başka ne diyebilirdim.»

Belli başını salladı, ibiği düşük yalın horoz gibiydi. «Helal olsun, herif bizi o biçim oynatıyor. Çengel sakızı gibi çekştiril- mekten inceldik, ipe döndük. Araştırmanın, düşünmenin, taşınmanın zamanı geçti. O serserinin boynunu bir elime geçirsem ...»

«Ayrıntılara dönelim.» diye Farrovv araya girdi. «Orton'un belirli bir plana göre hareket ettiğini varsaydık. Kendisi titiz. Planı belirli bir örneğe uymak zorunda.»

«Bunda kuşumuz yok,» diye Dempsey ekledi.

«Tamam. O halde, Marie Benson'u kaçırmayı baştan bert planlamış olmalı,» diye sürdürdü Farrovv.

«Ya da Senatör Benson'u kaçırmayı. Hatırlarsan, kadın zaten kocasını temsil ediyordu,» dedi Briggs purosunun dumanını savururken.

«İşte ben de sözü oraya getirecektim. Kadın bir konuşma yapacak ve heykeli açacaktı. Bir an için, törenin ertelenmemiş olduğunu varsayalım. Acaba nerede...»

Briggs haykırarak Farrovv'un sözünü kesti. «Heykel. Aman Tanrım, heykel, tabii.»

Dempsey ayağa fırladı. «Denemeye değer. Sam, Spike siz benimle gelin. Sus, Tom sizinle orada buluşuruz.»

Minuteman heykelinin üzerindeki zeytin renkli örtünün kordonunu çekince Marie Benson'u buldular. Heykelin üzerinde arkaya doğru kaykılmış vücudu öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Baştan ayağa püskürteç boyasıyla kırmızı, beyaz, mavi düşey şeritler halin boyanmıştı.

«Fairport'un İki Yüzüncü Yıldönümünün Kızı» kelimeleri o- kunan, daktiloyla yazılmış bir kâğıda bir maça yedilisi iliştilmişti.

Doktor Brody daha sonra Marie'nin aşırı dozda karbon monoksitten öldüğünü, son on sekiz saat içinde cinsel birleşmede bulunduğunu açıkladı.

Orton yalnızca katil değil ırz düşmanıydı da.

Çevreyi araştırırken koyu kırmızıya bulanmış bir tutam ot buldular. Uzaktan bakılınca insan kanı gibi görünüyor, yaklaşıncaya boya olduğu belli oluyordu. Marie'nin vücudu heykelin yanında yerdeyken boyanmıştı.

Gus Belli ağaçlığın kıyısında, boya lekesinin on beş metre kadar uzağında iki adet Tiparillo izmariti buldu. Yeni görünüyorlardı. Anlamsız olabilecekleri gibi Orton tarafından fırlatılmış da olabilirlerdi. Bir an duraksayan genç teğmenin içine garip bir önsezi doğdu. Diğerlerine doğru bir göz attı. Hepsini birden senatörün karısına bakıyorlardı. Bunları yalnızca şefe göstermek isterdi. Ama Dempsey o anda Briggs'le konuşuyordu.

İzmaritleri dikkatle yerden alıp bir kâğıt mendile sararak cebine yerleştirdi. Acaba Orton, Tiparillo içiyor muydu? Bunu araştırarak... kimseye bir şey söylemeyecekti... tanıdığı birçok kişi Tiparillo içiyorlardı... hepsi de şu anda işte çevresin- deydi.

* **

Alice Briggs, Grand Central'dan 15:12'de kalkıp 16:50'de Fairport'a varacak olan trene bindi. Diğerlerine göre az yıpranmış bir vagona girip, sakınarak bir köşeye oturdu. Sabah akşam yolculuk eden insanların terinden, koltuğun arkılığı kara - sarı kirli bir renk bağlamıştı. Sözde sigara içmeyenlere ayrılan arabayı seçmişti. Her yerde düşüncesiz sigaracılar kalmış yanıklar, döşemede izmaritler, kullanılmış kâğıt peçeteler, yiyecek artıkları vardı.

Tren istasyondan ayrılırken, Alice yavaşça arkasına yaslanıp gevşemeye çalıştı. Gerginliğini annesi bile farketmişti. Sanki tüm sinir uçları yıpranmış, yusyumak olmuştu.

İstasyonda almış olduğu bir cep kitabını laf olsun diye açtı. Aklını okuduğuna vermesi olanaksızdı. Fairport'taki cinayetlerin yanında roman öyle uyduruk, öyle beylik kalıyordu ki. Kapatıp torbasına koydu. Dışarının görüntüleri isle kararmış pencerinin önünden şimşek gibi geçiyordu. Harlem, 125'inci Cadde, leş gibi gecekondular bölge... Tadabildikleri pek az zevklerden biri olarak, yangın merdivenlerine çıkmış,

gürültülü trenlerin takur tukur geçişini seyrederken, kavurucu yaz sıcağından kurtulmaya çalışan insanlar... Açık kalmış yangın musluklarından fışkırıp çörçöpü ve köpek boklarını önüne katarak lağım ısgaralarına akan pis suların içinde oynayan kıcı başı açık çocuklar...

Alice gözlerini kapadı. O ve Spike, Fairport'ta yaşamaktan mutlu, öylesine mutluydular ki. Çimenli, çiçekli, bol gölgeli ulu ağaçlı, şirin, tertemiz bir evde yaşamak; suları berrak, pırıltılı biçimi yonca yaprağı bir havuza sahip olmak, arkadaşlarla yelkene çıkmak, golf oynamak... Evet, gerçekten ne mutluydular. Geçenlerde annesini görmeye gittiğinde ruhu sıkılmış, kendini eve dar atmıştı.

Son haftalarda Spike bir tuhaflaşmıştı. Dalgın bir hali vardı... hatta cinayetlerden önce başlamıştı bu durum. Bir başka kadın mı vardı yoksa? Ya da başka kadınlar? Gömleğindeki şu bir türlü gitmeyen ağır kokuyu duymamış mıydı? Altman Mağazasının parfümeri bölümündeki kız, o kokuyu Misk Yağı Çiçeği olarak tanımlamıştı.

Alice kabuğuna, çekilmiş, Spike'dan uzaklaşmıştı. Erkek de ondan uzaklaşıyordu. Konuşmak, birbirleriyle anlaşmak olanağını yitiriyorlardı. Evliliklerine, yaşamına, mutluluğuna ne oluyordu böyle?

Deliydi doğrusu, zırdeli... Şimdi hemen kararını verecek, bağışlayıp unutacaktı. Erkeğine, Spike'a ihtiyacı vardı. Onsuz yaşam ıssız ve anlamsız olurdu. Bütün evine bağlı insanlar gibi onun da bir yuvaya gereksinimi vardı. Aklını başına devşirmenin ve çok geç kalmadan evliliğin büyüsünü yeniden ele geçirmenin zamanıydı.

Heyecandan içi içine sığmıyor, trenin Fairport'a varışını iple çekiyordu. Öpücöklere boğacağım onu... baştan başa... benden her zaman istediği o garip şeyleri bile yapacağım... kendimi hiç frenlemeyeceğim... bırakayım gerçek heyecanlarım ortaya çıksın... haz vermeye yönelik... kuyruk sallamak... ya da her türlü işte, onu tutmak için ne gerekiyorsa. O seks buda lası çapkının alacağı olsun benden. Dudaklarında bir gülüş var gibiydi.

Tren Fairport'a vardığında saat 17:00'ydı. Fena sayılmaz, yalnızca on dakika gecikti, diye düşündü Alice, gözleri merakla platformu araştırıyordu.

Spike onu karşılamaya istasyona gelmemişti. Düş kırıklığına uğrayan Alice, Tommy'nin taksi durağına yürüyerek, eve gitmek üzere bir arabaya atladı.

*

* *

Judy tüm öğleden sonrayı ablasını ziyaretle geçirdi. Brenda şaşırılmış, sevinmişti. Altı yaş farka karşın, her zaman çok iyi anlaşmışlardı. Brenda bu kez de görünüşüyle onu etkilemişti. Hep aynı, ince düşünceli, olağanüstü kadınca ve güneş ışığı gibi sıcak ablasıydı.

Judy artık sakinleşmiş, David Orton'dan gelen mektuptan ya da papatyalardan kimseye söz etmemişti; etmeye de niyeti yoktu. Peter Bond öğrenecek olsaydı, onu Boston'a geri çağırabilirdi. Bu sır, bakarsın, yararlı da olabilirdi. Öyle ya, Orton onun Fairport'ta olduğunu nereden biliyordu?

«Benim takma adımı anımsıyor musun? Küçük Bayan Kukla derlerdi hani...» Brenda güldü. Tümüyle aklından çıkmıştı bu.

Dereden tepeden konuşa konuşa, Judy tüm cinayetler konusunda oldukça bilgi topladı. Jim'in adının her geçişinde Brenda'nın gözleri parlıyordu. Judy adları ve olayları üstünkörü geçerek Brenda'ya görevinden söz etti.

«New York bölgesinde büyük çapta banka çeki sahtekârlığı yapılıyor,» diye genel terimlerle durumu özetledi. «Müşterilerinin güvenini sarsmak korkusuyla bankalar bu sorundan söz etmek istemiyorlar. Karışıklık yaratmaktansa biraz para kaybetmeye razı oluyorlar. Biz de o kasaba senin bu kasaba benim denetlemelerimizi sürdürüyoruz...»

Brenda başıyla doğruladıysa da, pek can kulağıyla dinlemiyordu. Şimdi bu karşısına geçmiş büyük laflar eden hanım, onun minik kız kardeşi miydi? Yaşam ne de çabuk akıp geçiyor

du. Son zamanlarda, birbirlerini tanıyıp tadını çıkaracak denli birarada olamamışlardı. Brenda gülümsedi. Judy'nin şirin tavırları, coşkusu, yumuşak davranışları altında çakmaktaşı gibi pırıl pırıl ve şakaya gelmez bir sertliğin yattığını Brenda sezin-lemiştir.

«Benim bebek kız kardeşim, bir soruşturmacı, bir özel detektif ha... Çok tuhafıma gidiyor. Anımsar mısın, canını sıkacak bir şey olsa hemen ağlamaya başlardın? O denli çekingendin ki, bir odaya girecek olsan, kimse seni farketmesin diye duvarlara sürtünerek yürürdün.»

Judy burnunu kırıştırdı. «İlk izlenimler kolay kolay silinmiyor. Hâlâ çok duyguluyumdur. Ama bunun dışında, düşüncemi açıkça söylemesini, mutluluğumu göstermesini, giderek ara sıra insanların başının etini yemesini öğrendim. Kendime karşı acımam yoktur. İçimde fırtınalar kopsa da pek belli etmemeye çalışırım.»

Brenda eğilerek elini Judy'nin dizine koydu. «Buna olgunluk derler, hayatım.»

«Evet, ve de tecrübe. Öfkelensem, kendimden başkasına zararım dokunmaz ki.»

Çay içerlerken Brenda oldukça ayrıntılı bir biçimde, Cindy'-nin başına gelen üzücü olayları ve çocukcağızın içine kapanışını anlattı. «Judy, o sabah Cindy'nin yüzündeki ifadeyi hiçbir zaman unutamayacağım, sözlerini de öyle. Aynen şöyle diyordu... 'Babacığım, babacığım, bebeğimi öldürdü.'» Brenda ür-perdi. Cindy'den söz etmenin açık bir sinir ucuna dokunmak kadar acı verdiğini gören Judy'nin içi sızladı.

«Sihirli bir formül yok,» dedi Brenda. «Azar azar, ne yapalım?» Büyüyen bir damla gözyaşını parmağıyla sildi. «Sevgimiz ve ilgimizle çözülecek bu düğüm.»

«O denli kolay mı?» diye sordu Judy.

Brenda donuk donuk, «Hayır, o denli zor,» dedi. Judy, bir zekâyı... ziyan etmek korkunç bir şey... özellikle eğer o senin...» Bitiremedi. Gözlerini yere dikti, öylece kaldı.

Bir an Brenda'nın ağlamaya başlayacağını sandıysa da, bir yudum çayın da yardımıyla bu kritik an atlatıldı. Gözlerini kaldırdığında yüzü gülüyordu.

«Anımsamaya çalışıyorum... Bir tekmede yukarı çıkmaya başlamadan önce dibi bulman şart.»

İki kız kardeş divanın üstünde birbirlerine sarılarak uzun bir zaman konuşmadan oturdular.

Bond ve Bond Şirketinin kendisinden çalışmalarını otelden yürütmesini istediği, ayrıca Peter Bond'dan bir telefon beklediği nedenlerini öne süren Judy, ablasının akşam yemeğine, hatta gece yatısına kalma önerisini geri çevirirken, bir yandan da Jim'i görmeyi çok arzu etmekle birlikte, nasıl olsa buna hayli zaman bulabileceği için şimdilik işlerine engel olmamayı yeğlediğini belirtti.

Cindy uykusundan uyanmış, aşağı inip odaya girdiğinde, Judy çıkmak üzereydi. Küçüğün incecik ve solgun görünüşü içini sızlattı. Çocukcağız, feri kaçmış gözleriyle öylece durmuş, bakıyordu. Ne yapacağını bilememekten doğan bir suskunluk ânı oldu.

Brenda ayağa fırlayarak Cindy'nin elini tuttu:

«Cindy, hayatım, Judy Teyzeni anımsarsın herhalde.»

Cindy boş gözlerle bakıyordu.

Judy halının üstünde, küçük kızın önünde diz çöktü. Paketin ambalajını çözüp açık kutuyu Cindy'ye uzatırken, yumuşacık bir sesle konuşarak gözlerinin içine baktı.

«Sana bir hediye getirdim. Bu bir Kral Kamehameha bebeği. Ta Hava'i'den senin için geldi.»

Çocuğun gözlerinin, derinine pek inemediği bir ifadeyle büyüdüğünü gördü. Bir an, bir tek korkunç an, Cindy'nin arkasını dönüp koşarak odadan kaçacağını düşündü. Yanaklarından aşağı bir damla yaş yuvarlandı ve küçük kız ağlayarak bebeği göğsüne bastırdı. Gözyaşları geldikleri gibi ansızın durdular.

Kızcağız konuşmaya çabalayarak Judy'nin zar zor duyabildiği bir sesle, «Teşekkürler, Judy Teyze,» dedi.

İki kız kardeş sarmaş dolaş ve dokunsalar ağlayacak bir durumda, Mercedes'e yürüdüler. Brenda'nın sesi teşekkür doluydu. «Sağol, hayatım, küçük bir mucize yarattın.»

Arabasını sürüp uzaklaşırken, Judy dikiz aynasında küçük
– 221 –

kızın bebeğini iki koluyla aımsıkı kucaklamış ve gülümseyen hayalini gördü.

Bir uçak dolusu federal ajan saat 17:35'de Bridgeport Ha- haalanına vardılar. Yerel ajanlar, Maliye'den gelen James That- eher yönetimindeki meslektaşlarını karşılayıp, çevre yolundan çabucak Stamford'daki Sheraton Motel'e atıverdiler. Onlar da acele, Rocco'nun kalpazanlık olayının incelenmesine başlayıver- diler.

Bob Dillinger'in önderliğindeki dört FBI ajanı iki kira arabasıyla Bridgeport'taki Holiday Inn'e geldiler. Burada onları Sam Grady karşılayıp yedi cinayet konusunda kısa açıklamalarda bulundu. Yargıç VValler'in ve Senatör Benson'un karısının öldürülmeleri konusunda Dillinger ve ekibinin bağımsız olarak araştırma yapmasını önerdi. Her iki olay da federal yasaların yetkisine giriyordu. Grady ise Fairport polisiyle Connecticut eyalet polisi arasında irtibat görevi yapacaktı. Adamlarına gelince hem ona, hem de Jim Dempsey'e hizmet etmeye devam edeceklerdi.

Grady ve Dillinger çok eski arkadaştı. Kendinden emin ve otoriter bir kiiş olan Bob Dillinger'den federal çevrelerde iyi söz edilirdi. FBI'da geçirdiği ilk yıllarında Dillinger adı, şu ünlü haydudu anımsattığı için biraz sıkıntı vermişti. Her selamlaşma- da takılırlardı. «N'aber son günlerde banka soyuyor musun?» Ama bu adın avantajları da yok değildi. Dikkati çekiyordu. Üstleri önce biraz gırgır geçseler de, onu anımsıyorlardı. Bunun sonucu olarak da tabii özelliği olan görevleri veriyorlardı.

Dillinger alışılmadık yeteneğiyle başarı kazanmış, FBI'nın en iyi detektiflerinden biri sayılır olmuştu. Tüm hünerlerinin yanı sıra, âdeta ruhsal güçlerinden kaynaklanan ikinci bir sezgisi vardı. Cinayetin kokusunu alırdı.

Marie Benson'un öldürülmesiyle bütün millet bir kez daha taş kesilmişti. Fairport kasabası bir haftadır her gün bir cinayetin acısını yaşıyordu. Canavar katil, David Orton olarak teşhis

edilmiş bulunuyordu. Ama hâlâ ele geçmeyen bir hayalet, bir hortlaktı. Fairport, komşu bölgeler, eyalet polisi ve FBI'nın bütün çabalarına karşın, hâlâ elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyordu. Daha da kötüsü insanları, ileri gelen yurttaşları öldürmeye devam ediyordu.

8 Haziran kasabanın tarihinde, iki yüzüncü yıldönümü olarak önemli bir gündü. Gel gör ki, cinayet, karmaşa ve düş kırıklığıyla geçen bir hafta her şeyi değiştirmişti. Yabancılar, kasabanın yerlilerindeki duygu ve heyecan değişimlerinin farkındaydılar. Her yere sızan çirkin bir kitle ruhu oluşmuş, yayılıyor, önüne çıkan her şeyi sarıp sarmalıyor, yutuyordu.

Başlangıçta, endişeydi bu. Çarşambaya dek korkuya dönüşmüştü, uyuşturan bir ölüm korkusu. Perşembe günü artık dehşete yakın bir isteri nöbetiydi. Orton'un Adam olarak tanımlanmasıyla isteriye tüy dikilmiş oluyor ve öfkeye dönüşüyordu. Halk, polise ve yasa uygulayıcılara karşı öfke duyuyordu. Orton'un tanıtlanmış olmasına karşın, neden yakalanmadığını anlayamıyorlardı.

Bütün bunların yanı sıra ülkede, hemen her şeyin cılkını çıkaran bir delibozuk aşırırcılar grubu vardı. Bunlara göre, Orton ulusal bir kahraman, silahında yedi çentik

bulunan çağdaş bir kovboy olmaktaydı. Özelliği de buradan geliyordu. Orton televizyonda yaz mevsiminde yeniden oynatılan «Charlie'nin Melekleri» dizilerinden daha çok ilgi çekiyordu. Doktorun artık hayranları vardı, adına yeraltı gece kulüpleri açılıyordu. Kaç cinayet işleyeceği konusunda ortak bahislere giriliyor, on üç başarılı cinayet işleyeceğine bire yirmi, elli; iki başarılı cinayet işleyeceğine bire bin oynanıyordu.

Sokaktaki adama göre, Orton besbelli, ileri gelen kişileri öldürüyordu. Olağan kişilerin kaygılanması gerekmezdi. Onlar, meraklılar gibi bir kenarda oturup oyunu izleyebilirlerdi. Orton onların sahnelerde gördükleri sabun köpüğü gibi entipüften oyunlarından çok daha etkili, vurucu ve günden güne gelişen bir dramın baş yıldızıydı.

Orton'un yalnızca önemli kişileri öldürdüğü'nün halk tarafından anlaşılmasıyla, kitle göçünün akımı önce inceldi, ip gibi oldu, daha sonra damlaya damlaya iyice durdu. Evlerini bırakıp

kaçmış olanların birçokları gerisin geriye döndüler.

önderler, önemli konularda kararları alanlar, halkı sarsarak harekete geçirenler ya da böyle oldukları sanılanlar hâlâ göç etmekteydiler. Öldürülme sırasının kimde olduğunu Orton'- dan başka bilen yoktu ama halk elindeki bir haftalık olaylar tuta-nağını büyük ve korku dolu bir dikkatle inceliyor, sıranın kime geldiğini kestirmeye çalışıyordu.

Dempsey yine masasında oturmuş, tarifsiz kederler içindeydi. Kendisi için üzülmüyordu. Ne zaman olursa olsun, silahları da Orton seçmek kaydıyla, ondan hiçbir şekilde geri kalmazdı. Fairport için üzülmüyordu. İnsanlar onun elindeki büyük güce güvenmişler, ama kendisi onları ortada bırakmıştı. Tam yedi cinayet. Poposuna kocaman bir tekme yese, müstahaktı. Örneğin, «Fred.» Muhterem Peder Fredericks'di. aLnet olsun! Or-ton'a kilisede enseleyebilirlerdi. Haber de vermiş, yine de sıyrılmıştı. Sonra Rocco ve Benson geliyordu. Peki, şimdi sıra kimdeydi?

Rahat huzur vermeyen şu başağrısı... Her geçen gün daha da artıyordu. Yeniden üç aspirin alıp Fresca şişesinin dibinde kalan birkaç yudumla gövdeye indirdi. Aspirinin mide cidarını tahriş ederek kanama, hazımsızlık, bulantı ve alerjik reaksiyonlara neden olduğunu biri söylemişti. Eğer bu cinayetler süreceksse olursa, herhalde hepsine birden sahip olacaktı.

Orton'dan daha iyi düşünmek zorundaydı. Cinayetlerin hepsinde ondan bir adım geride kalmıştı. Hızlanmalı ...o ölüm saçan hergeleyi yakalamalıydı. Muhbiri neredeydi? Tüm büyük cinayetlerin yüzde altmışından fazlası, muhbirlere yoluyla çözümlenirdi. Şu ya da bu nedenle, kışkırdığı, korktuğu, ya da kızdığı için, suçlunun tutuklanmasına yol açacak bilgiyi verenler sayesinde...

Vay canına, tumturaklı Polis Akademisi diliyle düşünmeye başlıyordu. Son hafta içinde geçerli bir tek ipucu bile ele geçirmiş değillerdi. Yardım için defalarca başvurulduğu halde, hiçbir normal yurttaştan delil yerine kullanılabilecek en ufak bir şey gelmemişti. Anlamsızdı bu. Normal örneğe uymuyordu.

Orton her gün bir kişi olmak üzere insanları öldürmekle meşguldü. Ama kendisini gören yoktu. Yüzlerce kez görüldüğü rapor edilmişse de hepsi boş çıkmıştı. Kuşkuyu çekecek denli alışılmadık bir şeydi bu.

Dur bir dakika. DeMarco gördü... kendisini yere serenin Orton olduğuna yemin etti... yalnızca bir kaç saniye görmüş... mermer grisi gözler... unutamam diyordu. Kılık değiştirme ustası... çalışılırsa bir kaç saniyede yapılabilir... alt tarafı dikkati çekecek bir çift kül grisi lens takılacak. Bıyık ya da kızıl saç gibi, insanların hemen anımsayıp sözde teşhis edecekleri bir özellik... ve de kolaylıkla çıkarılabilir. Saniyeden az bir zamanda hoop cebe. İnanılır gibi değil.

Orton'a ilişkin bilgiler hızla kafasından geçiyordu. Toparlanmalı, örgütlenmeli, bir ipucu, bir örnek, bir anahtar bulmalıydı. Eline bir kalem alıp Orton'un cuma günkü

hareketlerinin bir listesini çıkardı. Zamanları elinden geldiğince tahmini olarak yazıyordu.

Dempsey yaptığı listeyi yeniden gözden geçirdiğinde bir beğeni ısıltığı çaldı. Saniyenin bölümleriyle zamanlama yapılmıştı. Vay canına, eğer Orton bütün bunları bir öğleden sonra bir buçuk saatten az bir zaman içinde yapabiliyorsa, günün geri kalan bölümünde ne yaptığını Tanrı bilirdi. Kentin yarısını öldürmesi işten değildi. Yapacağını yapmış ve kimse de onu tanımamıştı. Cumartesi günü daha da etkindi Orton. Dempsey bildiği etkinlikleri not etti, Orton'un Rocco'yu telefona çağırmasından, Marie Benson'un vücudunu heykele koyduğu ana dek.

Şef listeye bir kez Haha dikkatle baktı. Rice'in telefonla arandığı zamanı kesinlikle biliyor, diğerlerini buna göre kestiriyordu. Orton gerçekten sıkı bir program uyguluyordu. Bandı bizzat kendisi dinlemişti. Konuşanın Rocco olduğuna yemin edebilirdiniz.

Orton, Rocco'nun arabasında 200.000 dolar bırakmıştı. Niçin? Namuslu bir katil olduğu için mi? Bunun anlamı yoktu. İnsanların çoğu para için öldürürlerdi.

Dianqelo'yu budamak öyle küçük işlerden sayılamazdı. Bunu düşününce Dempsey'in tüyleri diken diken oldu. Bir numaralı katillerden olarak kral boyu bir ün yapmıştı kendine Solak. 'Daha öldürücü birini kiralamak olanaksızdı. Dave'in bu denli – 225 – Şeytan Kozu – F : 15

tehlikeli olduğunu bilmiyordu. Bütün bu yerleri nasıl dolaşabil- mişti? Arabası hâlâ garajdaydı. Orton'un planındaki tek aykırılık, Marie Benson'un ırzına geçmesiydi. Yöneticinin masası üstünde yapmıştı o işi. Tehlikeli, çılgıncaydı. Böyle bir tehlikeyi niçin göze alsındı?

Orton herhalde Marie'yi güneş doğarken heykelin yakınında tabanca boyasıyla boyamıştı. Otların üstündeki kırmızı boyadan bir ara iyi nişan alamadığı anlaşılıyordu. Bu işi katranlı bir branda bezi üzerinde yapmış olmalıydı. Otlar bir tek yerde baskılmıştı.

Dempsey şöyle bir sarsılarak kendini toparlayıp ayağa kalktı. Dişlerini gıcırdatarak büroda dolandı. Zihnini devreden çıkaran örümcek ağlarından bazılarını temizleyerek ilerlemiş olduğunu sanıyordu.

Orton'un katil olarak tanımlanmasıyla birlikte diğer her türlü soruşturma durmuştu. Başka sanık yoktu. Ama... katil ya c değilse! Gerçek katilin ne yaman aldatmacası olurdu bu.

Parlak bir zekâ... Çok parlak. Dört gündür başka bir olasılık düşünen çıkmamıştı. Orton olması gerekiyordu. Her şey onu gösteriyordu. Dempsey bulguları birer birer zihninden geçirdi. Demir gibiydi. Ama ya insanın içini oyup duran şu kuşku. Yo değilse... O zaman sıfıra sıfır elde var sıfır! Çıldırarak işten değil, yahu!

Nerede kalmıştı? Dört ayrı cinayette Orton'un parmak izlerini bulmuşlardı. Bir dakika! Üst üste dört gün ve her gün bir tane olmak üzere açık seçik dört iz. Kullanılabilir bir tek iz bulma olasılığı bile aslında dörtte birden azdır. Böyle dört gün peşpeşe bulabilmekse, astronomik bir sayı... Sonra her biri de ufak tefek, götürülüp oraya bırakılıvermesi kolay şeyler üzerinde.

Orton'un normal olarak dokunmuş olması gereken yerlerin hiçbirinde tam ya da yarım, başka hiçbir parmak izinin bulunmayıp, her yerin sanki silinmiş gibi tertemiz olması... Yok yok, bu kadarı da fazla. Kör kör parmağım gözüne...

Peki, Orton'un parmak izlerini bir başkasının oraya bıraktığını varsayamaz mıyız? Şeytanca zeki... mahkemeler parmak izlerini kabul eder... jüriler parmak izleriyle inandırılır... çürü-

tülemeyen kanıtlardır bunlar. Savunma avukatları, cinayet sahnesinde parmak izleri bulununca bir anda bembeyaz olur, müvekkillerinin akli dengesinin yerinde olmadığını ileri sürerler...

Dempsey başını salladı. Sandalyesinden kalkarak bir süre dizleri üzerinde eğilip kalkma hareketleri yaptı. Sonra koridorda! yürüyerek bir Fresca daha çekip rahatlamaya gitti. Gün hızla ikindiye ilerliyordu. Günler günler, neredesiniz dünler? Hesabı şaşırmıştı. Akşam olmadan düşüncelerini derleyip toparlamalıydı.

Farrow da onun arkasından erkekler tuvaletine girdi. Pi- suvarlarda yan yana dikildiler. Ağzını yana çarpıtarak Dempsey sordu. «Birine çaktırmadan parmak izlerini belirli bir eşyaya çıkartmak istesen, nasıl yaparsın?»

«Çok dikkatli yaparım, çok dikkatli.» Farrow önce güldü. Ama sonra tek başına gülmekte olduğunu farkettil. Gözucuyla baktığında, şefin ciddî bakışlarını görünce aceleyle ekledi. «Önce bir süre kullandığı eşyaları toplar, hazır olunca parmak izlerini çıkarırsın. Kibrit kutusu, diş macunu tüpü ya da iskambil kâğıdında olursa kolay. Aynı şeyi bir kazmada yapmak çok daha zor.»

Dempsey, Farrow'un düşüncelerini yüksek sesle yineleyerek yeniden düşünüyordu.

Her ikisi birlikte sallayıp son damlaları köpüklü suya düşürdükten sonra şarılı düğmelerine de basıp fermuarlarını çektiler. Lavabolarda yan yana ellerini yıkarken tartışmalarını sürdürdüler.

«Californici'daki, sırf parmak izi kanıtıyla banka soygunculuğundan hüküm giyen suçsuzun davasını anımsıyor musun? Basın yayın iyice diline dolamıştı bir ara.»

«Tabii. Reader's Digest'teydi. Epey oluyor.» Barrow'un ansiklopedik belleğinin ve garip cinayetler okuma merakının çok yararı oluyordu. «DePalma davası. Parmak izlerini soyduğu veznedarın gişesinin demir çubuklarında bulmuşlardı. O sırada on yedi mil uzakta olduğu hikâyesini destekleyen on üç de tanığı vardı. Yine de hüküm giyip kodesi boyladı.»

«Suçsuz muydu?»

«Evet.»

«Bir parmak iziyle mahkûm oldu, öyle mi?»

«Evet, diğer tüm kanıtlara karşı bir tek parmak izinden.»

Dempsey ile Tom ellerini kuruladılar ve koridor boyunca şefin odasına doğru ağır ağır yürürlerken konuşmalarını sürdürdüler.

«Tom, yanlış anımsamıyorsam, biri o parmak izini oraya mahsus çıkarmıştı değil mi?»

«Tam olarak öyle değil. Şimdi şöyle oldu, polis veznedarın kafesinden parmak izini aldı. Bir parmak izi uzmanı mahkemede bunun DePalma'ya ait olduğuna tanıklık etti. Nitekim çekilen fotoğraflar da her iki parmak izini aynı olarak gösteriyordu.»

«Ama anımsadığına göre, DePalma'nınki yapaydı.»

«Doğru. Uzman DePalma'nın parmak izinin sahtesini gösteriyordu.»

«Nasıl?»

«Çok basit. DePalma'nın parmak izi kartının bir fotokopisini çıkardı. Sonra işaret parmağının izini, parmak izi bandı kullanarak oradan fotoğraf kâğıdına aktardı.»

«Demek parmak izi aktarılabilir, aklımdan geçmişti.»

«Ama anımsıyorum,» dedi Tom. «O yöntemden geriye, ton değiştirmede kullanılan ince bir toz kalabiliyor., şu fotokopi makinelerinde kullanılandan. Bizim parmak izlerinin üstüne serptiğimizden çok farklı bir toz bu.»

Dempsey bezgin bezgin başıyla onayladı. «Anımsıyorum. La- boratuvarda şimdi Orton'un parmak izlerini yeniden inceliyorlar.»

Büroya girerlerken Mary kendilerini hafifçe gülerek selamladı «Laboratuvardan arıyorlar.»

Şef düğmeye basarak dinlemeye başladı. Tom'un da yararlanması için duyduklarını yineliyordu.

«Parmak izleri gerçek, diyorsun öyle mi? Kopya falan değil üemek? Şu ton değiştirme tozu mu, ne karın ağrısı, ondan da mı kullanılmamış? Aktarılmış miktarılmış da değil? Yani parmak izleri resmen Orton'un öyle mi? Eşyaların üzerine kendisi bırakmış olduğuna şüphe yok, diyorsunuz.»

Dempsey'in süngüsü düşmüştü.

**

Alacakaranlıktı. Gökteki kızıl parlaklık sönmeye yüz tutmuştu.-Işıklar donuk donuktu. Akşam karanlığı birazdan her şeyi yutuverecekti.

Adam derinleşen gölgelerin içinde bir an durdu ve ışığın soluşunu izledi. Sonra kaba kumaştan malzeme torbasıyla telefon hat onarımcılarının kullandıkları koç boynuzlarını alarak dosdoğru Fairport Yat Kulübünün flama direği yerine geçen ve beton temeli üstünde yükselen uzun direğe doğru yürüdü. Hâlâ kulüpte oyalanan birkaç kişi ya iskelelerdeki teknelerinde ya da binanın öbür yanındaki üst güvertede bulunuyorlardı.

Flama direğini seyreden yoktu. Neler kaçırdıklarını bilselerdi...

Adam torbasını beline kopçalayıp çabucak direğe tırmandı. Bu direk aslında, Sivil Savaş ertesi döneminden kalma bir teknenin grandı direğiydi. On yedi metre yükseklikte olup, orijinal kurçetası hâlâ üzerinde bulunuyordu. Donanımı modern halat ve kordonları polyesterdi. Adam kurçetanın dibine dek tırmanınca, üç çeyrek burgatalık naylon halatını, oraya daha önce takılmış bulunan büyük makara palangaya geçirdi. Halatın her iki ucunu da sarkıtarak, yukarıda direğe çakılı koç boynuzunun ağır bir cismi tartıp tartamayacağını denedi.

Naylon halatın çekme gücü üç tona yakındı. Adam torbasından bir teneke kutu gres yağı çıkardı. Ağır ağır aşağı sıyrılırken, bir yandan da gres yağını bol bulamaç direğin her yanına sürüyordu. Yere iner inmez, teneke kutu, yağlı eldivenler ve a-yakkabılara takılan tırmanma demirleri hep birlikte torbaya girdi.

Şimdi artık, bir çift temiz eldivenini giyen adam, bir kenarda duran dört metre boyunda kısa naylon halatını eline aldı. Bu halatın bir ucunda oval biçimde madeni bir halka, diğer ucunda da ızbarço bağıyla yapılmış bir ilmek bulunuyordu. Makaradan geçebileceğini bildiği için madeni halkaya uzun halatın ucunu, çekince çözülen bir volta bağıyla bağladı. Bu volta bağı sayesinde, zamanı gelince bir tek çekişle uzun halatı madeni halkadan kurtarabilecekti.

Adam flama direğine son bir kez baktıktan sonra malzeme torbasını sırtlayarak karanlıklara karıştı.

Adam daha sonra Barbara'ya uğradı. Gece lambası yanıyor, kendisi de kısa geceliği içinde yatağına uzanmış, sereserpe yatıyordu.

«Merhaba, tatlım. Biraz erken yatmıyor musun?» Kadını tatlılıkla öptü.

Barbara romanını bıraktı. «Bütün gün canım çıktı, hiç halim kalmadı. Ayaklarım benim değil sanki. Bir parça kendime geleyim. Bu yolculuk bitirdi beni.»

«Sevgilim, istersen, kendine gelmene yardım edebilirim.»

Yanıt beklemeden kadının eteğini kaldırdı ve kendinden e- min ve sanki büyülü okşayışlarla ona dokundu. Bir an içinde kadın canlandığını hissetti. Dün fazlaca tükenmiş olduğundan... bugün olmamalıydı... ama yine de... hayır, ona dayanamayacaktı.

Cennette olabilir miydi? Erkek dudaklarını ve dilini inanılmaz biçimlerde kullanıyordu. Kadın coşkulu ama biraz endişeliydi.

Dün farketmişti. Erkeği enerjisini ondan alıyor, onun gücünü ve tutkularını emiyordu. Hızla aşk tutsağı, kendi yatağında prangasız bir mahkûm olmaktaydı. Bu böyle süremezdi... tükeniyordu ... fazla harikaydı.

Adam'ın gitmesinden çok önce derin uykuya dalmıştı Barbara. Gitmeden önce komodinin üstüne bir bardak süt bırakmış, kadını öperek yorganını çekmiş ve başını sallayarak gü- lümsemişti. Barbara Bebek şimdi kurgusunu boşaltmış, rahatlıyordu.

*

Belli sinirliydi. Tüm yaşamında hiç yalan söylememiş, söylemek zorunda da kalmamıştı. Geçen gece Farrovv'la birlikte, O'Cello'nun gırgır mangır ve uyuşturuculara ilişkin verdiği ipucundan söz etmemeyi kararlaştırmışlardı. Bu bir yalan sayılmasa bile gerçeğin tümü de değildi.

Şimdiyse o iki Tiparillo izmariti cebinde durduğu sürece, kanıtları saklamış oluyordu. Birden yüzü aydınlandı. Belki de kanıt manıt değil, yalnızca iki tane izmarittiler. Ama böyle olmazdı, bir şeyler yapması gerekirdi. Cebini değilse bile, vicdanını yakarak deliyorlardı.

Erkekler tuvaletinde Rice'a tosladığında vakit ikindiye geliyordu. Kendisi puro kullanmayan Rice'a güvenebileceğini biliyordu. Çekingen çekingen etrafa bir göz attıktan sonra sordu. «Orton bütün içer mi?»

«Eveet, niye sordun?» Rice gözlerini ayırmıyordu.

Belli bir an suçluluk duygusuyla titredi. «Hiç, sordum. Ne içer?»

«Tiparillo. N'olucak?»

Tiparillo sözünü duyunca Belli vücudunun gerildiğini hissetti. Rice'ın onu sıkı göz hapsine aldığını, ne sakladığını merak ettiğini biliyordu. O da gözücüyle Rice'a baktı.

Rice ellerini kurulayıp döndü. «Orton'un banyosundaki kül tablasında birkaç izmarit bulduk. Görmek ister misin?»

Belli başını eğerek onaylayıp onu izlemeye başladı.

Yürürlerken Rice açıklıyordu. «Bazen diş izlerini karşılaştırmak, parmak izlerinden daha kolaydır. Doğru diş kayıtlarını ele geçirmek de pek zor değil. Dişçiler saklıyorlar.»

Rice kilitli bir dosya dolabını açarak aldığı sarı zarfı sarsarak içindeki iki Tiparillo izmaritini cam bir tepsinin üstüne düşürdü.

«Bunlar yumuşak plastikte kalan diz izlerinden dolayı dikkatimi çekti. Mikroskop altında gerçekten iyice ortaya çıkıyor.»

Cımbızla birini tutup lam üzerine koyarak mikroskobun altına yerleştirdi.

«Yakından bir bak. Bu lastik uçların fena halde çiğnenmiş olduklarını göreceksin. Ezilmiş, tanınmaz olmuşlar. Uçları da ısırılıp koparılmış.»

Belli göz camından baktı. «Bir hayli duygusal gerilim görülüyor.»

«Eveet, gözümüzden kaçmış değil »

Belli elini cebine atıp küçük kâğıt paketi Rice'a uzattı. «O ikisini bir de bunlarla karşılaştı, bakalım.»

Rice'ın gözleri büyüdü. Sormaya başlıyordu. «Nerede...» Ama kendini tuttu.

Belli onun mikroskopta iki izmariti inceleyişini izledi.

Elindekileri Orton'un yerinde bulunanlarla karşılaştıran Rice

hafifçe ısıklık çaldı. «Aynı deli çiğnenmiş bunları, birbirinin aynı.» Belli'ye baktı. «Eyalet polisinin Bethany'de bir adli tıp laboratu- varı, bir de odontolog var,» Rice gülümsedi. «Bildiğimiz dişçi, canım. Bunlar bir ara oraya gitse, hiç fena olmaz.»

Belli başıyla doğruladı ve derin bir soluk aldı. Doğuruluk en iyi politikaydı.

«Heykelin çevresinde ve ağaçlığın kıyısında onları bulduğum yeri tam olarak işaretledim.» Bir an duraksadı, sonra ekledi. «Arkadaşlarım arasında bunu içenler o denli çok ki... Bir Tiparillo ülkesi burası. Benimki bir tahmindir canım, ya tutar ya tutmaz.»

«Neyse, pramak izi dışında bir ipucuna rasladık sonunda,» dedi Rice. «Önemli bir kanıt bu.»

Rice iki yeni izmariti cımbızla tutarak başka bir zarfa koyup üzerine birkaç satırlık tanım karaladı. Elini Belli'nin omzuna koyarak bilmiş bilmiş göz kırptı. «Gus, evladım, benim la- boratuvardaki çocukların bu sabah bunları buldukları yeri bana tam olarak gösteriver. Başka kimsenin bilmesine gerek yok.»

Belli, Rice'a «sağol» dercesine baktı. «Hazır olunca haber ver, yeter,» dedi çıkarken.

Rice güldü. Vay canına. Belli bile arada başına buyruk olabiliyordu. Sandığı kadar katı bir adam değildi şu bizim Gus.

Jim ve Brenda' evde baş başa sakin bir akşam yemeği yediler. Judy'yi göremediğine üzülmüştü Jim. Şu sahtekârlık konusundaki araştırmaları nasıl gidiyordu, neler öğrenebilmişti, bunları duymak zevkli olurdu. Keşke ona yardım edecek zamanı olsaydı...

*

Alice yeni, gönüllü uyum stratejisini uygulamanın tam zamanı olduğuna karar verdi. Bir kez daha, Spike ve Baştan Çıkarıcı Alice öyküsü olacaktı bu. Anasını satayım, erkeğin her istediğini fazlasıyla veren bir yatak odası orospusu olacaktı, seksi mi seksi ve gei deyince koşan. Şakayla karışık hafif tertip merak ediyordu, acaba insan bir avizeden nasıl sallandırılırdı? Ne olursa olsun Spike erkeğiymiş onun.

Yalnızca bir dokunumluk Miss Yağı Çiçeği kokusuyla zenginleştirilmiş köpüklü, sıcak banyodan çıkınca, boy aynasında endamına şöyle bir baktı. Hafif ayva göbeği vardı. İçine çekti, olmadı. Jimnastikten başka çare yoktu. Yan döndü, derin soluk aldı, manken gibi değilse de kullanılır durumdaydı. Genel olarak hiç fena sayılmazdı.

Kurulanır ve pudralanırken, üzerinde hiçbir şey yokmuşçasına bir özgürlük duygusu veren, baştan çıkarıcı pembe bir sabahlık seçti. Beklerken, Seksin Zevkleri'nin sayfalarını karıştırıp onun hoşuna gidecek yeni bir teknik aradı. Olacakların düşüncesiyle heyecanlanmış, kalbi deli gibi vurmaya başlamıştı.

Koridordaki saat 19:00'u, 20:00'yi, 21:00'i 22:00'yi sonra 23:00'ü vurdu. Kitabı kaldırıp bir yana koydu. Heyecanı çoktan kaybolmuştu.

Saat 23:30'da araba yolundan bir kapı sesi geldi. Çok kızmıştı. Yüzüne karşı ağzını açıp avazı çıktığı kadar bağırabilirdi. Dün olsa bir an bile duraksamadan yapardı bunu. Ama bu gece Baştan Çıkarıcı Alice rolünü oynayacaktı.

Spike zıplayan kocaman bir lastik top gibi odaya daldı. «Merhaba, hayatım, kusura bakma erken gelemedim. Zor bir hafta yaşadık da.»

«Yemek yiyecek misin, sevgilim? Sana bir biftek ayırdım. Bir dakikada hazır olur.» Başlangıç dediğin böyle olurdu, ipek gibi, yumuşacık.

«İstemem, sağol. Çocuklarla yedik. Annen nasıl? Ne kadar güzel kokuyorsun. Mımmm!»

Mesajı algılamak Spike'in yalnızca on üç saniyesini aldı. Alice günaha sokarcasına nefis kokuyor, öyle taze, gerçek, yumuşak ve de albenili duruyordu ki. Hassas tuzak iş görmüştü. Erkek kadını yatak odasına âdeta sürükleyerek götürdü, giysilerinin askılarını koparttı. Belki de çocuklarla yalnızca birazcık dolaştıkları doğrudu.

Erkeğin bir ahtapot gibi sarmaladığı kadın, ona ancak ayak uydurabiliyor, beriki yörüngeye oturduğunda o ancak havala niyordu. Topyekûn aşktı bu.

Erkek yorulup duracağına, gittikçe canlanıp hız kazanır olunca, artık tükenen kadın kendi kendine sorular sormaya başlamıştı. Vakit gece yarısı oldu. İkidir geliyor, hâlâ doymak bilmiyor. Bu kadarı fazla... Ateşini soğutmak için tırnaklarını sırtına batırıysa da, kâr etmedi.

«Sevgilim birazını da yarına saklayalım.» Kulağına güvercinler gibi dem çektikten sonra sertçe ısırıldı.

Spike sonunda anladı, güldü, onu ateşli ateşli öptükten sonra ayağa fırlatarak duşa girdi. Bir ara başını çıkardı. «Harikaydı, tatlım. Geri kalanını sabaha tamamlarız. Bira ister miydin?»

Kadın zorla gülümseyerek başını salladı.

Spike suyu kapattı, kurulandı, merdivenlerden indi. Kadın uykuya dalarken, şaşkındı. Ne olmuştu? Bu herifi böyle azdıran, başa çıkılmaz hale getiren neydi? Belki birkaç kişiyle paylaşsam daha iyi olacak, diye düşündü. Bana fazla geliyor...

*

**

Daha sonralarıydı. Adam salonda oturuyor, karısı yukarda uyuyordu. Heyecan verici uzun bir günü geride bırakan Adam, not defterini çıkardı ve listesinde sekiz numara olan maça yedilisi Marie Benson'un, yani senatörün karısının üstüne kara kalemle bir çarpı koydu.

Ceset dün bütün gece boyunca motoru çalışan arabanın, bagajında kalmış, Adam sabah saat 4:00'de yatağından kalkarak arabayı lisenin yakınlarına çekmiş, orada Marie Benson'u bir yelken bezi üzerine kartal gibi yatırıp yanında getirdiği püs- kürteç tabancasını kullanarak çabuk kuruyan boyayla boyamıştı. Marie Benson ölümde bile albenili, neredeyse seksiydi. Heykelin üzerine çıkarmak da bayağı sorun olmuş, Adam'ın anasından emdiği burnundan gelmişti. Giysisi ve eldivenler boya içinde kalmıştı. Bunları yelken beziyle birlikte tıktığı torbayı silah deposunun gerisinde bir yere dikkatle saklamıştı. İlk fırsatta kent fırınında yakıp kül edecekti.

Eve dönerken gazetecilere rastlama kaygısı içindeydi. Neyse böyle bir şey olmamıştı, çünkü şansına, pazar sabahı gazeteleri her günkünden bir iki saat geç dağıtıyorlardı.

Daha sonra Adam usulcacık yatağına girmiş, kıpır kıpır karısına sokulmuş, iki saat daha uyku çekmişti.

Yedisi hallolmuş, önünde kırk dört kişi kalmıştı. Plan mükemmeldi. Evet, bir iki sapma olabilirdi, hafifçe ayarlanmayı gerektiren, ama bir tek gerçek sorun bile çıkmamıştı. Polis hâlâ kısır döndü içindeydi.

Sirklerdeki filleri anımsatıyordu ona. Önündekinin kuyruğunu hortumuyla tutmuş, dönerlerdi de dönerlerdi. Kendisi sirk yöneticisiydi. Fillerin dönmekten başları dönmüş, sendeliyorlardı. Onları durdurup sonu gelmez bir başka ize koşturmanın zamanıydı, yoksa seyirciler sıkılacaklardı. Yarın onların yağlı direğe tırmanmaya çalışmalarını izleyecekti.

Sıradaki kurbanının evine telefon etmişti bu akşamüzeri. Jim Dempsey ya da Spike Briggs'den hangisinin sesini kullanacağı konusunda önce bir süre kendi kendisiyle tartışmış, sonunda şef olacak o hirbonun sesini kullanmaya karar vermişti. Kurban etmeye niyetlendiği kişinin yeme geleceğinden emin olmalıydı. Tıpkı Baba gibi ona geri çeviremeyeceği bir öneride bulunacaktı.

«Mary, nasılsın? Ben Jim Dempsey. John orada mı?»

Telefonda Mary'nin seslendiğini duydu. «Tatlım, Jim Dempsey seni istiyor.»

Adam gülümsedi.

«Merhaba John, kutlarım. Kusura bakma di'in orada bulunup kazandığını göremedim. Ned'i burun farkıyla geçtin sanırım... Saçma. Haketmiştin. Yelkenciliğin çok gelişti. Farkı hep kapatıp durdun... Ben de zaten bunun için aramıştım. Gelecek ayki Ulusal Kupa Yarışları biliyorsun. Daha önce soracaktım, ama vaktim olmadı. Üçümüz, sen, Briggs ve ben. Yarın sabah birkaç dakika için buluşamaz mıyız? Yedi otuz nasıl? Canım, sekiz ona yine yetişirsin. Yat Kulübünde. İstasyona giderken yolunun üstünde. Aramızda kalsın. Milleti şaşırtacağız. Harika. Yedi buçukta buluşmak üzere. Komodor şapkanı giymeyi unutma.»

Yarın kemendi boyunlarına geçireceği, herkesi şaşırtacağı gündü. Bir cinayette iki ceset ikram edecekti. Kozunu oynamanın, as göstermenin zamanıydı.

9 Haziran Pazartesi

Son Nefes

Adam sıçrayarak uyandı. Gözleri kararıyor, zihni bulanıyor- du. Yine o belli belirsiz, ama zevkli, çok zevkli duygu gelmişti üzerine.

Yatağın içinde karısı yanma diz çökmüş, parmaklarının u- cuyle erkeğin göğsünde daireler çiziyor, duygularını iyice uyandırana dek tırnaklarıyla kışkırtıyordu. Sonra pozisyon değiştirerek yumuşak ve sevecenlikle öptü adamı. Tümüyü onundu. Az şey değildi bu. İnsanın avucunu dolduruyordu. «Yıldırım» a- dını takmıştı ona. Ansızın garibine gitti.

«Nedir o denli komik olan? Sabahın beşi. Büyük umutlarla uyanıyorum, ne o, hanımefendi oturmuş, gülüyorlar. Açıkta bir şey mi var?» Şefkatle öptü kadını.

«Daha ne olsun?» Gülererek gösterdi. «Washington Anıtı mübarek.»

İçlerinden fışkıran sevgiyle, çayırdaki genç taylar gibi birbirlerini kışkırtarak, alt alta üst üste sevişerek, on beş dakika kadar yatakta oynastılar. Birbirlerinin tadını çıkarmak için ruhlarındaki tüm baskıları bir yana iten iki insan, sonunda, her biri yatağın bir ucuna çekildi.

Her şey bittikten sonra, Adam yattığı yerde düşünüyordu. Yoksa rüya mı görmüştü? Kendi kendini çimdikledi. Hayır, cin gibi uyanıktı. Karısına baktı. Mışıl mışıl uyuyordu.

Adam ayaklanmış, harekete geçmişti. Arabanın dikiz aynasında kendini yokladı. Şefe benzerliği tamdı. Kusursuz biçimde onun kişiliğine girmişti. Tiparillo'yu yakıp içine çekti. Henüz erken olduğundan, Housatuck Nehri boyunca ağır ağır Fa- irport Yat Kulübüne doğru arabayla uzandı. Nehrin üzerinde asılı duran yoğun sisten karşı kıyı seçilmiyordu.

John Frouge heyecanlıydı. Dempsey kimseye söylememesini istemişti, ama dayanamıyordu ki. Kahvaltıda bir şeyler geveledi.

«Mary, Jim 'Dempsey Ulusal Kupa Yarışlarında kendisi ve Briggs'le birlikte yelken kullanmamı istiyor. Fairport Yat Kulübünü ülkenin en iyi yelkencileri karşısında üçümüz temsil edeceğiz. Atlantik tipi üç teknenin toplam bitiriş zamanı ekibin rekoru olduğundan, bana değer veriyor, sanıyorum.»

Mary ona inanmayarak baktı. Sonra şaşkınlığını gizleyerek ocağa döndü. «Ama sevgilim, sen tüm yaşamında bir tek yarış kazandın, o da yalnızca otuz santimetre farkla. Eğer Nichols yelkenini yırtmamış olsaydı...» Sözlerini tamamlamadığı gibi, Dempsey'le Briggs'in yarışa katılmamış olduklarını da eklemedi.

John'un da bakışlarında güvensizlik okunuyordu. Bir an sustuktan sonra sakın sakın şöyle dedi. «Elimden geleni yapacağım. Beni bilirsin. Denemem gerekiyor. Soluk almak gibi bir şey bu.»

«Nasıl yani?» diye sordu Mary.

Erkek gülümsedi. «Kendi başının çaresine bakacaksın. Senin yerine başkası yapamaz yani.»

Kadın eğildi, erkeği içinden gelerek öptü. «Erkeğim benim. Sen benim kudretli efendimsin, ben de senin kölen.» Yeniden uzun uzun öperken eliyle erkeğin ensesini ovuyordu. «Unutma, efendim, bu gece bizim gecemiz.»

John'un yanakları al al oldu. Gözlerini yere indirip başıyla doğruladı. Cam sıkılmıştı. Sevişme zamanının geldiğini anımsatan her zaman Mary olurdu. Neyse, canım. Elinden geleni yapacaktı. Ama kadının canlılığına aşkolsundu doğrusu. Kahvesini bir dikişte bitirerek saatine bir göz attı.

Kapının ağzında Mary yine erkeğini uzun uzun öperken. ilini pantolonundan aşağı ağır ağır indirdi. «Erken dön, efendim,» diye kulağına fısıldadı.

Vay babasının canına, diye düşündü. Kadın şimdiden havasına girdi. Ama zaten her zaman...

Kopar gibi ayrılarak arabasına koştu. Komodor şapkasını koltuğunun altında sim sıkı tutuyordu.

Saat 7:25'de John pudra mavisini Thunderbird'ünü kulübün araba parkına soktu. Deniz kıyısı sabah sisiyle kaplıydı. Kaldırım puslu havadan dolayı ıslak ıslak parılıyordu.

Öğlene doğru eğer artarsa rüzgâr,

Denizlerde şenlik var.

Batarken bak güneşe... kızarırsa ufuklar.

Yelkenciler dört köşe, kesilmiş hep soluklar.

Böyle söylerdi denizci şarkıları. Dün akşam güneş batarken ufuklar gerçekten kızarmıştı, anımsadı.

İlerde, flama direğinin yanında duran Dempsey'i sisin içinde hayal meyal seçti. Oralarda ne yapıyor öyle, diye şaşıtı içinden. Yaklaştı.

Adam sabırla bekliyordu.

«Günaydın, Jim,» dedi John, saygıyla elini uzattı. Dempsey yaman adamdı canım. «Geçmiş olsun. Bu cinayetler hepimizi çok üzüyor. Yeni bir şey var mı?»

«Bugün Orton'u yakalayacağız,» dedi Adam güvenle. «Yaşamın üstüne bahse girebilirsin.»

Şefin güveni John Frouge'yi hem şaşırttı, hem sevindirdi, yanıtlamaya yeltendiyse de, Adam bırakmadı.

«John, bugün başvuru mektubumuzu postaya vermek istiyorum. Bir fotoğrafın gerekli. Polaroidimi getirdim. Sen flama direğinin yanında dur. İyi, tam orada.»

Frouge'nin durmasını istediği yeri gösterdi.

«Bu siste mi? Neden söylemedin? Yanımda bir tane getirirdim,» dedi Frouge şaşkın şaşkın.

«Hayır, hayır, burada çekilmiş gerekli bana. Komodor şap- kadını getirdin mi? İyi onu da giy,» talimat verdi.

Aptalca bir şeydi bu, ama Frouge denileni yaptı. Ne de olsa Dempsey kulübün şampiyonuydu.

«Tamam, böyle fena değil gibi, ama ben ayarlasam daha iyi olacak. Bir dakika kımıldama.»

Adam Frouge'nin arkasından yanaştı.

Jim Dempsey'in mermer grisi patlak gözleri olduğunu John daha önce ittiC bilmiyordu. Kement boynunu sıkıya başlamıştı bile. Soluk c!mak için çırpınıyor, ayakları yerden kesilmiş, debeleniyordu. Boğazını sıkı bağ koparıp atmak için yırtındı el leriyle. Boğuluyor, boğazlanıyordu. Acıyla haykırmak istedi, yapamadı. Son anısı, naylon halata asılmış sırttan, şeytan suratlı bir adama ait oldu. Beni öldüremez, diyordu içinden, çılgın gibi. Soluğumu tutacağım.

Az sonra Adam tekmeler savuran Frouge'yi çekerek kur- çetaya kadar yükseltti. Madeni halkayı direğe çakılı koç boynuzuna taktırarak, sağlamlığını kontrol etti. Artık iş bitmiş sayılırdı. Halatı bir ucundan ansızın çekince volta bağı kendiliğinden çözülüp naylon halat yere düştü.

John Frouge'nin vücudu hareket etmiyordu artık. Yerden on beş metre yüksek, Komodor boynundan asılmış sallanıyordu.

Adam yukarı bakıp yumuşak bir sesle konuştu. «Dalgalar bakalım, küçük Kurbağa. Selam vermeyenlerden de hesap sor.»

Uzun naylon halatı kangal yaparak arabasının bagajına yerleştirdi. Dikiz aynasında kendine bir göz atıp şapkasını düzeltti. Ne de yakışıklı bir polis şefi olmuştu.

Arabayı ağır ağır sürerek Yat Kulübünden uzaklaşırken, kendi kendine mırıldanıyordu. «şu Tanrının cezası sis... öğleye dek kalkmalı. O fil oğlu filler, yağlı direğe nasıl tırmanırlarmış görelim.»

*

Sabah gazetelerine göz atarken, Dempsey'in yüzünde ürkütücü bir ifade vardı. Adeta çığlık çığlığa Marie Benson'un ö- lümünü yazıyorlardı. Time iki yüzüncü yıl heykeli üstünde çıplak yatan vücudun uzak menzilden alınmış fotoğraflarını sergiliyordu. Daily News'da bir yakın çekim vardı. National Enquirer'deki resimleri tahmin edebiliyordu.

Yazıları şöyle bir okudu. Halkın öfkesi kabarıyordu. Burnunu ovuşturdu. Washington çok kızmıştı. Ortada, öldürölmüş ve ırzına geçilmiş bir senatör karısı vardı. Daha fazla federal müdahale olması için baskı yapılıyordu.

«YEDİ CİNAYET, BU BÖYLE NE KADAR GİDEBİLİR?» diye manşet atmıştı Time. Sayfaları çabuk çabuk çevirdi.

Hem Time, hem de Newsweek'in reklam eklerinin kapağında Orton'un resmi vardı. CBS televizyonuysa yaşamıyla ilgili bir saatlik özel program yayınlıyordu.

Dempsey'in yüreği ağzına geldi. Basınç Fairport üzerinde Yoğunlaşıyordu. Yasa uygulayıcıları üzerinde yoğunlaşıyordu, açıkçası onun üzerinde yoğunlaşıyordu.

Ayağa kalktı, omuzlarını öne arkaya oynattı. Bugün, şöyle ya da böyle Orton'u bulacaktı.

*

150'ye yaklaşan kilosuyla Küçük Louie ve Örümcek saat 9:00'da üstü açık, kiralık, beyaz bir Oldsmobile arabayla Fairport'a vardılar. Trans World's Redeye'in 60 sefer nolu uçağıyla Vegas'tan geliyorlardı. Bütün geceyi yolda geçirmişlerdi.

Louie'nin gözleri kan çanağına dönmüştü. Örümcek'inse gözlerinin yerinde bıçakla açılmış birer çizgi vardı sanki. Suratları rengi atmış kumaşa dönmüştü. Örümcek geceleri bile kara gözlükler takardı. Adı kendisine çok uygundu. İriyarı, her yanı ayrı oynayan, kıllı, hızlı ve tehlikeli bir herifti. Benziyor diye arkadaşları «Tarantula Örümceği» adını takmışlardı. Bir süre sonra tarantulasını atıp kısalttılar, Örümcek adı yapıştı kaldı.

Fairport girişi turnikesinde memur uzanıp yirmi beş senti alırken inanmazlıkla bakarak başını salladı. Üstü açık bir arabayı dev bir şişko kullanıyor, yanında koca kafalı, kıllı bir örümcek oturuyordu.

Küçük Louie sinsi sinsi Fairport'a girmekteydi.

*

Grady, Briggs, Belli ve Farravv hep birlikte Dempsey'in masasının çevresinde hararetle bir tartışmaya dalmışlardı. şefin sanki her şeyi unutmuş bir hali vardı. Üzerindeki ağır baskıyı duyuyordu ama sakin bakışlarından hiçbir şey belli değildi.

Ansızın söze girdi. «Tom, o boyadan bir şey çıktı mı?»

«Yıkanabilir lateks. Her yerde satılan cinsten. Kadını boyadığı yerde bulduğumuz lekeden başka, kaldırırken de birazı heykele bulaşmış. Herif kuvvetli biri olmalı. Çünkü kadın oldukça etine dolgun.»

Dempsey başıyla bezgin bezgin doğruladı. «Farkettim.»

Farravv devam etti. «Bu tür boya kolay kolay çıkar, yıkanabilir. Bundan yola çıkarak bir yere varamayız.»

«Arabayı bulursanız, Orton'u da bulursunuz.» Bunu söyleyen Mary Potter'di, kahveleri tazeliyordu.

Grady, Mary'nin düşüncesinin ne kadar isabetli olduğunu gördü. «Aman Tanrım, haklısın, Mary. Orton tüm kentte araba sürüp, bizi bayram çocukları gibi koşturdu durdu. Evet, altında arabası var. Ne tür bir araba kullanıyor acaba?»

«Arabası yok. Çalışmıyor. Piccolo bujilerini söktü,» dedi Belli kahveleri koyarken.

Dempsey fincanını Belli'den aldı. «Önerin için teşekkürler, Mary.» Odadan çıkan kadına gülümsedi. «Arabası aracılığıyla Orton'un yeri bulunabilir. Ne tür bir araba kullandığını bil- sek, arayacak somut bir şey olur elimizde.»

«Tom, sen kiralık araba acentalarından başla. Seksen kilometre içindeki tüm acentaları ara. Spike, sizin bir yardımınız dokunabilir mi?»

«Eminim, olur. Niçin çalınmış arabalardan işe başlamıyoruz? Bilgisayar ağımız aracılığıyla oldukça kesin bilgiler toplayabiliriz. Daha sonra yeni ve kullanılmış araba satışlarını inceleriz.»

«Şef, Orton'un banka hesabını inceleyip el koyduk,» diye atıldı Farrovv. «30 Mayistan beri para çekmemiş. Son iki ayda olağandışı bir şey yok. Tabii herhangi bir araba alımı da söz konusu değil.»

Belli içini çekti. «Şimdi, bir düşünelim. Ne tür bir araba kullandığını, kiralık, alınmış, çalınmış ya da ödünç olup olmadığını bilmiyoruz. Kılık değiştirmede usta olduğundan, ara-

— 241 —

Şeytan Kozu — F : 16

bayı belki de papaz, sakallı hippi ya da yaşlı bir kadın olarak kiraladı...»

Dempsey, Belli'nin monologunu kesip ruhunu okurcasına baktı. «Bu işi esaslı düşünelim, Gus. Alışılmışın dışında bir şeyin peşindeyiz. Aradığımız şey normal ölçülere, bilinen modellere uymuyor...»

Mary araya girdi. «Şef, hastaneden telefon ediyorlar. Solak Dlangele öldürülmüş. Sekiz numara oluyor. Maça altılısı yatağının üstünde bulunmuş.

Solak'ın odası kordonla çevrilmişti. 38. kalibrelik bir tabancanın namlusu ağzından içeri sokulmuştu. Kafasının arkası yoktu.

Dempsey yatağın ayakucunda durdu. Diğerleri onun arka- sındaydılar.

«Susturucuya gerek yok. Yastık kullanarak sesi boğmuş olabilir.»

Grady ağır ağır gülümsedi. «Neyse, hiç olmazsa bugünkü cinayet milleti üzmeyecek. Diangelo acımasız bir katildi. Herkes bir başbelasından kurtuldu.»

«Diangelo'yu öldüren, Orton değil,» dedi Dempsey hiç ora- ılı değilmiş gibi. Bir yandan dikkatle odayı inceliyordu.

«Ne?» diye bağıştılar diğerleri.

Yineledi. «Hayır, Solak'ı o öldürmedi. Üç basit neden var ortada. Bir, geçen gece öldürebilecekken, öldürmeyip yalnızca yaraladı. İkincisi, bu, tipik ve olağan bir cinayet, Orton'un yaratıcılığından yoksun. Dümdüz kazımışlar herifi işte. Üçüncüsü, maça altılısına bir göz atarsanız, değişik bir desteden olduğunu görürsünüz. Tüm diğerleri ABD Oyun Kâğıtları Şirketinin yapımı, arka yüzünde kurukafa resmi olan kâğıtlardı. Bu- nunkinde ise TWA yazıyor. Hava yolları veriyor bunları. Ve de sanırım, Bicycle baskısı.»

«Yemin ederim, haklısın.» Bir kez daha Dempsey'in zihinsel çözüm yeteneği Grady'yi etkilemişti. «Jim, hâlâ en iyi sensin.»

«Gazeteler ne derse desin, öyle mi. Sam?» Dempsey acı acı güldü. «Solak'ın belalı dostlarından biri ziyaretine gelmiş, sanırım. Fazla şey biliyordu herhalde.»

Kat hemşiresi kapıda görüldü. Beyazlar giymiş iriyarı işini bilir bir kadındı. Allak bullak olmuştu. «O koca kıllı şeyi koridor boyunca koşar adım giderken gördüm. Koca kıllı maymun... Yok yok, maymun değil. Büyük bir örümceğe benziyordu daha çok.»

«Tarantula olmasın,» dedi Farrovv alnını kırıştırarak.

«Tamam ondan, kocaman tüylü bir tarantula, hem de güneş gözlüklü.»

Dempsey'in tepkisi gecikmedi. «Vegas'ın namussuzlarından biri daha. Tom, telsizle Piccolo'yu bul. Rocco'nun yerini kuşatsınlar. Kent dışından konuklarımız var. Doğu Yakasına yalnızca Solak'ı öldürmeye gelmiş olabilecekleri gibi, başka biri peşinde de olabilirler. Böyle bir şey olsa olsa Rocco'da olur.»

Tam hastaneden çıkarken Ned Nichols'a rasladılar. Dempsey onu Grady'ye tanıttı.

«Nellie Arbuckle'dan geliyorum. Kendisi önemli bir müş- terimdir. Candlewood Gölü çevresindeki üç yüz dönümlük arazinin satışıyla ilgileniyorum.»

«Sağlığı nasıl?» diye sordu Briggs.

Nichols buruk buruk güldü. Koridordan yana bakarak alçak sesle konuştu.

«Tırnaklarıyla tutunuyor yaşama. İhtiyar yarasa, havlu atmak nedir bilmiyor.»

Karargâha dönerken Dempsey kıyı boyunca sisin kalktığını farkettiler. Tatlı bir meltem çıkmıştı. Tam yelkencilerin aradığı- güzel bir hava başlıyordu.

Suskunluğu Sam bozdu. «Şu Ned Nichols ne kadar soğukkanlı herif. Çıkartı için babasını keser, bana sorarsan...»

Polis radyosundan ses geldi «Şef bir cinayet daha. Fairport Yat Kulübünün flama direğinde sallanan biri var.»

Kimsenin gıkı çıkmadı. Dempsey köküne kadar gaza bastı. Trafiğin içinde bir yılan gibi kayarak on iki dakikadan az bir zamanda yat kulübüne vardılar. İki polis devriye arabası olay yerine gelmişti bile. Polisler ve meraklılardan oluşan bir kalabalık direğin dibinde dönüp duruyordu.

İnsana hüznün ve dehşet veren bir görüntüydü bu. Frouge'nin cesedi hafif rüzgârda tatlı tatlı sallanıyordu. Üniformaları gres yağına batmış iki polis memuru direğe tırmanmaya ça

lıştıkça, kayıp kayıp yere düşüyorlardı.

«Şef, ceset yukardaki koç boynuzuna takılmış, indiremi- yoruz. Oraya nasıl çıktı acaba?-»

On iki yaşlarında tüysüz bir oğlan, «Amca,» dedi. «Direği kesin. Ben koşup evden baltayı getiririm.»

Uzun örgülü saçlı bir kız, «Halata ateş ederseniz düşer,» dedi. «Televizyonda hep öyle yapıyorlar.»

Bir sürü velet hep bir ağızdan, «Ateş edecekler, ateş edecekler,» diye tutturdu.

«Çenenizi kapayıp şöyle biraz açılın bakalım,» diyerek Briggs hepsini kışkırladı.

Dempsey olay yerini şöyle bir gözden geçirdi. Bu işde Orton'un kokusu vardı. Nasıl becerdiği de açıktı. Daha sonra açıklayacaktı. Basit ama şeytanca bir buluştu bu. Olur şey değil, herif sabah sisini bile kendi yararına kullanmıştı. Şimdi cesedi çabucak indirmek gerekiyordu.

Kalabalık büyüyordu. Birazdan fotoğrafçılar da damlamaya başladılar. Dempsey çıkarabildiği kadar yüksek sesle bağırarak emir verdi. «Televizyoncular gelmeden şu cesedi indirelim.»

Sonra yardımcılarına döndü. «Tırmanma çivisi var mı yanınızda? Ya da daha iyisi, telsizle itfaiyeyi arayın. Merdivenli bir araba göndersinler.»

İtfaiyeciler on dakikadan önce gelmedi. Dempsey birkaç kamerayla film çekildiğini gördü. ABC şirketinden seyyar bir televizyon birimi göndermişlerdi. Briggs bir grup röportaj muhabirine laf anlatmaya çalışıyordu.

«Orton herhalde cesedi şu madeni halkaya bağlanmış bir halatla çekip kaldırdı. Çekince çözülebilen volta bağıyla bağlamıştır. Küçük teknelerde her zaman kullanırız bunu. Halkayı koç boynuzuna takar takmaz halatın ucunu bir çekişte kurtarmıştır.»

Dempsey'in direktifleriyle itfaiye arabası arka arka gelerek direğe yanaştı, direklerle kurçetanın birleştiği yere doğru merdivenini uzattı. Bir itfaiyeci merdivene tırmandı, uzun bir halatı makaradan geçirerek madeni halkaya bağladı. İki itfaiyeci de yerde halatın öbür ucunu tutuyorlardı. Yukardaki, halkayı koç

boynuzundan kurtarınca, aşağıdakiler, halatı ağır ağır salarak cesedi yere indirdiler. «John Frouge'ymış» diye bağırdı tıknaz bir kadın. Çoğu bağırdı. Aralarından biri bayıldı.

Tenis giysili bir sarışın, «Mary Frouge kulüp binasında. Ben haber veririm,» diyerek daha kimsenin durmasına kalmadan o yana koşmaya başladı.

Farrovv Komodor şapkasının bandındaki maça altılısını hemen o anda gördü. Kartın arka yüzünde bir kurukafa amblemi vardı.

Frouge asılarak ölmüştü. Orton'un işiydi yine. Çok uzun bir yol vardı önlerinde. Boğulur gibi yutkundu, körfeze bakmaya başladı.

Doktor Brody çömeldi. Cesedi çabucak incelerken yaşaran gözlerini ovuşturuyor, kederle başını sallıyordu. El hareketleriyle Dempsey'e boğulmuş olduğunu belirterek, cankurtaran görevlilerine, cesedi götürün işareti verdi.

Kulüp binasının verandasında bir gidiş geliş oldu. Sonra her yanı yaprak gibi titreyen, çılgın gözlü bir Mary Frouge çıktı ortaya. Doğruca Dempsey'e geldi. «Jim, John'a bir şey olmuş diyorlar. Ne? Nasıl? Burada seninle buluşacaktı o.»

«Benimle mi?» Dempsey'in yüzünde şaşkınlık belirtileri görüldü.

«Evet, dün gece sen telefon edip bu sabah burada buluşmak istedin. Ulusal Kupa Yarışlar konusunda.»

«Mary, ben hiçbir zaman...»

«Evet, sendin. Kendim konuştum seninle. Biliyorum, sendin.»

Mary'nin sesi yükselmişti. Delirmiş gibi çılgınlık atıyordu. «Onu sen kandırıp buraya çektin. Neden yaptın bunu?»

Dempsey'in ağzı açık kalmıştı. Kalbi küt küt çarpıyordu. O anda Mary kocasının cansız vücudunun bir polis arabasına alındığını gördü. O sedyede taşıyıp götürdükleri tüm yaşamıydı sanki. Bir çılgın atarak ona doğru koşarken ayağı takılarak düştüğü yerden kalkamadı, inliyordu.

Dempsey bir an soluğunu tuttu. «Onu da cankurtarana alın. Şok geçiriyor. Sakinleştirici alıp dinlenmesi gerekli.» Doktor

Brody ile iki yardımcısı bir anda kadının çevresini aldılar.

Dempsey, Sam'e dönerek alçak sesle sordu. «Buna ne buyrulur, şimdi?»

«Ben derim ki, Orton, Rocco'nun sesini taklit edebiliyor, DeMarco olarak herkesi aldatıyor, televizyon tamircisi ya da eyalet polisi kılığına giriyor, herkesi Harold Green olduğuna inandırabiliyorsa, pekala seni de taklit edebilir.»

«Şu anda bilmek istediğim de bu,» diye mırıldandı. «Benden bir tane yeter.» Tüm varlığı uyuşmuş gibiydi. İçinde bir şeyler duymak istiyordu. Korkuya da razıydı. Ama yoktu. Boşalmıştı sanki.

Böyle anlarda insanı avutmayı pek iyi bilen Grady, onun sırtına vurdu. «Eski bir söz vardır. 'Yenilgiyi bilene zafer çok tatlı gelir.' Orton'u yakaladığımızda tadından yenmez olacak. Birlikte damak şaklatırız, merak etme.»

Arabalarına doğru yürürken, çocukların aralarında konuştuğunu duydular. «Sence gerçekten şef yapmış olabilir mi?»

«Yok canım, Orton'dur. Katiller kirali. Polis onu yakalayamaz.»

Dempsey arabasına binmiş, yat kulübünden uzaklaşırken kalabalığın içinde arkalarda Ned Nichols'un yüzünü seçti. Şaşkınlıkla söylendi. «Hoppala, Ned burada ne cehenneme durmuş, bizi gözetliyor.»

* * *

Adam'ın bürosunda özel telefonu çaldı.

«Merhaba, tatlım.» Jeanne'ydi bu.

«Bir dakika.» Telefonu bıraktı, gidip kapıyı kapattı.

«Pisi pisi, iyi ki aradın. Ben de bir uğrasam diyordum.»

«Ben de bunun için aradım, hayatım. Özel bir görevle New York'tayım. Şu Birleşmiş Milletler'de moda fotoğrafçılığı işi. Üçüncü Dünya'ya özgü görünüm. Fikir bizim patrondan. Bu gece döneceğim. Yarın da seni sandalıma bindirip rüyalar ülkesinde gezdireceğim.»

«Düş kırıklığına uğradım. Söz verdiğin piknik yemeğini iple çekiordum.»

«Hayatım, büyük gün yarın. Çok tatlısın. Kendini harcama, bana sakla. Depomda azaldın. Uzun bir miyav çekti.

Telefonu yerine koyan Adam parmaklarıyla masayı tıklattı. O da Gayla'yı aradı. Çevredeki tek pisi pisi Jeanne değildi ya.

Gayla'nın numarasını çevirdi. Telefon en az iki dakika çaldı. Nerelere kayboldun? Gel pisi pisi... Vay canına, Gayla da uçuşa çıkmış olmalıydı.

Hostesler... Onlara güven olmazdı ki. Pek fazla uçuveri- ciydiler. Kuyruklarını havayolları için çok fazla salladıklarından, en gereksindiğiniz anda ortadan yok olurlardı.

Neyse canım. Barbara her zaman bulunurdu. Seksi, şehvetli Barbi. Ne garipti, son günlerde o da pek tükenmişe benziyordu. Daha sonra arar ve uğrardı.

Yalnızca bir an, o sımsıkı mavi şortu geçirdi aklından. Ne akıl almaz bir popoydu o. Gözlerini kapayarak arkasına yaslandı

* 06 st

Sonunda Catherine Orton'un yeri belli olmuştu. California Eyalet Polisi onun annesiyle birlikte Uzakdoğu'da dört haftalık bir gezide olduğunu öğrenmişti. Kendileriyle Kualcı Lumpur'dan telsiz bağlantısı kurulmuştu.

Kocasının yedi cinayetden düpedüz sanık olarak arandığını duyunca, «Olamaz,» dedi.

«David kimseyi öldüremez. Şiddetten nefret eder.»

Nerede olabileceğine ilişkin hiçbir fikri olmadığı gibi, nasıl bir şeyin onu anlık bir kararla Fairport'tan uzaklaştırmış olabileceğini de kestiremiyordu. «David titiz ve düzenli bir insandır. Bana söylemeden bir yere gitmez, hastalarını bırakmaz, hele gazeteciye haber vermeden asla ayrılmaz. Annemle ben hemen dönmek istiyoruz.»

Kötü haberi duyduğunda Catherine Orton'un annesi hafif kalp spazmı geçirmiş, sakinleştirici ilaç verilerek tedavi için hastaneye kaldırılmıştı. Catherine en azından birkaç gün, annesini yalnız bırakamıyordu. California polisi kadının inandırıcı ve içten bir sesle konuştuğunu söylüyordu. Malaysia yetkilileri de kalp krizi olayını doğruluyorlardı.

California'nın Alameda kasabasında oturan David Orton'un yetmiş bir yaşındaki annesi, oğlunun saklandığı yeri açıklamadığı takdirde kendisini ölümle tehdit eden telefonlar aldığını söyleyerek FBI'dan korunmasını istedi.

«Nerede olduğunu hiç bilmiyorum,» diyordu. «Hemen hemen bir yıldır görmedim oğlum. David'im kimseyi öldürmez. Geçen gece diz çöküp Tanrıya uzun uzun dua ettim. Tanrım bana oğlumun kimseyi öldürmediğini söyledi. Biliyorum ben suçu yok onun.»

Piccolo, üç polisi ve dört eyalet motosikletli polisi, Rocco'- nun Cadillac acentasını sıkı gözetiminde tutuyorlardı. Her köşe- başını bir polis tutmuştu. Rocco'nun ölümünden bu yana acen- ta kapalıydı.

Saat 10.35'de yola bir araba girdi. İçinden üç adam inerek yan kapıya gidip kilidi kurcalamaya başladılar.

Piccolo megafonla bağırdı. «Olduğunuz yerde kalın.»

Adamlar da vurulmuş gibi yerlerinden sıçradılar. Önderleri elini iç cebine sokacak oluydu da, üzerlerine doğrulmuş tüfekleri gördü.

James Thatcher ile maliyecilerden kurulu ekibiydi bu. «Federal ajanlarız, yardıma geldik,» diye seslendi Thatcher.

«Fairport'a hoşgeldiniz,» diyerek özür dileyen Piccolo, belgelerine göz attıktan sonra onlara ekibinin görevi konusunda kısaca bilgi verdi. Adamlarının hiç olmazsa yemek saatine dek kordona katılmalarına Thatcher razı oldu.

Saat 11.30'da Posta Caddesinin karşısında beyaz üstü açık bir Oldsmobile kaldırıma yanaştı. İçindeki iki yarma, en azından beş dakika oturup caddeyi dikizledikten sonra dışarı çıktılar. Onları görür görmez Piccolo dudaklarını ıslattı. Bekledikleri bu ikisi olmalıydı.

Thatcher fısıldadı, «Bırakalım, binaya girsinler. Vegas'tan kalkıp buraya kadar geldiklerine göre, aradıkları önemli bir şey olmalı. Bakalım bulabilecekler mi?»

Piccolo ses çıkarmadan razı oldu. Karışmamaları için a- damlarına işaret verdi.

Küçük Louie'yle Örümcek ağır trafiğin içinden atlaya zıp- laya, tüy bırakmadan geçerek Rocco'nun önüne geldiler. Buradan sonra Louie paytak, Örümcek yampiri yürüyüşüyle, Rocco'nun eskiden giriş olarak kullandığı yan kapıya geldiler. Şişkosu cebinden çıkardığı bir anahtarla kapıyı ardına dek açtı. Örümcek, gözlüklerini çıkararak, silah elde, içeri süzüldü.

«Bu Tarantula alçağından daha kıllı bir herif gördün mü hayatında?» diye fısıldadı Piccolo. «Gözden kaçırma, hızlı ve kıyıcıdır.»

«Diğerine de dikkat edin. Herifi yakınızda sokmayın, çok ünlüdür.»

Yirmi dakika sonra Küçük Louie ve Örümcek, dışarı çıktılar; ansızın vuran gün ışığından gözlerini kırptırıyorlardı. Louie'nin kucağında ağır bir paket vardı.

«Olduğunuz yerde kalın,» diye bağırdı Piccolo. Örümcek içgüdüleriyle sesin geldiği yana bir el ateş etti. Louie koltuğunun altındaki Özel'ine el attı.

Toplam yedi silah peşpeşe patladı. Namlular arka arkaya boşaldı. Louie'yle Örümcek eriyip yere aktılar, güneş görmüş kardan adam benzeri buhar oldular. Her şişkonun içinde hapsettiği o zayıf adam, Küçük Louie'nin gövdesinden çıkarak uçtu gitti.

Thatcher, federal maliye rezerv banknotlarının ön ve arka yüz levhalarını ele geçirdiğine çocuklar gibi seviniyor, «Kusursuz bunlar, gerçekten kusursuz,» diye coşup duruyordu.

Brooks Biraderlerden aldığı takım giysisinin tozunu silkip markalı kravatını düzeltti. Bu görevi alalı henüz yalnızca bir gün olmuşken, olanaksız gerçekleştirmiş, hükümetin, varlığını bile bilmediği baskı levhalarını ele geçirerek milyonlarca dolar tasarruf sağlamıştı. Bu başarısının raporu doğru dürüst yazılırsa, VWashington'tan terfi ve maaşına zammın yanı sıra pirim bile alabilirdi. Kendisi bu kadar iş başarmışken, yerel polis ve FBI daha bir tek cinayet sanığını bile yakalayamıyorlardı.

Federal ajanlar güneş altında, iyi bir Fransız lokantası aramaya çıktılar. VWashington'a dönmeden önce başarılarını kutlamaya niyetleniyorlardı.

Leşi sürükleme işini Piccolo ve ekibine bırakmışlardı.

*

Barbara 12:15'de kalktı. Uyku mahmurluğu gözlerinden a- kıyordu. Uyurgezer gibi ayaklarını sürüyerek banyoya gidip o- turdu. Kazan kafayla düşünmeye çalıştı.

Bedenen bitkindi. Duygusal yaşamına gelince, erkeğinin onu sevdiğini, tahrik edip ateşleyebildiğini, yedi cennete uçurduğunu biliyordu. Ne var ki, bir yandan da onu sömürüp kurutuyor, canını çekip alıyordu. İçinin en yumuşak yerleri hâlâ yara gibi acıyordu. Artık dayanamaz olduktan çok sonrasına kadar erkek durmamış, sevişmeyi sürdürmüştü.

Ürpertiyle başlayıp koca bir kalp gibi güm güm atan bir duyguydu bu. Sanki binlerce küçük kelebek çevresinde uçuşup kanatlarıyla kendisine dokunuyorlardı. Hâlâ bütün vücudu uyanık ve duyarlı, akım geçen elektrik teli, yeni bilenmiş bıçak

gibiymi. Duyargalarını henüz içeri çekmemiştii. Dokunulsa, güldür güldür yeniden çalışmaya başlayacak soğumamış bir motoru andırıyordu.

Duyguları ayaklanır da yatışmak bilmez kaygısıyla ötesini berisini kurulamaktan bile çekiniyordu. Erkeğin her dokunu- şuyla bir tüy gibi havalarda uçmaya başlıyordu. Eğilip muslukları açtı. Önce sıcak bir banyo, sonra bir soğuk duş belki iyi gelirdi.

Bugün yine uğrayacaktı. Onun seven ellerine-.. derinlerde- deki inanılmaz yürek çarpıntılarına, yaklaşan, büyüyerek yaş- laşan... o sürekli boşalımlara... sonra yine derin uykuya hiçbir zaman hayır diyemiyecekti. Yarın daha da güçsüz olacaktı. Bunun sonu nasıl gelecekti acaba? Duştan sonra esaslı bir kahvaltı çekip üzerine iki Geritol alırdı. Bakarsın, Vivian geliverirdi. Vivian yeni komşularıydı. Kocasından ayrılalı çok olmamıştı. Arkadaş canlısıydı. İçerde komşu varken, Adam belki girmezdi. O karısı olacak şıllığı rezaletten korumak zorundaydı.

r-250-

Böylece bir gün rahat eder, toparlanıp güç kazanırdı. Belki de yarın düzelirdi. O zaman onu kollarını açarak karşılardı, bacaklarını da... Kahvaltısını bitirir bitirmez Vivian'ı çağıracaktı.

*

Son sekiz gün içindeki sekizinci cinayet olan Frouge'nin öldürölmesi haberi bütün diğler öyküleri arka plana itti. Her yarım saatte bir ABC televizyonu, John Frouge'nin cesedi yat kulübün flama direğinde sallanırken çekilen filmde alıntılar yayınlıyordu.

Bu film polisleri yağlı direkte üç metre tırmanıp, gerisin geriye kışüstü düşerken gösterip rezil ediyordu.

Adam bunu ilk seyrettiğinde yerlerde yuvarlanarak güldü. Tek yapılacak şey, bu filmi Lorel Hardy filmlerindekine benzer bir piyano müziği eşliğinde hızlı oynatmaktı. O eski «Keystone Aynasızları» filminden bile daha matrak olurdu.

Son sahneyse gerçekten kahrediciydi. Burada Mary Frouge yakın çekimde Şef Dempsey'e parmağını sallayarak bağıırıyordu. «Biliyorum, sendin. Onu sen kandırıp buraya getirdin. Neden yaptın bunu?»

Adam duyduğu mutlulukla sırtıttı. Fairport'un Dempsey'e gösterdiği güvenin altını oymuştu, şimdi onu çökertecekti.

*

Piccolo, Rocco'nun yerinden döner dönmez şefe raporunu verdi. Dempsey ise onu öve öve bitiremiyor, zam önerece- ceğini söylüyordu.

Bunu alabileceğini Piccolo da biliyordu, ama Fairport'ta tahsisat kalmamıştı. Yine de şefin bunu düşünmüş olmasından dolayı mutluydu.

Dempsey saat 13.20'de Nellie- Arbuckle'ın öldüğünü öğrendi. Ned Nichols'un hastaneyi terketmesinden hemen sonra kadıncağız göğsünde keskin bir sancıdan yakınmıştı.

Ned ona jelerin bir tablet yutturmuş olabilir miydi? Ned'in Nellie'yle olan ilişkilerinin bazı ayrıntılarını incelemeye karar verdi. Ama her şeyden önce Orton'u bulmak gerekiyordu.

*

Adam'ın bürosundaki özel telefon 13:30'da çaldı. Barba- ra'ydı bu.

«Dün akşam uğradığın için teşekkürler. Felektan bir geceydi. Hâlâ ipi kopmuş uçurtma gibi göklerde uçuyorum.»

«Bugün uğrarım, sanıyorum. Motorum hâlâ çalışıyor,» diye yanıtladı Adam.

«Ben de seni bunun için aradım, balım. Yeni bir komşum var, oturmaya gelecek. Adı Vivian. Tanıdığını sanmam. Telefon etti, yalnızmış.» Barbara atıyordu, «Ben de davet ediverdim.»

«Savamaz mısın? Seni görmeyi çok istiyorum.»

«Hayatım, yarın görüşürüz. İnan, en azından bir gün dinlenmem gerek. Savaştan çıkmış gibi yorgunum.» Barbara bir öpücük uçurarak telefonu kapadı, hafiflemişti.

Adam elinden oyuncağı alınmış çocukların öfkesiyle masasını tekmeledi. Kabaran duygularını artık engelleyemezdi. Tüm varlığı şahlanmış, cinayetlerin yarattığı birikimden kurtulup rahatlamak istiyordu.

Gayla'dan hâlâ ses çıkmıyordu. Jeanne New York'taydı ve Barbara yalnız değildi. Ya Vivian? Şu geçen gün gözüne ilişen kız olmasındı? Hani dar bir sarı kazak giymiş olanı... Ne güzel bir çift! Barbara'ya uğramış gibi yapıp, her ikisinin de hayır duasını alsın. Ulan, şu kör şeytan, aklına neler de sokuyordu be!

Pantolonunun sol paçasını ağına yakın bir yerden çekiştirerek yerleştirdi ve masaya bir tekme daha indirdi.

Öğleden sonranın erken saatleriydi; Dempsey, Grady ve Briggs hep birlikte karargâha geldiklerinde, Mary Potter'i korku dolu bir yüzle kendilerini bekler buldular. Dempsey'e bir zarf uzatırken, «Bir tane daha,» dedi. «Laboratuvar gerekli inceleme yaptı, temiz çıktı, Rice'a bakılırsa Orton'un daktilosunda yazılmış.»

Zarfin üstü «Dizi Bir Sayı 3» diye işaretlenmiş, adres yerine yalnızca «Büyük Şef Salako» yazılmış, 7 Haziran 11:30'da postalanmıştı.

Dempsey'in birden tepesi attı. Mektup cumartesi sabahı postaya verilmişti. Şimdiye pazartesi öğleden sonraydı. Hafta sonunda postane kapalıydı tabii. Orton'dan bir mektup daha. Eksik olmasın hiç aksatmadan yazıyordu; bir de mektuplarında kalem yerine yılan dişi kullanmasaydı, bayağı iyi bir arkadaşı olacaktı şu Orton.

Dempsey ellerine bir çift incecik lateks eldiven geçirerek, mektubu zarftan çıkardı. Briggs'le Grady dikkatle bakıyorlardı.

Zarfin içinden iç içe iki mesaj çıktı. Birincisi bir kehaneti andırıyordu. Varır bu mektup, pazarı aşır. Okursun pazartesi, aklına şaşır.

Bul havayı dumansız;

arkadaşın kurbağa, ölüverdi zamansız.

Boynu takıldı başa.

«Cehennem dibine batarsın,» diye patladı Dempsey, «Baksanıza, bu mektup postaya verileli hemen hemen iki gün olmuş. Bize gelen mektupları pazar günü de olsa getirmelerini postaneye söylemeliydik. Öyle yapmış olsaydık, bugün belki de Frouge aramızda olurdu.»

«Neyse olan olmuş,» diye konuştu Briggs. «Jim, kim bilebilirdi ki? Öbür kâğıtta ne var?»

Jim mesajı, «alın» gibilerden pat diye masanın üstüne koyuverdi, Briggs eğildi, yüksek sesle okudu.

Gözlerin kırmızı Yüreğinde sızı Hepten dondu as Sana benzer yazgısı.

Yem, misina hazır Değilse yokuz Tutulan balığa bak İşte varan dokuz.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Odadaki sessizliği bozan tek şey, Grady'nin döşemeye tok tok vuran bastonuydu. Herkes birbirine bakakaldı. Bilmeyen yoktu. Dokuz kişiyi öldüreceğini söylemişti Orton. Şimdiye dek yalnızca sekizini bulmuşlardı. Altıncı kâğıtla birlikte papaz çıkmıştı. Şimdi sıra birlideydi, yani as'ta. Henüz ası bulamadıklarını söylüyordu.

Briggs kendini koltuğa taş gibi bıraktı. «Sürdüğümüz iz, bir kocakarının memesi kadar kuru, soğuk ve verimsiz. O hergele de bunun farkında.»

Grady tüm ağırlığıyla bastonuna abandı. «Eğer as öleli sekiz gün oluyorsa, şimdiye dek çatır çatır donmuştur.»

Dempsey suskun bir sfenks gibi oturuyor, gözleri alev alev yanıyordu. «Sekiz gün. Bir ceset bu kadar zamanda bütün bir kenti leş gibi kokutur. Gömülmüş, ilaçlanmış ya da buza yatırılmış olmalı ki...»

«Hepten dondu as. Buzdur bu buz. Buz gibi buz.» Briggs ayağa fırlamış, haykırıyordu. «Düşünsene Jim, bütün laflar balıkla ilgili. Baker'in Buzhanesi. Dempsey'in yüreği ağzına geldi. Briggs'in haklı olduğunu biliyordu. «Bu orospu çocuğu benim başıttı yiycek. Kalkın gidiyoruz.»

Koltuğundan kalktı, zile basarak Belli'yle Farrov'u uyarıp diktafondan bağırarak talimatını verdi. Dempsey yolda Grady'ye, dört yıl önce Bob Baker'in, mağazasının arkasındaki küçük binayı buzhaneye haline soktuğunu; bunun büyük balık akınlarında ya da çevredeki sporcuların avladıkları balıkları saklamak için kullanıldığını anlattı. Sözlerini, «Orton burayı her zaman kullanır,» diye bağladı.

Yolun yarısını etmişlerdi ki, birden Grady'nin şaşkın sesi duyuldu. «Nasıl olur yahu? Laboratuvarı, Orton'un mesajları kendi makinesinde daktilo ettiğini söylediler. Ama nasıl olur bu?»

Arka koltukta oturan Briggs, purosundan bir nefes çekip dumanını savurdu. «Sam, bu yaman bir soru. Öyle ya, onun makinesi geçen perşembeden beri dolapta kilitli.»

Grady dalgındı. «Ya Orton gizlice karargâha girip burnumuzun dibinde o pespaye manzumelerini yazıyor ya da...»

«Sanmam, Sam. Bahse girerim, o mesajları geçen perşembeden önce yazmıştır. Bir şartla öyle yapmış olabilir, eğer...» Dempsey duraksadı. «Eğer belli bir plan uyarınca hareket ediyorsa... Çok önceden seçilmiş kurbanlarıyla... belirli ve kesin bir plan.»

«Eşşoğlu...» diye patladı Briggs. «Bahse girerim, bir noktasını bile değiştirmeye gerek duymamıştır. Saniyesine dek planlamış.»

Dempsey sarı ışıkta gazladıktan sonra başını çevirip sordu. «Biraz karışık değil mi?»

Devriye arabasını Baker'in binasının ardındaki park yerine çekti. Belli, Farrow ve iki ekip arabası ancak dakikalar sonra gelebildiler. İşçileri beraberinde getirmeyi unutmamıştı Belli.

Buzhanenin asma kilidini Briggs kendi anahtarıyla açtığında, Grady gözlerine inanamayarak dirseğiyle dürtünce, Dempsey kentteki her sporcunun kendi özel anahtarı olduğunu söyledi.

Yiyeceklerin bulunduğu buz odalarına girdiler. Grady daha önce görmemiş olduğundan tesisatın büyüklüğüne şaşıtı kaldı. Birdenbire sıra sıra beyaz tabutlarla dolu bir odadaymış gibi geldi. Derin dondurucu bölümünde hepsi bembeyaz ve biçim, yapım, boyut yönünden aynı ve plastikten en az altmış tane sandık vardı. Hemen yarısının üstünde koyu kara kalemle «Baker» yazılıydı. Diğerlerinde sahiplerinin adları vardı. Bitişik odada otuz kadar boş ve temiz sandık bulunuyordu.

Dempsey, Belli'ye döndü, «Adamların bütün sandıkları birer birer açsınlar. Burası fazla soğuk diyorsanız, dışarı alıp açın.»

Grady araya girdi. «Jim, sandıkları açmadan önce adamların bir detektörle hepsini üstten kontrol ediverseler. Bakarsın bu orospu çocuğu bomba momba koymuş olur. Bir de bu Çik- masın başımıza.»

Grady'nin yorumuna kulak misafiri olan iki polis memuru sarardılar. Bir tanesi gönüllü olarak atıldı. «Dışarda arabada bir maden bulucumuz var.»

Bulucu aygıtı tüm sandıkların üzerinde dolaştırdılarsa aa, hepsinde olumsuz değerler okundu. Teker teker açıp içlerine baktılar, balıktan başka bir şey yoktu.

Belli'nin yirmi dördüncü sandığı açmasıyla bağırması bir oldu. «Maça ası.»

En üstteki paketi kaldırdığında oyun kâğıdını görmüştü Paketi hâlâ bırakmamış, iki eliyle sınıksı tutuyordu.

«Şef, bu sandıktaki bütün paketler ayrı boyda. Üstelik balığa da pek benzemiyorlar. Sanırım, bir ceset bulduk, en azından, ceset parçaları...»

Belli yemyeşil oldu, elinde tuttuğu kabak biçimindeki paketi sandığa bırakıverdi.

Dempsey gözleriyle görmek için atılırken bağırdı. «Gazetenin üstünde hangi günün tarihi var?»

Belli okudu. «1 Haziran Pazar.»

Briggs, Dempsey'in omzu üzerinden eğilip bir göz attı. «Tamam, tutuyor. Orton'un kayıp olduğunu ileri sürdüğünüz ilk kurbanı bu, Jim. Başından beri burada kalmış. Vay anasına!»

Sandığın dışında «Nichols» damgası vardı. Ceset, Ned Nichols'un sandıklarından birinde muhafaza edilmişti.

Dempsey herkesin aklından aynı şeylerin geçtiğini biliyordu. Yüksek sesle, «Nichols mı?» diye sordu. «Bu hiçbir anlama gelmeyebilir. Yan odadaki sandıkların üstünde de bizim adlarımız olabilir. Getirip bir tanesine koymak Orton için...»

Dempsey'in yüzünde bir an bir huzursuzluk ifadesi belirdi - se de, bunu sesine yansıtmadı. «Gus, bunu arabalardan birine koyup, karargâha getirin. Laboratuvar ve Doktor Brody bir

göz atsınlar, bakalım. Teşhise yarayacak bir şeyler çıkabilir.»

«Gerisini de diğerleri burada kalıp araştırın. Dikkat edin de, birden fazla cesed varsa, onu da bilelim.»

Grady'nin, geri dönerlerken arabada, Orton'un buz içinde kimi sakıyor olabileceği sorusuna, Dempsey hemen yanıt vermeyerek dimdik ileriye bakmaya devam etti.

Sonunda bu garip suskunluğu bozdu. «Ben bir tahminde bulundum. Dün maça asını bulacağımızı düşündüm. Yazıp bir zarfın içine koydum. Masamın gözünde duruyor. Gidince sana veririm. Laboratuvardan bir tanımlama gelir gelmez, açıp bakarsın. Haklıysam, hemen teşhis ederler.»

«Niçin şimdi söylemek istemiyorsun?» diye sordu Briggs. Ağzında ufalan purosunun plastik ucunu hırsla çiğniyordu.

«Çünkü... çok şeytanca bir şey bu. Her şey berbat olur. Ortam bizi çiğ çiğ yer.»

Grady, Dempsey'e baktı. «Yani bu o mu?» Yüzü soldu.

Dempsey başıyla doğruladı.

Briggs'le Grady bakiştılar. Birdenbire gerçeği kavramışlardı. Yolun geri kalan bölümünde hiç konuşmadılar.

Laboratuvar raporunu beşi beş gece Doktor Brody kendisi getirdi; ansızın yıllarca yaşlanmış görünüyordu. Gözlerinin ve ağzının çevresindeki gerilim çizgileri derinleşmişti. Kel kafasını hazin hazin salladıktan sonra ağzından bir anda şu sözler döküldü. «David Orton'muş. Cesed Doktor David Orton'a ait. Zavallı, öleli sekiz gün olmuş.»

Orton 1 Haziran günü geç saatlerde öldürölüp parçalanmış ve hemen buzluğa kaldırılmıştı. Brody ölüm nedenini henüz bilmiyor, ama daha sonra tam bir rapor sunacağına söz veriyordu.

Kafalarına tokmak yeyip sersemlemiş bir halde toplantı odasında biraraya geldiklerinde, sönmüş balonlar gibi büzölüp yerlerine oturdular. Sam Grady, Dempsey'in zarfını açtı. İ- çinden çıkan kâğıt parçasını elden ele dolaştırdı. Şöyle yazıyordu kâğıtta: «Maça ası David Orton çıkacak. Adam bizleri işletip durdu.»

-257 –

Şeytan Kozu – F : 17

Yine başladıkları yere dönmüşlerdi. Sıfıra sıfır elde var sıfırdı. Başlangıç çizgisini bile aşamamışlardı. Her şeyin başı da, sonu da Adam'dı. Hepsini bir ölünün, bir hayaletin peşinden koşturup durmuş olan oydu. Orton'u hiçbir yerde bulamamış ve bütün kanıtlarda yanılmış olmalarında şaşılacak bir şey yoktu.

Şimdi ellerinde, çözümlenmesi gereken dokuz cinayet vardı. Dempsey ağır ağır yerinden kalkarak kara tahtaya yürüdü. «Namussuz düzü bizi maskara etti. Şimdi

yeniden başa dönüp işi temelden ele almak zorundayız.» Karatahtaya yazmaya başladı. Odada tebeşirin cızırtısından başka ses duyulmuyordu.'

Tarih	Cinayet	Yöntem	İşaret (Maçalar)
1 Haziran	Davit Orton	Bilinmiyor/Parçalanm	As
2 Haziran	Muhtar Donnelly	Dinamit	Papaz
3 Haziran	Hetty Starr	Yılan Sokması	Kız
4 Haziran	Yargıç VValler	Zehir	Vale
5 Haziran	Paul Fredericks	Bıçaklanarak	Onlu
6 Haziran	VVarren Petty	Elektrik Çarpması	Dokuzlu
7 Haziran	Tony Roccö	Boğularak	Sekizli
8 Haziran	Marie Berison	Karbon Monoksit	Yedili
9 Haziran	John Frouge	Asılarak	Altılı

Sessizliği Farrow bozdu. «Şef, bu durumda Orton'un arabasını arama işine son versem iyi olacak.»

Briggs'in saatine göz atmasıyla koltuğundan fırlaması bir oldu. «Aman Tanrım. Vali benden telefon bekliyor.»

Grady de kalktı. «Jim, senfti bürondaki telefonu kullanmak istiyorum. VWashington'a raporumu vermem gerek.»

Dempsey, Belli'den, Orton'un bulunması konusunda bir basın bildirisi hazırlanmasını istedi. «Her şeyi açık açık yaz. Yumuşatmaya çalışma. Yalın olayları ver. En iyi politika doğruluktur. Bunu bana annem belletmiştir. Bu gidişle bizi parçalayacaklar. Ama belki de bunu hakettik.»

Jim Dempsey odasında yalnızdı. İçinden yükselen heyecanı bastırabilmek çabasıyla derin derin soldu. Kendisini hiç bu denli umutsuz ve umarsız hissetmemişti. Oturup başını avuçlarının içine aldı, düşünmek için gözlerini yumdu. «Lanet olsun!» dedi. Bir gözyaşı damlasının yanaklarından aşağı yuvarlandığını hissetti.

Bir sonraki darbeyi neredeye indireceğini kimse bilmediğinden, Adam baskın unsurundan yararlanarak hızlı hareket ediyordu. Sanki polisin her yapacağını biliyor, çok yakınlarda bir yerdeymiş gibi oluyordu. Dönüp bu cinayetlerin her birinin ardındaki nedeni incelemek gerekebilirdi. Bir neden olmalıydı.

Yanan gözlerini ovuşturarak pencereye yürürken, kendi kendine soruyordu: Heyecanlarının, zekâsını boğmasına izin verecek miydi? Tüm aklını seferber edip çalıştırmalıydı. Şöyle ya da böyle. Olumlu davranışlarıyla yol gösteren bir güç olmak zorundaydı. Sevdiği bu kent parçalanıp dağılıyor, bir önderi gereksiniyordu. Bunu sağlamak ona bağlıydı. Başka kimse yoktu. Ayrıca kimse onunla başa çıkamazdı. Derin derin soluk aldı, şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

Grady ve Briggs hemen hemen aynı anda geri döndüler. Her ikisinin de süngüsü düşmüştü. Briggs başını sallayıp duruyordu.

«Vali fena galadı. Karşımdakinin kadın olduğunu unutup Adam'ın bize geçirdiği yolunda espri yapmak gafletinde bulundum. O da beni iyice bir silkeleyip ültimatom verdi.»

Grady yarım ağızla yorumunu yaptı. «Bir tek sen değilsin, Spike. Hepimizin kuyruğu sıkıştı.»

Briggs bu yorumu duymazdan geldi. «Lafını esirgememesini Valiye ben söyledim, aslını ararsanız. Karşımdaki kumarbaz yalnızca gözü kara biri değil, ayrıca işaretlenmiş desteyle oynuyor, kâğıt karıyor, kesiyor ve el dağıldıktan sonra çıkan kâğıdı bildiğine bakılırsa, desteyi bildiği gibi düzüyor. Vali benim yaptığım bu

benzetmeyi uygun bulmadı. Bir de ne dese beğenirsiniz? Adam tüm maça serisini kullanırsa, o takdirde koz olarak beni ortaya sürecek yine kendisi olacakmış, hanım-efendi. Böyle deyip telefonu suratına kapattı.»

Dempsey belli belirsiz gülen gözlerle baktı. «Herkes içinden dua etsin de, Adam dokuz kâğıt oynamakla kalsın. Ya bir de pişpiriğe yatarsa.»

Briggs elini alnına götürüp şakaklarını ovdu. «Yine başım çatlıyor.»

«Benim de öyle,» dedi Grady acıyla yüzünü buruşturarak. «Aspirin üreticileri sağlama köşeyi dönecek bu gidişle. Yeterince uykumuzu alamıyoruz herhalde. Şu manyağı bir enselersek, artık emekliye ayrılır ya da uzun bir tatile çıkarım.»

Grady'nin bilip de sakladığı bazı şeyler vardı. Orton'un öldüğü ve Adam'ın o olmadığını telefonda kendisine bildirdiğinde, Bob Dillinger hiç şaşırılmış gibi değildi. Bir önseziye uyarak a- damları altı kişiyi izliyorlarmış. «Burnum kaşınmaya başladı,» diyordu Dillinger tek açıklama olarak. Altı kişiden birinin Adam olduğundan emindi.

Grady, Dillinger'in başına buyruk çalışma arzusuna saygı gösteriyor, altı sanığın adlarını açıklamasını beklemiyordu. Fazladan bulduğu ajanlarını nereden ele geçirdiğini bile sormamıştı; çünkü Dillinger'in VWashington'da isterse bir ordu toplayacak kadar çevresi olduğunu biliyordu.

Grady neden Orton'un katil olmadığından kuşkulandığını Dempsey'e sordu. Şef kuramını açıkladı. Bir kez, Orton'a karşı tek kanıt parmak izleriydi. Onlar da kör kör parmağım gözüne denecek kadar açık seçik ve cinayet sahnesine kolaylıkla getirilip bırakılmış olabilecek ufak tefek şeyler üzerindeki izlerdi.

«Peki nasıl ele geçirmiş dersin bunları?» Briggs odayı sinirli sinirli adımlıyordu.

«Bundan kolay ne var. Adam ya kaba kuvvetle ya da ilaçla uyuşturarak her istediğini yaptırabilecek kıvama sokmuştu Orton'u. Bir dizi ufak tefek şey üzerine parmak izlerini alıp kullanmaya hazır olasıya dek bunları plastik torbalarda saklamak işten değildi.»

Grady'nin ağzı açık kalmıştı. Başıyla onayladı. «Kuşkusuz, basit. Gerçekten basit.»

Toplantı dağılırken, Dempsey herkesten doku* cinayeti birer birer ayrıntılı bir biçimde yeniden gözden geçirmelerini ister. «Bir ipucuna, bizi Adam'a götürecek bir ipucuna fena halde ihtiyacımız var. Her biriniz izlenecek en uygun yolun hangisi olması gerektiği konusunda bir öneri getirmelisiniz.»

*

ok i

Bir kez daha bütün millet, kaba etine çivi batırılmış gibi hop oturup hop kalkmıştı. Bu konuda televizyondan bol bulamaç dağıtılan haberleri herkes bir anda yalayıp yutuyordu. Orton ölmüştü. Katil değildi, katil diye yutturulmuştu. Aslında ilk kurbanıydı Adam'ın, o korkunç uğursuzun.

İnanılmaz bir haberi bu. Halk da bir türlü inanmıyor, başını sağa sola sallayıp duruyordu. «Duydunuz mu?» Tek konuşma konusu buydu. Beş gün boyunca kitle yayın organları binlerce kez yineleyerek Orton'un katil olduğunu söyleyip durmuşlardı. Giderek bu da bütün diğer gerçekler gibi bir gerçek olup çıkmıştı, başı sonu belli ve tanımlanmış. Orton katildi, o bulunduğu takdirde cinayetler de bitecekti.

Bu inanç, reklam gücüyle yerleştirilmiş diğer bazı sözde gerçekler gibi Amerikanın kollektif bilincinde kök salmıştı. Örneğin, Avis daha iyisini yapar; Maxwell House son damlasına dek iş görür; Fildişi Sabunu % 99.44 saftır, suda batmaz; Cla- irol... evet mi? Hayır mı?. Evet VVinston iyi sigaradır!

Orton katil olmalıydı. Eğer değilse buna kim inanırdı? İnanılan, doğru diye bellenen her şey temellerinden sarsılacak mıydı şimdi? Avis belki de daha iyisini yapamıyordu; Maxwell House'unsa son damlası, kim bilir, belki de acıydı; Fildişi Sa-

bunlarının suda batmadığı gerçek miydi? Ya ClairoL VVinston da pekala palavra olabilirdi.

Katil Orton değilse, ya kimdi? Yine dönüp dolaşıp Adam'a dönülüyordu. Kimdi bu cehennem olasıca Adam? •

Millet yanıt bekliyordu.

J3lucin ve spor gömlekler giymiş Belli ve Farrovv, ağır ağır Luigi'nin barından içeri girdiler. Kapının açılmasıyla onlarla birlikte giren soluk ışık demeti karanlık tarafından hemen yutuldu. Bizimkiler arkadaki bölmeye doğru el yordamıyla yollarını buldular. O'Cello onların girdiğini görünce hemen kalın bir Küba sigarası yaktı. Yükselen duman, yollarını bulduran bir işaret oldu.

Bölmeye girip oturduklarında O'Cello selam niyetine homurdandı. «Size söylemiştim.» Sapsarı dişleri görünüyordu.

İkisi adına Belli başıyla doğruladı. «Seni dinlememiz gere kirdi. Polisler de hata yapar, sonuçta biz de insanız.»

O'Cello yeniden homurdanarak masanın üstünden iki bira kaydırıldı. «Ben sizin yerinize ısmarladım. Ancak birkaç dakikam var.» Sinirli sinirli çevresine bakındı. Diğer masalar hâlâ boştu.

Farrow birdenbire O'Cello'nun şakır şakır terlediğini far- ketti. Tiril tiril ipekliden takım giysisi su içinde kalmıştı. Ansızın sanki Sünger, kendi terini kendisi emiyormuş gibi bir düşünce geldi aklına.

Belli öne eğilerek alçak sesle sordu. «Bize başka ne anlatabilirsin şu...?»

O'Cello'nun alnına doğru kalkmış kaşları, Belli'yi sorusunun ortalık yerinde durdu. Bir işaretiyle onları daha da yakınına çağırarak kaba ve sinirli bir fısıltıyla konuştu. «Uyuşturucu madde... adı batsın... en yakın üç arkadaşımı kaybettim, sonra kız kardeşim öldü. Hepsi Koca Oğlan'ın eline geçti.» Sünger şiddetle ürperdi. Gözlerini yumdu.

Belli ve Farrovv sabırla beklediler.

«Dostlarımdan bazıları... burada kaynattığımızı bilseler... şu ağzımdaki dili çöplükten toplarsın.»

Farrovv'la Belli bakiştılar. O'Cello bol bol yaşaran gözlerini, elde işlenmiş bir ipekli mendille kuruluyordu.

Belli bir dakika kadar bekledikten sonra yeniden denedi. «Gırgır mangırı bulmamız hiç de kolay olmadı. Birbirimizi anlamakta güçlük çekiyoruz.»

Sünger başıyla doğruladı. Sapsarı dişleri yeniden göründü. «Fairport ha! Tüm kentinizi alevler sarsa, çıkarıp da işemem bile. Garip değil mi? Çepeçevre her yanınız yemyeşil. Yuvanız temiz. Nedeni açık. Hiçbir leş kargası yattığı yeri pislemesiz.»

O'Cello arkasına yaslandı, gözleriyle odayı tarıyordu. Öne doğru sallanırken kendini tuttu, ağzından tek söz çıkmıyor, purosunu, bebeklerin oyuncak memeyi kavramaları gibi, sımsıkı tutuyordu.

«Kim? Nasıl?»

Sünger dudaklarını yalayarak omuzlarını silktili. «Size daha önce söyledim. Büyük çapta bir uyuşturucu madde harekâtı bu. Merkez, Fairport. Hepsi bu işte.» Yeniden çevresine bakındı.

«Benim hayatımın sizin için hiçbir önemi yok. Ama benim için çok önemli. Size olan borcumu ödedim. Bana beş dakikalık zaman tanıyın. Kendiniz buradan bir yere ayrılmayın.» Tombul elini Belli'ye uzattı.

Farrovv karşı çıkmak üzereyken kendini tuttu.

O Çello yavaşça bölmeden çıkıp karanlığa karıştı.

İki detektif çaresizce bakiştılar, Farrovv elindeki bira tenekesini sıktı. «Lanet olsun. Yine bir arpa Doyu yol gittik.»

Belli'nin kara gözlerinde şimşekler çakıyordu. «Ben pek öyle sanmıyorum. Düşünsene bir, herif bilmece gibi konuşuyor. İki kez uyuşturucu madde sözünü kullandı. Yanlış bir kelime bu. Uyuşturucu terimini bu işin dışındakiler kullanır. O'Cello'nun yapacağı iş değil bu. Aslında bize bir şey söylemek istiyor.»

Farrovv, Belli'ye alıcı gözüyle bir baktı; içinde kabaran heyecanı, yüzünden okunuyordu.

«Uyuşturucu harekâtı... merkez... uyuşturucu merkezi. Elimizde böylesinden topu topu bir tane var.»

Belli başıyla onayladı.

McAlpin'in yeri! Aman Tanrım, ihtiyar McAlpin baston kadar doğrudur.»

«Olabilir, ama bu son hafta içinde öyle şeyler oldu ki, insan Noel Baba'ya ya da kendi babasına bile güvenini yitirebilir. McAlpin yine de onların tayfasından değildir. Ama biz kordon altına alalım onu da.»

Bardan çıkarlarken Belli güldü. «Şansın yaverse eğer, budala olmaya değer.»

Farrovv elini arkadaşının omzuna koyarken keyifle güldü.

«Eh öyleyse, desene ki, senden iyisi yok!»

*

& *

Barbara'nın çağrısını kabul etmekle çok mutluydu Vivian. Fairport'ta çok az kişiyi tanıdığından yalnızdı. Gün günden tam bir mutfak alkoliği olma yolundaydı. Birkaç yeni arkadaş edinmenin, bu küçük sessiz savaşı kazanmasına yardımı olabilirdi.

Tüm öğleden sonrayı çene çalarak geçirdiler. Saat altıda

Barbara martinileri hazırlayıp onu biftekle salatadan oluşan yalın ama şirin akşam yemeğine çağırdı. Dışarıda, verandada mum ışığında yediler. İç gıcıklayıcı güzel kokularla dolu ılık bir akşamdı, verandadan yana tatlı bir meltem esiyordu.

Derine kaçmış kara gözleri ve ruh gibi varlığıyla Vivian ince, zayıf bir kadındı. Limon küfü rengindeki bol bluzuyla şalvarı, kolay unutulmayan tatlı bakışlarının etkisini arttırıyordu. Barbara onu severdi. Sevecen, saygılı, anlayışlı ve merhametliydi.

Saat 18:30'da telefon çaldı. Vivian bunun Barbara'nın sevgilisi olduğundan emindi. Düşünüyordu da, adam belki de evliydi. Yoksa ne diye birlikte yaşamasınları? Araya mesafe koyan herhalde Barbara olmalıydı. Vivian kalkmaya davrandı. Gitse iyi olacağını düşünüyordu. Ama Barbara kalmasını rica etti. Arabasının dışarıda durması bir güvenceydi. Konuk var diye kimse uğramayı düşünmezdi.

Barbara'nın ağzından bir çırpıda dökülüveren yaşam öyküsünü gözyaşları izledi.

Vivian onun gönlünü yapıp teselli ettikten sonra gece kalmaya razı oldu. Daha sonraydı, Barbara banyodan çıkar çıkmaz, Vivian onun gergin boyun ve sırt kaslarını masaj yaparak yumuşattı. Parmakları çok ince ve duyarlı bir biçimde yollarını arayıp buldular ve dokunacakları yere dokundular. Bir anda Barbara'nın bütün kelebekleri uyumlu kanat çırpışlarıyla çevresinde uçuşmaya başladılar. Bulutların üstünde bir yolculuktu bu. Kelebekler büyüdükçe çırpınışları hızlandı. Heyecanı yoğunlaştı, kabardı, taştı. Artık savunmasızdı.

Her ikisi de unutulmaz bir gece yaşadılar, benzersiz heyecan deneyimleriyle dolu. Vivian ağır, telaşsız bir tempoyla yaptığı her şeyde kusursuzdu; nazik, yumuşak, duygulu, müşfik ve sevecen. Dudakları ve diliyle sanki her yerdeydi.

Daha, ilk satlerde Barbara, şaşırtıcı ve görkemli bir şeyin farkına vardı. Bu tür aşk onu yormuyordu. Aslında ağır ağır ama sürekli biçimde güç kazanıp tazeleniyor, bataryalarını doldurarak enerji transferi yapıyordu.

Göğüslerine dokunduğu .anda Vivian'ın da zayıf noktasını keşfetmişti. Aşırı duyarlıydılar. Dokunulunca dayanamıyor, Bar

bara'dan daha savunmasız kalıyordu. Sonsuz bir çember gibi... Bütün gece böyle sürdü.

Barbara şimdi tümüyle gevşemiş, güveni yerine gelmişti. Dalga dalga dönüp vücuduna dolmakta olan enerjinin sabaha dek ona tüm canlılığını yeniden kazandıracağını biliyordu. Artık yürşğinde neşe, duygularının kontrolü da elinde bulunduğundan, hain bir keyifle, haydi bakalım, diyordu, geleceği varsa, göreceği de var o azgın boğanın. O gelip tüketirse, ne gam, Vivian'dan doldururdu bundan böyle enerji deposunu.

Nasıl diyordu reklamlar, bir kibrit çakmanız yeter; o da Vivian'ın göğüslerine uzanıverdi. Kelebekler uçuştular, hızlanıp yükseldiler. Vivian da cennetini bulmuştu.

*

«s Sı

Otel odasının masasında Judy Rogers yakın gözlüklerini çıkararak arkasına yaslandı ve kendine bir fincan kahve daha koydu. Tadı yoktu. Üç günlük çalışmayı bir tek güne sıkıştırmıştı, gözleri de bunun farkındaydı. Ovuşturarak kalktı, banyoya girip yüzüne soğuk su çarptı.

Peter'le iki kez konuştuktan sonra bürosuna da uzun bir telefon açmıştı. Orton'un cesedinin bulunması herkesi çok şaşırtmıştı, ama içgüdüğü ona, Nellie Arbuckle'ın ölümünün çok daha anlamlı olabileceğini söylüyordu. Neliie'nin çok yüklü bir yaşam sigortası vardı ve şimdiden iki şirket, Bond ve Bond'u aramışlardı. Bürosundan Fairport'a polislerin kopyalarıyla birlikte bir mesaj gelmişti. Judy'nin asıl şaştığı, Arbuckle'ın ölümünün bir kaza olarak listeye geçmiş olmasıydı; oysa belki de birçok şeyin anahtarıydı.

Peter yalnızca iki gün sonra, çarşambaya buluşacakları anı iple çekiyordu. Judy'nin nabızı hızlandı. Şimdiye dek bir kez olsun buluşmuş değillerdi. Güldü. İlişkilerinin, kafasını ve kalbini kırıştırmayan neşeli bir yanı vardı.

Demek papatyaları yollayan Orton değildi. Peki kimdi? Bu soruyu zihninin gerisine itti.

Judy pabuçlarını çıkardı, masada arkasına yaslanarak not defterine bir şeyler daha karaladı. Heyecandan midesi ağrıyor, bir şeyler olacakmış gibi geliyordu. Ne olacağını kesinlikle bilemiyorsa da, bu duygu ürpermesine yetiyordu. Hiçbir şey çözülmüş değildi, ama bir model oluşmaktaydı.

Yalın bir önermeye dayanarak işe başlamıştı. Sigorta sahtekârlıklarında para için adam öldürüldü. Bunun dışındaki her şey rastlantısalı. Dokuzu cinayet, biri kaza olmak üzere, Fa- irport'taki on ölüm olayında, bildiği kadarıyla, Starr, VValler ve şimdi de Arbuckle oldukça paralı kurbanlardı.

Bazen de kuşkuları gerçek amaçtan saptırmak için suçsuz kurbanlar seçilirdi. Ama bir değil, iki değil, dokuz ölüm. Bu kadarı çok fazlaydı. Para belki ilk nedendi, ama tek neden değildi.

Birkaç ünlü kişi öldürülmüştü. Hetty Starr, Yargıç VValler, VVarren Petty ve Marie Benson. Bu insanlardan her birinin ölümü ulusal çapta önemli haber olurdu. Arbuckle'ı da bu listeye kattı. Din görevlisi Paul Fredericks'in ölümü o bölge dışında pek önemsenmezdi. Ama çarmıha gerilme olayı... işin rengini değiştiriyordu. Herhangi bir insanın bile çarmıha gerilmesi en yaygın ilgiyi çekerekdi. Neden böyle olduğunu henüz bilemiyordu.

Geriye dört kurban kalıyordu. Listedekilerin en önemsizleri. Donnelly, Rocco, Frouge ve Orton'du. Ülke çapında bir insan avının hedefi haline gelmiş olduğundan dolayı Orton'un bulunuşu, ulusal önemde sayılabilirdi. Düşünceleri hızlanmış, kafası dinamo gibi çalışmaya başlamıştı. Bütünü oluşturacak küçük küçük parçalar yavaş yavaş yerli yerine oturuyordu.

Birden tüyleri diken diken oldu. Dördü de Rotary Kulübün yöneticileriydi. Bu ilginçti işte. Harikaydı. Yürütme komitesinde sekiz yönetici daha vardı: Baker, Briggs, Dillon, Dempsey, Hoy- le, McAlpin, Nichols ve Tilden. Bu sekizin içinden daha yakından incelemek amacıyla üçünü ayırdı... Dillian, Tilden ve Nichols.

Hetty Starr, Yargıç VValler ve Nellie Arbuckle için Don Dillorc sigorta poliçeleri yazmıştı. Tilden banka dolandırıcılığından sanıktı. Suçlu olduğundan kesinlikle emindi ama ispat edemezdi. İhtiyar tilki çok kurnazdı. Tilden ayrıca, Nellie'nin yakın mali danışmanıydı. Bu ilişkiyi biraz kurcalamak niyetindeydi. Starr ve yargıcın ölümleriyle en çok, belki de milyonlar kazanmak durumunda görünen Ned Nichols'du. Nellie'ye yakınlığı ne ölçü deydi acaba?

Bir sigara yakarak derin bir nefes çekip dumanı yavaş yavaş bıraktı.

Ya komitenin geri kalan beş üyesi? Jim'i zaten öldürmeye yeltenmişti Adam. 'Diğerlerinin de ölüm her an başında dolaşüyor, gözlerinin içine bakıyordu. Yalnızca uyum sağlayabilenler, yaşamayı sürdürecekti... Acı bir alay mıydı bu, yoksa gerçekçilik mi? Dört dörtlük bir uzakgörüşlülük ne nimetti. Yarından tezi yok, onlarla konuşmaya başlayacaktı.

Kuşkusuz, tüm yasa uygulayıcıları, bütün şu erkekler yani, yürütme komitesinin hayatta kalan üyelerinin içinde bulundukları tehlikeyi anlayamayacak kadar aptal değillerdi. Artık bu denli basit bir şeyi bir erkek bile anlardı.

*

<* S:

Adam karısıyla birlikte tadını çıkara çıkara sakın bir akşam yemeği yemiş, ama daha sonra, sevişmeyi teklif ediverince, kadının öfke dolu sitemlerinden kurtulamamıştı.

«Günden güne çekilmez bir insan oluyorsun. Bundan başka düşündüğün yok. Normal haline dönmeni ne kadar isterdim. Her gün her gün, bu saçmalığa bir son ver. Ben makine değilim. Bir düğmeye basarak motor gibi kızdıramazsın beni. Benim de içimden gelmeli. Ama böyle her gün, havasına giremem ki. Üzerime düşeni yapıyorum ben. Temizlik, yemek, ev işleri. Seni mutlu etmek için saçımı süpürge ediyorum. Ben öyle her güne vurulacak bir giysi ya da günde iki kez çağrılan telefon kızlarından değilim.»

«Yine nutuk çekmeye başladı,» diye kendi kendine mırıldanarak üst kata çıkan Adam, soğuk duşun altına girip uzun uzun yıkandı.

Saatler sonra şimdi, karısı uyuyor, Adam da odasında oturmuş, o gün olanları düşünüyordu. Coşkuluydu, çünkü planı mükemmeldi. Frouge ve Orton'a ilişkin haberler Fairport'u ve Jim Dempsey'i kahretmişti. Yayın organları Adam'dan artık en büyük katil olarak söz ediyorlardı. Daha bir şey görmüş değillerdi. Frouge'nin cesedini indirişlerini izlemişti. Filler öyle beceriksizdiler ki. Ayrıca şefin üzerine de bir kuşku gölgesi düşürmüştü. Ama ona biraz acıyordu da. Jim gerçekten elinden geleni yapıyor, ama artık eskisi kadar açık seçik düşünemiyor- du.

Şimdi artık Orton örtüsüne gerek kalmadığına göre, ikinci evreye geçebilirdi. Umutla ellerini ovuşturdu. Şimdi filler hep birlikte üç yana saldıracaklar, bastıkları yeri titretecekler, hortumlarını kaldırıp bağıraraklar, ama hiçbir yere varamayacaklardı.

Bugün öğleden sonra birinin gölge gibi kendisini izlediğini farketmişti. Ya federal bir memur ya da bu kasaba dışından tutulmuş özel biriydi. Şimdiye dek öğrenememişlerse kendileri bilirdi. Yarın o kuyruğu kapana kıştırarak, filin kuyruğunu kafasına sokacaktı.

Stereo ıt diye kapandı. Acemilerin, aylaklar için yaptığı şu adı batası rok müziğı. Önündeki dört cinayetin planlarını ayrıntılarıyla bir kez daha gözden geçirirken, her birinin gayet rahat ve başarılı geçeceğini biliyordu. Herhangi bir şeyi değiştirmeye gerek yoktu.

Not defterini alarak özel silah deposuna indi ve ertesı gün kullanacağı araç gereçleri gözden geçirdi. Her şey tamamdı. Başka birinin kişiliğine girmek onun için bile kolay olmuyordu, ama yine de kusursuz olacaktı. Kauçuk burun, biçimlerini değiştirmek için göz kapaklarının üzerinde kullanılacak olan balık derisi, alına yapıştırılıp bombe verecek kauçuk yastık, saçtan örölmüş peruk, hepsi hazır ve kusursuzdu. Çalışırken kendi kendine şarkı mırıldanıyordu. «Geçiyor bir yaşlı bayan, dayan bastonuna dayan...» Şarap raflarını yeniden döndürüp kilitledi. Bütün bu işler bittiğinde, o özel üç şişe, dünyanın en güzel şarabı olacak, her damlasını tadını çıkara çıkara içecekti.

Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak odasına geldi. Kara kalem listedeki dokuz numaralı kurban olan maça altılısı Komodor John Frouge'nin üstüne bir çarpı çekti. Bazı insanlar öldürölmek için dünyaya gelirlerdi. Kurbağı da onlardan biriydi.

Sonradan aklına gelmiş gibi, David Orton'un adının yanına da mim koydu. Anahtar niteliğindeki dört cinayetinden biri olan, maça ası Orton numarası, tam planladığı gibi çok iyi iş görmüş tü.

14 Hazirana dek bekleyip kupa asını göreceklerdi, asıl. Ellerini ırpıtı. İşte bu tam şeytana yakışır bir işti. Böylece, cehennemde yanmayı sonunda haketmiş oluyordu. Defterini gerisin geriye zulasına sakladı.

Kendine bir bardak soğuk bira doldurdu; köpüğü taşarak, aktı ve masanın üstünde küçük bir göl oluşturdu. Adam hiç aldırmadı, koltuğına döndü. Karısı belki de haklıydı. İyice azmıştı, biraz ağırdan almalıydı. Yoksa bu gidişle kendini ele verecekti. Bu düşüncesine güldü. Seks güdüsü normal zamandaki- nin üç dört misline yükselmiş, olağanüstü bir şey olmuştu. Gittikçe elinin altından kayıyordu kontrolü. Eskiden, Gayla, Barbara, Jeanne ve bir de o «neydi adı» yetip de artıyorlardı. Belki de biraz yayılıp dağılsa, iyi olacaktı.

Şu Vivian incelenmeye değerdı. Ama bu cinayetlerin ortasında pek tehlikeli olurdu. Plandan ayrılmamak, normal modeline bağılı kalmâk daha iyiydi. Belki Vivian eve dönmüştü şimdi... bir kaçamak için Barbara'ya uğrayıverirdi bakarsın. Yok yok, ya o kuyruk dışarda bekliyorsa... Önce onu haklamak gerekiyordu.

Düşünce ve eylemlerini disiplin altına almak daha iyi olacaktı. Nasıl olsa ilerde sekse ayıracağı çok zamanı olurdu. İini ekti. Bir duş daha yapmanın tam sırasıydı.

10 Haziran Sah
Öldürücü Bir Doz

Susy Nichols uykusunda sıcıyordu. Gölgeleler içindeki yüzü gittikçe yaklaşan, kollarını açarak üzerine eğilen o iriyarı adamı gördüğü rüyalar, daha doğrusu karabasanlar.. Şimdi de ikin cisini görmekteydi bu tür düşlerin. Adam her iki eliyle, biçimi yabancı gelmeyen bir göz damlası tutuyordu. Dudaklarının yalnızca birkaç santimetre yukarısından, bayıltacak kadar tatlı bir su damlatıyordu. Susy birkaç damla yuttuktan sonra öğürdü.

Ned'e biraz sokuldu, sonra ansızın uyandı. Ned yerinde yoktu. Yatağıın başucundaki fosforlu saat sabahın altısını gösteriyordu. Bu saatte hangi cehenneme gitmişti bu adam? Odasından müzik sesi geliyordu. Sinatra'ydı bu. Her geçen bün tuhaflaşıyordu Ned. Para diye diye ıldıracağından ve günün birinde daha, daha ötelere erişmek için birazcık fazla uzandığında dolar uçurumunun dibine yuvarlanıvereceğinden korkuyordu.

Susy öbür yanına döndü ve Dr. Markum'dan randevu almaya karar vererek uyumaya çalıştı. Bu düşün anlamını o açıklayabilirdi belki.

Nichols becerisinin doruğunda çalıştığını biliyordu. Kendini tazeleme eğitimi, ruhsal güçlerinin dağılmasını önlemekteydi. Endişe denen şey kişinin tüm becerisini sergilemesine engeldi; bunu bildiğinden hiç kaygılanmıyor, korkmuyordu.

Kolejdeyken hipnotizma dersleri almış, daha sonra bırakmayıp her gün çalışarak kendi kendini uyutabilme yeteneğini geliştirmişti. Bu yolla hem bedensel, hem zihinsel başarısı yükselmişti. Şimdi artık bu kendini tazeleme yöntemini, ruh dinamosunu harekete geçirmek ve kaslarından en yüksek verimi elde etmekte kullanıyordu. Kısacası, hem kafa, hem fizik açısından tam formundaydı.

Pencerelerden parlak gün ışığı içeri doluyordu. Kendi kendini uyutarak yoga coşkusuna dalmış olan Ned, stereodan dağılan müziği unutmuş görünüyordu. Bilinçaltı, kas belleğinin tam egemenliğini elinde tutuyor, kuşkular, baskılar yokoluyordu. Büyük bir atletinkiler gibi hareketleri eşyumlu, refleksleri otomatik olacak, kaygı, korku bulunmayacak, gerginlikler gevşeyecekti.

Bugünkü başarısı daha öncekilere hiç benzemeyecekti. Vücudun geriye - besleme sistemi en üstün gücü üretecekti. Bugünkü her türlü girişimi olağanüstü başarıyla noktalanacaktı. Gerekirse vücudunun azami yedek güçlerine de bir çağrı yapılabilirdi. Şimdiye dek böylesi gerekli olmamıştı.

Briggs ve Dempsey. Hırsız polis oynayan iki aynasız... Ne halt etmişlerdi yani şimdiye dek? İnsanın ya somut sonuç aldığı ya da battığı iş yaşamına gelip ilerleselerdi ya sıkıysa. Onları canlı canlı yer de, kemiklerini çekirdek gibi püskürürdü. Fizik- man güçlü, deneyimli ve serttiler, eyvallah. Özellikle Dempsey. Ama hiçbirinde onun gizli güç kaynakları yoktu. Her gün yaptığı zihin jimnastiğinden, transandantal meditasyondan kazandığı enerji ve şevk onlarda ne arardı? Ama canım, ne diye şimdi onlarla kafasını yoracaktı...

Düşünceleri daha çekici konulara kaydı. Örneğin, Ned'in melekleri. Her üçü de harikaydılar. Her birinin kendine özgü cinsel çekiciliği vardı. Neden tüm düşünceler gelip en sonunda o sınırsız mavi şortun hayaline takılıp kalıyordu? Ne inanılır+ıaz bir popoydu ama. Zaman sorunuysa yalnızca. Er ya da geç... Dudaklarını ıslattı.

Kendinden geçmişlik halinden çıktı. Saatine bir göz attı. Stereoyu kapatıp mırıldanarak yola çıktı. «Bugün büyük bir gün. Yapacak dünya kadar işim var.»

*

Adam 7:15'de evden çıkınca karşı kaldırımın kıyısına park- etmiş koyu mavi renkli Granada'yı gördü. Arabasını sürerken, aynı Granada'nın kaldırımdan ayrılıp bir yarım dönüş yaptıktan sonra yarım blok arkada gelip durduğunu farketti.

Tamam izleniyordu. Şu kuyruk herifi şimdi silkelemeye hiç gerek yoktu. Farkına varmamış gibi yapmak daha iyi olacaktı. Fukara, belki de bütün geceyi arabasında geçirmişti. Artık su koyvermişlerdi ama.

Planlarında ufak bir değişiklik yapacaktı. Bugün hem Je- anne'e, hem de Barbara'ya uğramak zor olurdu. Şu kılkuyluğun canı cehennem! Çareler tükenmemişti ya. Gayla'ya lanet olsun. İnsanın gözlerini dışarı uğratan o sarışın neredeydi? Olanak ölçüsünde, günlük işlerin dışında ve göze batar bir şey yapmamaya çalışacaktı. Kızlarla buluşmak suç değildi ya. Kimse bu yoldan bir cinayeti kanıtlamazdı. Hatta kuşkulan kendinden uzaklaştırmaya bile yarayabilirdi bu durum. Dünyanın en büyük katilinin, özellikle birden fazla görkemli piliçle aşk yapmaya zaman ayırabileceğine kimse inanmazdı.

Kızların bir şey bildikleri yoktu. Cinayetlerin işlendiği zamanlarda onun başka yerlerde bulunmuş olduğunun kanıtlarını oluşturlardı böylece. Kaldı ki, şu sakallı

hippi Manson'un dışında, tarihte görülen bütün katiller cinsel yönden güçsüz adamlardı. İnsanlar aşk yaşamlarında düş kırıklığına uğradıkları için öldürürlerdi. Polis şimdi aklınca, katil diye iktidarsız bir herifin peşine düşecekti. Kendisi açıkça bu modele uymuyordu. Direksiyona keyifle vururken, dikiz aynasına da bir göz attı.

Kimdi bu peşindeki? Neden? Ne yapmıştı? Durduracak o- lurlarsa, «Bir şey yapmadım, memur bey,» diyecekti. FBI olmalıydı. Peşine böyle kuyruk takan, buradakiler olamazdı. Elllerinde yeterince insan gücü yoktu.

Grady'nin adamları ya da bağımsız çalışan bir başka federal grup olabilirdi. Kendisini izlediklerine göre, en azından beş kişiyi daha izliyor olmalıydılar. Üç vardiya üzerinden altı kuşkuluyu izliyorlarsa, piyasada bu işi yapan on sekiz kıkuyruk var demekti. On sekiz şişko fil kıçında on sekiz kamçı kuyruk. Bundan iyi sirk mi olurdu?

Kuyruğunu düğümleyecek, toz edecekti... Yok hayır, böyle yaparsa, baş kuşkulu olurdu. Daha iyisi, başka kimlerin izlendiğini öğrenip onların kuyruklarından birini harcamaktı. Ulan, ne fikirdi be! Sonra da kendi kuyruğunun icabına bakar, diğerlerinden biri yapmış gibi gösterirdi. Belki de en iyisi, on sekizini birden öldürüvermekti. Elde kılıç, kuyruk doğruyordu. Çocukken görmüş olduğu bir karikatür geçti gözlerinin önünden.

Sıradaki kurbanını öldürebilmesi için bugün şu kuyruğu bir saatliğine silkelemesi gerekiyordu. Saçmalıyordu; ya hepsini birden öldürür ya da cinayet sırasında kuyruksuz kalmış olanın kendisi olduğunu hemen çakarlardı. Gözaltı işi zorlaştırıyordu. Bundan kuşku yoktu. Dödüklü tencere gibiydi bu iş. Kıvamına gelmiş, işareti veriyordu. Tamam, bir defada bir cinayet işlenecek ve dikkatli olunacaktı.

Adam arabasını yerine park ederek çalıştığı binaya girdi.

Arkasından gelip diğer köşede park eden mavi Granada'yı görmezden geldi.

**

Dempsey'in tüm ekibi sessizce oturmuş, toplantının başlayacağı saat 7:45'i bekliyodu. Kendisi telefonda Briggs'le tek yanlı ve üstükapalı bir konuşma yapıyordu.

Telefonu yerine koyarak oturduğu koltuğunu onlara çevirdi, yüzü ürkütücü, ağzı ince bir çizgiydi. Gerginlik her halinden belli oluyordu. Özellikle gözleri birdenbire yaşlanıvermişti sanki. Donuk ve duygusuzdular. Farrov ve Belli kaygıyla bakiştılar. Şef alçak sesle konuşmaya başladı.

«Lojistikten söz etmek istiyorum. Adam son dokuz günde dokuz cinayet işledi. Şimdiye dek durumu iyi kötü idare ettik. Nedeni... belli başlı bir sanığımız vardı, Orton. Herkes bir tek kişiyi arıyordu. Tüm dikkatler belirli bir kişinin belirli bir tanımı üzerinde yoğunlaşmıştı. Böyleyken bile her yandan sel gibi boşanan uyarı çağrılarının altında az kalsın boğuluyorduk.»

Dempsey koltuğundan kalkarak masasının gerisinde ayakta durdu. Sesi sakın ama daha otoriterdi şimdi.

«Bugün yalnızca Adam diye biliyoruz sanığımızı. Kimliği konusunda bilgimiz yok. Beyaz erkek, bir seksen boyunda ya da daha uzun boylu, doksan kilo ağırlığında olduğu kesin gibi. Bunun dışında her şey tahmin... Şöyle bir resmini çizmeye kalksam, yeterli bilgi yokluğundan yarıda bırakırım. Şimdi, temelsiz de olsa bilgisi ya da kuşkusu olanların beri gelmesini halktan rica ediyoruz. Yardım edeceğim diye herkes birbirini çığnıyor. Bu hergelenin ele geçmesi yaşam ölüm sorunu onlar için. Bugün yüzlerce, belki de binlerce telefon çağrısı alacağız. Müdüriyetimiz bu amaçla özel bir telefon numarası ayırmış bulunmaktadır: 800-259-9999. Bu yoldaki çabaları örgütlemekle Çavuş Martin'i görevlendiriyorum. Briggs bize. Çavuş DiLeo'yu, Marcus'u ve altı adet motosikletli polisini ödünç veriyor. »

Dempsey doğrudan Martin'e döndü.

«Şimdi dinle Bob, çevredeki tüm kentlerden yardım önerileri aldık. İstedığın kadar polisi ödünç almanı senden beklerim.

Lise binasında özel görev kuvveti karargâhları kuruluyor. Adam'a ilişkin bilgi veren telefonlar hemen sana bağlanacak. Telefon şirketi liseye altmış kablo çekiyor. En azından yirmisi şimdiden hazır olsa gerek. Geri kalanı da bu öğleden sonra çalışacak duruma getirirler. Kadınlar Derneği telefon memureliği yapmayı üstlendi. Ne denli ilgisiz görünse de, yapılan konuşmalardaki tüm ayrıntıları kaydedecekler.»

Farrovv şefin yüzüne yeniden renk geldiğini farketti. Sorumluluğunu bilen, cesur ve açık bir dille konuşuyordu. Tom baş parmaklarını kaldırarak Belli'ye her şey yolunda işareti verdi.

«Elimizdeki eşkâlle karşılaştırarak sanıkları kontrol etmek sizin sorumluluğunuz. İlk soruşturma ve taramayı ekibiniz yapar. Gerçek bir sanık yakalar yakalamaz bizi çağırırsınız. Biz de son anda gelir, bizden beklenen kahraman rolünü oynarız.» Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme uçuştı.

«Elimizdeki tanımlama çok genel ve belirsiz olduğundan, telefon çağrılarının altında boğulacağız herhalde. Erkek arkadaşlarına bozulan kızlar, komşusuna gıcık kapan kaçıklar, iki - evli kocaların karıları, hepsi birden telefona sarılacaklar. Ama başka çıkar yolumuz yok. Bir ipucuna ihtiyacımız var. Her telefon çağırısı incelenmelidir.»

Dempsey parmağını Martin'e uzattı. «Herkes, her şey, en ufak bir davranış garipliği bile gözden kaçırılmayacak. Küçük bir şeyde katilin ayağı sürçer genellikle.»

Rice ilk fırsatta Belli'yi bir yana çekti, çevresine bir göz attıktan sonra alçak sesle konuştu.

«Bethany'deki adli tabiplik laboratuvarından rapor geldi. Ben haklıyım. İki grup Tiparillo purolarındaki diş izleri birbirinin tıpatıp aynısı.»

Belli'nin ağzı açık kaldı. «Ama Orton çoktan ölmüş bulunuyordu o zaman...»

Rice elini kaldırarak onu susturdu. Büroya girip kapıyı arkalarından kapattıklarında, yüzü heyecandan parlıyordu.

«Sen haklısın. Bunun bir tek açıklaması var. Bu izmaritler Adam'ın olsa gerek. Orton'u öldürdüğünde iki tanesini evinde, senatörün karısını boyadığında da ikisini heykelin dibinde bt-

rakmış. Üzerinde küçük boya lekeleri bile bulduk. Hepsi birbirine uyuyor.»

«Birini söndürüp birini yakıyor olmalı.»

«Bildiğimiz kimileri gibi.» Rice anlamlı anlamlı güldü. «Benim bir fikrim var.»

«Her şeyde bir ilk kez vardır,» dedi Belli, o da gülüyordu.

«Şaka bir yana, elimizde somut bir ipucu var şimdi. Yapılacak tek şey, bunlara uyan diş izlerini bulmak.»

Belli gözlerini ona dikip ses çıkarmadan baktı. Kafasında ağır ağır biçimlenen bir düşüncesi vardı. Bir baş hareketiyle rızasını bildirdi.

«Buna uyan bir iz bulamayışımız bile, birkaç sanığı aradan çıkarır hiç olmazsa.»

Rice uyardı. «Bir şey bulacak olursan saklı tut, hemen herkese yayma.

Karşımızdaki manyak. Ağzından bir şey kaçırma, ama hiç kimseye hiçbir şey...»

Belli'nin yağız yüzü heyecandan kızarmıştı. Gitmeye davranırken döndü. «Briggs'i bana bırak. O herif de yanardağ gibi Ti- parillo tütürüyor. Üstelik uçlarını da çiğneyip çamura çeviriyor. Bak ne diyeceğim, biri farkına varırsa ne olacak?»

Rice ağzı kulaklarında güldü. «Kaçamak bir yanıtla atlatırsın. Boşver.»

Grady, Briggs ve adamlarından en önemlileri, saat 9:00'da polis karargâhına geldiler. Ciddi ve ürkütücü suratlı yasa adamları konferans salonunda toplandılar. Rice herkesin önünde bir kül tablası konmasına dikkat etmişti. Ayrıca masanın üstünde iki paket Tiparillo bulunuyordu.

Belli'ye fısıldadı. «Oltayı attık, bekliyoruz bakalım.»

Dempsey'in önünde durduğu karatahtada Adam hakkında bilinen her şey yazılıydı. Coğu tahminden öte olmamakla birlikte, tahtanın bir yanı, bilinen temel özelliklerle neredeyse dolmuştu. Şunlar vurgulanıyordu: Beyaz ırktan, erkek, bir seksen boyunda, doksan kilo ağırlığında, atletik yapılı, güçlü kuvvetli, kırk yaşlarında, zeki, kılık ve kişilik değiştirmede profesyonel, tepkileri hızlı her türlü silaha sahip, patlayıcı maddeler, elektrik, zehirli yılanlar, düğüm ve gemici bağları, cerrahlık, daktilo konularında bilgili... Şef çevresine bakınarak sordu. «Başka bir şey var mı?»

Belli yere baktı sinirliydi. Adam da Tiparillo içiyordu. En değerli ipucu olabilirdi bu. Şu lanet olasıca bilgi saklama zorunlu- ğu da nereden çıkmıştı şimdi?

Herkesin kafasındaki düşünceyi Grady dile getirdi. «Bu öyle olağan bir katil değil. Karşımızdaki çok akıllı, belki de bir dâhi. Bu yeteneklerin hepsine birden sahip olan insan azdır.» Bastonuyla karatahtayı gösteriyordu.

•Dempsey yorum yapmadı. Aklından Ned Nichols'un yeteneklerini tahtadakilerle kıyaslıyordu. Arada şaşırtıcı bir tutarlık olmasından başka, cinayet işlemek için bir nedeni de vardı Ned'in.

Briggs uzanıp Tiparillo paketlerinden birini aldı; selofan kâğıdını yırtarak içinden aldığı küçük puroyu yakarken Grady'ye bakıyordu. «Bu kasaba olağanüstü bir yer olmalı. Birçok insan tanıyorum ki... örneğin, Jim'i alalım... aktörlük yeteneğini ya da zehirli yılanlar konusundaki bilgisini bilmem, ama geriye kalan hepsi onda da var. Aynı şeyi Nichols... Baker... Dillon... hatta Hoyle için bile söyleyebiliriz. Hepsi aynı yapıda.»

Dempsey ciddi ciddi baktı Briggs'e. «Kendin için ne diyorsun?»

«Ben yılanlara hiç gelemem.» Güldü. «İyi ki, bu hafta birlikte çalıştık. Birbirimizin nerede olduğunu biliyoruz.»

Farrovv aklının bir köşesine yazdı. Şef değildi. Ama Briggs, Nichols, Baker, Dillon ve Hoyle olabilirdi. Her cinayet işlendiğinde nerede olduklarını saptamak o denli zor değildi. Başka yerde olduğunu, herkesin bir kez kanıtlaması yeterliydi. Yoksa...

Belli söz alarak konuşmaya başladı. «Orton'un yalancı parmak izleri bizi yanlış ize sürükleyene dek, yirmi iki bomba sanığı incelenip saliverildi. Başka yerde olduklarına ilişkin somut kanıtlar göstermiş olduklarından, Donnelly'yi öldürmüş olamazlardı. Diğer yirmi üçü de parmak izleri Orton'unkilere uymadığından bırakıldılar. Adam'ın eşkâline uyanlar arasında araştırmamı sürdürmek ve sonuçlandırmak istiyorum.»

Dempsey başıyla onaylayarak diğerlerine baktı.

Farrovv gözleriyle, Dempsey'in bakışlarını anladığını belli ederek yerinden kalktı, purosunu bastırarak karatahtaya ilerledi, konuşmaya başlamadan önce bir şeyler karaladı.

«Bir neden olmaksızın körü körüne cinayet işleyen delinin biri. Kurbanlar arasında da bir ilişki yok gibi.» Farrovv durdu, yana çekilince, tahtadaki yazılar ortaya çıktı.

Kurbanların cinsiyeti... yedi erkek, iki kadın.

Yaşadıkları yer... yedisi Fairport'lu, ikisi dışardan.

Meslekleri... Belli bir model yok, oyuncudan ruh doktoruna dek değişiyor.

Zenginlik durumu... Dört tane milyoner, üç zengin, iki orta halli

Kulüpler... Bir FYK, iki Longvood ve dört Exec. Kom. Rota ry

«İki şey göze batıyor. Birincisi, kurbanlar zengin... bazılarında para kum gibi. Adam'ın öldürme nedeni bu olabilir. İkinci, ve sanırım en önemlisi...» Briggs ve Dempsey'den yana gösterdi. «Sizin komiteden dört kişi öldürüldü. Üçüncüsü de... Şef, sizi de öldürmek istedi, böylelikle az kalsın beşi bulacaktı. Bu kesin bir model işte. Nedense Adam sizin grubu birer birer temizliyor. Nedenini bilseydik, kendisini enselerdik.»

Briggs ciğerlerine çektiği dumanı savurduktan sonra, orali değilmişcesine konuştu. «McAlpin'le Tilden çok yaşlı olduklarından bu tabloya uymuyorlar. Şu

durumda geriye altı kişi kalıyor. Eğer böyle gider de, sonunda birimiz kalırsak, çekinme vur, A- dam odur.»

Dempsey söze karıştı. «Biz altımız da sanık sayılırız. Tom, gözümüzün yaşına bakmadan bizi ince eleyip sık dokuyacaksın. Hepimize bundan böyle sanık muamelesi yapılacak. Bir itirazın var mı, Spike?» Bunları söylerken Briggs'in yüzünü dikkatle inceliyordu.

«Hayır, hiçbir itirazım yok,» diye yanıtladı Spike, ateş saçan gözleriyle Farrovv'a bakarak. «Ne var ki, kişisel sorunlarımızı, araştırmanın dışında tutacaksın, evlat. Cinayetleri incele tamam da, skandal olabilecek şeyleri kurcalama. Dedikodu falan çıkar, neme gerek, burası küçük yer.»

Spike'in yüzünün hafifçe kızardığını farketti Dempsey. Demek ki, saklayacak bir şeyi vardı. Dedikodular doğruydu. Ali- ce'in bilmesini istemediği bir şey gizliyordu Spike, niçin gizle- mesindi?

«Oyunun adilce oynaması için gerekli temel kurallar bunlar, Tom. Kişisel bir şeye rastlarsan, kendine saklar, cinayetin araştırılması yönünden önemliyse bana bildirirsin.»

Spike biraz rahatlamış görünüyorsa da, heyecanını üzerinden pek atmış sayılmazdı.

«Neden gruptaki herkesin peşine birini takmıyoruz?» diye öneride bulundu DeLuca, nabız yokluyordu.

•DeLuca'nın devriye arkadaşı Shuster yüksek sesle mırıldandı. «Her aptal suratın ardında aptal bir beyin yatar. Bilmeliydim, o hergele bizimkinin aklını bozdu.»

Dempsey sertçe onun sözünü kesti. «O denli aptalca değil bu. Spike, adamlarını ödünç verersen, altı kişinin de ardına birer kuyruk takarız. Tanrı korusun, bir cinayet daha işlenecek olursa, her birimizin o sırada nerede bulunduğu anlaşılır.»

Briggs duraksıyordu. Elini kısa kesilmiş saçından geçirdi.

Grady hemen razı olmuştu. «Eğer sanık cinayet yerinde değilse suçlu sayılmaz. Kuyrukları sayesinde, demir gibi kanıtlara sahip olacak suçsuzlar. Kendisinden başka ortada suçlu kalmayacağı için Adam bu cinayetleri sürdüremeyecek.»

«Ola ki, Adam'ın planı da budur,» diye yorumladı Dempsey kederle. «Tehlikesiyle birlikte verdiği dehşet de büyüyor. İşlediği, her cinayetle yakalanma tehlikesi, salıverilen her sanıkla birlikte heyecanı artıyor.»

Briggs ayağa kalktı. «Peki, öyleyse adamları bulmaya çalışacağım. Bu işde varım.» Ansızın toplantıdan çıkıp gitti.

«Haydi artık bitirelim,» diye önerdi Grady. «Herhalde sizin mesaneniz demirden. Benim gözlerim yerinden oynuyor.»

Dempsey'in onaylamasıyla birlikte oda çabucak boşaldı.

Koridorda yürürken Dempsey düşünüyordu. Spike'in sabrı da taktiği kadar zayıf. Davranış biçiminin ardında bir şeyler var gibi... Gözden uzak tutmaya gelmez. Önce Ned Nichold'u yeniden görmeliyim. Herkesin aklından çıktı, kilisede o da vardı, Fredericks'i haçın üstünde gördü. İnkâr da etmedi... Lanet olsun, tam Ned'i sıkıştırıyordum. Sam geldi, Orton konusunda kesin kanıtlar bulduk falan filan dedi. Ned'in bomba gibi bir mali nedeni var, Hetty ve Yargıç VValler'den kalan milyonlara konacak. Frouge'yi direktten indirdiğimizde kulüpte, Arbuckle öler- ken de hastanedeydi. En baş sanığın Ned olması gerekir...

Grady tuvalette dikkatle çevresine bakıp tüm kabinlerin boş olduğunu gördükten sonra konuştu. «Jim, albayın davranışı beni şaşırttı. Sakladığı bir şey mi var dersin?»

«Emin değilim. Bir bit yeniği var.»

«Kesinlikle. Baskıya gelince, çekilmez oluyor. Bugün buzhanede şu senin Ned Nichols'dan kalır yeri yoktu.»

Şef sevecen bir tavırla konuştu. «Seni ihtiyar tilki. Benim de aklıma aynı şey geldi. Seninle ben o ikisinin üzerinde birinci elden bir inceleme yapalım. Önce Nichols'dan başlayalım. Her ipucuna uyuyor. Geçen hafta bütün yaptıklarını öğrenmek istiyorum.»

Belli ve Rice laboratuvarından yeni dönmüşler, hiç vakit yitirmeden, Rice'in bürosunda oturmuş, Tiparillo izmaritlerini plastik torbalara boşaltıyorlardı.

«İlk fırsatta inceleyeceğim bunları,» dedi Rice. «Dört tanesi Briggs'in. O biçim çiğnenmişler. Umut veren bir görünüşleri var. Bir tane Farrov'dan. Üzerinde yalnızca birkaç diş izi var. Bir de şeften, ama diş izi falan yok. Bizimki çiğnemiyor, emiyor puronun ucunu.»

Belli kara kara düşünüyor, Nichols, Baker, Dillon ve Hoyle'- dan nasıl izmarit alabileceğini kendi kendine soruyordu. «Bir gün sokaklardan izmarit toplamaya kadar düşeceğimi biliyordum,» diye söylendi başını sallayarak.

«Bana bak, bundan böyle sigara içmek yok. Mutlu günler başlıyor. Avurduna bir tutam sıkıştırdın mı neyine yetmez?» Rice enfiyeci taklidi yaptı.

Saat 10:00'da en ünlülerinden dört akıl ve beş ruh doktoru, Fairport Otelinin özel bir dairesinde buluştular. Dempsey'in isteği üzerine, Grady tarafından kuzeydoğudaki tüm hastaneler.

üniversiteler, tıp fakülteleri, yasa - uygulama birimleri ve özel çalışanlar arasından bulunup getirilmişti bunlar. Amaç, Adam'ın psikolojik bir portresini çizmekti.

Lou Piccolo, Doc Brody ve Slade Custer tüm toplantı boyunca hazır bulunacaklar, cinayetler konusunda genel bilgi verip soruları yanıtlayacaklardı. Daha saat 11:30'da Lou o gün uzun bir gün olacağını anlamıştı. Kullandıkları terminolojiye rağmen, dokuz uzmanın dokuz ayrı kuram yürüttüğünü o bile anlıyordu.

«Adam dokuz canlı,» diye fısıldadı Brody'ye. «Her cinayete bir can.»

«İçine ettiğimin! Bu hokus pokus hokkabazlarının yarım saatine altmış dolar ödenmesini nasıl buluyorsun?» diye sordu doktor arkasına yaslanıp gözlerini yumarken.

Piccolo dönüp Brody'ye baktı. «Delilik kalıtsalymış diyorlar.» Doktor güldü. «Öyle olmalı. Bana çocuklarımdan kaldı.»

*

**

Saat onda Barbara ayakta idi. Çiçekleri sulayıp yıkanacak şeyleri hazırlayarak mutfağında dolanırken, bir yandan da stereosundan gelen müziğe uyarak mırıldanıyordu. Müzik yalnız dudağında değil, aynı zamanda mutlu, doyumlu, uyumlu yüre- ğindeydi. Ütü masasını indirdi. Vivian uyanır uyanmaz kahvaltısını yatağına götürecekti. Saate bir göz atınca, bunun artık kahvaltıyla yemek arası bir şey olmasına karar verdi. Buzdolabında biraz yiyecek olacaktı. Yeni kurulan arkadaşlıklarını şampanyayla kusursuz biçimde kutlayabilirlerdi.

Barbara dah önce hiç bir kadınla sevişmemişti, ama suçluluk duymuyordu. Her zaman merak etmişti, yine de bu denli ilgisini çekeceğini bilmiyordu. Vivian inanılmaz derecede nazik, müşfik ve yumuşaktı. Hiçbir kaygı, hiçbir baskı yoktu. Onun yumuşak dokunuş ve okşayışlarıyla tahrik olmuş, arzu edilir, aranır ve gereksinilir olmak gibi bütününüyle değişik bir duyguya kapılmıştı. Bir duygu yakınlaşması, âdeta bir ruh birliğıydi onlarınki. İçinden taşan sıcak bir parıltı duyuyordu. Ütü bitmiş sayılırdı. Havuzu temizleyecekti. Hayır, Vivian uyandığında burada olmalıydı. Döşemeyi silecekti, ama önce yıkadıklarını kurutucuya koymalıydı.

Dünya öyle güzel bir yerdi ki... yanı başında uyuyan, sokulan, saran, sıcak, yumuşak bir vücut; o denli doğal bir duyguydu ki bu... İçinin derinlerindeki bu duygular, sevincin ışıklarıyla aydınlandı. Vivian'ın göğüslerine her dokunuşunda kıvrılan, inleyen, kabaran bir ateş yakarak akıyordu derinlerinden. Sonra, Vivian artık daha fazlasını kaldıramaz duruma gelince, gerilimi azaltıyordu. Her kez yüreği

bambaşka heyecanlarla çarpıyordu. Her yeni keşiflerinde ikisi de doyumsuz zevkler tadıyorlardı. Vivian'ın cildi saf ipek gibi yumuşak ve pürüzsüzdü. Minicik bir kedi yavrusu gibi çabucak incinebilen bir yaratıktı. Aşkları karşılıklı, telaşsız ve zevkliydi. Döşeme lekesizdi. Şimdi artık cilalamaya sıra gelmişti.

*

• *

Farrovv ve Belli, Dempsey'le konuşuyorlardı. McAlpin'in yerinin büyük bir uyuşturucu madde çemberinin merkezi olabileceğini şef bildiği takdirde, kendilerini daha iyi hissedeceklerini kararlaştırmışlardı.

Dempsey dinliyor, yüzünden hiçbir şey okumuyordu. Bu haber omuzlarını çökertmişti. McAlpin'in yeri ha! Gerçekten inanılmaz bir şeydi bu. Fairport hızla çağdaş bir Sodom olma yolundaydı, yoksa Gomora mıydı? Arkadaşları birer birer boğazlarına kadar boka batıyorlardı. On gün önce olsa, böyle bir söylentiye güler geçerdi. Ama şimdi gülmek ne mümkündü?... «Bu habere ne denli güvenilebilir?» diye sordu.

Belli'yle Farrovv bakiştılar. Belli yumuşak bir sesle konuştu. «Çok.»

«Kordona al. İşaretsiz araba önde, biri de arkada. Sekiz saatlik üç vardiya. İşaretsiz ve işaretsiz arabaları her vardiyada değiştirin. Gus, vardiya listesini sen hazırla. Neyin peşindeyiz?»

Kızıl saçlı detektif önce atıldı. «Bir seferlik uyuşturucu madde. Ya buraya giriyor, ya buradan çıkıyor.»

Dempsey'in gözleri birinden öbürüne gidip geliyordu. «Hepsi bu mu?»

– 281 –

Birlikte başlarıyla onayladılar.

Dempsey içini çekti. «Bir şeyi unutuyorsunuz. Adam'ımız kendisini Robin Hood sanıyor. Eğer sizin bilgi kaynağınız, McAlpin'in uyuşturucu madde aracısı olduğunu biliyorsa, herhalde Adam da biliyordur. Eğer böyleyse, McAlpin'i öldürmeye yeltenebilir.»

Dempsey bu düşünceyle sanki canlanıyor, şimdi coşkuyla konuşuyordu. «Dananın kuyruğu bu kez kopabilir. Uyuşturucuların önemi ikinci derecede olmalı. Şansımız şimdiden sonra açılacak belki de. Adamlarınız alışılmadık her şeyi incelesinler, a- ma her şeyi. Yalnız birinci önceliğimizi akıldan çıkarmayın. Biz Adam'ın peşindeyiz.»

İki detektif bürodan çıkarlarken, Dempsey arkalarından seslendi. «Az kaldı unutuyordum, çocuklar, umarım Sünger'e teşekkür ettiniz.»

Dempsey onların sırtlarının gerildiğini gördü.

Farrovv'un bürosuna döndüklerinde, Belli dayanamadı. «Oh, iyi ki, McAlpin konusunu açtık. Sırtımdan bir yük kalktı. Her yerde gözü var. Yalan söylediğimizi anladı.»

Farrovv elini diğerinin omzuna koydu. «Sakin ol, yalan söylemedik biz. Gerçeği yeniden yarattık, yalnızca.»

Polis laboratuvarında, Paul Rice geçen cumartesi Adam'ın banda alınan telefon konuşmasını dinliyordu. Kendi sesindeki şaşkınlık belli oluyor, yutkunuşları bile duyuluyordu.

Lanetler olsun, şimdi bu konuşanın Tony Rocco olması gerekirdi. Ama biliyordu ki, bu olamazdı. Şu anda Rocco, polis karargâhının park yerinde bulunan doldurulmuş bir cesetti. Roc- co'yu taklit edenin Örton olduğunu hep birlikte varsaymışlardı. Ama şimdi, taklitçinin Adam olduğunu biliyorlardı. İşte şu anda, iyi kalite bir band üzerinde Adam'ın elli beş saniye süreyle kaydedilmiş sesi vardı ellerinde.

Rice kendini bütünüyle yaptığı işe vermişti. Dün geç saatlerde, Stamford'daki Soundscope Şirketinden sesi grafik olarak görüntüleyen, spektrograf adlı bir aygıt ısmarlamıştı. Sözkonu- su aygıt şirket tarafından teslim edilip yirmi dakika önce kurulmuş bulunuyordu. Rice sinirliydi. Aygıtı ısmarlamaya yetkisi yoktu aslında. Ne kadar tutacağı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Bilmek de istemiyordu. Fairport polisinin bütçesi çoktan tükenmişti. Diktiriver şimdi bütçenin ağzını! On gün süreyle deneme kaydıyla almış bulunuyordu. Beğenmezse geri alacaklardı. Montaj için gerekli olan on iki doları cebinden vermişti. Demek ki, önünde on gün vardı ve saniye yitirmemeliydi.

Rocco'nun sesini bu kez ses spektrografına vermek için çaldı. Aygıt bu konuşmayı spektrogram ya da ses izi denen elektronik resimlere indirgeyerek göz açıp kapayıncaya dek sonucu verdi. İleri olduğu ölçüde yalın bir şeydi bu. Şimdi elinde Adam'ın bir ses izi bulunuyordu. Buna uyan bir iz bulunursa iş tamamı. Olası sanıklara bir bahaneyle telefon edip seslerini kaydettikten sonra izlerini çıkarıverirdi. Elindekine uyanını bulunca Adam bulunmuş olurdu. Ses izi şeridini büyük kahverengi bir zarfa koyup üstüne «Adam'ın Sesi» diye yazarak çekmecesine kilitledi.

Polis literatürü ses izlerinin parmak izleri kadar doğru olduğunu savunurdu. Rice bundan pek emin değildi. Ses izinin Con- necticut mahkemelerinde kanıt olarak kabul edilmediğini biliyordu. Daha buna çok zaman vardı. Yargılamadan önce Adam'ı tanıtlayıp yakalamaları gerekiyordu. Ses izi işte bunu yapabilir, en azından kimin peşinden koşacaklarını gösterebilirdi.

Bu aygıttan şefe sözetmek gerekecekti, ama... cesaretini toplamalıydı önce

Rice çevresine bakıp aygıtın üzerine iki büyük daktilo makinesi örtüsü geçirdi. Olabilir de birinin dikkatini çekerdi.

*

**

Sabahın ilerlemiş bir saatiydi. Adam bürosunun penceresine gelerek aşağıdaki mavi Granada'ya baktı. Direksiyonda oturmuş, bir yandan gazetesini okurken, bir yandan da onun arabasını dikizleyen ajanı görebiliyordu. Adam gülümseyerek bir Ti-parillo yaktı.

Alt tarafı federal polisti işte. Peşine taka taka elastik ayakkabılı bir gariban takarlar, o da oturur arabasını dikizlerdi. Bebek bakıcılığından fazlasını beceremezlerdi bunlar. Bugün için şu herifi atlatmak işten değildi. Bir arkadaşının arabasını aliver- mekle olurdu bu iş. İçlerinden biri bir haftalığına kentten ayrılmıştı. Arabasıysa binanın öbür yanında park edilmiş duruyordu. Durum mükemmeldi.

Kaybolduğunun farkına biie varmayacaktı gölgesi. Telsizle raporunu verdiğini duyuyordu. «Evet, bürosunda. Arabası da yerinde. Gözüm üzerinde, sayın amirim. Benden kaçmaz, efendim.»

Şu lanet olası acemiler, vatandaşın vergisini ziyan ediyorlardı. Ama olur da, herif burnunu fazla sokacak olursa, sekreterine talimatını vermişti. Kendisini arayanlara verilecek yanıt aynıydı. Önemli bir toplantıdaydı ve rahatsız edilemezdi.

*

**

«Öhö öhö.» Ses yumuşak ve çekingendi.

Dempsey bakışlarını masasından kaldırıp baktı. Mary Pot- ter elinde bir dosyayla bekliyordu.

«Şef, bir dakikanızı alabilir miyim? Kızlarla birlikte bir plan hazırladık. Adına 'Öyle Olursa Ne Olur?' diyoruz.

Sandalyeyi işaret ederken Dempsey'in yüzünden bir soru geçti.

Mary oturup öne eğildi. «Bir soruyla işe başladık: Kasabada sanık olabilecek herkesi içine alan kapsamlı ve kullanışlı bir liste yapılabilir mi?»

Dempsey'in kaşları yukarı kalktı.

«Bazı varsayımlar yaptık. Bir, Adam Fairport'ta yaşıyor. İki, otuz beşle, kırk dört yaşları arasında. Üç, bir seksenin üzerinde. Ve son olarak, arabası var.»

Dempsey hafifçe gülümsedi. «Varsayımların bence geçerli. Devam et.»

Mary daktilo edilmiş bir yazı uzattı.

Fairport... 1970 Nüfus Sayımı Erkek Nüfusu

Beyaz Erkek

35-39 yaş grubu 584

40 - 44 yaş gurubu 957

Toplam 35-44 1541

(1970'den beri) %10 nüfus artışı varsayılır

Bugün-toplam beyaz erkek 35-44 1695

... Beyaz erkek yaş 35-44, boy bir seksen (%15

bizim tahminimiz) 254

Beyaz erkek yaş 35 - 44, bir seksenin üzeri (%50,

bizim tahminimiz) 127

Mary sinirli sinirli ellerini ovuşturdu. «Bunlar kaba tahminler, ama kullanışlı bir liste yapılabilceğinin kanıtıdır.»

«Ama nasıl?» Dempsey kaşlarını çatmıştı.

Mary umutla baktı. «Ehliyetler. Motorlu Araçlar Şubesi. Onlarda bütün bilgiler bilgisayara alınmış durumda. Kent, cinsiyet, yaş ve boy olarak ellerinde kayıtlar var.»

Dempsey'in yüzü aydınlandı. «Bravo Mary, bu iş olur. Parlak bir plan bu. Hemen bu işe başlasınlar.» Ayağa kalktı, kadını az kaldı kucaklayacaktı.

Mary ayağa kalktı, yüreği sevinçle kuş gibiydi. «Senin adını kullanarak VVethersfield'i aradım. Çalışmaya başladılar bile. Yarın sabaha kadar 35-44 yaşları arsında boyu bir seksenden yukarı iki yüz elli şoförün listesi gelecek elimize. Araştırmanın bundan sonraki bölümünü nasıl yoğunlaştırabileceğimizi karar-laştıracağız.»

Dempsey kadının sırtını savazladı. «Mary, gerekirse bir tartı istasyonu kurar, sanıkların sayısını yüze kadar indirebiliriz. Herkesi iyice kontrol edelim.»

Çıkmak üzere olan Mary'ye, «Kızlara tarafımdan teşekkür et,» dedi.

Mary başıyla onaylarken düşünüyordu. Kızların henüz haberi yoktu ki plandan...

* **

Judy Rogers, Fairport Tasarruf Bankasından çıktı. Güneşin altında durup gözlerini kırptırarak saatine baktı. 11:07'ydi. Randevusuna geç bile kalmıştı. Ned Nichols'un bürosu yalnızca üç blok ötedeydi, yürüyerek daha çabuk varırdı. Sabahı hesap defterleri ve faturaları inceleyerek geçirmişlerdi. Tilden dışarı çıkmış olduğundan, Nellie Arbuckle'in dosyalarına kolaylıkla yaklaşabilmişti. Kendini işe kaptırıp zamanı unutmuştu. Kafasının içi bir kalaydoskobu andırıyor, birbiriyle ilgisiz görünen bin- bir renkli küçük parçalar, umulmadık biçimlerde yan yana gelerek uyum sağlıyorlardı.

Sam Tilden'in beyaz saçlarını, sırtan suratını görür gibi oluyordu. İri kesici dişleri ve uzun favorileriyle kocaman beyaz bir fareyi andırıyordu. Dökülen birkaç tüyünü de Judy bugün bulabileceğini umuyordu.

Sıcak bir gündü. Yürüdükçe bütün vücudundan ter fışkırı- yordu. «Nichols ve Dimes» yazan bronz plakaya vardığında, iliklerine dek ıslanmıştı. «Beşlikler ve onluklar» anlamına da a- lınabilecek bu isim bir avukatlık şirketi için aslında çok garipti.

Danışma memuru adını içeri bildirmesiyle Ned Nichols'un bürosundan çıkması bir oldu; gülümsüyor, gözleri patlıyordu. Kızı sıcak bir tavırla selamlayıp, sıkıca kolundan

tutarak, iç bürosuna götürüp ardından kapıyı kapadı. O bunları yaparken Judy sigara için çantasına el atmış ve bu arada mini kayıt aygıtını çalıştırmıştı.

«Demek, sen şimdi Brenda'nın küçük kardeşi oluyorsun. Büyük benzerlik.» Nichols dilini dudaklarının iç kenarlarından geçirdi. Kız, badem içi gibiydi, taze, güzel kokulu, ipek tenli, çekici... mavi bol pantolon... ablasındaki gibi kusursuz bir popo. Herhalde aileden geliyordu bu özellik.

«Kusura bakmayın, geciktim,» dedi Judy, çalışma masasında Nichols'ın karşısına otururken.

«Özür dilemeyin, Judy. Hiçbir zaman özür dilemeyin. Zayıflık belirtisidir.»

Nichols'un dobralığı ve sesinin güçlülüğü Judy'yi şaşırttı.

«Demek, Bond ve Bond Firmasıyla çalışıyorsun... Kiralık silah diyelim mi?» Avukatın yüzünde sinsi bir gülüş vardı.

«Kiralık olan yalnızca beyinlerimizdir, Bay Nichols.» Judy de güldü.

«Meydan okumaları severim.» İçinden güldü. Baksanıza, onunla görüşmeye bir kız göndermişlerdi.

Hetty Starr'dan, Yargıç VValler'den ve Nellie Arhuckle'dan söz ettiler. Judy ne zaman malikâneleri ya da sigorta poliçeleri konusunda soru sorduysa, avukat her defasında kaçamak yanıtlar verdi.

«Ayrıcalıklı bilgidir bu, sevgili Judy. Hiçbir şey söylemeyip sık sık yinelemeye inanırım ben. Eğer bu türlü sorulara yanıt istiyorsan... derim ki, mahkemeler ne güne duruyor?» İyice rahatlamış gibi bir kez daha güldü. Bu gidişle suskunluk savaşını kazanacağı benziyordu. Judy'nin bu yüzden taktik değiştirerek sözü Dempsey'e getirmesi üzerine Nichols'un gözleri parladı. «Öyle parlak bir yeteneğin kasaba şerifleri gibi küflenip gitmesi çok yazık. Küçük zekâları meşgul edecek bir iş onunki. Akıl, ustalık, enerji, ne ararsan var; ama yaptığı ne? Hırsız - polis oyunu... Yaptıkları, yeteneğine denk değil. Briggs dersin, aynı şeyler onun için de geçerli. Zaten o ikisi bir destenin iki ayrı rengi gibi benzerler. Dempsey kupaysa, Briggs maça...»

Judy dikkatle dinleyerek arkaya yaslandı. Sonra yeniden öne eğilerek sordu.

«Sizce başarının ölçüsü nedir?»

Nichols'un bu soruyu hiç duraksamadan yanıtlaması Judy'yi şaşırttı.

«Para. Her türlü başarı eninde sonunda banka cüzdanının kalınlığıyla ölçülür, öyle değil mi? Parasız adam nedir? Bir hiçtir.»

Judy oturduğu yerde dudaklarını ısırıp duruyordu. Nichols ise sakin ve metodik konuşuyordu. «Yaşam bir oyundur, bu o- yunda sayı yapmanın yolu da para.» Kıza baktı. «Beni anlamıyorsun değil mi? Az kişi anlıyor zaten. Bu yüzden de ben başarılıyım, onlar değil.»

Judy başını salladı, içinden onun ne denli haksız olduğunu düşünüyordu. Aslında onu anlamak o kadar kolaydı ki... Açgözlü para faresinin biriydi işte.

Nichols masasının üstündeki maun kutuyu açarak içinden aldığı küçük bir puroyu Judy'ye uzattı.

«Bana katılır mısın?» diye sordu gülerek. «Bir bayana böyle bir şey sunmayı hep istemişimdir.»

Judy başını salladı. «Hayır, teşekkürler,» diyerek kendi paketinden bir sigara aldı. Masanın çevresini dolanarak gelip si-

– 287 –

gasını yakan erkeğin gerçek niyetini anlayınca çabucak geri çekildi.

Nichols yerine geçip oturdu. «Dempsey ve Briggs'in gerçek sorunları var. Onların etkinliklerini izlemiyorum ben. Benim işim, işadamlığı.» Başını geriye atıp ağız dolusu duman koyver- di.

«Dempsey'in oltaya geldiği açık. Kıvrandıkça daha da... İçler acısı bir durum.» Kurşun rengi saçlarını eliyle sıvazladı. «Kendini o kadar sıkmasın, patlayıverir sonra.»

Judy itiraz etmek üzere tam ağzını açmıştı ki, Nichols'un arkasındaki telefon çaldı. Bakışları tereddütle bir kapıya, bir Judy'ye gidip geldi. Koltuğunda dönerek yanıtladı.

«Tamam, orada olacağım. Belki bire doğru falan.» Telefonu kapattı.

Judy aklından mim koydu... belki de özel bir hat. Masasının üstünde ayrı ve karmaşık bir iç haberleşme sistemi vardı.

Ned yüzünü döndüğünde Judy konuştu. «Aslına bakarsanız, Jim büyük bir baskı altında.»

«Baskı içerden gelir, Judy. 'Dışardan değil. Baskıyı yönetmesini öğrenmeli insan. İçindeki gücün bir yansıması bu.»

Sözlerinin içe işlemesi ve ilk önce kızın konuşması için bir süre bekledi. Baktı ki, aldırıyor, kendisi ekledi. «Hem Jim, hem Spike bir sürü sırt sıvazlayıcının arasında ömür tüketiyorlar. Övgülere zamanla kendileri de inanıyorlar. Oysa ikisi de yarıyı geçtiler, hızla yaşıyorlar.» Purosunun plastik ucunu hırsla çiğniyordu bunları söylerken.

Judy'nin alnı kırıştı. «Ya sizin durumunuz?» diye sordu.

Nichols'un göğsü gururla kabardı. «Judy, otojenik adı verilen kendi kendini gençleştirme yöntemi bulduğumdan beri zaman benim için geri gitmeye başladı. Her gün biraz daha genç- leşiyorum.»

Yapay şöminenin rafı üstündeki saat 12:30'u vurdu. Nichols ayağa kalktı.

«Seni öğle yemeğine davet etmek isterdim, ama özel bir... müşteriyle işim var. Akşam yemeğine ne dersin?»

Judy böyle bir soruyu beklemiyordu, ama kendini çabuk topladı. «Fena olmazdı, eşinizle tanışmak isterdim.»

Nichols'un yüzü hafifçe kızardı. «Yalnızca ikimiz demek istemiştim. Birkaç kadeh içerken daha güzel şeylerden söz ederdik.»

Judy adama yarı horgörü, yarı hayretle baktı. «Ben öyle düşünmüyorum. Ama yine de teşekkürler. Yazılacak raporlarım var. Belki başka zaman.»

Erkek elini kızın kolunun üstüne koyarak nazikçe fısıldadı. «Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?»

Judy düşman gözlerle baktı.

«Bu kasaba senin gibi yumuşak ve masum bir kıza göre değil. Morg burası. Diri diri gömerler seni. Sen evine git... Ve detektiflik işini erkeklere bırak.» Avukatın ağız kulaklarına varıyordu.

Judy adamın yüzüne az kaldı tükürecekti. İçinden, parmaklarıyla gözünü oymak geçtiyse de, Süper Kadın olmadığını tam zamanında anımsadı.

Yürüyüp çıkarken başını yana çevirerek son sözünü söyledi. «Su destisi su yolunda kırılır.»

Nichols hâlâ sırtıyordu. Tamam, buna bir diyeceği yoktu. Kendisinin de yaşam felsefesi oydu. Kapıdan çıkan kızı gözleriyle soydu.

Judy yeniden güneşe çıktığında dizleri titriyordu. Bundan daha soğuk bir herif görmemişti. Herhalde kendisini de gözünü kırpmadan öldürürdü. Artık aramaya gerek yoktu. Katil fare, hain Nichols olmalıydı.

Jim'i nasıl uyarmalıydı? Nichols onu hemen gövdeye indirilecek nefis bir peynir parçası gibi görüyordu. Hayır, bu fareye kendisi bir kapan kuracaktı. Beklenmedik bir şey olacaktı bu. Kullanacağı yemi de biliyordu. Üzerinde dolaşan salyalı bakışlarından anlamıştı.

* **

Adam, Jeanne'i iskeleden alıp tüy gibi havalandırarak altı metre boyundaki teknesine bindirdi. Teknenin kıcındaki 69 rakamını görünce keyifle güldü.

Öğle yemekleriyle dolu piknik sepetini ve içinde soğutulmuş

iki şişe Chablis bulunan kovayı köprü üstündeki manevra göstergelerinin alt yanındaki boşluğa yerleştirdiler.

Kıçtan takma Johnson motorlarını çabucak çalıştırıp on sekiz mil uzaktaki Long Island'a doğru körfezin sularında yağ gibi kaymaya başladılar. Deniz sakin, hava hafif esintili, güneş kızgın, nem düşük, ısı derecesi yirminin üstündeydi. Bulutsuz gökyüzüyle tam bir yaz günüydü.

«Nereye kadar uzanalım, pisi pisi?»

«Nereye kadar istersen, sevgilim,» diye yanıtladı Jeanne ve erkeğin omzu üzerinden uzanarak motoru ağır yola aldı. Sonra adamı güverteye yaydığı yastıkların üstüne çekti. «Sana kaymaklı muhallebi yerine piknik yemeği getireceğime söz verdim.» Kedi gibi mırıl mırıl sesler çıkarıyordu. «'Baykuşla pisi pisi, bezelye rengi botlarıyla balığa çıkmışlar, çünkü çok acıkmışlar.' Bakalım, bu baykuş ne denli hızlı bir kuş.»

Adam çok geçmeden kedicığının kantaron çiçeği yutmuş- casına azgınlaştığını gördü. Güpegündüz, denizin ortasında, a- çık bir teknede sevişmenin hayalini kura kura çıldırmasıya tahrik olmuştu. Her ikisi de delirmiş olmalıydılar. Erkek uzanıp motoru durdurdu. Tekne tembel tembel sürüklenmeye başladı.

Kırk dakika sonra yemeklerini, iki şişe şarabı ve her şeyi bitirmişlerdi. Erkek içi görünen tül gibi bikinisini giymiş kadına gözlerini dikti.

Görkemliydi güzelliği. Uzun, dalgalı, kızıl saçları, şaşırtıcı beyazlıktaki yüzünü çevreliyordu. Sımsıkı ve biçimli memelerinin dimdik uçları bikinisinden belli oluyordu. Boğazından mutlu bir iniyav yükseldi Jeanne'in. «Sevgilim, neden ayrılıp benimle evlenmiyorsun?» Hiç beklemediği bu açık soru midesinin üstüne yumruk gibi indi Adam'ın. Gözlerini dikmiş, ses çıkarmadan bakarken düşünüyordu. Şarap, güneş ve aşk başına mı vurmuştu, yoksa yaşam ritminde kötüye gidiş mi vardı kadının? Beklemeliydi bunu. Kızıl saçlılar huysuz, aşırı hassas ve saldırgan olurlardı.

«Çok ciddiym,» dedi Jeanne içtenlikle. «Seni seviyorum. Sen de beni seviyorsun. Birbirimizden hoşlanıyoruz. Birlikte çok mutlu olabiliriz. Yapayalnızım ben, özellikle geceleri. Seni düşünene düşünene tek başıma yatmaktan bıktım. Yanımda olmalısın. Kahvaltıda, yemeklerde, gece yarısı uyandığımda, hep yanımda olmanı istiyorum.»

Jeanne susmak bilmiyordu. En saklı duyguları açığa çıkmıştı. Yasak sözcük evlilik dile getirilmişti. Geri dönüş olanaksızdı, kadınca bir zayıflık olurdu bu. Geri dönmeyecekti. Onu ya bütünüyle ele geçirmeliydi ya hiç.

Yanıt ağır ağır biçimleniyordu Adam'ın kafasında. Bir kez biçimlenen düşüncesi doğru sayılırdı. Gülümseyerek yavaşça öptü kadını. «Harika bir fikir. Ben de aylardır bunu düşünüyorum. Sonuç almadan lafını etmeyeyim diyordum, ama madem ki sen açtın... planımızı birlikte yaparız, kedicik.»

Motoru çalıştırarak dönüş seyrine geçti. Jeanne sevinçten coşmuş, Adam'ı öpücüklerle boğuyordu. Konuyu açmak için cesaretini toplaması aylar sürmüştü. Açık havada, güneşin altında, Tanrının ve herkesin önünde aşk yapmak her ikisini de kıvama getirmişti. Bir şehvet macerasıydı bu, hem de fazlasıyla.

Evlenecekti onunla. Zaman alacaktı biraz, ama artık beklemek kolaydı. Bu azılı katil kentte başıboş dolaştıkça bakarsın bir şey geliverirdi karısının başına, bilinmezdi ki... Büyülü bir an yaşıyorlardı. Hâlâ inanamıyordu. Gözleri doldu.

Jeanne 200.000 dolarını düşünerek ensesini ovuşturdu. «Sevgilim, birikmiş param var. Eğer daha çabuk boşanmanı sağlayacaksa...,» Paranın yarısını feda etmeye hazırdı.

«Hayır, ama yine de teşekkürler. Para işini ben çözümlerim.» Kadını saçının tepesinden öptü. Evlilik ha? Yumuşak kedicik, insan yiyen bir dişi kaplana dönüşüyordu. Küpeşteden atıp, kafasını suya sokarak boğsam ne yazar? Boğuldu derler, o kadar. Yok, yok. Polis hemen anlar. Çok tehlikeli. Ben yine ilk planıma bftğli

kalayım. Kusursuz planıma. Ayrıca şıllığa şimdi eskisinden çok ihtiyacım var. Erkekliğinin uyandığını hissetti. Cinayet düşüncesi onu kışkırtmıştı.

Başka bir tekeden yan yana yansıyan güneş ışığı çakışları dikkatini çekti. Dürbün olabilir miydi? Kuyruğu onu buraya kadar izlemiş miydi acaba? Olanaksız. Ya gözleyen biri varsa? Hayır bu da olamazdı. Daha önce ortalığı kolağan etmiş, gözlemlenebilecek yakınlıkta kimseler bulunmadığını görmüştü.

Uzaklarda birkaç balıkçı teknesi olmalıydı.

Henüz balıkların mevsimi değildi. Sersemler hiçbir şey yakalayamayacaklardı. Alkanatlılar da henüz çıkmamıştı. Geçen yıl sığlığa denk getirip, Housy Nehrinin ağzında on kiloluk bir tane yakalamıştı. Ama o ağustos sonlarındaydı.

Yeniden parıldılar. Eğer bu bir kuyruksa ne görmüştü? Je- anne'in çıplak kıcını mı? Kuyruk gidip kodamanlarına Jeanne'in kuyruksokumunu gördüğünü mü rapor edecekti? Güldü Adam.

Emektar 69'unu rıhtıma yanaştırdı, bağladı ve Jeanne'i kucaklayıp çıkardı. Kadın onu öperken fısıldadı. «Teşekkürler, hayatım. Kurduğum hayalin gerçekleşeceğini ummaya cesaretim yoktu. Şimdiyse birlikte gerçekleştireceğimiz bir düşümüz var. Seni çok mutlu edeceğim, kaplanım.»

Kaplan rrrı? Vay canına şimdi Jeanne de onu «Kaplan» diye çağırıyordu.

* **

Öğleden hemen sonraydı. Andrevv McAlpin Fairport Ecza Deposunun arkasındaki özel bürosundan çıktı. Sinirli olduğunu saklamaya çalışıyordu. Şu anda mal bekliyordu. Beş çuval halinde, piyasa değeri iki milyonun üstünde saf Meksika eroiniydi bu. Müşterileri de kaygılıydılar, daha fazla mal vermesi için sıkıştırıp duruyorlardı.

Dükkanın reçete bölümünde yalnızca iki müşteri vardı. Biri sinirli Bayan Rizzo'ydu. Valium'la yaşar, badem şekeri gibi avuç avuç yerdı. Fairport'lu birçok ev kadını gibi yatıştırıcı ilaç müptelası olmuştu. Diğer müşteriyi tanıımıyordu. Yaşlı, kambur, fildişi saplı baston kullanan, belki kalça romatizması sonucu fena halde topallayan bir kadındı bu. Son zamanlarda müşterilere, yaşlı kadınlara bile, öfkelenmeye başlamıştı. Mağazadan çıkıp gitse bu cadı, çok memnun olacaktı.

«Hanımefendi,» diye sordu. «Bir yardımım dokunabilir mi?»

«Sadece şöyle bir bakıyordum, teşekkür ederim.» Yaşlı kadın tatlı bir tavırla başını sallayarak çıkmak için döndü.

McAlpin cadalozun mağazanın bir başka bölümünde kaybolduğunu gördü. Soluk eski ve çiçekli bir pamuklu giysi vardı üstünde. Arkadan bakınca giysiden çok, koltuğa örtü geçirilmiş gibi duruyordu. Kara deriden para kesesini bir eliyle sıkı sıkı kavrayıp göğsüne bastırmıştı. Dengesini sağlamaya yarayan bastonu diğer elindeydi ve topallıyordu. McAlpin yüzünü görmeye çalışmıştı ama geniş kenarlı, kocaman gülünç bir şapka onu gözlerden gizliyordu. Tek görebildiği, omuzlara dek inen çalı gibi çirkin ve ağarmış saçlardı. Seksenine yakın, zararsız biri olduğunu tahmin etti,

Kendi annesi geçti aklından. Eroin kaçakçılığı bilse mezarında dönerdi. Lanet olasıca cadı, şimdi gelip de anasını anımsamasına gerek var mıydı? Şu teslimat arabası da nerede kalmıştı? Bar bar bağırarak stereo müziği de az canını sıkıyordu hani; ne var ki, konuşmaları örtmek gibi bir yararı vardı. Kasadaki kıza kimsenin kendisini rahatsız etmemesini söyledikten sonra bürosuna girerek kapıyı kilitledi. Kasayı açtığında sadece iki torba kalmış olduğunu gördü.

14:30'da kordon görevindeki her iki araba da karargâha raporlarını verdiler. Olağanüstü bir şey yoktu. Ön tarafta duran araba, mağazada iki bayan müşteri olduğunu söylüyordu. Ma- kazanın arkasındaki arabaysa McAlpin'in, Johnson ve Johnson ile Pfizer'den' erken gelen malları teslim aldığı bildiriyordu.

Her iki polise de görevlerini sürdürmeleri, herhangi bir a- normallik gördüklerinde, özellikle Adam'ın eşkâline uyan birine rastladıklarında hemen rapor etmeleri bildirildi.

14:30'da kordon görevindeki her iki araba da kararkâha raporlarını verdiler. Olağanüstü bir şey yoktu. Ön tarafta duran neredeyse gelirdi.

Burnundan soluyarak kapının sürgüsünü çekerek ardına kadar açtı. Biraz önce ortalarda dolaşıp duran, mermer grisi, pat- lcfk gözlü o gudubet kocakarıyla burun buruna geldi. Kapıyı çarpıp kapamaya davranmıştı ki, bastonun ucunu mide çukuruna yiyince bir anda ciğerlerinin tüm havası ağzından boşalarak geri geri gitti. Kadın çevik hareketle odaya dalarak kapıyı ardından kilitledi.

İlk darbenin şokundan sıyrılmaya çalışan McAlpin, masasına doğru sürüklenirken, «Ne istiyorsun?» diye sordu. Çömeli midelerini tutmuş, zor soluk alıyordu.

«Silahına el atayım deme.» Kocakarı sakın ve boğuk bir sesle konuşuyordu. McAlpin bu sesi daha önce duymuştu.

Masasından yalnızca yarım metre uzaktaydı. Çekmecesine atıldı. Tak! Baston yankılar yapan bir sesle inerek McAlpin'in bileğini kırdı. Tak! Öbür bilek de gitti. Bir feryat yüreğinden kopup geldi boğazına takıldı kaldı. Gırtlığına inen baston sesini boğmuştu.

McAlpin boğazından garip sesler çıkararak koltuğuna çöktü, gözbebekleri korkuyla büyümüşü, düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Bağırıyor, bağırsa da, streo müzikten dolayı kimsenin onu duyamayacağını biliyordu. Acıdan bayılacağını sandı, öyle umdu, ama bayılmadı.

Kocakarının yüzüne açındırır gibi bakması da para etmedi. Bu patlak, mermer grisi gözleri. Televizyonda yapılan uyarılarda görmüşü onları. Adam'ın gözleriydi bunlar. Aman Tanrım! Adam kadındı. Hayır, bu kadın, Adam'dı. Ne düşüneceğini bilemiyordu. Acı beynini cılk yumurtaya çevirmişti.

McAlpin'in kasasından Adam iki paket eroin çıkararak masanın üstüne koydu. Sonra siyah bir deri çantanın içinden aldığı uzun bir enjektöre saf eroin çekti. Bunu görünce McAlpin keskin acısına karşın, boğazlanan bir domuz gibi feryadı bastı. «Ne yapıyorsun öyle?»

«Kendi ilacından veriyorum sana, aile boyu, ömür boyunca güvenceli.»

«Hayır, hayır, yalvarırım yapma. Bütün parayı alabilirsin.»

Adam, McAlpin'in gömleğinin sağ kolunu sıyrarak iğneyi sonuna dek damara sokup içindekini boşalttı.

Güçlü uyuşturucu kanına karışana dek McAlpin'in boğazından korkunç feryatlar koptu, isteminin dışında kıvrandı, büküldü. Sonra birden bilincini yitirip koltuğunda yığıldı kaldı. Adam enjektörü bir kez daha doldurarak McAlpin'in göğüs kaslarına boşalttı.

«Al bakalım, ihtiyar şeytan, bu da müessesesemizin ikramı,» diye hırıldadı. Yüzünde korkunç bir gülümseme vardı. Sonra McAlpin'i iterek masasında dimdik oturttu.

Adam iğnesini siyah deri çantasına koydu, mal kamyonunu beklemek üzere McAlpin'in arkasına bir sandalye çekti ve bas tonunun ucunu, vidasını çevirerek açtı. Siyah çantasından, deri altına işleyen iki küçük iğne aldı, saf eroinle doldurarak, bastonunun içinde özel yapılmış tüfek sistemine yerleştirdi.

On dakika geçmemişti, kamyonun geldiğini, sonra da beklenen işareti duydu. Kapıda önce iki, sonra üç vuruş. «Kapı kilitli değil, açıp girin.» Buyurucu sesi McAlpin'in bâriton sesinin kusursuz bir taklidiydi.

Altın sarısı sakallı, eli yüzü temiz bir genç adam kapıyı a- çarak karanlığa bir göz attı, yere iki karton kutu koyup arkasından kapıyı kapadı. Dışarının aydınlığından sonra gözleri bir süre içerinin loşluğuna alışmadı. Sonunda gözleri, masasında oturan McAlpin'e takıldı.

«Selam, baba. Sana söz verdiğim gibi elli torba saf altın getirdim işte. Şimdi izin verersen mangır görelim.»

Genç adam, McAlpin'in arkasında sessiz sedasız oturan kocakarıyı görmediyse de, sürekli korku içinde geçen bir yaşamın bilemediği hayvansı uyanıklığıyla odada bir başkasının daha bulunduğunu sezinledi. «Kim var orada?» diye bağıırken, eli koltuk altındaki tabanca kılıfına gitti. Kocakarı bastonunu doğrulttu ve 'plip'... birinci ok delikanlının sağ omzuna saplanarak bir anda göğsünü ve kolunu uyuşturdu.

«Altın Sakal, biri öldürmez, ama ikincisinden kuşkun olmasın. Kolunu indir.» McAlpin'in sesiydi bu. «Tamam. Şu sandalyeye otur. Oldu. Seni bir anda müptela yapmaya yetecek kadar eroin var yanımda. Gerçek yalvarma nedir, öğreneceksin. Uçurumun kıyısındasın. İtiversem, düşersin. Cehennemin dönüşü yoktur.»

Adam yerinden kalkarak Altın Sakal'ın tabancasını alıp ye- re^fırlattı ve önüne kalem kâğıt sürerek, «Şimdi,» dedi. «İkinci okun kalbine girmesini istemiyorsan, eroin zincirinizin halkalarını say.»

Altın Sakal itiraza yeltenecek olduysa da, McAlpin'in cansız vücuduna bir kez daha göz atınca, yutkunup omuzlarını silktilti. Bana ne, diye düşündü. Kaybedecek bir şeyim yok. Bunun geldiği yerde daha çok var. Âdeta çakır keyif bir aldırılmazlık içinde, sol elini kullanarak sekiz ad ve adres karaladı.

Adam iriyarı sarışını sandalyeye sıkı sıkı bağladı. Kartonları çabucak boşaitip eroin torbalarını masanın üstüne yığdıktan sonra, en üstteki torbanın altına eroin ajanları listesini yerleştirdi. Bu iş bittikten sonra oyun kâğıtlarından maça beşlisini McAlpin'in masası üzerindeki bronz bir plakete bandla yapıştırdı. Alt yazısında şu sözler okunuyordu: «Andrevv McAlpin'e, Amerikan gençliğine yaptığı hizmetlerin karşılığı olarak, teşekkürlerle... Amerikan Yavru Kurtları.»

Kocakarı son bir kez baktı. McAlpin'in kâğıt beyazı yüzünde gözleri sonsuzluğa dikilmişti. Başını ağır ağır salladı, bastonunun ucunu döndürerek yerine taktı, hiç telaş etmeksizin önce bürodan, sonra mağazadan çıktı, caddenin alt yanında bırakmış olduğu «ödünç» arabasına atlayıp savuştu.

Çeyrek yüzyıllık bir makyajı temizleyip çıkardıktan sonra Adam bürosuna döndü. Baktı, Granada hâlâ eski yerinde park- etmiş duruyordu. İçindeki ajan ceketini çıkarmış, kravatını gev- şetmişti. Adam saatine baktı, 14:55'di.

Saat 15:00'de Fairport ilâç Merkezinde kordon göreviyle bulunan iki arabadan da yarım saat arayla verilen raporları geldi. Olağanüstü bir şey yoktu. Mağazada bir tek müşteri vardı. McKetchum İlâçlarından gelen beyaz renkli bir kamyonet arka kapıda park etmiş duruyordu. Sürücüsü 14:44'den beri içerdeydi. «Tek kelimeyle uyuşuklar kenti,» diye raporunu bitirdi polis.

Polis karargâhına telefon geldiğinde saat 15:15'di. Andrevv McAlpin öldürülmüştü. Oempsey, Grady, Belli ve Farrovv 15:25'- de olay yerindeydiler. İki polis devriye arabası gelmiş, önceden kordon görevinde bulunup da, şimdi olanlardan hiçbir şey anlamayan iki sivil polise katılmışlardı.

Cinayet kitap gibi ortadaydı. Masasının üstüne yığılmış elli iki paket eroinin arkasında McAlpin, yüzü korkunç bir ölüm maskesi, oturuyordu. Bir notta eroin şebekesine ait sekiz ad ve adres yazılıydı. Sakallı bir delikanlı sandalyeye bağlanmış sayıklıyor, eroin bulutları üstünde havalanmış, çok renkli Disney Dünyası'nı yaşıyordu. «Yaşlı bir kadındı,» diyordu. «Yüz yaşında bir kocakarı...»

Dempsey'in yüzü bir maskeydi. İçinde kaynayan heyecanlarını gizleyen kusursuz bir maske. Dikkatle büroyu inceliyordu.

Belli'nin yağız çehresi, başarısızlığın verdiği düş kırıklığından kararmış, kapkara olmuştu. «Orospu çocuğu yine yapacağını yaptı. Hem de burnumuzun dibinde. Hem

ön, hem arka kapıda birer polis arabası olsun da... girip çıkabilsin. Anasını sattığımın, hayalet midir, nedir?»

Farrovv'un yüzünde kaygılı bir ifade vardı. «Yakalamalıydık. Sünger kulağımızı bük müştü. Burdaki sakallı da devriyelerimizin arasından süzülüp malını sokmuş.» İki sivil polise yiyecek gibi baktı.

Her ikisi de utançtan gözlerini yere diktiler. Sonunda biri ağzını açtı. «Teğmenim, yemin ederim, son iki saat içinde buraya adam madam sokmadık. ...Yuh, benim eşşek kafama.» Du- raksadı, anlayış arar gibi çevredekilerin yüzlerine baktı. «Adam girmed i ama, madam girdi tabii. Şu bastonlu kocakarı sözgelişi.»

«Bu sakallı sürüngen in sözleri bunu doğruluyor. Şu herifi kaldırın gözümün önünden, yoksa torbalarını topuğumla ezeceğim deyyusun. Yörüngesini bulduğunda ifadesini alın. Görgü tanığı o. Adam'ı gördü.»

Dempsey iki sivil polisi savdıktan sonra Farrovv'a döndü. «Tom, hemen Piccolo'yu bul. Gerek tiği kadar da adam topla. Cinayet dile düşmeden eroin bağlantılarını araklayalım. Yitirecek vaktin yok. Bu heriflerin parmaklarımızın arasından kayıp gitmesine seyirci kalamayız.»

^ Farrow saniye yitirmeden harekete geçti. Eroinin sürümü- nü"*sağlayanların ne yaman birer sokak cambazı olduklarını iyi biliyordu. Herifler sihirbaz elleriyle işe giriştiler mi, eroin torbalarını, hokkabaz topu gibi, bir anda ortadan kaybediverirler- di. Şansları yardım ederse, bu bölgenin en büyük uyuşturucu madde çemberini kırabileceklerdi. McKetchum bu işin içinde miydi? Olamazdı. Çevresinin en saygın firmalarından biri ydiler. Ama öte yandan, örneğin, bir McAlpin'den kuşkul anmak akıllarından geç er miydi?

Doktor Brody, McAlpin'in cesedini incelemişti. Şimdi kaldırıp götürürlerken, akan gözlerine, damar damar yüzüne, yün çuvalına dönmüş vücuduna, yüzünü çevirip bakamıyordu.

«Aşırı doz vererek öldürmüş. At boku diyoruz ya bunlara, bu da işte ahır dolusu safkan at boku. Mıh gibi de kalbine sokmuş. Olur şey değil. McAlpin yakın arkadaş ımdı. Aklını kullanıp bu batağa saplanmaması gerekirdi. İnanamıyorum birader, zorla değil ya...»

Dempsey doktorun bu denli allak bullak olduğunu görmemişti. Gözlerinde yaşlar bile vardı.

Saat 16:30'da Dempsey ve Grady otelin araba parkında Briggs'le buluşup McAlpin konusunda kısaca bilgi verdiler. Sonra Adam'ın psikolojik bir portresini oluşturmuş olan uzmanlar ekibiyle toplantı yapmak üzere binaya girdiler.

FBI Polis Psikiyatri Birimi'nden Dr. Leonard Track'ın doktorlar grubunun sözcüsü olup raporu sunması kararlaştırılmıştı.

Dr. Track masanın bir ucunda kalkıp ayakta durdu. Kısa boylu, zayıf, yumurta kafalı, koca gözlüklü bir adamdı. Zayıf nahif görünüşünü unutturan berrak ve gür bir sesle konuşuyordu.

«Her şeyden önce sizi şu konuda uyarmak isteriz ki, burada yapmaya çalış tığımız şey, yani Adam'ın aklının, düşünce ve davranış biçiminin portresini çıkarmak müsbet bilim değildir. Hiçbirimiz pnunla karşılaşmış değ iliz. Özyaşamını bilmiyoruz, onu sınamadık, mülakata tabi tutmadık. Çıkardığımız sonuçlar, yalnızca, polise yazdığı mektuplara ve dokuz cinayete dayanıyor... onuncuyu henüz birkaç dakika önce duymuş bulunuyoruz.» Bilmeleri gerekirmiş gibi, özür dilercesine Dempsey'e baktı.

«Bu tür seri cinayetlerde model saptamak zordur. Çünkü bir kez, çok şükür, ender olurlar; ayrıca birbirlerinden kesin çizgilerle ayrılırlar. Bu katil üç bakımdan diğerlerinden ayrılıyor. Bir, cinayetleri planlı. İki, her defasında başka bir yöntem uyguladı. Üç, her gün bir cinayet işliyor.»

Grady, Dempsey'e, «Bunları bizim de bildiğimiz hiç aklına gelmiyor mu acaba?» gibilerden baktı. Spike duyulur biçimde içini çekti. Yalnızca üçünün işitebileceği bu hafif ısıklık sesi âdeti ağız yoluyla bir yellenme olup, Briggs'in sözlüğünde, konuş- maksızın, «Saçma» anlamına kullanılırdı.

Sözlerinin giriş bölümünü böylesine tamamlayan Dr. Track, psikolojik portrenin karmaşık bir açıklamasına daldı.

«İnanıyoruz ki katil, yani Adam'ınız, paranoyak bir şizofrendir. En yalın sözcüklerle söyleyecek olursak, ilerleyen bir akıl bozukluğu çekiyor. Çatışan dürtüler, heyecanlar ve düşüncelerin neden olduğu akıl bozukluğu bu. Düşünüşü gerçek ve man- tıkdışı olmuştur. Ya sürekli kovalanıp cezalandırıldığını ya da büyük adam olduğunu veya her ikisini birden kuruyor. Ayrıca bir tek düşüncenin saplantı biçiminde izlenmesinden doğan sabit fikir ve hayalleri de var. Bu durumda peşinden koştuğu sabit fikrin, öldürmek olduğunu söyleyebiliriz.»

Doktor masaya yaslanarak kemikli ve ince vücudunu öne eğdi. «Bundan başka Adam'ınız bir psikopat, yani akli dengesi bozuk. Bir neden aradığınızda, psikopatin normal modeli bozduğunu görürsünüz. Nedeni, örneğin, ölüm olabilir. Davranışlarının önceden kestirilmesi kesinlikle olanaksızdır.»

Track bir yudum su içtikten sonra sözlerini sürdürdü, «Davranış ve kişiliği tümüyle gizli hayallerinin egemenliği altında. Bütünüyle kendi yarattığı bir dünyada uyduruk kişilerle hayali ilişkiler içinde olabilir. Neyin sanrı, neyin gerçek olduğunu ayırmak onun için çok zor. Cinayetler belki de bir oyun. Toplumla, özellikle polisle yarıştığı bir oyun.»

Grady kendi kendine söylendi. «Elhak doğru. Şimdiye kadar tek başına oturup fal açtı, istediği kâğıdı çekti.» Bastonunun fildişi sapını okşadı.

Dempsey öne doğru eğildi. Track'ın söyledikleri onu âdeta büyülemişti. Baştan beri onun da kuşkuları du doğrultuydu.

^ Track açıklamalarına devam ediyordu. «Kuruntu derken, Adam'ın belki de sesler duyduğunu söylemek istiyoruz. Bu seslerin gerçek olduklarına inanmaktadır. Zaman zaman onun hareketlerini de yönetebilirler. Garip hayaller de görebilir. Şizofreni onda belki de çok erken yaşlarda gelişmiştir. Yıllarca içinde bastırıp saklı tutmuş olabilir. Böyle bir insan için bir ciayet deneyimi diğerlerini kolaylaştırır.»

Track boğazını temizledi. «Bana sorarsanız giderek şiddetini arttıracaktır. Cinayetlerine gelince, hiçbir vicdan acısı duymadan öldürür. Bir sineğin üstüne sineklikle bir şaplak indirmek, karıncaya basıp ezmekten hiç farkı yoktur onun için adam öldürmenin.»

Yasa adamları tasalı tasalı bakıştılar.

FBI psikiyatri uzmanı sözlerini sürdürdü. «Adamınız intikam peşinde de olabilir. Kurbanlarının yaşamları üzerindeki gücünü kanıtlayarak, kimbilir neyin öcünü alıyordun Bu güç. duygusu, bir anlamda, eylemlerinin nedenidir.» Track yasa adamlarına baktı. «Her paranoyak tehlikeli değildir. Ama tehlikeli ve öldürücü olan hemen herkes paranoyaktır. Tam anlamıyla normal görünmek için Adam'ın yapmayacağı yoktur. Her günkü programını uygulamak için elinden geleni yapacak, dikkati üstüne çekmemek için olağanüstü hiçbir davranışta bulunmayacak, gözalıcı, ilginç şeyler giyip takmayacaktır. Adam'ın gizi gözden uzakta ve derindedir. Gelişigüzel gözlemcilerin gözüne çarpacek şey değildir. Ortaya çıkarmak için derin kazmak gerekecektir.»

Track gözlüklerinin üstünden bakıp, sonra onları geriye itti. «Adam'ın herhalde ana ya da babasıyla veya her ikisiyle arası pek iyi değildi. Birini ya da ikisini birden öldürmeyi kurmuş olabilir. Bir bakıma çevreden soyutlanmış bir kişi, dünyadan elini eteğini çekmiş bir münzevi. Zeki olsa gerek, belki çok zeki, ama ola ki, kafasıyla değil

de vücuduyla çalışıyor. Bu tipler kendilerini soyutladıklarından gerçek yüzlerini toplumda yiliarda gizleyebilirler. Yalnızca kuruntuları zorlayıcı ve buyurucu olduğu zaman şiddet hareketlerine girişirler. Benzer belirtilere sahip birçokları kimseyi incitmeyeceklerdir. Ama arada sırada bir istisna çıkar. Sizin Adam'ınız da böyle.»

Track bir an duraksadı, notlarına bir göz attı, sonra yeniden veryansın etti. «Bazı paranoyaklar kendilerini çok ürküten bu dürtülerine karşı koruyacak yaşam biçimlerini ararlar. Örneğin, seks güdülerinden korkan erkekler zaman zaman rahip o- lurlar. Böylece bu korkuyu temelli olarak yaşamlarının dışında tutarlar. İçindeki öldürme gücüne karşı savaşıyor biri polis olabilir ya da olmayı isteyebilir.»

Briggs, Grady ve Dempsey gülümseyerek birbirlerine baktılar.

«Bu tipler genellikle cinsel yönden güçsüzdürler, kendilerine saygıları azdır ve erkekliklerini kanıtlamak ihtiyacındadı- lar. Cinsel başarısızlıkla düş kırıklığına uğrama sonucu cinayete kadar gidebilirler. Ne var ki, Marie Benson'un ırzına geçilmesi olayı Adam'ın iktidarsız olmadığının belirtisi sayılabilir. Belki de çılgın seks hayalleri kuruyordur. Seks güdüsü tüm insan doğasını sürükleyen enerji kaynağıdır. Adam'ın büyük gururu ve üstün seks gücüyle yelpazenin öbür ucunda yer alması da oiasıdır. İçindeki sürekli büyüyen gerilim, ona görülmemiş bir seks gücü sağlıyor olmalı. Evli bile olabilir.»

«Evli» sözcüğü Briggs'i en gizli düşlerinden uyandırdı. Yine o sınıksız mavi şort gelmişti gözlerinin önüne. Öne doğru eğiliyordu. İçine bir şey giymiş miydi? Külöt çizgisi görünmüyordu. Ne popoydu... Track hâlâ konuşuyordu. Daha dikkatli olmalıydı.

«Bu kuruntu hastalığında, sinir uçları açık bir yarada olduğu gibi duyarlı olduğundan hasta sürekli olarak huzursuzdur. Adam'ın zihninin en azından bir bölümü izlenip cezalandırılıyor olmak kuruntu ve korkusu içindedir. Nefret ettiği şeyler ona egemen oluyormuş gibi gelir ki, bu durumda kafasının içindeki şeytanlarla savaşıyor. Adam'ın parçalanmış, şizofren yaşamı onu her yandan çekeştirip hırpalar. Bir kelimeyle, baylar, tümüyle deli, kaçık ve çılgındır. Nasıl isterseniz, öyle deyin. Kendisini canlı yakalarsanız, göreceksiniz ki, mahkemenin karşısına yalnızca bir ceset çıkacaktır.»

Track kel kafasını iki yana sallayınca, tekerlenen bir yumurtayı seyrediyor gibi geldi Dempsey'e.

«Siz onu yakalar da, biz de iki çift laf edebilirsek, deliliğine yol açan yaşantı ve düşüncelerini kesinlikle söyleyebiliriz. Ama o zamana dek elimizden başka bir şey gelmez.»

Track diğer doktorlara baktı; hepsi başlarını sallayarak o- naylıyorlardı.

«Dikkatinizi önemli bir noktaya çekmek isterim. Adam her kimse, yakalanmayı herhalde arzu ediyor. Eylemlerinin bilinmesini ve övülmesini umutsuzca istiyor ve bekliyor. Sonuç ola

rak, beklenmedik ve gereksiz bir biçimde şansını deneyebilir. Yakalanma tehlikesiyle açıkça kumar oynayabilir ki, bu da o- nun yakayı ele verme rizikosunu artırır.»

Doktor sözlerini bitirdi, notlarını topladı ve hafifçe eğilip selam verdi. Dempsey ayağa kalkarak ona ve diğer doktorlara, bu ayrıntılı raporları için teşekkür ettikten sonra, tüm bu bilgilerin basına dağıtılmak üzere daha yalın ve temel unsurlarına bölünmesinin mümkün olup olmadığını sordu. Bir saat içinde basın yayın organlarına sunulacak bir portrenin, onuncu cinayetin doğurduğu şok etkisini yumuşatabileceğim umuyordu. Doktor razı oldu.

Dışarıda yürürken, Sam elini Jim'in omzuna koyarak yumuşak bir sesle şöyle konuştu: «İnsan zihni çok karmaşık bir şey. Sevgi ve anlayış yoluyla insanlara ulaşılırım sanıyorsun. Derken bir de bakıyorsun ki, delinin biri bir kuyuya bir taş atıyor...»

Sam Grady hiçbir yerde durmadan doğrudan Bridgeport'taki Holiday Moteline sürdü. Bob Dillinger'in adamları bir süredir, adları belirsiz altı sanığı izliyorlardı; bu konudaki raporu birinci elden almak niyetindeydi.

Bu sabah, bir durum muhakemesi yapmıştı. Dillinger'in burnu kaşınmış, altı tane sanık buluvermişti. Komitenin, Adam'ın genel eşkâline uyan altı üyesi kalmıştı hayatta. Dillinger'in burnu kaşınırsa, tavuk gagası gibi, arpayı bokun altından bulur çıkarırdı. Çok iyi bir detektifdi.

Eğer ajanlar doğru sanıkları izlemiş olsalardı, McAlpin'in ölümünün Adam'ın kimliğini ortaya çıkarması, en azından sanıkların durumunu açıklığa kavuşturması gerekirdi.

Dempsey'le birlikte Fairport İlaç Deposuna ve daha sonra otele giderlerken, lacivert Ford Granada'nın hep onları izlediğini farketmişti.

Dillinger'in Herz'den altı tane lacivert renkli ve pek göze çarpmayan araba kiralamış olduğunu biliyordu, ama bunu Jim'e söylememişti. Dempsey, Adam olamazdı; ama bunu Dillinger kendisi bulsundu. İzleniyor olmak ne denli tekinsiz bir duyguysa, Jim'in bunu farketmemiş olması da o kadar garipti.

Aman Tanrım, onun peşinde de bir kuyruk var mıydı yoksa? Dikiz aynasına bir göz attı. Dört araba arkadan lacivert bir Granada geliyordu. Patlayasıcılar, diye içinden geçirdi Grady. Vatandaşın ödediği vergiyi nasıl da savuruyorlardı. Daire 2A'nın önünde parkederken Granada'nın trafiğin akışıyla birlikte geçip gittiğini gördü. Belki salt rastlantıydı. Dönüş ilginç olabilirdi. Dillinger'in kapısına vurdu. Top gibi bir ses gürledi, «Girsene, budala, kapı açık.»

Grady'nin girdiğini görünce, Dillinger'in yüzü pancar gibi kızardı. «Kusura bakma Sam,» diye özür diledi. «Benim gözaltı ekibinden biri sandım. Kendi elimle seçtiğim dört profesyonel getirdim yanımda. Bürodaki masa aslanları da altı tane acemi yolladılar ki, evlere şenlik. Sanıklarımın altısının peşine taktım herifleri. Bütün yapacakları ne? Sıkı durup kuş uçurtulmayacak değil mi? Güpegündüz bir cinayet işleniyor, ne buluyoruz? Hiç oğlu hiç, anasını sattığımın...»

Öfkesini dizginlemek niyetinde görünmüyor, kuduruyordu. Yaptığı her işde kusursuzluğu aramak gibi bir ün yapmış olan Dillinger'in bu yanını bilmiyordu Grady. Öfkelenmekte çok haklıydı belki de.

«Ne oldu?» diye sordu Sam.

«Altısının usta detektif olduğu söyleniyordu. Heriflerin ayran budalası gibi araba dikizlemekten başka bir bok bildikleri yok. Her yarım saatte bir telsizle raporlarını verirler. Saat birde altı sanığın altısı da hâlâ bürolarında. Yemek saati. Saat bir buçuk, altılar hâlâ yerinde. İki, iki buçuk, üç değişen bir şey yok. İki kırk sıkarında McAlpin öldürülmüş. Adamlarımı yoklu- yorum. Sanıklarının hâlâ bürosunda olduğunu nereden biliyorlar, diye soruyorum. İster inan, ister inanma, bir ağızdan altısı da ne yanıt veriyor biliyor musun? 'Çünkü arabası hâlâ orda'y- mış. Altı sepetkafa. Sonradan öğrendiğime gre, sanıklardan en az üçü bu arada çıkıp yemek yiyip dönmüşler. Nasıl yapmışlar bunu? İkisi yürüyerek, biri de arkadaşının arabasıyla gitmişler. Ekibim onların bu sürede hep bürolarında olduklarını rapor etmişti. Arada bir buraya çağırıp burunlarını sürtüyorum. Nasır olsa bugünlük cinayet istihkakımızı aldık. Adam'ın artık yarına kadar öldürmeyeceğinden eminim. O kurnaz hergele bu bizim sepetlere yakalanacak adam değil.»

«Altı sanıktan herhangi birinin gerçekten bürosunda olduğunu kanıtlayıp hesaptan düşebilir misin?» Sam bunu sorarken, aklında Dempsey vardı.

«Hiçbirini düşemem. Ne var ki, altı arabayı düşebilirsiniz hesaptan. Hiçbiri cinayet yerinde yoktu.» Dillinger espri yapacak oldu mu böyle yapardı.

«Elindekilerin doğru sanıklar olduğundan hâlâ emin misin?»

«Yanıt olumlu.»

«Nereden biliyorsun?»

«Burnum, Sam, hâlâ kaşınıyor.»

Dillinger bu havada oldukça, hiçbir şey öğrenemeyeceğini Grady'nin aklı kesti. Sanıklar listesini kısaltamamış, düş kırıklığına uğramıştı. Fairport Oteline dönerken bir gözü sürekli dikiz aynasındaydı. Peşinde kimse yoktu. Demek ki, Dillinger ondan kuşulanmıyordu. Detektiflerin altısının da o anda Bridgeport'- ta Dillinger'le birlikte toplantı halinde olduklarını, ancak otele girerken anımsadı.

*

«S i

Vivian'ın başı göğre eriyordu. Barbara gerçekten elinden geleni ardına koymuyordu. Umutsuz yalnızlık günleri sona ermişti. Tüm yaşamının en harika gecesinden sonra 12:30'da uyanmış, şimdi yatağında, kuşsütü eksik, şampanyası tamam, mükellef bir kahvaltı yapıyordu. Barbara mutlu, ısıltılı. Bakışları kucaklaştı, o kadar. Bu bile ürpericiydi.

Vivian eve gitti, pantolon bluz, düş gibi bir giysiyle saat üçte geri döndü. Pırıl pırıl bir gün olduğundan, iki blok ötedeki Barbara'ya bisikletle gelivermişti. Mutluluktan kıkır kıkır gülererek ve birbirlerine yaşam öykülerini anlatarak, yarım şişe şampanya daha içtiler.

Barbara biraz daha kalıp erkeğini de görmesini önerdiğinde, Vivian şaşırırsa da renk vermedi.

Adam'ın arabasının park yoluna girdiğini ikisi de duyular. Barbara'nın kapıya atılışını, sonra sınıksız sarılıp şiddetle öpüşmelerini Vivian kıskançlıktan kıvranıp, hasetle burkularak izledi.

«Vivian Smuckers.» Adam en yakışıklı gülüşüyle güldü. Sevecen ve sıcak bir tavırla kadının elini sıktı. «Vivian, böyle bir isimle siz gerçek bir mücevher olmalısınız.» Üçü birden güldüler. Bu arada Vivian erkeğin adını ya kaçırmış ya da Barbara hiç söylememişti.

Adam onu ansızın, sınıksız bluzlu bir genç kız olarak görtü, başı dönerek gözlerinin önünde yıldızlar uçuştı.

Vivian, Adam'ı bir anda beğenmişti. Sapına kadar erkekti doğrusu. Özür dileyip ayrılmak üzereydi ki, Barbara Adam'a yandaki odaya geçmesini söyledi ve çıkar çıkmaz fısıldadı. «Vivian, bizimle kalmanı çok istiyorum.»

«Hayır, üçüncü kişi kalabalık eder,» dedi ama geç kalmıştı. Barbara onun bluzunun düğmelerini çözmüş, meme uçlarına el atmıştı bile. Vivian'ın solukları duyuluyordu, ansızın tahrik olmuş, titremeye başlamıştı. Barbara kendi soyundu, ürpertiler içindeki Vivian'ı da soyduktan sonra yatak odasına götürdü. Adam çıpırçıplak yatağın üstünde uzanmış, yatıyordu. Büyüklüğünü görünce Vivian'ın yüreği ağzına geldi. Ömründe bu boy görmemişti.

Adam için çifte kavrulmuş eğlencelik, iki misli zevkti bu. En gizli hayalleri gerçekleşiyordu. Şekerci dükkânına girmiş aç bir çocuk gibiydi; çevresi horoz şekerleri, ballı börekler, lo- lipoplarla doluydu. İki tane bal kutusu ve dört büyük lollipop elinin altındaydı.

Önce Barbara'ya dokundu. Her zamanki gibi tepki gecikmedi. O da Vivian'ın göğüslerine dokundu. Bunun da tepkisi kışkırtıcıydı. Sonra ikisi birden erkeğe çullandılar. Oh, yeme de yanında yat! Her yanında iki azgın kadın... Fişler prizlere takılmış, devreler tamamlanmıştı. Ekip çalışmaları efsanevi boyutlar kazanıyordu.

Sevişmeleri gerçekten üç boyutluydu. Şu eski üçlü oyundu oynanan.. Vivian'dan Adam'a Barbara'ya ve sonra aynı yoldan geriye. Dalga boyları eşit, ses perdeleri tiz ve çığlıklıydı. Elindeki dev kürekle canlı yanardağları karıştırıyor, seri pat-

lamalara neden oluyordu. Venüs tepelerinin eteklerinde akan lavlarsa, erimiş sıcak baldı, süzme, katıksız...

Adam ufuklarını genişletmiş, fazladan bir boyut daha katmıştı. Sonra ansızın farketti ki, çok fazla genişletmiştir, iki süper seks makinesi tarafından resmen çiğ çiğ yenmektedir. İştahları sonsuzdu, her biri yedi kap yemekli bir ziyafet istiyor, o ise yalnızca aperitif ve meze sunabiliyordu. Enerji

yutuyor, doymuyorlardı. Artık verebilecek bir şeyi kt

Barbi Bebek hiç bu denli saldırgan olmamıştı.... bilmiyordu... sınıksız kurulmuş yay gibiydi, pcünü almak, onu yıpratmak, tüketmek istiyordu sanki. Başarıyordu da. 'Emektar'ı hiçbir zaman yarı yolda bırakmış değildi Adam'ı, ama şimdi cız- lamı çekiyordu galiba. Ahi gitmiş, vahi kalmış, deposu boşalmıştı.

Yuvarlanıp altından çıkarak, Vivian'ın dikkatini Barbara'ya çevirdi. Onlar birbirleriyle uğraşırken çabucak düş yapıp giyindi, kapıdan eliyle öpücük yollayarak çıkıp gitti. Yataktakiler kafalarını kaldırıp bakmadılar bile.

Barbara coşkuyla kendinden geçmişti. Küçük planı kusursuz çalışmıştı. Vivian'ı yedeğine alınca, güçlü ve tükenmez bir enerji makinesi olup çıkmıştı.

Her ikisi de çırılçıplak havuza daldılar. Serin su, yanardağların hâlâ sıcak közlerini söndürdü. Daha sonra birbirlerini kuruladılar. Yeniden eve gidiklerinde Vivian, Barbara'ya dokundu. O da onun göğüs uçlarını parmakları arasında sıkıştırarak karşılık verdi. Bir kez daha ayakları yerden kesildi. Havalanarak kendi özel ve gizli dünyalarına uçtular.

Saat 20:20'de kent halkından altı yüzü aşkın kişi, Halkı Koruma Komitesinin düzenlediği toplantıya katılabilmek için Fa- ırtport Lisesinin sıcak ve havasız konser salonunu tikiş tikiş doldurmuştu. Pencereler ardına kadar açık olmasına karşın, hava yine de sıcak ve yapış yapıştı.

Arkadaşlar ve komşular selamlaşıyor ama kimsenin içinden birbirine takılmak gelmiyordu. Herkes kaskatı yüzlü ve ciddiydi. Yanınızda oturan kişi, bir sonraki kurbanı olarak sizi seçmiş de.

sini emip
ılmamıştı.
yörülme

*

şimdi ölçüp biçmekte olan Adam'dı belki de.

Toplantının havasını baş konuşmacı Tom VVinchester saptamıştı.

«Hepimiz bu gece burada niçin toplanmış olduğumuzu biliyoruz. Son on günde on hunhar cinayet işlendi. Saymama gerek yok. Ayrıntılarını hepiniz biliyorsunuz. Ancak bazılarınız, sonuncuyu duymamış olabilirsiniz. Bugün öğleden sonra, Fair- port'un sevgili eczacısı, Yavru Kurt Oymak Beyi, kilise önderlerinden ve halkımızın hizmetkârı Andrevv McAlpin, kendi mağazasında hunhar bir cinayete kurban gitti»

VVinchester sesini yükseltti. «McAlpin uyuşturucu madde işine karışmış, demeye getiriyor polis. Yalan, kendi beceriksizliklerini örtmek için uyduruyorlar böyle lafları. Aslında Adam'ını taammüden işlediği cinayetlerinden biri bu... Polis bizi ya koruyamıyor ya da korumak istemiyor. Kurda kuşa yem ediyor bizi. Yurttaşlarımız birer birer keklik gibi avlanırken, eyalet ve federal hükümetler ense yapıyor. Daha geçen cumartesi gecesi, en yakın dostlarımızdan biri, Marie Benson, Longvood gibi bir yerde. masamızdan koparılıp alındı, kaçırıldı, hunharca ırzına geçilip öldürüldü. Ben kendim, yardıma koşmak istedim de ne oldu? Bir FBI ajanı bastonuyla kaval kemiğime yaradana sığınıp bir vurdu, sen kendi işine bak, diyerek de tersledi.»

Dinleyicileri dolaşan mırıltı, VVinchester'in yüreğine su serpti. Herkesin kulağı ondaydı. Sinirlerine çabucak egemen oldu. Konuya içtenlikle patdır küldür girmesi iyi olmuş, dinleyenlerin büyük desteğini sağlamıştı. Bunun verdiği güvenle sözlerini sürdürdü. «Görünen odur ki, katil, cinayetlere devam, diyor. Birçoğumuz, en azından elli

iki cinayet işlemeyen bırakmayacağını sanıyoruz. Ben diyorum ki, on cinayet yeter. Bitsin bu iş. Aynı düşünce de misiniz?»

«Evet,» diye gürledi kalabalık.

«Polis bizi savunmayacaksa, kendi kendimizi savunmanın zamanıdır, tamam mı?»

Dinleyiciler daha da gürültülü bir «Tamam» patlattılar.

Dikkati toplamak için eliyle masaya vurdu. «Şimdi bu kâğıtlara, her aileden bir üyenin –lütfe yalnızca bir üyenin–adresini, askerlik deneyimini ve elindeki silahları yazmasını istiyoruz. Komitemiz sizi çevredeki bir nöbet grubunda görevlendirecektir. Fairport altı bölgeye ayrılacak. Her bölgenin başında bir albay ve onun emrinde altışar yüzbaşı bulunacak. Yüzbaşılar onar kişilik nöbetçi ekiplerine komuta edecekler. Böylece elimizde, komutanlarıyla birlikte, aşağı yukarı dört yüz kişilik bir nöbetçi ordumuz olacak... Hanımların da idarî görevler için gör nüllü yazılmalarını bekliyoruz. Yarın gece sizi telefonla pr-ar, görev yerinizi bildiririz. Yüzbaşınız size talimatını verecektir. Karakol devriye görevleri perşembe gecesi başlıyor.»

VWinchester'in sözlerini gök gürültüsü gibi alkışlar izledi. Kadınlar ayağa kalktılar. Erkekler yumruklarını sıkıp salladılar. Toplantı sona ermeden, 520 aileden imza toplanmıştı; 440 erkek askeri talim ve eğitim görmüşlerdi, 460 ailede de en azından bir tane ateşli silah bulunuyordu.

Gus Belli taş kesilmişti. Fairport'un bağrında faşist bir ordunun ne denli kolaylıkla toplanabileceğini görmek çok şaşırtmıştı onu. Bu akşam, öfkeli ama yine de idare edilebilir bir kalabalıktı karşılarındaki. Ama yarın, intikamcı ve vahşî bir sürüye kolaylıkla dönüşebilirdi. Toplantıyı erkenden terketti.

Adam miğferli bir inşaat işçisi kılığında, VWinchester'i alkışlıyordu. Karakol görevine istekli olmuş, dolaştırılan kâğıtlara imzasını A. Mann olarak atmış, adres olarak da VWinchester'in e- vini göstermişti. Deniz piyadesi albayı olduğunu, bir makineli tüfek, bir alev püskürtücüsü, iki tüfek ve altı el bombasına sahip bulunduğunu belirtiyordu.

*

**

Judy Rogers yatağında oturmuş, polisten gönderdiklerin psikolojik portrenin bir nüshasını okuyordu.

Sigarasına uzandı, bir tane alıp yakarken, zihninin gerisinde solucan gibi bir kuşku kıvrandı.

Yapayalnız bir insanın portresiydi bu anlatılan; çevresinden soyutlanmış, dünyadan elini çekmiş bir adamın. Onun ulaştığı sonuçlara uymuyordu bu. Ned Nichols'a uymuyordu. O herif herhalde yalnızlık çekecek tip değildi. Dışa dönük bir kişiliği vardı.

Ya o yanıliyordu ya da doktorlar. Bunun bir açıklaması olmalıydı.

Notlarını elinden bırakıp Peter Bond'u aramak üzere telefona uzandı. Tilden'in inine sokulmak için kafasında bir plan oluşturunuyordu. Ama bunun için merkezden izin alması gerekiyordu.

Dokunmasıyla telefonun çalması bir oldu. Canlı ve kımıl kımıl bir hayvana dokunmuş gibi elini çekiverdi. Peter olmalıydı.

«Merhaba.»

Hırıltılı bir ses duyuldu. «Küçük Kukla, o güzel kıcını kıvrarak kasabayı terketmen için yirmi dört saatten az zamanın kaldı. Yoksa...»

««Yoksa ne olurmuş?» diye sordu Judy kendi sesindeki sakinliğe şaşarak.

«Yoksa ısırıveririm,» dedi ses.

«Kimsiniz siz?»

Klik... Kapanan telefonun sesinden başka yanıt yoktu.

Her tarafı zangır zangır titreyen Judy, yatağının kenarına oturarak heyecanını yatıştırmaya çalıştı. Adam'dı bu. Sesi tanıdı. Birkaç saat önce duymuştu. Ned Nichols'un sesiydi. Yaşamı üzerine bahse girerdi.

Jim Dempsey'i ararsak için telefona uzandı. Hayır, önce Pe- ter'le konuşacaktı.

*

**

Dempsey gözlerini ovuşturdu. Ağzını bıçak açmıyordu. Yine ayvayı yemişlerdi.

Topyekün kuşkunun zamanıydı. Herkesten kuşkulanıla- caktı. Adam her yaptıklarını söyle cıfursun, her düşündüklerini bile biliyordu. Yakınlarda birisi olmalıydı bu. En yakınlarından biri olabilir miydi?

Adam, McAlpin'in durumunu biliyordu. Ya kordondan haberi var mıydı? Herhalde vardı. Yoksa niye kocakarı kılığına girsindi? Bunu bilen kim vardı? Sünger -- Sonra Belli'yle Far- rovv'a söylemişti. Bir de kordonda görevli olanlar biliyordu. Eğer Adam, Ned ise McAlpin'in çevirdiği dolapları nereden bi liyordu? Dempsey'in ağzı kurumuştu. Buzdolabından bira çıkardı.

Adam fildişi uçlu bir baston kullanıyordu. Tanımlamaya göre Grady'nin kullandığının aynısıydı bu. Aklına neler de gelmiyordu? Grady olamazdı. Yoksa olabilir miydi?

Artık hayale yer yoktu. Psikolojik portre en derin duygularını doğrulamıştı. Bir yerden açılmaları gerekiyordu. Yoksa vanalar, musluklar atar ve Adam bayrakları açardı.

*

\$ *

Gecenin geç bir vaktiydi. Tükenmiş, ama neşeliydi Adam. Ölüm listesinde on numara ve maça beşlisi Andrevv McAlpin'i kara kalemle çizdi. İsmi yanına kurukafa ve kemik resmi yaptı. Hepsinin altına, «Çocuklara... coca cola» yazıp üzerine büyük bir çarpı çekti.

Ne gündü! Filleri gittikçe daha hızlı döndürüyor, döndürüyordu. Yine karnaval zamanı gelmişti. Atlıkarınca hızlanıyordu. Keystone Aynasızları döne döne birbirine karışıyordu. Orada olmayan pirinç halkaya uzanıyor, uzanıyor, erişemeyip eli boş dönüyorlardı. Başları dönüyordu. Biraz uyuşa iyi olacaktı. Yarın bir başka büyük gün olacaktı, tüm dikkatini toplamalı, uyanık bulunmalıydı. Bugün başını kaşıyacak zamanı olmamıştı. Önce peşindekini ekmiş, sonra McAlpin'i temizlemişti. Haketmiş- ti kerata. Ha evet, bir de Jeanne'e evlenme sözü vermişti. Esnedi. Ne kadar da yorulmuştu.

VWinchester. Faşist deyyus. Belki onu da ölüm listesine alması gerekecekti. Evet, bir biçimine getirip sokabilirdi. Örneğin, Belli'nin yerine... Eveet, bakalım, karo yedilisi oluyordu. Eh artık, patates kızartması gibi çıtır çıtır yedi herifi.

Yarın halk günü olacaktı. Hiçbir şeyden habersiz bir genç kadının birdenbire öldürülmesi az sansasyon yaratmazdı. Böyle biri ansızın ün kazanır, bir günlüğüne onun kraliçesi olurdu.

Adım atmak bile giderek zorlaşıyordu artık. Her yer fillerle, hayır, boğalarla doluydu. Dikkatsiz olmamalı, açık seçik düşünbilmeliydi. Henüz hiç kimse kim olduğunu bilmiyordu. Hiç kimse. Masasından kalktı, divana gidip oturdu.

Başları geriye düşen adam, oturduğu yerde yana kaykılıverdi. Bir süre sonra karısı aşağı inerek odaya girdi ve ayak parmaklarının ucuna basarak gelip kocasının başının altına bir yastık koydu. Adamcağız gereğinden çok çalışıyordu. Hele son birkaç gün içinde, otomatik pilota geçmişti. Yalnızca içgüdüleri yönetiyordu her şeyini. Eğilip alnından öptü.

İşte o anda yerdeki kara kaplı defteri gördü. Kocası uykuya daldığında düşürmüş olmalıydı. Yerden alarak masasının üstüne bıraktıktan sonra yukarı çıktı. Yatağına girerken düşünüyordu, belki bir göz atsaydı fena olmazdı şu kara kaplı, gizemli deftere... Ama hayır, başka kadınlar varsa bile, canları cehenneme, hiçbirini bilmek istemiyordu.

11 Haziran Çarşamba

Bir Gü»ün Kraliçesi

Adam çabuk çabuk traşını bitirdi, yüzüne soğuk su çarptı ve havluyla kuruladı. Kolonyaya uzanırken başında bir dönme, görüşünde bir bulanıklık hissetti. Markadaki kral tacı belleğini zorlamıştı.

Leningrad finalindeydi. Boris Starsky satranç tahtasından gözlerini ayıramıyordu, dudakları kurumuş, yüzü gerilmiş, gözleri kısık ve yumuk, başı avuçlarında, dalmış gitmişti. Elini uzattı, parmakları titriyordu. Duraksadı, ağır gittikçe ağır hareketlerle, kralı korumak için kraliçeyi sürdü. Şah ve vezire böyle diyorlardı orada.

Adam ağzı kulaklarında, ansızın kaleyi çıkarıp Starsky'nin kraliçesini aldı. «Şahmat!» Şampiyonu artık. Dünyanın en büyük satranç oyuncusu. Ne kadar da kolay olmuş, tüm karşılaşmaları kazanmıştı.

Gözlerinin önünden gitmiyordu. Beyaz kraliçenin başı uçmuştu. Kıpırmızı kanı satranç tahtasına akıyordu. İşte kara şövalye iki eliyle kılıcını kavrayarak bir vuruşta beyaz kralın da kafasını uçuruyordu.

«Öldür,» diye bağıırıyordu iç kulağındaki ses. Adam kan damlayan kılıcı şövalyeden alarak Boris Starsky'nin göğsüne sapladı.

«Öldür,» diye haykırdı ses yeniden.

Adam başını eğdi, kolonyayı yüzüne çarptı. Rahat bir gülümseyişle, aynadaki hayaline bakarak göz kırptı ve şöyle dedi: «Teşekkürler, buna ihtiyacım vardı!»

*

i* &

«Deli bu herif, kelleyi fena üşütmüş. Ama helal olsun! Parmağında oynatıyor ya bizi,» Dempsey kahvaltı ederken sövüp duruyordu.

«Jim, sözlerine dikkat et, Cindy duyabilir.» Brenda'nın sesi sitemliydi.

«Aman, kusura bakma tatlım. Yüksek sesle düşündüm galiba. Benim küçük Papatyam nerde? Burnumda tütüyor.»

«Hâlâ yukarıda giyiniyor. Biraz sonra çıkıp bakacağım. Bakalım, her şeyini giyebilmiş mi?» Brenda dalgın dalgın içini çekti.

Dempsey sucuklu yumurtasından bakışlarını kaldırıp sevgiyle baktı. «Tatlım, kusura bakma, sana bu hafta hiç yardımcı olamadım. Biliyorum sen de zor günler geçiriyorsun.»

Brenda eğildi, onu alnından öptü. «Sevgilim, zaten kendi derdin kendine yetiyor, bir de Cindy'ye takma kafanı. Ben ona bakarım.»

Jim sofradan kalkıp karısına sarıldı. «Tatlım, ben Cindy'ye veda ederken, sen bana bir kahve daha koyar mısın? Şu bizim psiko, oyunun bugünkü bölümünün başlaması için beş dakika daha bekleyebilir.»

Judy Rogers televizyonu açıp arkasına yaslandı. ABC kanalında «Günaydın Amerika» yerine «Çıldır Kent» adlı bir saat süren özel bir yayın vardı.

Judy dişlerini fırçalarken bir kulağı da ordaydı. Sonra sıcak suyu açmadan önce aygıtı da banyodan götürülebilecek biçimde ayarladı.

Gösterinin çoğu, daha önce bildiği şeylerin bir karmasından oluşuyordu. Programın ortalarına doğru, önde gelen iki a- kıl hastalıkları uzmanı takdim edildi. Biri, Yale New Haven Hastanesi, diğeri, Columba Üniversitesi Doktorlar ve Operatörler Kolejinin geliyordu. Adam'ın psikolojik portresi konusunu tartışıyorlardı.

Küvetin içinde oturduğu yerde öne eğildi, kulak kesilmişti. Çizilen portre, içedönük yalnız bir kişiyi tanımlarken, dışa- dönük bir tipin nasıl seri cinayet işleyebileceğini böyle bir doktora sormak gerekirdi. Bir gün gelir sorardı.

Yale'den gelen konuşuyordu. «Reklama susamış. Belki de polisle oynadığı bu kedi-fare oyunundan çok zevk alıyor. Evet, evet, onun için tüm bunların bir oyun olduğu kesin. Kendi gözünde bir Moriarity o. Sözümona Sherlock Holmes'i öldürüyor da, herkesten daha erkek olduğunu kanıtlıyor.»

Diğer doktor aynı fikirdeydi. «Reklamın bu tip paranoyayı körüklediğine hiç kuşku yok. Adam böylelikle kendini önemli bir kişi gibi görüyor. Mağarasının karanlığından ansızın sahne ışıklarına çıkıveriyor. Paranoyak bir kişilikte gerilim, çekilmez olana dek birikir. Tek kurtuluş yolu cinayet işlemektir. Kendimize sormamız gereken soru şudur: Basın yayın organlarında koparılan bunca gürültü Adam'ı daha da kışkırtmakta mıdır? Eğer böyleyse, onun gerilimini artırıp öldürmeye itekliyoruz demektir. Basın yayın, katilin suç davranışlarına prim vermiş oluyor.»

Judy banyodan çıkıp kurulanmaya başladı. Televizyona artık kulak vermiyordu.

İki doktor Adam'ın cinayetlerini kışkırtmakta basın yayının suçluluk yüzdesini tartışıyorlardı. Gülünçtü bu tartışma. Ne söylerlerse söylesinler, haber kaynakları her büyük olaya kurt gibi saldırırlardı. Gemi azıya almış bir katilden fazla da halkın ilgisini hiçbir şey çekemezdi.

– 313 –

Birkaç dakika sonraydı, program yeniden dikkatini çekiver- di. Yönetici soruyordu. «Dr. Thomas, az önce Kurt Adam örneğini verdiniz. Şu bildiğimiz Jekyll ve Hyde hikâyesi. Biri içedönük, diğeri dışadönük çift kişilik taşıyan bir adam. Lütfen, bunu açıkla mısınız?»

Doktor sözlerine başlayana kadar, Judy kâğıt kalem alıp çırılçıplak yatağın kenarına tünemişti.

Columbia'lı doktor anlatmaya başladı. «Çoklu ya da parçalanmış bir kişilik geliyor aklıma. Uzak bir olasılıkla Adam'ın aklı belki de ruhunun yarattığı bir ya da daha çok kişiliğin e- gemenliği altındadır. Bu kişiliklerden biri tümüyle normal, dengeli ve sakin olabilir. Bu kişiliğin normal bir yaşamı da vardır. Diğer kişilikse öldürerek öfkesini boşaltma güdüsünün et- kisindedir. Öteki kişiliğin üstünlüğüyle ezilip bunalmış olabilir. Bu durumda, nefretten gözleri dönmüş, fırsat kollamaktadır. Bu kişilik serbest kaldığından, hemen öldürür.»

Diğer doktor başıyla onaylayarak ekledi. «Bu ikisi bütünüyle birbirinden ayrı ve habersiz de olabilir. Biri diğerinin varlığını bilmez, onun yaptıkları belleğinde kalmaz. Havva'nın Üç Yüzü ya da Sybil'i anımsayın, hani şu dokuz tane kişiliği olan kız. Bu kişiliklerin yaşları ve cinsiyetleri de farklı olabilir.»

Yönetmen araya girerek sürenin dolmakta olduğunu söyleyince, Dr. Thomas elini kaldırıp ekledi. «Hemen şunu da belirtmek yerinde olur sanırım: Bu tür akıl hastalığına çok az rastlanır. Bütün tıp tarihinde yüz elliden daha az gerçek olgu görülmüştür ki, bunlarda da şiddet unsuru yok gibidir.»

Judy uzanıp televizyonu kapattı. Başının içi arı kovanı gibiydi. Şu doktorlar da bin dereden su getirmesini pek severlerdi. Bir katil, başka bir insanın vücudunda saklanıyormuş da, canı isteyince, sandıktan çıkar gibi fırlayıp cinayetini işler, dönüp girer, kapağını kapatırmış. Böylesi aramakla bulunmaz, meğer ki rasgele...

Koltuk altlarına Arrid püskürttükten sonra külotuna ve süt- yenine uzandı.

Bu kuram incelenmeye değirdi. Ned Nichols dışardan bakınca nasıl dışadönük ve açgözlü bir bokunsoyu olup da, için-

– 314 –

de sinsi ve yalnız bir katili barındırabiliyordu? Ne olursa olsun, Nichols'un tersinden de, yüzünden de tiksiniyordu.

*

tt4

Evden, çıkmadan önce Adam silah deposunu elden geçirdi. 10 kalibrelik bir av tüfeği seçerek şöyle bir tarttı. Beş altı kilo ağırlığında, ama menzil yönünden en iyisiydi. Attığı saçmaların yarısından çoğunu bir metreden küçük çaplı bir daireye sokabilen, yoğun atımlı, derli toplu bir silahtı. İşte şimdi o güzel kıçtan büyük bir parça koparabilirdi.

Ama av tüfeğini istemeye istemeye yerine koydu. Daha sessiz daha ince bir yol deneyecekti. Deriden yapılmış bir ataşe çantasından siyanür dolu bir derialtı enjektörü çıkararak mekanizmasını inceledi. Baş parmağının bir fiskeyle çantanın ön yüzündeki delikten bir iğne fırlıyor ve kadın beş dakika içinde bütün kalp sektesi belirtilerini göstererek ölüyor. Düşün, yirmi altıncı baharında "koroner spazmı. Sinsi güldü. Olursa bu kadar olurdu.

*

Yola parkedilmiş devriye arabasına doğru yürürken, Dempsey yolun karşısında bekleyen mavi Granada'yı gördü. Caddenin yüz metre kadar aşağısında da yeşil bir İmpala vardı. Arabasının altına eğildi, kapağı açıp baktı. Bir bomba bile çok fazlaydı. Direksiyona geçerken mırıldandı. «Al sana iki kuyruk. Ne bu böyle, geçit töreni mi yapıyoruz burada? Bir de farlarımızı söndürsek, millet cenaze alayı geçiyor sanacak.»

Dempsey kolay kolay kızmazdı, ama şu anda çileden çıkmak üzereydi. Kendisi burada cinayet çözeceğim diye kıcını yırtarken, FBI ve eyalet polisi damarına basıyordu. Eğer öyleyse, onun da elleri armut toplamıyordu. Hem sonra ne sanıyorlardı kendilerini? Bu soruşturmanın sorumlusu kimdi?

İkinci dur işaretinde, fren yapıp arabasını kenara çekerek hışım gibi fırladı. Granada'yla İmpala'ya, kaldırıma yanaşmaları işaretini verdi. Çok kısa bir an iki kuyruk duraksayarak ne yapacaklarını bilemediler. Polis şefi karşılarına geçmiş, eli silahının kılıfında, kaldırıma yanaşmalarını işaret ediyordu. Seçenekleri yoktu.

«Dışarı. Eller arabanın üstüne. Açın bacaklarınızı.» Eni konu tadını çıkararak topuklarını arkadan tekmeleyip hizaya soktu. Her ikisinin de silahlı olduklarını bildiğinden pek fazla ırgalamıyordu. Küçük bir meraklı kalabalığı toplanmıştı.

«Ne yaptık ki, amirim?» diye Granada'nın alabros traşlı genç şoförü sordu.

«Kulağınıza gelmedi mi? Delinin biri, gemi azıya almış, ö- nüne geleni öldürüyor. Daha geçen hafta benim işimi bitirmek istedi. Her yamm hâlâ çürük içinde. Yabancıların, kapımın dibinde oturup bana tuzak kurmalarından hiç hoşlanmam. Karım da hoşlanmaz, kızım da. Kimlik kartlarını görelim! Kozalak kafa, önce sen. Ağır ağır cüzdanına uzan bakalım.»

Dempsey ağırdan alıyordu. Adlarını ve ayrıntılı tanımlarını aldı. FBI ajanı kimlik kartını verdi, artık onun maskesi düşmüş oluyordu. Briggs'in adamı daha uyanık ve hazırlıklıydı. Düzmece bir şoför ehliyeti uzattı. Ne var ki, Dempsey artık Briggs'in denetiminden çıktığını biliyordu.

Sonra her ikisini de karşısına dikti, burun buruna, heriflere şöyle dedi: «Hastirin, ikiniz de. Bunun gelecek seferi yok, bilmiş olun. Uyarmak için kılımı bile kıpırdatmam. Gıcık kapıyorum. Diz kapaklarınızı uçururum, anlaşıldı mı?»

Şef, devriye arabasına binip karargâha çekerken, ardındaki kuyrukların top olduğunu biliyordu. Kendinden pek memnun değildi. Bir kez Briggs'e, bu peşine adam takma işini öneren kendisiydi. Lanet olsun. Öfke baldan tatlıydı ama keskin sirke de küpüne zarardı.

*

Ned Nichols kendisini izleyen iki arabayı farketmişti. Bir çift boğa deseniz de olurdu. Namuslu yurttaşları izlemekten başka işleri yoktu besbelli. Hükümet şimdiden

gelir vergi iadelerine burnunu sokmaya başlamıştı. Bu iç gelir midir, piç gelir midir, ne karın ağrısıysa. Bu gidişle hiçbir yere varacakları yoktu.

Vergi iadeleri o denli karmaşıktı ki, çözebilmek için bir alay saymanın yıllarca uğraşması gerekirdi. Sanki bir kör kuyunun dibinde kıvıl kıvıl yılanlardı da, başlarla kuyruklar birbirine karışıyordu. Kendisi bile işin içinden çıkarmıyordu. Yama üstüne yama vurulmuştu.

Demek ki, canları oyun istiyordu. Altında Ferrari olan üstün bir sürücünün neler yapabileceğini gösterecekti.

Bir sonraki trafik lambalarına göre kendini ayarladı, zamanlamasını yaptı, ilk kırmızı ışıktaki gaza basarak önünü kesecek trafik akışından önce hızla sola döndü. İlk kavşakta savurup sağa alarak, rampaya vurup turnikeye vardı. İlk kavşakta ayrılarak yeniden bölgesel trafiğe girdi. Şimdi artık ışıklar hep yeşildi.

Fazla kolay olmuştu. Köküne kadar gazlayıp toz yutturmacasına, gerçek bir kovalamaca hiç de fena olmazdı. Şimdi herhalde iş yerine gicfSr ve beklerdi.

Onunsa büroya gitmeye hiç niyeti yoktu.

*

Yalnızca Spike Briggs'in tek kuyruğu vardı. Bir motosikletli polisi kendisini izlemekle görevlendirmişti. Nasıl olur da yaparım bunu, diye sormuştu kendi kendine. Şimdi bugün beni izleyip kimi öldürdüğümü görmeni istiyorum, denir miydi? Aklından kuşkulanırlardı. Ayrıca aptalca bir şey olurdu bu. Vergi mükelleflerinin parasını çarpur etmekten başka bir şey değildi. Suçlu değilim ben, kimseyi öldürmedim, en azından son zamanlarda. Ama şu -- Sam amca denen kuyruk özel hayatımın kuyruğunu düğümleyebilir, isterse. Ondan kurtulmalıyım...

Vardiya değişiminden on dakika önce, arabasını eyalet polis barakalarının çevresi çitli park alanına çekerek çevik bir yürüyüşle bürosuna girdi. Yedi dakika sonra, başında Özel başlığı ve aynalı güneş gözlükleriyle, bir grup eyalet motosikletli polisinin ortasında piyasaya çıktı. On iki devriye arabası gürül- deyerek park alanından ayrılıp değişik yönlerde dağıldılar.

Federal ajan şaşırmış kalmıştı. Çitin aralığından baktığında Briggs'in Jaguar'ının hâlâ yerinde durduğunu görüyor

du. Ama Dillinger, sanığın yalnızca arabasını gözlemek pek bir işe yaramaz, der dururdu. Albayın odasını arayacak, orada mı» değil mi anlayacaktı.

Briggs gülüyordu. Eski bir deniz piyade komutunu tekrarlamaya var mısınız? «Dağılın, marş!» FBI'nın daha çok fırın ekmek yemesi gerekiyordu. Arasına masa aslanlığını bırakıp çayıra çıksalar hiç fena olmayacaktı. Kente yöneldi.

*

i»

Hem Bob Baker, hem de Don Dillon kendilerini izleyenleri hiç zahmetsizce başlarından savdılar. Aceminin şansı, ustanın kör talihinden yeğdir.

Jan Baker saat 8:30'da Longvood'da golf topuna ilk vuruşunu yaptı. Kırk sayı geriden oynamasına karşın, hanım arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmişti. Bu fark, Bob'a anlatıldığında, esprisi hazırды. «Ray Charles bile kırkı aşmamalı.» Bugünkü oyun da tam bir «Alan da Kaçan»dı, aslını ararsanız.

Kahvaltı masasında Jan, Bob'un arabasını kullanmak istediğini söyledi. Bagajda bulunan sopalarını öbür arabaya aktarmaya üşeniyordu. Bob nazlanmadan razı oldu. Saat 8:10'da Ba- ker'in Mercedes'i garajdan çıktı, caddede sola dönerek Long- wood yönünde hızlandı. Lacivert Granada'yla yeşil Impala peşindeydiler.

Saat 8:15'de Bob Baker, Jan'in steysin arabasının direksiyonunda, bahçesindeki araba yolundan çıktı. Alışkanlıkla dikiz aynasına bir göz attı. Caddede başka araba yoktu.

Kentin öbür ucunda bulunan evinde, Don Dillon divanda uyumuştı. Deborah'ın son alışveriş çılgınlıklarından usanmış, her gün yağmur gibi yağın faturaların altında boğulmamak için gösterdiği çabalardan yorulmuştu. Yıkanmış, dişlerini fırçalamış, traş olmuş ve bir kâse mısır gevreğini gövdeye indirerek saat 6:30'da evden çıkmıştı. Deborah hâlâ yapacağı alışverişin rüyasını görüyordu.

FBI ajanı Dillon'un evinin önünde saat 6:45'de mevki aldı. Briggs'in yerleştiği detektif, saat tam 7:00'de geldi. Bir süre anlamsız anlamsız bakiştılar.

Dillon bu arada uzun ve yorucu bir güne başlamak üzereydi.

Bridgeport Tatil Motelinde, Dillinger detektif ekibini gözünün yaşına bakmadan haşlıyordu. «Daha sabahın dokuz buçuğunda altı sanıktan beşiyle ilişkiyi yitirdik. Döner kapıların bir yanından girip, öbür yanından çıkıyor, gölgeni göstersen ışığa kaçıyorlar. Evcil güvercinler gibi, ilk fırsatta dönüyorlar, bize de pislikleri kalıyor... Şu anda Hoyle malikânesindedir. Ama diğerlerinin nerede olduğunu bilemiyoruz. İnanılır gibi değil. Bürodan bir alay işe yaramaz adam göndermişler. Geçen akşam gece yarısına dek dilimde tüy bitti. Bir kulaklarından giriyor, diğerinden çıkıyor. Ben sinek kâğıdı istedim, onlar tuvalet kâğıdı gönderdiler. O acemi solucanlar gelince geri postalayacağım, gitsinler, masalarının başına kurulsunlar. VWashington'a kadar otobüsün arka sıralarında oturabilirler, bana sorarsan işleri bitiktir.»

Dillinger ansızın sakinleşti. Kara kuşku bulutları dağılmış, aralarından güneş parıldamıştı. Ortalık ışırken o denli kara olmadıkları anlaşılmıştı bu bulutların. Aslında her şey çok yalındı. Sorun bir kez doğru tanımlanınca, sonuç kendiliğinden belirliyordu.

Gün gelir, işini bilen beş kişi çıkar, güvercinin doğrusunu yakalayıp sıska boynunu kırırırlardı. Gerekirse kendi detektif ekibini kullanırdı. Onlar kuş uçurmazlardı. Daha da iyisi Bürodan profesyonel bir ekip alır, ama bu kez kendi seçerdi.

Eninde sonunda iş gelip insana dayanırdı. İş adamına verdin mi, tereyağdan kıl çeker gibi halleder; kötüsü de yüzüne gözüne bulaştırırdı. İşini iyi bilen insanların ne denli az olduğunu öğrenmek pahalıya mal oluyor, böyle birini bulunca da kaçırmamak için elden geleni yapmak gerekiyordu. Aslında bir önderin değeri çevresine topladığı kişilerden belli olurdu.

Koltuğundan kalkarak çantasını karıştırdı, seçkin ya da üstün nitelikli personelin çok gizli listesini buldu. Çabucak gözle tarayıp önce dört, sonra yedek olarak da bir beşinci ayırdı. Bu iş olmuştu. Grady ile uyuşarak Dempsey'i sanıklar listesinde silmişlerdi; çünkü aynı anda her yerde birden olacak hali yoktu fukaranın.

Telefona uzanarak, büronun numarasını çevirdi. Şamarı indirmenin sırası gelmişti.

t

* **

Adam dumanlı havayı bulmuş kurt gibi on birinci kurbanının peşinde dolaşıyordu. Bir ev kadını öldürmek için 11 Haziranın kusursuz bir gün olduğuna planlama sırasında çok önceden karar vermişti. Gezegenler uygundu. Venüs yerinde, Mars dolaşmaktaydı. Öyle özel bir ev kadını olması da gerekmezdi. Aslında pek özelliği olmayan, sıradan bir ev hanımı olması ö- nemliydi. Bu yüzden belirli birini hedef almamıştı.

Ellii iki cinayetlik toplam planında bu, önceden seçmediği ilk kurban oluyordu. Onu Adam'ın gözünde özel yapan da buydu. Son karar salt rastlantıya, birdenbire ortaya çıkıveren bir belirtiye ya da içinden gelen bir hevese kalmıştı. Ölçüt bir tekti: Kadın kusursuz bir biçimde alelade olmalıydı.

Kent merkezinden ağır ağır geçerek, nehir boyunca, körfeze doğru ilerledi. Önüne çıkıveren siyahlı beyazlı bir teriye yüzünden acı bir fren yaptı. Lanet köpek... az kaldı

eziliyordu. En yakın alışveriş merkezine park ederek beklemeye başladı, bir işaret arıyordu.

Mağazadan ikibüklüm, sıska, beyaz saçlı ve bastonlu bir kadın çıktı. En azından yetmiş beş yaşında olmalıydı. Gözünün önüne bir anda McAlpin'in ölümü geldi. Hayır bu kadın olmazdı, fazla yaşlıydı.

Albenili, kıvrak bir sarışın arabasını park etti. Seksi ama yine de masum bir havası vardı. Kararını verdi, bu da fazla gençti.

Siyah beyaz renkli emprime giysili, tıknaz, orta yaşlı bir kadın Mill'in Et Galerisi önünden geçiyordu. Siyah beyaz, tıpkı yolunu kesen köpeği gibi... Acaba beklediği işaret bu muydu? Hayır, sırtı ve suratı Arkansas domuzuna benziyordu bunun da. Küçük domuz pazara gitti, küçük domuz evde kaldı; küçük domuza her bok, baldı. Deli gibi kakır kakır güldü.

Blucin giymiş, ince tişörtleri içinde sutyensiz, iki liseli kız yavru pars adımlarıyla geçtiler. Kınalı kekliğin mevsimiydi. İlgiyle izlerken kulak misafiri olmaktan kendini alamadı.

Jerry'ye istemem dedim. İlk buluşmada olmaz. Hinzır çocuk ne yaptı biliyor musun? Hemen beni bırakıp gitti. On dakika sonra yeniden yanıma geldi. 'Haydi,' dedi. 'İşte ikinci kez buluştuk.' Böylesine can mı dayanır?»

«İstediyini yapmasına izin verdin mi, haydi n'olur söyle verdin mi?» Diğeri heyecanla soruyordu. Hoplaya zıplaya kulak menziline çıktılar.

Genç bir anne yorgun argın, ikiz bebek arabasını itiyordu. Karnı burnunda bir zenci kadınla, geniş kalçalı iki hipi paytak paytak geçtiler. Hipi değil hipopotam, diye geçirdi içinden. Giysisi delikli, dudakları kara, saçları yeşil bir eşcinsel göründü. Deliklerden görüldüğü kadarıyla bir kızdı bu, ama sizin bildiğiniz kızlardan değildi. Kaba kesekâğıdına sarılıp eve götürülen ucuz mallardandı.

Adam gördüklerini sınıflandırıyordu. Belki burası yeri değildi. Derken, birdenbire onu gördü. Hemen tanıdı. Evet, ta kendisiydi. Yampiri, şeytanca bir gülümseyişle güldü.

Aradığı işareti bulmuştu. Kadının vücudunu sımsıkı saran mavi şorttu bu. Son günlerde saplantı olmuştu mavi şort onun için. Oynak kalçaları mağazanın kalabalığına karışıp kayboldu. Yem kılığında dolaşan bir kadın polis memuru gibi kış atıyordu. Mavi şortlunun önce bir düzine yumurta, sonra bir teneke kutu kedi maması ve bir karton Merit sigarası aldığını arabanın camından izledi. Kadın kasada çabucak hesabını ödemiş, paketini alarak dışarının parlak aydınlığına çıkmıştı.

Şimdi artık yüzü açık seçik görülüyordu. Kalbi yerinden oynadı. Her yerde görülebilen, hiçbir özelliği olmayan bir tipti bu. Bir elli yedi boy, pek güzel sayılamayacak oval bir yüz, siyahımsı saçlar, balık etinde bir vücut. Yürüyüp geçti. Bir o yana, bir bu yana kalça kıvrıyordu. Adam'ın zihnindeki geriye dönüş mekanizması anlık bir çakışla öbür mavi şortu aydınlattı. O özel bir popoydu, buysa sıradan.

Thelma Pickell'in son zamanlarda olduğu gibi bugün de

321 Şeytan Kozu – F : 21

morali çok bozuktur. Paul'ün iş gezileri daha sık ve daha uzun olmaya başlamıştı. Ne yapacağını gerçekten bilemiyordu. Kocasını hesap makinesiyle birtakım rakamları topluyor, sonra defterlere geçiriyordu. Toplamlarının doğruluğunu kontrol etmek için de çeşitli şirketleri dolaşırdı. Onca çok önemliydi bu. Ama sekiz yıldır bu işde çalışmasına karşın, eline pek bir şey geçmiyordu. İkide bir sora sora dilinde tüy bitmişti, yaptığı iş o denli önemliyse, neden maaşına zam yapmıyorlardı. Bu soruya hiçbir zaman doğru dürüst bir yanıt alamıyordu.

Rengi atmış Volkswagen'inin kapısını açarken, uzun yeşil bir çizik daha gözüne çarptı. Kaknem kancığın teki kapısını açarken arabalarına bir çizik daha atıvermişti. Diğer sürücüler Volkswagen'den niçin bu denli nefret ediyorlardı acaba? Çamaşır

teknesinin içi gibi çizik çizik olmuştu araba. Böyleyken Paul yine de yeni sıyrığı farkeder ve kusuru tabii ki ona bulurdu.

Eve dönerken, moral bozukluğunun nedenleri üzerinde düşündü. Yedi yıldır evliydim ve çocukları yoktu. Yirmi sekiz yaşımdaydım ve üç kez düşük yapmıştım. Şimdi yine hamileydim, beş günü geçmişti. Artık bu kez yapmalıydılar Onları birbirlerine bağlayacak bir bebekleri olmazsa, Paul'ün bu sıradan Thelma'- dan artık kopacağından korkuyordum.

Paul'un kendisini sevmesi için elinden geleni yapmış, san- daiyaya bağlayıp pantolon kayısıyla dövdüğü zaman bile gık dememişti. Dayak izleri genellikle birkaç günde geçerdi, ama bu kez çok daha haşın davranmıştı. Gün günden büyüyen korkularından sonra şimdi de, her şeyin iyiye gidebileceği yolunda çılgınca bir umut beslemeye başlamıştı.

Merdivenle çıkılan, üç odalı ve sade döşenmiş dairesinin kapısını açarak girdi. Corvette Firmasının araba parkına bakan güzel bir balkonları vardı. Getirdiklerini yerleştirdikten sonra kedi mamasını açarak yarısını özel kabına koyup, diğer yarısını da buzdolabına kaldırdı. Merit sigaraları mutfak masasının üstünde kalmıştı.

Birden kendini sıkıntılı ve sinirli hissetti. Hiçbir neden yoktu. Avuçları terlemiş, kollarında boncuk boncuk ter taneleri kabarmıştı. Neden korkuyordu? Boğazına yumruk gibi bir şey tıkanmıştı. Birçok kez yutkundum, olmadı.

Tek çözüm banyo yapmaktı. Gerilimini alırdı. Sıcak sıcak severdi banyoyu. Terden ıslak ve yapış yapış giysilerini bir çırpıda çıkarıp, şortuyla külotundan da balık gibi sıyrılarak çıktıktan sonra, hepsini birden bir tekmede banyonun köşesine fırlattı. Boy aynasının önünde durdu, ayak uçlarında yükselip sağa sola dönerek vücudunda moraran çürüklere baktı. O kadar da fena sayılmazlardı. Ah, şimdi Paul evde olsaydı...

Banyonun kapısının aralığından Adam dikizliyordu. Ayna, ayna duvardaki ayna, en aleibde kimdir, söyle bana? Bu da nesi, orospu çocuğunun teki kamçılarmış kızcağızı. Güzelime yapmamalıydı bunu.

Sessizce içeri süzüldü.

Kadın tam banyoya girecekken, yeniden tedirginliği tutmuştu. Delilikti bu. Dışarı güpegürdüzdü. Korku, karanlıkta çok daha büyük ve tekinsiz olurdu. Arka kapıyı kilitlemiş miydi? Adam hâlâ ortalarda dolaşıyor, önemli kişileri öldürüyordu. Tanrıya şükür ki, kendisi bu denli aleladeydi. Başını ördek gibi suya daldırıp saçlarını ıslattı. Kaldırmak istedi, yapamadı. Güçlü bir erkek eli inanılmaz bir kuvvetle kafasını suyun altına bastırıyordu. Kendini kurtarmaya, haykırmaya çabaladı, suların boğazından girdiğini, burun deliklerini gerdiğini hissetti, yutkundum...

Adam kerpeten gibi elini Thelma'nın başından çekince, cansız vücut suyun içinde şaldur şaldur gidip geldi. Kenarları aşınmış mavi şortu ayağının ucuyla yerden kaldırdı, tuvaletin bidesine koyup, maça dörtlüsünü, yüzü aşağı gelmek üzere şortun ağına yerleştirdi.

Küvete dönüp cesede baktı. Kurban kusursuz bir biçimde sıradan biriydi. Planlarına tıpatıp uyuyordu... ölüsü daha iyiydi. Diz çökerek alnından öptü, sevecenlikle fısıldadı. «Cennette görüşürüz, bebeğim. Bekle beni.»

*

**

Gus Belli, Rice'ın bürosuna girip dört küçük plastik torba uzattığında, yüzünde meydan savaşı kazanmış gibi bir ifade

– 323 –

vardı.

Belli alçak sesle sır verir gibi konuşuyordu. «Hepsinin üstünde etiketleri var. Nichols'dan üç tane aldım. Herif ne yönden baksan, izmarit çiğneyici. Dillon'dan da iki tane. O da hem çiğner, hem ezer. Baker'den yalnızca bir tane var, üzerinde de birkaç diş izi. İşte hepsi bu. Hoyle'un dışında tabii. O pipo içer.»

Rice'in heyecanı yüzünden okunuyordu. «Böyle bir şeyi nasıl becerebildin?» diye sordu.

Belli pis pis güldü. «Eski bir kapıcı sülalesinden geliyorum. Bir çöp tenekesinden neler çıkar, aklın durur.»

Rice yeni gelen örnekleri, bir çekmecede duran eskilerinin yanına koydu. «Bunların hepsini bu sabah, Bethany'deki la- boratuvara götürürüm. Şansımız yaver giderse, sonucu akşama doğru alırız.»

Belli gitmeye davranmışken, durdu, dönüp cebine el atarak bir Tiparillo paketi çıkardı ve Rice'a bir tane sundu. Rice baktı, gülmeye başladı. Belli de birlikte gülerек paketi çöp tenekesine fırlattı.

«Sigaraya yeniden başlamayı düşünüyordum,» dedi Rice. «Kanımda nikotin azaldı. Ama galiba biraz daha beklesem iyi olacak.»

Tom VVinchester karargâhta oturmuş, Jim Dempsey'i bekliyordu. Geldiğinde biraz soğukça selamlaştılar.

«Günaydın, Tom. Anladığıma göre, özel bir ordu kuru- yormuşsun.»

«Ailelerimizi korumaktan başka bir amacım yok, şef. Ama buraya gelişimin nedeni başka,» diye yanıtladı VVinchester. «Katili bulmanıza yardım edebilecek bir şey göstermek istiyorum size. Geçen geceki toplantıdan sonra birkaç arkadaş evlerimize gitmemiş, çevredeki semtlere göre gönüllü gruplarının dağıtımını yapıyorduk.»

«Nöbetçi ekiplerinizin desene şuna.»

«Evet, Fairport'un nöbetçi ekipleri,» diye yanıtladı VVinchester. «Her neyse, gönüllülerden biri düzmece bir ad kullanmış, A. Mann. Diğerleri arasında gözüme çarptı, çünkü benim adresimi vermiş.»

Dempsey, VVinchester'in uzattığı bloknotu alarak bir göz attı. Dördüncü satırda şunlar yazılıydı: A. Mann-16 Bunker Alanı - Albay, ABD Deniz Piyadesi - makineli tüfek, bazuka,, 2 tüfek, alev makinesi, 6 el bombası.

Dempsey başını kaldırıp, «Bunu getirdiğine iyi ettin, teşekkürler, Tom,» dedi. «Adam'ın işine benzemiyor değil. Bakarsın, gelecek toplantınıza da gelebilir.»

Dempsey pencereye yanaştı»Güneş ışığı pervazda düzensiz şekiller oluşturuyordu. Kısa bir süre sonra yüzünü VVinchester'e çevirdi.

«Bu gece için bir toplantı hazırlayabilir misiniz? Fazla şey istediğimin farkındayım... örgütlü özel bir toplantı. Çıkagelmesi olasılığına karşı her yerde adamlarımız bulunacak.»

VVinchester yanıt vermeden önce bir süre düşündü. «Bir şeyler yapmaya çalışırız.» Adam'ın ortaya çıkarılmasında, hatta belki de yakalanmasında komitesinin katkısı olacağını düşününce, sesindeki heyecan artmıştı. «Bu akşam sekiz buçukta lisede toplanırız.»

«İyi,» dedi Dempsey. «Bu herifi görüp tanımlayabilecek kimse var mı?»

«Sanıyoruz, yeşil tişört giymiş iri yarı bir herifti. Başında, şu inşaat işçilerinin giydikleri plastik miğferlerden vardı. Boyu bir seksen beş, vücut yapısı sizinkine benziyordu. Her söylediğimi alkışladı.» Tom sorgu dolu bakışlarını şefe dikmişti.

«Ona benziyor,» dedi Dempsey. Rice'ı çağırmak için düğmeye bastı, sonra dışarıya seslendi. «Paul, içeri gel. Galiba bir şey bulduk.»

VVinchester'in anlattıklarını duyunca, Rice'ın yüzüne bir canlılık geldi. Yirmi dakika içinde, Adam'ı tuzağa düşürmek için bir ön plan hazırladılar. Günün geri kalan bölümü de planı mü- kemmelleştirmeye çalışmakla geçirdi.

Rice, Adam'ın el yazısı bulunan bloknotu laboratuvara götürdü. Önce mürekkebi araştırarak, sonra ne kadar el yazısı uzmanı varsa toplayarak yazıyı inceletecekti.

*

– 325 –

Adam bürosunda oturmuş, polisteki sanıkları düşünüyordu. Sayıları altıya dek düşmüştü. Bir, süre için oldukça küçük bir sayıydı bu. Zamanı gelince birkaçını daha temize havale ederdi. Şimdilik rizikosu göze alınamayacak denli büyüktü. Hayatta kalanların sanık olmaları gerekiyordu.

Lanet olasıca işin heyecanı da buradaydı. Ürpertiye belke- miğnin içinde, omuriliğinde hissediyordu. Polis o denli yakın, aynı zamanda öyle de uzaktı ki, onlara bir ipucu vermenin çok baştan çıkartıcı bir tadı olacaktı. Bugün bir mesaj geçecekti ellerine. Belki bir zaman sınırı koysa iyi olurdu. Detektifler zaman sınırını sevmez, katiller de, özellikle zeki olanları, fena bozulurlardı.

Boğa sürüleri çıldırması, önüne çıkan her şeyi yıkarak, kırmızıya doğru koşuyordu. Erkekler kızıl saçlı, kırmızı gömlekli, kırmızı çoraplı, kırmızı kravatlıydılar. Her yerde kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Kırmızı suratlı boğalar, kıpkızıl bir kan denizinin içinde burgaca yakalanmış gibi dönüp duruyorlardı. Kan hepsini boğacaktı. Başlarını zorlukla yukarda tutabiliyorlardı.

Ansızın bir kıta ötede, İspanya'nın Sevil kentindeydi. Dünyanın en büyük matadoruydu o. Manuel El Adam. Bir ve tek. Dev boğa saldırıya geçti...

Özel telefonunun çalışması, Adam'ı düşüncelerinden ayırdı. Tümünü kendine gelmişti şimdi.

Eğer FBI ve polis peşindeyse, özeli dahil, tüm telefonlarını dinledikleri kesindi. Zil durmadan çalıyor, güzelim, yanıt bekliyordu. Ama hayır, olmazdı, çok tehlikeliydi.

Masasının çekmecesinden İsviçre malı sustalısını çıkardı, düğmesine basarak şırrak diye açtı ve telefon kablosunu kesti. Zil sesi durmuştu. Kurşun kalemin ucuyla kabloyu davardaki yuvarlak deliğe sokup alabildiği kadar içeri itti. Görünüş tümüyle normaldi.

Zevkten zangırdayan hostes kız Gayla dönmüştü belki de. Eğer öyleyse, altıncı hız aşamasından indirmeyecekti onu... uzun süreli ve tükenmez bir doyum dalgasının tepesinde kalacaklardı. Karısından boşanmış olup olmadığını öğrenmek isteyen Jeanne de olabilirdi telefon eden. Ah! öyle ya, bir de Barbara vardı. Vivian'la birlikte birbirlerini kudurtmuş, şehvet ten kuyrukları düğümlemiş, soluyan iki kancık it olmuşlardır. Tabii şimdi ulaşamadıkları yerler için onun yardımını istiyorlardı.

Ama o iş bekleyecekti. İlk fırsatta kendilerini bir telefon kulübesinden arardı. Şimdiden sonra, «Sen beni arama, ben seni ararım» yürürlükteydi. Batdsıca boğalar, seks yaşamını mahvediyorlardı.

* **

Saat 9:45'de Teğmen Rice, Fairport Tasarruf Bankasından Sam Tilden'i telefonla aradı.

«Bay Tilden'in bürosu. Ben Bayan Schermerhorn.» Rice bir Burroughs hesap makinesi gibi soğuk, becerikli ve klavye gibi kocaman dişli Bayan Schermerhorn'u tanıyordu.

«Fairport polisinden Teğmen Rice. Bay Tilden'le konuşabilir miyim?»

«Yazık ki, hayır. Kendisi toplantıda.» Yanıt çabuk ve beylikti.

«Mutlaka konuşmalıyız. Çok önemli. Ölüm kalım sorunu olabilir.» Kayıt aygıtını çalıştırdı.

Öbür yanda önce bir duraksama, sonra bir süre suskunluk oldu. Sonunda Tilden'in kendisi gelerek tipik bankacı gü- lüşüye, «Ne var, Paul?» diye sordu. «Ödünç para mı istiyorsun?» Rice'in arabasının ipoteği bu bankadaydı.

«Hayır, Bay Tilden. Sizi ve diğer Rotaryenleri uyarmak istedik. Katil özellikle sizin grubun üzerinde duruyor gibi.»

«Andy'nin başına geleni duydum. Çok yazık. Verna için hiç kolay olmayacak.»

Tilden'in sesi titredi. İçten olsa gerek, diye düşündü Rice.

«Ne öneriyorsunuz, teğmen?» Tilden yeniden bankacı resmiyetini takınmıştı.

«Özel bir şey önermiyoruz. Yalnızca dikkatli olun. Gereksiniyorsanız, bizde bulabilirsek, sizi korumak için bir adam görevlendireceğiz.»

«Bu kadarına gerek yok, Paul. Ben kendimi korumasını bilirim. Öyle anlaşılıyor ki, Jim'le sen adam kıtlığı çekiyorsunuz. İyi şanslar. Uyarınıza da teşekkürler.» Telefonu kapattı.

Tilden bir an oturduğu yerde kalakaldı. Kafasının içi arı kovanı gibiydi. Adam, Rocco'yu öldürmüş, kalpazanlığını açığa çıkarmıştı. Dün de McAlpin'i temizlemiş, uyuşturucu madde kaçakçılığının ipliğini pazara vermişti. Acaba kendisinin de zimmetine para geçirdiğinden haberi var mıydı? İşin içinde milyonlar dönüyordu. Ama nereden bilebilirdi? Kim nereden bilebilirdi ki? İzlerini sonsuz bir dikkat ve incelikle gizlemişti. Yoksa gizleyememiş miydi? Ne yapılırsa yapılsın, paranın izi kalırdı.

Başarılı suçluların kayıtları olmazdı. Yakalanacak denli aptal olanlar kayıt tutarlardı yalnızca. O ise hiç yakalanmamış- tı. Peki ama, Rocco'nun McAlpin'in işlerini nereden öğrenmişti Adam? Kirli çamaşırlarını pazara çıkarıvermesi, başına tokmak yemiş gibi sersemletmişti herkesi. İntikamcı bir melek miydi bu? Ya da şikâyetçi bir şeytan? Anası, akrepten döllenmişti, anlaşılan.

Ortalık yatışana dek kentten çekip gitmenin tam sırasıydı. Bu arada polis ne yaparsa yapsın, katili bulsun, öldürsündü. Havvahi nasıldı? Yanardağları ve deniz kıyısındaki uçsuz bucaksız ve soluk kesen golf alanlarını görmeyi her zaman çok istemişti karısı. Turistler için yapılan o alanlarda oyun, dört beş vuruş daha kolaydı. Bayan Schermerhorn yerlerini bugün ayırtabilir, kısmetse yarın yola çıkarlardı. Hava değişikliği Trish'- in heyheylerine de iyi gelirdi. Ama önce, şu genç şıllık, Judy Rogers'la kozları paylaşmak vardı. Bakalım, derdi zoru neydi?

Rice, Tilden'in sesini kaydetmiş, şimdi laboratuvarında spek- trografa veriyordu. Yalnızca birkaç cümle yakalayabilmişti, a- ma şansı varsa, bu kadarı da yeterli olabilirdi. Tilden'in ses izi çıktı. Rice bunu sinirli sinirli Adam'inkiyle karşılaştırdı. Kesinlikle farklıydılar. Somut gerçek ortaya çıkmıştı. Tilden, Adam değildi.

Tilden'in ses izini sarı bir zarfa koydu, üstüne «Tilden'in Sesi» yazarak masasının çekmecesinde, Adam'ın ses izinin bulunduğu zarfın yanına yerleştirdi.

Hem Bob Boker'in, hem de Don Dillon'un bürolarını aradı. Hiçbiri yoktu. Bıraktığı mesajda, ivediliğini vurgulayarak kendisini aramalarını istedi.

Mary bilgisayar sonuçlarını VVethersfield'deki Motorlu Taşıt Araçları Şubesinden aldığı anda -saat 11:00'i geçiyordu.

Otuz beşle kırk dört yaşları arasında, boyu bir seksenden uzun, 238 beyaz erkek sürücünün ad ve adresleri yazılı listeyi gözleriyle hızla taradı. Haklı çıkmıştı. Üstesinden gelinemeyecek bir liste değildi. Üstelik 258 kişilik ilk tahminlerinin de altındaydı.

Mary gözlerini kaldırdığında, başında Dempsey'in listeyi omzu üzerinden okuyarak beğenircesine basını salladığını gördü.

«Güzel, çok yakın bir tahminde bulundun. Ben yalnızca doğruluğuna bir göz atmak istemiştim.»

Mary sandalyesini biraz yana çekti, Dempsey onun masasına daha da sokularak parmağını listenin üzerinde gezdirmeye başladı.

«Baker, Briggs, Dillon, Dempsey, Hoyle, Nichols... Hepimiz varız. Güzel. Bunu nasıl indirgemeyi planladığını bana da söyle.»

Teşekkür niyetine omzuna hafifçe dokunarak dönüp bürosuna girdi.

Mary oturakalmış, düşünüyordu. Dün bir ara Dempsey laf arasında, «Hepimiz tartılalım, boyumuzun ölçüsünü görelim,» demişti yarı şaka, yarı ciddi. Niçin olmasındı? Ayrıntılarını düşünmeliydi. Tartılmaya gelmeyen, otomatikman sanık olurdu.

Dalgınlıkla dudağını ısırp duruyordu. Adam'ı yakalamanın yolunu bir bulacak olursa, artık karada ölüm yoktu, meslek yaşamı garantilenmiş olurdu; evet, kesinlikle!

*

ti! İ

Sokağın alt ucundaki Fairport Tasarruf Bankasında, Judy Rogers, Sam Tilden'in karşısında beyaz maroken kaplı koltuğa lişmişti. İlk konuşan Tilden oldu.

«Özür dilerim, buluşmamızı kısa kesmek zorundayım. Yarın karımla tatil gezisine çıkıyoruz. Bir süre önce planlamıştık.. Sizin için ne yapabilirim?»

Judy kendinden emin ve kasıtlı bankacıya bir göz attıktan sonra yumuşak ve ölçülü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. «Bay Tilden, belki biliyorsunuz, son zamanlarda vermiş olduğunuz açığı incelemek için geldim buraya. Anımsayacaksınız, bu sizin fikrinizdi. Anladığıma göre, bu açığın nedeni, yeni,, renkli fotokopi aygıtınızda üretilen sahte çekler.»

Yaşlı huysuz bankacı, Judy'ye yalnızca önemli müşterilerine sakladığı gülüşlerinden birini lütfetti.

«Evet, şu adı batasınca üçkâğıtçılar. İnsan artık yanında çalışanlara güvenemiyor ki. Şimdiki gençler böyle. Okullarda disiplin kalmadı, işleri güçleri televizyon seyretmek, herkes bir an önce voli vurmaya bakıyor.»

«Yanınızda çalışanlardan biri olduğunu mu sanıyorsunuz?» diye sordu Judy.

«Öyle olması gerek. Bir daha yinelenmez. Fotokopi aygıtına iki anahtarla açılabilen bir sistem yerleştirdik. Biri olmazsa, diğeri işe yaramıyor.» Tilden elini cebine atıp ana anahtarını çıkardı.

Sonra kaldığı yerden sürdürdü konuşmasını. Judy nezaketle dinliyordu.

«Yapanı ele geçiremiyoruz. İzleri yok etmiş, ama bunu zaten biliyorsunuz. Temsilcisi olduğum sigorta şirketlerinden biri, zararı tazmin edecektir.» Tilden tüm yüzünü kaplayan gülüm- seyişiyle koltuğundan kalkarak elini uzattı. «Geldiğiniz için teşekkürler...» Judy'ye baktı, o hâlâ öyle oturuyordu.

Ama birden öne eğildi ve sakın, alçak bir sesle konuştu. «Bay Tilden, siz yaşlı bir kurnaz tilkisiniz. Hemen sadede gelmekte yarar görürüm. Çok kurnaz bir dolandırıcısınız siz.»

«Ne!» diye patladı Tilden ağzından tükürükler saçarak. «Beni dinleyin, küçük hanım...»

«Hayır siz beni dinleyin, Bay Tilden.» Judy'nin davranışları ciddi ve ödün vermekten uzaktı. Tilden arkasına yaslandı, çalı kaşlarından birinin üzerine tik arız olmuş, oynayıp duruyordu.

«Nasıl yaptığınızı bulmak iki günümü aldı. Fotokopi numarasıyla iç ettiğiniz iki yüz binden söz etmiyorum, son iki yılda, Nellie Arbuckle'dan yürütüp zimmetinize geçirdiğiniz milyonlarca dolar daha çok ilgilendiriyor beni.»

Judy, Tilden'in yüzünü dikkatle inceliyordu. Muhasebeci nasıl hesap defterinden anlarsa, o da insanları kitap gibi o- kurdu.

Tiiden şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, oturuyordu. Kızın tah- minindeki yanılma payı yirmi bin dolardan daha azdı.

Turnayı gözünden vurduk, diye düşündü Judy. Tilden'in yüzündeki şaşkın ifade kuşkularını doğrulamıştı.

«Bay Tilden, siz Bayan Arbuckle'in en yakın mali danışmanı, çok güvendiği bankacıydınız. Son iki yıl içinde her hafta onun hesabından nakit olarak on bin dolar çektiniz. Tabii, kurnaz bir insan olduğunuzdan, imzalı vekâletnameyi aldıktan sonra her şeyi kendiniz çözümlmeyi, paraları kasadan çektiğinizi bilgisayara işlemeyi ihmal etmediniz. Bir saat düzeni içinde her salı sabahı Bayan Arbuckle'ı ziyaret ederek paraları sözde kendisine teslim ettiniz. Ama aslında böyle yapmayıp zulanızda sakladınız.»

Tilden koltuğundan doğruldu. Bembeyaz saçlarının altında yüzü kıpkırmızı parlıyordu.

«Bunu kanıtlayamazsınız. Nellie öldü. İddialarınızı kabul etmiyorum, işte bu kadar.» Bunları söylerken, Trish'in tuvalet aynasının ardındaki duvarın içinde gömülü kasasında on binlik desteler halinde yığılı duran paraları düşünüyordu.

Judy elini sallayarak bankacının itirazını bir yana itti. «Biraz fazla düzenliydi bu. Bay Tilden. Tatilde olduğunuz iki haftanın dışında, her hafta on bin dolar. Onun hesabına sizden başka kimsenin el sürmemesinde ısrar ediyordunuz. Herkes anladı... bankanın en büyük müşterisiydi o... size güvenirdi. Gözleri bozuk olduğundan, çeklerin üzerindeki rakamı hiçbir zaman kontrol edemeyeceğini biliyordunuz. Gelir gider hesabı birbirini tuttuğu sürece de denetleyiciler bir şey anlamazlardı.»

«Karanlıkta ısıkl çalışıyorsunuz siz! Maliye hiçbir zaman araştırma isteminde bulunmayacaktır. Nellie'nin mal varlığı yüz mil yonlar tutuyor. Veraset vergisi çok yüksek olacak. Sizin sözünü ettiğiniz, bir kova suda bir damla. Hele Nichols malikâneye bir el atsin, deveyi nasıl hamuduyla yutacak göreceksiniz.» Tilden'in kıskançlığı bakışlarından yansıyor.

Judy yeniden öne eğilerek sır verir gibi yumuşak bir sesle konuştu. «Bay Tilden, bir uzlaşmaya varabileceğimizi sanıyorum. Nellie'nin malikânesinin büyüklüğü benim müşterim için önemli değil. Ama fotokopi aygıtının neden olduğu iki yüz bin dolarlık banka kaybı tümüyle sigortalı ve bu önemli. Şimdi, Nellie'nin banka hesabından yaptığınız çekişler, Ulusal Vergi Dairesini yakından ilgilendirebilir. Yılda yarım milyon dolarlık cep harçlığını ne yaptığını merak edebilirler. Bötle şeyleri ortaya çıkarmak için pek etkili yöntemleri vardır. IRS benim müşterim değil. İki yüz bin doların bulunmasıyla banka defterlerindeki açık kapatıldığı takdirde, müşterim çok mutlu olacaktır. Nellie'nin cep harçlığı kendisiyle birlikte mezara gömülebilir. Bir kez düşünün.» Judy koltuğunda arkasına yaslandı.

Tilden genç detektifin hesaplı ve dikkatli bir blöf yaptığını biliyordu. Ama şaka yapmadığı, niyetinin ciddi olduğu da açıktı. Judy Rogers floşa gidiyor, yüksek oynuyor ve çektiği kâğıda da bakmıyordu. Tilden kızın suçlamalarını hiçbir zaman kanıtlamayacağını biliyordu. Nellie'nin imzaladığı ve kendisini onun hesabından her hafta para çekmeye yetkili kılan bir yazı vardı elinde. Tilden'in getireceği her şeyi. Nellie'nin imzalayacağı belki kanıtlanabilirdi ama kadının körlüğü yasal kayıtlarda vardı.

Vergi denetçilerinin bu işe burunlarını sokmalarına katlanamazdı. Nellie'nin çok tutumiu olup, kırk kuruşa kırk düğüm attığını, on bin şöyle dursun, haftada belki yüz dolar bile harcamayan bir pinti olduğunu derhal öğrenirlerdi. Karşısındaki genç kancık, herhalde bu durumu biliyor ki, blöf yapabiliyordu. Suyuna gidecekti.

Tilden'in yüzü önce sarktı, sonra aydınlandı. Bir milyon için iki yüz bini ne zaman olsa feda ederdi. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenir miydi?

Düzgün dişlerini göstererek güldü. «Bayan Rogers, düşünce tarzınız hoşuma gitti. İnanıyorum ki, banka baştan başa aranırsa, iki yüz bin bulunacaktır. Yanlışlıkla bir başka yere kayde-

(

dilmiş olsa gerek. Bakın bu benim aklıma gelmemişti.»

«Bugün mü?» diye sordu Judy.

«Şimdi saat on bir buçuk, öğleden sonra üç buçuğa kadar sanırım bulabiliriz.» j
«Fena olmaz,» dedi Judy kalkarken. «Ha, Bay Tilden, bankacılıktan istifa etmenizi öneririm. Diyelim tatilden döndüğünüzde, olmaz mı?»

Tilden ağır ağır başını eğerek onaylarcasına salladı.

Judy döndü ve bürodan çıktı. Görevinin bir bölümünü tamamlamış, para kemiren farelerden birini kapana kısırmıştı. Tilden temiz bir milyonun yanına kâr kalacağını sanıyordu. Ulusal vergi denetçilerine hiçbir şey söylememeye razı olmuştu ve sözünü tutacaktı. Tilden Havvaih'den döner dönmez, kendisini bekleyen FBI'ı karşısında bulacaktı. Peter Bond sistemin bütün çarklarını harekete geçirmişti bile.

Tilden olan biteni bir kez daha kafasından geçirdi. Daha kötü, çok daha kötü olabilirdi. Kız hem zekiydi, hem de kafası katakulliye iyi işliyordu. Nellie'yi sövüşlediğini nasıl da tahmin etmişti kancık. Tam edememişti, ama yine de huzurunu kaçırarak denli yakın tutturmuştu. IBM 360'ın çevresinde şöyle bir dolanacak olsa, demek ki, servetini nasıl yaptığını şıp diye bul- verecekti. Zenginleri soymakla kazanılacak çok büyük paralar vardı. Bankada yatan hesaplardan bilgisayar aracılığıyla para çekerek dört milyonun üstünde vergisiz kazanç elde etmişti. Çekişlerin hepsi gizli kalmıştı. Bilgisayarı tüm kanıtları yokede- cek biçimde planlamıştı.

Tilden rahatlayıp gevşedi. Her zaman olduğu gibi en kötüyü planlayarak, en iyiyi umacak ve Adam yakalanana dek Havvaih'de kalacaktı.

*

Bob Baker, Rice'ın telefonuna yanıt verdiğinde saat 11:45'- di. Tilden'le yaptığı konuşmadan söz etti Rice. Baker de ona hararetle teşekkür edip kendi kendini savunabileceğini söyleyerek, «Fairport'un en iyi atıcısı benim,» dedi.

Rice bu konuşmayı banda almıştı. Spektrografa verdiğinde

Dempsey gözlerini dikip bir süre mektuba baktıktan sonra bıkkınlıkla göğüs geçirdi, derin derin soluk aldı ve yüksek sesle okumaya başladı.

«Güller kırmızı Pembe, sarı, beyaz. Benim lige geçersen İşin ayazdır ayaz. Menekşeler polisler Her ikisi de mavi, Senin bu nefretin de Benimkine müsavi. Hadi artık yaylan Elinde copla, Yakalamak istersen Bana doğru hopla. Maçalar kara Kafalar kırmızı Yarın geceye kadar Biri bulacak yıldızı. Ölmeye niyetim yok Daha çok iş dönecek Gelecek haftalarda Elli iki ölecek. Kaybetmeyi hiç sevmem Tercih gerekse eğer Doğrusunu ararsan Yaşam, kazanmaya değer.

Boylu boyunca Bir seksen beş Güçlü ve oyunca Bir kediye eş.

t

Ben kimim?

Ben, Adam.

Tut beni, tut beni

Tutsana be adam!»

Dempsey okumayı bitirdiğinde, odaya gerçekdışı bir suskunluk çökmüştü. Boğaların gövdesine mızraklar saplayıp kaslarının içine kadar kanırtarak sinirlerini parçalayan hortlak bir pikador gibi Adam, onlara gözdağı veriyordu. Kan akıyordu. Duyulan acı yoğunlu.

Sessizliği Briggs bozdu. «Herif, hayalarımızdan yakalamış, burup duruyor.»

Dempsey «Mektubu akıl hastaları uzmanlarına verelim,» diye önerdi. «Az buz değil, günlerce uğraştırır bu konu onları.»

Belli ve Briggs bir ağızdan konuşmaya başladılar. Dempsey bir bakışıyla her ikisini de susturdu. «Bu şekilde hiçbir yere varamayız. Sekiz tane, uyaklı dörtlük var, böyle diyorlar değil mi? Hepsini birer birer ele alalım. Ben şimdi size kafadan bir yorum yapivereyim. Gerekli gördüğünüzü eklersiniz...» İlk dörtlükte, sanırım, ne denli

klas olduğunu, bizi cebinden çıkarabileceğini söylüyor. 'Benim lige geçersen, işin ayazdır ayaz...' Yani kendisi büyük, bizse bez top peşinde koşan mahalle takımı veletleriyiz. Buraya kadar, haksız sayılmaz.» Dempsey bakışlarıyla herkesi taradı, diğerleri acı duya duya başlarıyla onaylıyorlardı.

«İkinci dörtlükte, bize duyduğu nefreti açıkça söylüyor.»

Grady söz aldı. «Toplumdan ve yerleşik düzenden nefret ettiği besbelli. Bu yanı, bildiğimiz kişiliğiyle uyumlu.»

Dempsey başıyla onaylayarak başka yorumlar bekledi. Çıkmadığını görünce, devam etti. «Bundan sonra dediği şu, zaman önemliymiş, o bizden hızlıymış, hani öyle biri vardı, kelebek gibi hareket edip arı gibi sokarmış.»

«Dönüp kendini soksun, orospu çocuğu,» diye homurdandı Briggs.

Farrow oturduğu yerde, diken batmış gibi kıpırdandı. «Birader, o etkili, biz tepkili. Herif hücum üzerine hücum tazeliyor, biz hamamböceği gibi kapanmış, sözümona savunma yapı-

– 337–

Şeytan Kozu – F : 22

yoruz.»

«Çok doğru,» dedi Dempsey. «Şu oyunda artık çomaklığı bırakıp, biraz da çelik olalım yahu! Ya onu durduralım, ya kendimiz koşalım.» İşaret parmağıyla plastik kılıfa vurdu. «Bundan sonraki dörtlük, anahtar niteliğinde. Yarın yine cinayet işleyeceğini ve bu kez kızıl saçlı birini öldüreceğini söylüyor.»

«Maçalar kara, kafalar kırmızı,» diye söze girdi Grady. «Hangisini öldüreceğini söylemiyor. 'Biri bulacak yıldızı,' diyor. Bir zenciyi öldürmeyi planlıyor da olabilir, hatta kızıl saçlı bir zenciyi.»

Dempsey gözlerini, bastonunun başını jevirip duran Grady'ye dikti. «Kızıl saçlı zenci mi?» diye sordu inanmazlıkla. «Bu zor olsa gerek. Çevremizde çok yok böylesinden.»

Sonra masanın üstündeki kristal sürahidenden bir bardak su doldurarak ağır ağır yudumladı. Kendini suyu çekilmiş, kurumuş ve boşalmış hissediyor, yudumların gırtlığından aşağı guruldayarak indiğini duyabiliyordu.

«Çözümlememiz gereken dörtlük işte bu. Bir sonrakindeyse hepimizin korktuğu bir şeyi dile getiriyor. Bütün desteyi kafaya almış.» Dempsey elinde olmadan ürperdi.

Briggs ısıklı çaldı. «Elli iki cinayet!» Dişleriyle purosunu sımsıkı ısırarak, ağzını oynatıp duruyordu.

«Jim, ne dersin, elli iki kişiyi öldürmeyi planladığını kitle yayın araçlarına bildirelim mi?» diye sordu Grady.

Dempsey başını salladı. «Hayır olmaz. Sanırım, bize bir , mektup daha gönderdiğini bildirsek iyi olur da, ne yazdığını söylemeyelim. Hem yararı olmaz, hem de herkesin ödü bokuna karışır.» «Dempsey bakışlarını odada dolaştırdı. Karşı çıkan yoktu. «Bir sonraki dörtlüğü alalım. 'Yaşam, kazanmaya değer, kaybetmeyi sevmem,' diyor.»

«Bunda şaşılacak bir şey yok,» dedi Farrov. Tanıdıklarımın çoğu, kazanmayı sever, kaybetmekten nefret eder.»

«Dempsey, Farrov'un oğlan çocuğunu andıran yüzüne baktıktan sonra, içini çekti. «Evet, ama onlar yine de kurallara göre oynarlar. Adam ne olursa olsun kazanmacasına oynuyor, kural mural tanımıyor.» İşaret parmağıyla yeniden plastik zarfa vurdu. «İlk somut ipucunu ondan sonraki dörtlükte buluyoruz.

»

Boyunun bir seksen beş olduğunu kabul ediyor, üstelik bizim bunu bildiğimizin de farkında. Kuvvetli ve çevik olduğunu bildiğimizi de biliyor.»

Briggs kalkıp pencereye doğru yürüdü. Yarım dönerek pervaza oturdu. «İpucu verdikçe tehlikesi artıyor. Herhalde böylesi onu heyecanlandırıp zevklendiriyor olmalı. Başı göğe eriyor besbelli. Doktorlar da böyle söylemişlerdi.»

Dempsey yeniden başıyla onayladı. «Anlamsız bir ipucu bu. Ama... biliyorsunuz, gizli gizli duyduğu yakalanma arzusu, tehlikeye atılma isteği ve aşırı bencilliğiyle oynayarak, gerçek bir ipucu yaratabiliriz. Yayın organlarında Adam'la diyalog kurun. Dış görünüşünü tanımlama işini yarışma havasına sokun. O çok zeki, biz de çok ahmak olduğumuz için yakalayamadığımızdan yakının. Kendisini biraz daha açık etmesini orospu çocuğundan rica edin.»

«Bu iş sağ eliyle sol kulağını göstermeye benziyor, Jim. A- ma bakarsın işe yarar. Ben derim ki, bir de bunu deneyelim.» Grady'nin sesi heyecanlıydı.

Diğerlerinin onayıyla Farrow'un saat 16:00'ya kadar bir basın bildirisi hazırlaması istendi.

«Ya şu dize... 'Ben kimim?' Bizim de istediğimiz bu zaten...» Dempsey'in sesi zayıflayıp söndü.

«İnsanları öldürerek kişilik kazanan sapıslığın biridir o,» dedi Farrow.

Sigarasını söndürmek için pencereden masaya gelen Briggs sakın bir sesle şöyle dedi: «Herif bizim kendisine taktığımız ismi almış kullanıyor.»

«Propagandanın gücü bu,» dedi Belli buruk bir gülümsemeye. «Ne var ki, en azından bir şeyi iyice anlamış bulunuyoruz.»

«Nedir o?» diye sordu Dempsey.

«Şair olmadığı kesin.» Belli zorla gülümsemeye çalıştı.

Briggs'in yüzünde anlık bir gülümseme uçuşup kayboldu.

Toplantı 14:40 sularında dağıldı. Adam belki de bir kızıl saçlıyı öldürecek. Ama kesinlikle bilemediklerinden, kızıl saçların yanı sıra zencileri de uyarmak zorunda kaldılar.

Diğerleri bürodan çıkarken Grady biraz oyalanarak geride kaldı.

«Jirn, bir yay gibi gerginsin. Fena kafaya taktın.»

Dempsey yanıt vermeden önce dudaklarını ısırdı. «Haklısın saplantı olmaya başladı.»

«Boşver ve cenazeleri unut. Nasıl olsa yakalarız.»

«Bir gözüm sürekli arkamda. Hergele uzakta değil. Soluğunu ensemde duyuyorum.»

«Bu böyle gitmez, bir yerde çökeceksin. Sırtındaki yükü bir düşünsene. Kim bu kadarına katlanabilir?»

Kapıdan çıkarlarken Sam'in eli Dempsey'in omzundaydı.

«Gerçekdişi bir şey bu, Sam. Yaptığım her şey boşa gidiyor. Kızgın ve yorgun ama yine de sakınım.»

Grady anlayışla başını salladı. «Hiç kimse bundan fazlasını bekleyemez senden. Ölüleri göre göre yaşamın değerini daha iyi anladım. İkimizin de teşekkür borcu var.»

«Teşekkürler, Sam. Sözlerin ilaç gibi geldi.» Dempsey'in gözlerinin çevresinde tasadan oluşmuş çizgiler kayboldu ve ansızın sanki biraz gençleşmiş göründü.

*

**

Judy Rogers posta kutusunun üstündeki N. Nichols adına baktı. Mercedes'ini uzun ve çember biçimindeki araba yoluna park ederek binanın ön kapısına yürüyüp kapıyı itti.

Siyah bol pantolon ve beyaz bluz giymiş, orta yaşlı, çekici bir sarışın kapıyı açtı. Küçük ama güçlü elini uzattı. «Siz Judy olmalısınız. İçeri gelin. Sizi bekliyordum. Adım Suzy.»

Öne düşerek mermer döşemeli bir koridordan geçirip birkaç basamak merdivenle inilen bir oturma odasına aldı konuğunu. Judy'nin gözüne beyaz maroken kaplı koltuk ve divanlar, krom ve camdan modern masalar ve izlenimci tablolar ilişti.

«İçecek bir şey ister misiniz? Kahve, Coca Cola, cin?» Sarışın gülümsüyordu.

Judy incelikle teşekkür ederek geri çevirdi.

«Yiyecek bir şeyler de ikram etmek isterdim ama perhizdeyim. Popomdan birkaç santim alıp göğsüme eklesem iyi ola-

*

cak.» Judy'nin karşısına geçip otururken güldü. «Umut yok.»

«Telefonda da söylediğim gibi bir sigorta şirketi adına a- raştırma yapıyorum. Birkaç kişi hakkında ayrıntılı bilgi gerekiyor. Bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm.»

Suzy sigara dumanını burnundan salıverirken başını eğerek onayladı. Bundan önce polisin gelmesini beklemişti. Ned'in son zamanlardaki garip davranışı karşısında biriyle konuşmak ihtiyacı bir saplantı haline gelmişti. Bu kez insanı rahatlatabilecek denli zararsız görünüyordu.

Bir süre başkalarını çekiştirdiler. Suzy Dillon'lardan söz e- derken Judy dinledi. «Onların nefretinin yakıtı karşılıklı tiksintidir.» ilginç bir yorumdu bu.

«Alice Briggs, Spike'i kötülemeyi bir sanat haline getirmişe benziyor. Belki de haklı olarak, ama işte sürekli sızıldanıp duruyor.» Son yorum Suzy ile Spike arasında bir şeyler olabileceğini düşündürdü Judy'e. Bu kasabada hemen her şey olabilirdi. Ned de böyle bir şeyi haketmişti doğrusu.

«Arkadaşlarımdan söz etmeyi sevmem,» diye sözlerini sürdürdü Suzy. «Eğer çamur atarsanız, çamur ellerinize bulaşır.» Duraksadı. «Eğer atmayacak olursan, o zaman da... konuşacak bir şeyin kalmaz.» Güldü.

Judy hoşlanmıştı Suzy'den. Başka zamanda, başka yerde iyi arkadaş olabilirlerdi. Yanık olmasına karşın yumuşak ve duru cildi, rahatlatıcı dobralığıyla çekici ve gösterişli bir kişiliği vardı. Bu kadın o sulu zamparaya nasıl katlanabiliyordu?

Ansızın söz Ned'e döndü. Suzy duraksadı, çevresine bakındı, kapıda görünüvereceğinden korkuyor gibiydi.

«Düşünüyorum da herkes gizemli bir bilmece. On beş yıl evlilikten sonra bile... kendisi çok başarılı, biliyorsunuz... sıfırdan başladı... nereden nereye geldik, inan bana.»

Göz göze geldiler. Konuşmasını sürdürdü. «Kafasına koyduğu şeyin hemen peşine düşüyor. Çok hareketli... durmadan patlayan bir yanardağ, elektrik yüklü bir fırtına bulutu gibi. Bir boğadan farkı yok. Ama bugünlerde boğanın hükmü yok. Biliyorsun o ikizler burcundan... ikiye bölünmüş bir tek kişi sanki.»

Judy küçük kayıt aygıtını çalıştırdı. «Biraz daha anlat,» de di yavaşça.

«Herifçioğluna âşığım,» diye başladıktan sonra iyice verip veriştirdi. Alçak ve dertli sesinde panik havası vardı. «Korkarım, kendi başını yiyecek,» diye bitirdi sözlerini. Gözleri yaşarmıştı.

«Korkuyor musun?» diye sordu Judy.

Suzy başını salladı. «Hayır, günü gününe yaşamasını öğrendim. Geri dönüş yok, biliyorsunuz. Bu hafta güneşli geçmesine karşın, her gün bana gece gibi geldi.

Kapıda durup kırk yıllık dostlar gibi el sıkıştılar. «Sanırım, herkesin sorunları var,» dedi Suzy.

Judy başıyla onaylayıp güvence verir gibi gülümsedi. Arabasıyla uzaklaşırken Suzy Nichols'ın, kocasının Adam olduğunu bildiğinden emindi.

* S* Ut

Rosemary Schvvarz eve dönüp dairesine girdiğinde, öğleden sonrasının erken saatleriydi. Banyonun tavanından damlayan sular yerde yarım karış yükselmiş, eşikten taşarak aktığı koridorda uzun tüylü yer halısını ıslatıyordu. Banyo dairesine bir göz attı, tavandan kocaman bir parça sıva dökülmüştü.

«Ehvah,» dedi yüksek sesle. «Yukarıda bir boru patlamış olmalı.» Felaketti bu. VVarren'in sigortası yoktu.

Yukarı koşarak Thelma'nın kapısını yumrukladı. Yanıt yoktu. Rosemary yeniden kendi dairesine koşarak apartman yöneticisini aradı. Yine yanıt yoktu. Sövüp sayarak bu kez itfaiyeye telefon etti.

Saat 14:45'de itfaiyeden polis karargâhına bir telefon geldi. Adam, kendi halinde ve sıradan bir ev kadını suda boğmuş,, böylece on birinci kurbanını öldürmüştü.

Dempsey sordu. «Ölmüş mü?»

«Hem de nasıl!» diye yanıtladı telefonun öbür cundaki devriye polisi.

«Bir ev kadını mı?» diye Dempsey'le Grady birlikte sordular. Bir ev kadınının öldürülmesinin toplumda panik yaratabileceğini biliyorlardı. İki adam birkaç dakika süreyle suskunluk, içinde başları öne eğik, kendi düşüncelerine dalmış oturdular. En sonunda Dempsey ağzını açtı. «Bunun olması gerekiyordu, sonunda oldu. Haydi gidelim.»

Aradan yarım saat geçmişti. «En kötüsü bu,» diye dördüncü kez yineledi Dempsey bezgin bezgin. Grady'yle birlikte Thelma Pickell'in dairesinde diz boyu suyun içinde bata çıka dolaşıyorlardı. Kadının şişmiş, çıplak cesedi şimdi artık boşaltılmış olan küvetin içindeydi.

«Zavallı kadın.» Polis fotoğrafçısı kendi kendine konuşuyordu. Rice'in adamları pudralama yoluyla parmak izi arıyorlardı. Ama bulamadılar. Mavi şortun apış arasına bırakılmış maça dörtlüsünden başka ne bir ipucu, ne de herhangi bir tanık vardı. Adam, hayalet Adam düpedüz, alelade bir ev kadını düpedüz, alelade bir yolla öldürmüş, onu kendi banyosunda boğmuştu.

* |**

Judy saat 17:15'de otele döndü, arabasını park yerine çekti ve hızla yürüyerek koridoru geçti. Notlarından bazılarını gözden geçirecek, rahat rahat bir banyo yapacak, giyinip Peter'le buluşacak kadar zamanı hâlâ vardı. Saat 19:00'da gelmesi gerekiyordu Peter'in.

Kapının kilidini açarken içini ansızın bir korku kapladı. Kapıyı ardına dek itip soluk soluğa koridora geri sıçradı. Oda altüst olmuş, kâğıt ve giysileri yerlere saçılmıştı.

Beretta .32 ACP'yi çantasından çıkardı, sakınarak odaya süzüldü, tualete, banyoya, balkona, en sonunda da yatağın altına baktı. Tatmin olmuştu. Kapıyı kilitleyerek sürgüledi. En büyük kaygısı, Ned'le yaptığı konuşmayı kaydedip şifonyerin çekmecesinde sakladığı banddı. Yüreği ağzında, baktı, yerinde yeller esiyordu.

Bu odada daha fazla kalamazdı. Çok tehlikeliydi. Dempsey'e telefon etmek üzereyken son anda vazgeçip almacı yerine koydu. Zavallı adamın başına şimdi bir de öldürülen ev kadını sorunu çıkmıştı zaten. Peter geldiğinde ne yapılacağına karar verirdi. Yavaştan yavaştan aklına bir fikir geldi. Bu her şeyi çabuklaştırabilirdi. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu.

Kâğıtlarını toplayıp çantasına, giysilerini katiyıp bavuluna yerleştirdi. Kolsuz, mavi gece elbisesini giymek üzere ayırdı, duş yapıp giyindi. Odasından çıkarken kapısını kilitledi, asansörle lobiye inerek danışmaya uğradı ve Peter'in odasının ayrılmış olduğunu gördü.

Peter'i beklemek için en uygun yer, lobide halkın arasındaydı. Kız kardeşini daha sonra arar ve gerekirse yolculuğunun geri kalan günlerini Brenda ve Jim'le geçirebilirdi.

Yaşadığı heyecan ve korkudan vücudu hâlâ adrenalin dolu, kafasının içiyse cılk yumurta gibiydi. Adam onu ürkütüp kentten kaçırmak istiyordu. Ned Nichols olmalıydı. Yapacağı zararı bildiğinden, konuşmalarını kaydettiği bandı almıştı. Ama bunu nasıl bilebilirdi? Mini kayıt aygıtı başlangıçtan beri çanta- sındaydı. Gaipen haber mi alıyordu yoksa? Sigarasını sön- sındaydı. Kaipen haber mi alıyordu yoksa? Sigarasını sön-

Akşam karanlığı çökerken, kent halkı bir kez daha taş kesilmişti. On bir günde on birinci cinayet de işlenmiş, bir ev kadını Adam tarafından feci şekilde öldürülmüştü. En şeytanca olanı da buydu, düpedüz sıradan bir ev kadınının öldürülmesi. Şimdi herkes onun herhangi bir kimseyi öldürebileceğini biliyordu. Yalnızca önde gelen, önemli kişileri, zenginleri, hali vakti yerinde olanları ya da ünlüleri değil, herkesi. Hiç kimse kendisini güvenli hissetmiyordu.

Aaam'ın gözdağı vererek perşembe akşamına dek ya bir zenciye ya da kızıl saçlı birini öldüreceğini söylediği, bölge radyosundan yayınlanmıştı.

Dempsey'in şöyle söylediği belirtiliyordu: «Kendisi yakalanmak istemedikçe ya da büyük bir yanlışlık yapmadıkça A- dam'ı yakalama şansımız hiç denecek kadar azdır. Bize daha açık ipuçları vermeli, yardımcı olmalı, öldürmeyi planladığı kimse hakkında daha belirgin şeyler söylemelidir. Polis karargâhını her an arayabilir. Onunla konuşmayı hepimiz çok arzu ediyoruz. Zekâ yönünden biz onun eline su dökemeyiz.»

Rice'in kaşları çatıktı. Bethany'deki polis labcratuvarından telefonla rapor gelmişti. Diş bilgini Dr. Simms bizzat aramış,, sonuçların olumsuz çıktığını söylemişti.

Rice bu kez Belli'nin yararına notlarını gözden geçirdi.

«Topladığımız Tiparillo izmaritlerinin üstündeki hiçbir diş izi iki yüzüncü yıl heykelinin yakınında ya da Orton'un evinde bulunanlara uymuyor.»

Belli'nin yüzü daha da karardı. Hüzünle başını sallayarak sordu. «Emin miydi?»

Rice omuzlarını silktiler. Her bir örneğin üzerinde uzun uzun durarak ayrıntılarıyla anlattı. «Al kararını kendin ver.» Omzunun üzerinden Belli'ye bir bloknot uzattı.

Örnek	X	İzmarit
A	1	<u>Yalnızca diş izleri aralıklı</u>
B	4	<u>Çok çiğnenmiş benzeri</u> <u>ama</u>
		<u>aynı değil</u>
C	2	<u>Ezilmiş değişik diş izleri</u>
D	1	<u>Diş izi yok</u>
E	1	<u>Hafif diş izleri değişik</u>
F	3	<u>Çok çiğnenmiş köşeleri dişle kopa-</u> <u>rılmış</u>
kontrol	4	<u>Çok çiğnenmiş köşeleri dişle kopa-</u> <u>rılmış</u>

Belli sorgu dolu bakışlarla Rice'a baktı. «Kim kimdir?»

Yanıtlanmadan önce Rice çevresine bakındı. «Alfabe sırasına göre. Baker, Briggs, Dillon, Dempsey, Farrov, Nichols ve tabii, kontrol Adam. Kolaylıkla anlayacağın nedenlerden dolayı adlarını açık yazmadım.»

Belli başıyla anladığını belirtip sordu. «Böylece hepsi sıyırmış mı oluyorlar yani?»

Rice bu kez de omuzlarını silktiler. «Bu müsbet bilim değil tabii. Simmes'e bakılırsa A, C ve E sıyrıyor. Diş izleri açıkça değişik. De konuşusunda, plastik ağızlığı çiğnemediğinin dışında söylenecek bir şey yok. O da böylece safdışı kalıyor. B ve F benzerse de kesinlikle aynı değiller. Ne var ki, iki kere iki dört eder, der gibi konuşamıyor tabii.»

Belli çevresine bakındı. «Briggs ve Nichols öyle mi? Doktor Simms ikisini iyi saptamış. Birkaç örnek daha toplamam iyi

– 345 –

olacak,» dedi yavaş sesle.

Rice başıyla doğruladı. «Bunu önereceğini umuyordum. Her şey doğru çıkıyor. Ama çok yanlış olan bir şey var. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım.»

Belli omuzlarını silkerek döndü ve laboratuvardan çıkıp gitti.

* I* S:

Adam'ın başı dönüyor, gözleri kararıyordu. İçinde gerilim büyüyor, kasıklarında ılık duygular kıpırdıyordu. Rahatlaması gerekiyordu, şimdiye dek hazır olurlardı...

Barbara ve Vivian birbirlerinin arkadaşlığından memnun, günün çoğunu yatakta geçiriyorlardı. Her ikisi de, koyun koyuna yatarken, kendisini yeni doğmuş gibi hissediyordu. Uyandıklarından bu yana hiç durmadan konuşmuşlar, son bir saatte de beraber yaşayıp yaşamayacaklarına karar vermeye çalışmışlardı. Sonunda, en azından Pat kamptan dönene dek evet demişler, şimdi de Vivian birkaç parça öteberisini toplamak için evine gitmişti.

Barbara yeni ilişkisini kızına nasıl açıklayacağını düşünüp durmuştu. Neyse ki, bu sorunu çözümlemek için bol zaman vardı önünde. Onun ve Viv'in ağızlarını sıkı tutmaları gerekecekti. Belki de Pat, atları olan bir özel kız okuluna giderdi.

İkindiye yakın adamı geldi. Bir önceki akşam Viv onu tanımış, ama kimseye bir şey söylememeye söz vermişti. Daha sonra vıdıvıdıcı karısı hakkında bir hayli konuşmuşlardı. Karısına nasıl katlandığını anlayamadığını Viv söylemişti. Özellikle elinin altında Barbara varken bu nasıl olurdu? Şimdi bu sorulabilirdi.

Kapıda öpüştiler. Geldiğine seviniyordu Barbara. Gerçekten erkekti adamı. Sonra ona şöyle bir dokundu. Bir mikro saniyede her şey hazır. Sorusu aklından uçup gitmişti.

Bataryaları ağzına dek dolmuş olan Adam, hemen her şeye hazır. Vivian'ın döndüğünü duyduğunda. Barbara doymuştu. Adam'ın seks güdüsü şimdi bütün dizginlerinden boşanmıştı. Borulardaki basınçlı suyu boğa boğa geri yollamaya olanak

var mıydı? Barbara kendini suyu çekilmiş, kurumuş, tükenişin eşiğinde ama mutlu hissediyordu; nasıl olsa, kaybettiği gücü Vivian'dan geri alırdı. Yatağında sırtüstü devrilirken mırıldandı. «Ne olur, Vivian'ın da gönlünü yap. Paylaşılan mutluluk, iki kat olur.»

Adam Vivian'ı çok düşünmüştü. Şehvetli bir şeftaliydi o, olgun ve sulu. Dişleriyle derisini paralayıp içinin tatlı, cennetten çıkma öz suyunu emmek isterdi.

Barbara'yla işi biten Adam, oturma odasına girerek dikkatini beklemekte olan Vivian'a çevirdi. Kadını incelikle öpüp, bluzunun düğmelerine el attı. Vivian'ın gözleri zevkle parladı, vücudu sevinçle ürperdi; seks cennetinin göklerinde büyülenmiş, keten helvası gibi tel tel dönüyordu. Adam'ın eli uzandı, giysilerini yırttığı kadını arka üstü divana itti.

Rüya gibi, hayal gibi bir şeydi bu. Kadın çırılçıplak yatıyor, zevkten kıvranıp bükülüyordu. Erkekse yalnızca göğüs uçlarını okşayıp yoğuruyordu kadının. Meşe palamutları gibi dimdik ve kaskatı olmuşlardı. Ne başka bir yerine dokunuyor kadının, ne de kendine dokunduruyordu. Vivian'ın ışıklar saçan yüzünde kendinden geçişin hazzı okunuyor, diplerden gürül gürül gelen bir yer sarsıntısının önünde gökkuşağını yakalamak için koşuyor, uzanıyordu. Dağlara tırmanıp birbiri ardından doruklara erişiyor, daha ötelere, daha yukarılara, bulutların üzerinde, yıldız tozlarıyla çevrelenmiş cennetlere doğru yükseliyordu.

Erkek heyecan içinde, büyülenmiş gibi onu seyrediyordu. Her defasında kadının ayak parmakları içe dışa bükülüyor, davetkâr bacakları önce açılıyor, sonra kapanıp

kenetleniyor, dizleri bükölüp sırtı yay gibi geriliyor ve ayak parmakları tavanı gösteriyordu. Dört beş kez tüm vücudu gerilip kasıldı, sonra birkaç dakika süreyle gevşedi. Ama her defasında gözleri onu çağırıyor, elleri ve dudakları onu istiyordu. Ve her şey yeniden başlıyordu.

Vivian tümüyle doyunca. Adam onu yatağa taşıyarak Bar- bara'nın yanına yatırdı. İyi geceler dileyerek ikisini de öptü. Saat yalnızca 19:30'du. Bu gece Adam seks savaşını açık farkla kazanmıştı.

Sıçrayarak kalkıp oturdu. Tiparillo'nun külleri çıplak koluna düşmüştü. Anasını avradını, kendini yakmıştı. Önüne bir göz attı. Pantolonunda yapışkan ıslak bir leke büyüyordu. Aman Tanrım, demek her şey zihninde olup bitmişti. Kapının altından sızan bir su gibiydi beyni. İyi ki, dolapta temiz bir pantolon daha vardı.

* **

Judy saat 18:45'de Peter Bond'un otele taksiyle geldiğini gördü. O denli seçkin ve yakışıklı bir görünüşü vardı ki... Koridoru âdeta uçarak geçip kollarına atıldı. Öpüşü sıcak ve içtendi.

İki saat kadar sonra şimdi yemek salonunun sakin bir kö- şesindeydiler. Tilden'in kayıp 200.000 doları nasıl buluverdiğinin öyküsünü dinlerken, Peter gülmekten kendini alamıyordu.

«Sadece yanlış yere koymuş parayı,» dedi. Judy hınzır bir gülüşle gözleri parlayarak.

Peter başını salladı. «O yaşlı hergele sandığı kadar kurnaz değil. FBI kendisine havaalanında özel bir karşılama töreni yapacak. Bizim çocuklar da pek zeki değillerdir, ama doğru yön gösterilirse acımasız olurlar.» Masanın üzerinden uzanıp kızın ellerini tutarken sessiz bakışlarıyla, «Bravo iyi iş basardın,» der gibiydi.

Peçetenin arkasına Judy cinayet nedeninin dökümünü yaptı. Basitti: Para. Vasiyetnameler ve sigortalardan gelen rakamları toplayınca, Ned Nichols'ın altı milyon dolardan fazla kazancı olacağı ortaya çıkıyordu.

Bond hafifçe ıslık çaldı. Kız tıpkı bir bilgisayar gibi olay ve rakam döktürüyordu. Bir bilgisayarın görünüşü nasıl bu denli büyüleyici, kokusu nasıl bu kadar fevkalâde kadınca olabilirdi? Sandalyesini yaklaştırdı.

Judy konuştuğu, onun doğru yolda olduğuna Bond daha çok inandı. Adam'ın Nichols olması gerekiyordu. Onun, Nichols'ın kesinlikle farklı iki ayrı kişilik taşıdığına ilişkin kuramı, tek sözcükle olağanüstüydü. Her şeyi açıklıyordu. Yarın Demp- sey'i göreceklerdi. Aslında çetin bir ceviz olan bu dava, onların yaşamında büyük bir yer tutuyor sayılmazdı.

Judy artık inanmıştı, onun erkeği Peter Bond'du. Seçkin bir şarap gibiydi genç adam; yumuşak, güçlü ve soylu. Bu akşam kendisini her türlü tehlikeden uzak ve güven içinde hissetmişti. Bu herhalde aşktı. Göğüs geçirdi, kalbinin atışı hızlanmıştı. Meslek yaşamı tabii önemliydi, ama en önemlisi aranıyor olmaktı.

Kızın kafası iyi çalışıyordu. Erkek onun bu yanını kendisi için olumlu ve yararlı yönde kışkırtıcı, özendirici buluyordu. Gülün dikenini işin tadını ve zevkini artırıyor. Kişiliğinin kimyası aranırsa, asitli yönünün pH 5,4 kadar ağır bastığı görülürdü. Kızın yüksek nitelikleri, şehvetli vücudunda, kraliçeler gibi gülüşünde ve yumuşak bakışlarında görülüyordu. Yaşamında ilk kez erkek, zokayı damağında duydu. Yakasını, kravatını gevşetti. Müzik ansızın büyük bir patlamayla tüm konuşmaları yuttu.

«Haydi çıkalım buradan,» diye önerdi erkek.

«Remy Martin fena olmazdı,» dedi Judy ayakkabılarını bir köşeye fırlatıp divana uzanırken. İçkileri erkek hazırlıyordu, o- nun dairesindeydiler.

Kızın sesindeki bir şey erkeği ansızın gerginleştirdi. Kaygısı yüzünün çizgilerinden okunuyordu. Judy ona papatyalardan, Nichols'un telefonla verdiği gözdağından, odasının altının üstüne getirilerek aranmasından, kayıp ses bandından söz etti.

«Tanrı aşkına, Judy, niçin bana söylemedin? Senin güvenliğinden başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu durumda seni yalnız bırakamayacağım.»

Judy gözleriyle erkeğinkileri aradı, ferahladığı yüzünden okunuyordu.

«Eşyalarını toplar buraya getiririz.» Kızın sorgu dolu bakışlarını görünce telaşla ekledi. «İki yatak odası var burada.»

«Benim odam koridorun hemen alt ucunda, zaten toparlanmıştım,» dedi Judy. Bu kez o, erkeğin kaşlarını kaldırdığını farkedince çabucak ekledi. «Kız kardeşime telefon etmek üzereydin de.»

Daha sonra Judy camgöbeği pijamalarını giymiş, Peter de sonunda kravatını gevşetmişti ki, onu sevdiğini söyleyiverdi. Sihirli cümle ağzından çıkmıştı işte. Kız erkeğin dudaklarını arayıp buldu. Öpüşürlerken vücutları birlikte eridi. Judy erkeğin sertliğini, Peter de kızın kendisine yaslanan vücudunun sıcaklığını duyuyordu. En derin heyecanları yüzeye çıkmış, yarışıyorlardı.

Ay ışığı pencereden girerek yatağın üzerine dökülüyordu. Ağır ağır kendi gönüllerinin mehtabına doğru yollandılar. İlerleyen gecenin farkında bile olamadılar. Birbirleriyle o denli doluydular ki, hiçbir şeye aldıkları yoktu.

*

* *

Saat 20:30'da Fairport Lisesinin konser salonu tıklım tıklım- lımdı. İçeri giremeyip de, sıcak, nemli gecede dışarıda bekleyen birçok insan vardı. VVinchester memnundu. Çocuklar bu özel toplantının haberini çevreye yaymakta çok başarılı olmuşlardı. Büyük kentten trenle dönenleri daha istasyonda karşılamışlar, gece nöbetçileri için imza vermiş olan herkese birer birer telefon etmişlerdi.

Herkesin kafasına Thelma Pickell'in boğularak öldürülmesi takılmıştı. Halk başeğmiş ve ciddiye. Bu akşam nöbetçilerin çoğu ailelerini de birlikte getirmişlerdi. Hiç kimse evinde yalnız kalmak istemiyordu. Örneğin, Muriel VVinchester toplantı haberini ilk duyduğunda şöyle konuşmuştu: «Hayır bensiz bir yere gidemezsin, o deli yakalanmadan olmaz.»

Bu gece nöbetçilerin hemen hepsi silahlıydı. Bellerde değişik boy ve modellerde tabancalar ve çevrede her çeşit dolu tüfek göze çarpıyordu.

Başta Dempsey, Grady, Briggs, Rice, Belli, Farrow, DeLu- ca Custer ve Piccolo olmak üzere yedi eyalet motosikletli polisi, hepsi de sivil giyimli olarak, kalabalığa karışmışlardı. Bu on altı yasa adamını, yalnızca VVinchester ve onun bir avuç yardımcısı tanıyorlardı. Kent ve eyalet polisinin bile tanımadığı Dillinger ve onun anahtar niteliğindeki dört adamı, dışarıda park- edilmiş bulunan arabaların içinde stratejik yerlerini almışlardı. Özel gece gözlükleriyle binaya girip çıkan herkesi gözleyip özel geniş açılı enfraruj makineleriyle fotoğraflarını da çekiyorlardı.

Nöbetçiler birer birer kendilerine tahsis edilen karakol devriye alanlarını ve hangi birliğe bağlı olacaklarını öğrendiler. Elli iki yeni gönüllü gelmiş, görev almak için başvurmuşlardı. VVinchester hemen sahneye fırlayarak silahlı devriyelerin ertesi akşamdan itibaren işe başlayacaklarını ilan etti. Salona giremeyip dışarıda kalanlar bu sözleri hoparlörden dinliyorlardı. Kısa bildirisini herkesi ürperten bir düşünceyle noktaladı.

«Bugün Adam, Pairport'lu bir ev hanımını öldürdü. Yarın çocuklarımızdan birini öldürebilir. O bizi öldürmeden, biz onu öldürmeliyiz.»

Dempsey irkildi. Birinin canı yanacak gibi görünüyordu. Nöbetçiler Adam'dan bile daha tehlikeli olabilirlerdi. Çoğunu kişisel olarak tanırdı. Sevdiklerini korumaktan

başka hiçbir şeyi kafalarına takmayan ciddi, çalışkan yurttaşlardı genellikle. Ama bazıları da en iyimser açıdan, bir düelloda Adam'ı öldürmekle kendine ün sağlamak sevdasıyla silahlanmış kaçıklardı. Beline tabancayı takınca kimilerinin başının göğe erdiğini iyi bilirdi.

Gece nöbetçilerini örgütlenmekten alıkoymaları gerektiğini Belli daha önce şefe önermiş, ama bu koşullarda yurttaşların devriye çıkarmalarının daha iyi olacağına karar vermişlerdi. Vali hanımın Briggs'i sabahtan çağırarak, dilerse, kasabaya Ulusal Muhafız Gücünün beş yüz kişilik bir kuvvet göndermeye hazır olduğunu söylediğini Dempsey biliyordu.

Toplantı 21:45'de sona erdi. Hiç kimse Adam'ı görmemişti. Yasa adamları düş kırıklığına uğramışlardı. Dempsey birkaç dakika VVinchester'le konuşup toplantı için ona teşekkür ettikten sonra, gönlü kırık, arabasına doğru yürüdü.

*

**

Adam evine geç vakit geldi. Karısı sinir içinde, en küçük seste fırlayarak onu bekleyip duruyordu. Fairport'taki her kadın gibi, Thelma Pickell'in ölümü onu da ürkütmüş olduğundan, şimdi dışarıda kocasının arabasının sesini duyunca rahatlamıştı. Elindeki ateş karıştırıcısını bıraktı.

Kapıda heyecanla sordu. «Sevgilim, bundan sonra kim ölecek? Bugün öldürülen o zavallı kadın... Televizyonda, Fairport cinayetleri dışında bir şey yok. Ne zaman bitecek bunlar? Öyle korkunç ki... Adam ne zaman yakalanacak?»

Adam ona güven vermek için elini kaldırarak bu soru yağmurunu dindirdi. «Balım, sen tam bir güvenlik içindesin. Sana garanti veririm.»

«Benim güvenliğimi sen nasıl garantileyebilirsin?» diye sordu kadın sertçe. «Her gece daha geç gelir oldun eve. Burada sensiz çok korkuyorum.»

Titreyerek ve ağlayarak yalvardı. «Bana sımsıkı sarıl.» A- dam kollarını açtı ve karısını sımsıkı kucakladı. «Bugün annem telefon etti. Güvenliğimiz yönünden kaygılanıyor. Eşyalarımı toplayıp yarın büyük kente gitmemi, bu deli yakalanana dek yanında kalmamı istedi. Ben sensiz ne yaparım?»

Adam dudaklarını ısırdı. Yüzü gerildi. Sonra yere bakarak yavaş sesle konuştu. «Senin yokluğun benim için de zor. Ama bu fena bir fikre benzemiyor. Her şeyden önce senin güvenliğin gelir. Niçin hemen banyo yapmıyorsun? O güze! kokulu parfümünden de sürün. Ben çabucak hazır olurum.» Böyle diyerek kadının poposuna bir şaplak attı.

Kadın, ama daha bu sabah yaptık diyecekti, kocasının gözlerindeki bakışı görünce, dilinin ucuna gelmişken durdu. Bu gece ona hayır demek mümkün müydü?

Adam kendini frenleyemiyordu. Gereksinimi kesindi. Banyosunu yapmış dönen kadına âdeta hayvanca denebilecek bir cinsel canlılıkla saldırdı. Önce kadının da çok hoşuna gitmişti. Vahşi ve ilkeldi. Olmayacak pozisyonlar denemişler, değişik zamanlarda iki kez doruklara tırmanmışlardı. Sonunda kadın yorulup tükendi, durmasını rica etti. İstemeyerek, gazı kesilmiş motor gibi homurdanarak durdu Adam; yüzünde, derinden yaralanmış bir ifade vardı.

Daha sonra Adam ataşe çantasını özel silah deposundaki yerine kaldırdı. Onu kullanma fırsatı bulamamış, mini kayıt aygıtını otel odasındaki çekmecedен alamamıştı. Üzerinde kendi telefon konuşması olabilirdi. Bu gece geri döndüğünde odadan çıkmıştı kancık, şimdi Bond'un odasında uyuyordu. Bugünün gençliği işte. Ahlak elden gitmişti.

Yeniden yukarı çıktığında tüm perdeleri kapadı. Her yanda onu gözleyen gecegörürler vardı. Masasında oturup defterini

kariştırırken görmelerini istemezdi. Kara kalemini çıkararak - lm listesinde on bir numara olan, maça dörtlüsü «bilinmeyen ev kadını»nın üstüne bir çapraz çekti. Defter yeniden dikkatle yerine kaldırıldı, üstüne kilit vuruldu.

Ellerini birbirine ırttı. Yarın zel bir gündü. Uluslararası bir büyük olay yaratmaya yazgılı bir gün. Heyecanlı, romantik vatanseverlere eski moda bayrak sallama fırsatı verecekti. Kendi kendine güldü. Biraz zor olacaktı bu kez.

Filler, boğalar, domuzlar, motorlular, aynasızlar, federaller, özel detektifler, gizli ajanlar, özel muhafızlar, devriyeler, adı batasınca yasa adamları her yeri doldurmuşlar, kente her gün a- kın akın daha da yenileri geliyordu. Grlmeksizin hareket etmek ve öldürmek olanağı kalmamıştı. Planını daha da heyecanlı kılan buydu. Elini saçlarından geçirdi.

şu devriyeler grubu... Bundan daha komik bir şey olamazdı. Birini vuracakları kesindi. Kendisini vurmamaları için çok dikkat etmesi gerekecekti. Toplantılarında bulunmuş, o denli iyi gizlenmiş, öylesine başarılı kılık değiştirmişti ki, kullandıkları bütün enfraruj kameralara karşın, hiç ama hiç kimse orada olduğunu anlayamamıştı.

Polis biraz daha ipucu istiyordu. Onlar için çok fazla zekiy- miş de kendisini yakalayamıyorlarmış. Güldü. Söylediklerine inanmıyorlar, bu lafı bir yem olarak kullanıyorlardı. Aslında gerçekti. Evet, onlara biraz yardım edecek, böylelikle işlerin heyecanını arttıracaktı. Özellikle ne yapacaklarını bildiğinden, her şey daha tadına doymaz olacaktı.

Boğalar cephesinde bozgun vardı. Açıkçası, Dempsey yorgundu, güvenini yitiriyordu. Ama hâlâ tehlikeliydi. Briggs sandığı kadar zeki değildi. Hemen tüm zamanlarını zamparalıkta harcıyordu. Grady ise davulcu ks-rğ gibi gme giderdi. Yavru Kurt reisine yağ çekmekten başka bir halt yediği yoktu. Dillinger henüz bilinmeyendi ve tüm bilinmeyenler gibi sakınılması gerekiyordu.

şu Vivian, Gayla'nın yerini iyi doldurmuştu. O denli güzel değilse de poposuna diyecek yoktu. nyargıları olmayan, yumuşacık, kımıl kımıl bir yaratıktı. Duyarlı ve glpembe gğslyd.

– 353 – şeytan Kozu – F . 23

adamın iliğini emerdi. Her gramı altınla tartılabilirdi. Yılan gib^r- kıvrandığını düşününce, kendi kendine doyuma ulaştı.

*

* *

Geceyarısıydı. Paul Rice bir sustalı akı gibi ansızın yatağında doğrulup oturdu, bağırmaya başladı, «Adam. Adam oydu Orospu çocuğu bizi yine kandırdı.»

Kocasının bağırmasına uyanan Rita, dirseği üzerine doğrularak uykulu sordu. «Paul, ne oluyor? Dş m görüyorsun? Bir şeyin yok ya?»

Rice yataktan fırlamış, odayı arşınlarken yüksek sesle düşünüyordu. «Tabii ya! Tilden'i bürosunda aradım. Konuşan kendisiydi. Ses izi bende. Ama Baker ve 'Dillon'u aradığımda her ikisi de yoktular. Sonra onlar beni aradılar. Tamam işte. Ben,, onlar beni aradılar sandım. Oysa beni arayan onlar değildi, A- dam'dı. Onların sesini taklit ediyordu. Anlaşılan bu işde çok usta. Bu yüzden Baker'in ve Dillon'un ses izleri onunkine uyuyor. Evet, telefonun öbür ucundaki Adam'dı. O kurnaz hergele! Her- halde spektrografı haber almış ve makineye olan güvenimizi, sarsmak istemiş olmalı. Başaramadı denemez.»

«Yatağına gir, sevgilim. Vakit gece yarısını geçti. Çocukları uyandıracaksın,» diye rica etti Rita.

«Biraz daha oturacağım.» dedi Rice, karısını şefkatle alnından öptü. Yarın bu işe karişmış olan herkesin ses izini bizzat kendisi alacaktı. Giysisinin altında vücuduna saracağı gizi».

bir ses alma aygıtı kullanacak, Adam'ı artık yakalayacaktı.

*

**

Polis laboratuvarına bir spektrograf aldıklarını öğrendiğinde Adam oldukça kaygılanmıştı. Er geç Rice onun da sesini alacak ve Rocco'yu taklit ederken yaptığı kayıtlarla karşılaştıracaktı. Bu olacak iş değildi.

Spektrografi aldatabilecek kadar sesini çarpıtabilir miydi, bilmiyordu. Birçok kişinin sesini, insan kulağını yanıltabilecek derecede taklit etme olanağı vardı. Ama taklitte asıl ses-

izi değişir miydi, Dundan kuşkuluydu. Makine aldatılabilir miydi? Bir kez denemek için kışkırtıcı bir ses yükseliyordu içinden. Heyecanlı olurdu ama faturası yüksek gelebilirdi. Önce planını uygulayıp sonuçlandıracaktı. Ayrıca tabii, planı kusursuzdu.

Bu koşullarda... hayır... göze alamazdı. Kendi ses izinin, Rice'ın aldığı Adam'ın ses iziyle karşılaştırılmasından kaçınmalıydı. Spektrografi nasıl yengen etmeliydi? Elcevap... güvenilirliğe gölge düşürerek. Rice'ı önce Baker, sonra Dillon olarak iki kez telefonla aramak suretiyle bu sorunu çözümlemişti. Rice'ın tekerine biraz çomak sokmuştu, ama zeki kerataydı Rice. Pes etmez, makineyi tamir ettirmeye filan kalkardı. Fillerin daha da şaşırtılması gerekiyordu.

Bu akşam ikinci saatlerinde, bu kez Dempsey kılığında, polis laboratuvarına sızmış, ses izlerini Rice'ın çekmecesinde bulmuştu. İlk düşüncesi, hepsini yok etmek olmuşsa da, son anda gelen bir esinle, onları değiştirmeyi yeğlemiştir. Bu tehlikeli bir işti ama pek çılgınlık sayılmazdı. Kendi ses izi şimdi üstünde «Tilden'in Sesi» yazılı bir sarı zarfın içindeydi. Tilden'in ses izinin bulunduğu zarfın üstündeyse «Adam'ın sesi» sözcükleri okuyordu. Rice şimdi, kuşkulandıklarından alabildiği ses izlerini Tilden'inkilerle karşılaştıracaktı.

Haydi bakalım, gerdan kıran göbekli gerzekler, gergedan gibi gerimden gelin yine!
12 Haziran Perşembe

Günbatımında Al Yelkenler

Amansız bir günüşiği açık pancurlardan odaya dolarak Judy'yi uyandırdı. Sabah olmuştu. Orada öylece yatıyor, hare-

– 355 –

ketsizliğin tadını çıkarıyordu. Başını çevirerek hâlâ uyuyan Peter'e uzun uzun baktı. Her haliyle amlarındaki kadar yakışıklıydı.

Peter kusursuzdu, ama evlilik için değil. Kendisi henüz hazır değildi. İş önde gelirdi. Belki Peter Havvaii'ye dönerken kendisine katılırdı. Bond ve Bond dört haftalık maaşlı izin yaptırıyordu. Peter de bundan hoşlanırdı belki. Sokuldu, eğilip aralık dudaklarıyla onu yavaşça öptü. Havvaii'ye dönerken rini anımsayarak tüm yüzüne yayılan bir gülümsemeye uyandı erkek.

* »t

Spike Briggs, Alice'in bavullarını toplamasına yardım ettikten sonra onları aşağıya, arabaya taşıdı, kızlarını öptü ve karısını kucaklayarak bir ayrılık öpücüğü armağan etti. Öpüşün şiddeti Alice'i sarsmıştı. Sanki niçin her zaman böyle olmuyordu? Kocasının gerçek ve tam bir erkek olduğunu anlaması için ayrılık gerekmişti. Birkaç dakika için yukarıya çıkacak kadar zamanları olduğunu fısıldadı erkek. «Seni budala. Az önce yaptık ya! Hem de öyle az buçuk değildi.» Sonra onu yeniden öptü. Erkeğinin güçlü kollarında bir bebek gibi pışpışlanıyordu.

Puslu bir sisin arasından güneş göz kırpyordu. Kuşluk vaktine kalmaz, bir başka parlak, güneşli gün başlardı. Caddenin öbür yanında Bayan Thompson ve çocukları arabalarını yüklüyorlardı. Kentin her yanında aileler, eşyalarını arabalarına atıyor, güvenli herhangi bir yere gitmek için değişik yönlerde dağılıyorlardı. Fairport kentinin Adam'la savaşı süresince bir yerlere sığınacaklardı.

* *

Adam yapayalnız, mutfak masasına oturmuş, kocaman bir kâse süper-K'yı gövdeye indirirken. Küçük Bayan Alelade'nin boğuluşunun ayrıntılı öyküsünü okuyordu. Hiçbir zaman sahip olamadığı kız kardeşine benziyordu o. İki çok yakında yukarda buluşacak ve yakın arkadaş olacaklardı. Bir yakın arkadaş olmamıştı hiç. Ama zaten arkadaş edinmeye yaşamının herhangi bir döneminde vakit bulamamıştı ki. Yakın arkadaş olmak çok iyi bir şeydi. Eğer birini bıçaklayacaksan, ona yakın olman gerekiyordu.

Şu, adı batasica Daily News ne yaptığını sanıyordu sanki? Adam konusunda yazı üzerine yazı yayınlıyordu. Keçi bokuydu bütün bunlar. Bildiğimiz, zeytin tanesine benzer, kara kara... Beriki de Adam'ın yeteneksiz, önemsiz bir hiç olduğunu öne sürüyordu. Bu salak yazar tüm yaşamında önemli ne yapmıştı? Kaç kişi öldürmüştü?

Times ise Adam'ın iktidarsız olduğunu, cinsel yaşamında düş kırıklığına uğradığı için insanları öldürdüğünü yazıyordu. Ha-ha-ha. Hey, bak, bu doğru olabilirdi. Adam tümüyle düş kırıklığına uğramıştı. Yeterince yatamıyor, abazanlık çekiyordu. Evet, gerçek buydu. Times'a yazıp yanlışlarını düzeltecekti.

Post kaypaklık ediyordu, on altı gündür hem ön, hem arka sayfada çıkıyorken, dün akşam yalnızca ön sayfada kalmıştı. Tüm arka sayfayı ringlere yeniden dönüş yapan Ali'nin resmi kaplamıştı. Tutarsızlıktı bu.

Onun, yani Adam'ın dünyanın en büyük boksörü olduğunu herkes bilmiyor muydu? Numero Uno, bir numaraydı o.

Başı döndü, gözleri karardı. Sıcaktan olmalıydı. Sıcak bir yaz akşamıydı. Yankee Stadyomu ağızına dek doluydu. Halk ara geçitlerine bile sandalya atıp oturmuştu. Ringte Ali'yle karşı karşıyaydı...

Ali'nin yüzüne bir tane, bir tane daha, bir tane daha yumruk çıkardı. Ali şaşırmış, afallamıştı, hurdahaş olmuş, burnundan oluk oluk kan geliyor, gözlerinde korku, yılan gibi çöreklenmiş oturuyordu. Adam ayak parmaklarının ucunda bir tüy gibi hafif dansediyordu. Ali'yi hor gördüğünden, iki elini yanlarına sarkıtıyor, efkeksen vur gibilerden bakıyordu. Ali her yandan yumruklar savuruyor, hiçbirini tutturamıyordu. Sızdırmaz radar savunma ağıydı bu.

Koruyucu ağızlığı yitip gitmiş, bir dudağı yerde, bir dudağı gökte fukara Ali soluk soluğa kalmıştı. Adam yüzünü onunkine yaklaştırdı ve ağzının ta içine tükürdü. Ali yabancı tükü- rüğüyle tıkanıp, boğulacak gibi oldu, elleriyle boğazını kavradı.

İşte tam bu anda Adam'ın demir yumruğunu şakkadak çenesinin ortasına yedi. Ali yere yığılırken de boş bırakmayıp diziyi kasıklarına bir darbe indirdi. İçindeki yaşlı adam bağıırıyordu. «Öldür!» Kendisini çekip uzaklaştıran kadar yere düşmüş olan Ali'nin kafasına çelik uçlu ağır botlarıyla iki tekme atı- vermişti.

Adam kendi çılgın hayaline güldü. Belki de aklının dişlileri yalama olmuştu, tutmuyordu. Her şey karmakarışık birbirine dolanmış dönüyordu. Cehennem olası. İşler ne kadar da iyi gidiyordu. Onu öldürmek için altın bir kurşun gerekecekti. O şampiyonu... en büyüktü.

Adam kendini geriye itip bir sıçrayışta ayağa kalktı. Ayak parmakları üstünde dansediyor, hayalindeki vuruşlardan kaçınıyordu. Kendi gölgesiyle boks yaparak bodrum merdivenlerinin başına dek geldi, ip atlayarak ikişer ikişer inerken, sondan üçüncü basamakta birden tökezlendi, yarı düşerek, yarı zıplayarak kurtardı, ama karşı duvara çarpmaktan kendini alamadı.

Duyduğu acı Adam'ı uyardı. Ne oluyordu? Keçileri mi kaçı- rıyordu? Kusursuz planını başarıyla uygularken, birdenbire bir kaçık, bir budala gibi davranmaya başlamıştı. Aman Tanrım, eğer dikkatli olmazsa, daha doğmadan kendini öldürebilirdi.

İhtiyarın güldüğünü duyabiliyordu. Bugün artık egzotik silahlarını kullanacaktı. Bu düşünce nabzını hızlandırdı. Filin poposundan bir roket gönderip beynini dağıtacak.

Adam'ın haçlı cinayet seferinin on ikinci günüydü. Fairport işkenceler içinde kıvranıyordu. Korku, güvensizlik ve kuşkuyla eli ayağı boşanmış, kötü olmuştu. Buruk bir öç özlemi saat başı artıyordu. Damlaya damlaya başlamış, sel olmuş, caddelerden taşıyordu. Taşıp kabarıken korku sislerini sürüp yana çıkarmıştı. Bu duygu, Fairport Sigara Mağazaları sahibi Will VVhipple'- in sözlerinde dile geliyordu. «Adam'ı ben yakalayacak olsam, önce iki bacağını keserim. Sonra polise derim ki, ödülümü verirseniz, gider, gerisini de getiririm.»

Fairport Yapı ve Kredi Derneği, Adam'ı yakalatacak her türlü bilgi karşılığında, nakit 1000 dolarlık ödül koydu. Fairport basını da ondan geri kalmadı. 12 Haziran saat 10:00'dan bu yana Adam'ın başına konan toplam ödül 96.500 doları buluyordu. Ödül peşinde koşan insan avcıları, bala üşüşen arılar gibi kente doluyor, seller gibi boşalıp giden normal yurttaşların yerini alıyordu.

Kuşluk vaktiydi. Bir kez daha tüm yasa uygulayıcıları Dempsey'in masası çevresinde kümelenmiş, sanıklar listesini indirgemeye çalışıyorlardı.

Farrow bir süre ceplerini aradıktan sonra, bir sigara çıkararak raporuna başlamadan önce yaktı. «Dün aldığımız karara göre, altı sanık üstünde duracak, birer birer ayıklayarak, Adam'ı bulmaya çalışacaktık. Şu anda dört buçuk kişi aklanmış durumdadır.»

Briggs'in bakışlarında, kulak asmiyormuş gibi bir ifade vardı.

«İlk iş olarak, Adam'ın son on bir gün içindeki hareketlerinin bir takvimini çıkardık.» Farrovv ayağa kalktı, elindeki büyük çizelgeyi kara tahtanın kancasına taktı.

TARİH (Haziran) YER OLAY ADAMIN HAREKET
HALİNDE OLDUĞU SAATLER

2 - P.tesi

1 - Pazar

Belediye binası Donnelly havaya dışında uçuruldu Kıyı Cenneti Starr öldürüldü
Okonokee Wallers... TV

tamircisi cinayeti

(Adam'ın hiç bir hareketinin kesin zamanı bilinmiyor)

Dempsey'in evi Dempsey'e bombalı saldırı

Bilinmiyor Orton öldürüldü

Öğleden sonra ya da akşam 14:50 kesin

3 - Salı

3 - Salı

00:30 - 01:30

20:30- 21:30

4 - Çarş.

5 - Perş.

07:45

5 - Perş. Protestan Kilisesi

6 - Cuma

6 - Cuma

6 - Cuma

Fairport Oteli

Altın Salon (Fairport Oteli) Orton'un Evi

7 - C.tesi Rocco'nun Cadillac Acentası Fairport Oteli Rocco'nun yeri Bilinmiyor
Longwood C.C.

7 - C.tesi 7 - C.tesi 7 - C.tesi

7 - C.tesi

8 - Pazar

İki yüzüncü yıl heykeli

8- Pazar Bilinmiyor

9- P.tesiFairport Yat Kulübü

9- P.tesiFairport Yat Kulübü

10 - Salı Fairport İlaç Deposu

10 - Salı

Fairport Lisesi

11-Çarş. Pickell'in Dairesi

Paul Fredericks öldürüldü Eyalet motorlu polisi kılığındaki Adam, DeMarco'yu öldürdü Petty'nin mikrofonuna ceryan verildi Eyalet polisi motorunu orada bıraktı VWhitey'nın işi bitik

Solak hacamet Rocco öldürüldü. Rice'a telefon Marie Benson'un ırzına geçildi ve öldürüldü Marie Benson öldürüldü ve boyandı

Frouge'ye telefon Frouge'nin öldürülmesi Frouge asılı bulunuyor McAlpin'i öldürdü aracıyı yaraladı «Halkı Korum» toplantısına katılıyor Thelma Pickell'i boğdu

10:00- 11:00

16:20 (yaklaşık)

16:30 - 17:00

17:30 (Yaklaşık)

18:45 - 19:45

18:12-20:12 18:22-20:22 20:22 kesin

22 - 22:30 Erken saatlerde olabilir.

20:00 (yaklaşık) Sabah erkenden ya da önceki gece 07:30 - 8:00 arası

14:30 - 15:30

20:30-22:00

09:00 - 11:00

Farrovv başını salladı. «Adam bu süre içinde a denli yerinde durmadı ki, başka bir yerde olduğunu kanıtlamak için sonsuz fırsatlar yarattı... Adam olmayan birisi için yani.» Bunları söylerken Briggs'e bakıyordu. O ise hiç oralı değilmiş gibi gözlerini kaçıırıyordu.

«Bob Baker artık sanık değil, çünkü cumartesi gecesi Longvwood'da danstaydı. Baker'ler, Tilden'ler ve McAlpin'lerle birlikte oturuyorlardı. Saat sekizden az önce geldiler, Marie Benson kaçırıldıktan sonra da ordaydılar. Baker'in bütün gece orada olduğuna tanıklık edecek bir düzineden fazla insan var elimizde. Ayrıca Hetty Star'ın öldürüldüğü gece de işi gereği Detroit'te bulunuyordu. Adam o olamaz... Perşembe günü saat ondan on ikiye dek, Harry Hoyle dışçide kanal tedavisi yaptırıyordu; hem uzun sürer, hem acı verir.»

Grady irkildi, kendi dişlerinin sürüncemede kalan tedavisini anımsamıştı.

Farrovv bir an duralayıp önünden bir kâğıt aldı, sonra devam etti. «Dr. Brill ve hemşiresi muayenhanede kaldığı süre konusunda yeminli ifade vereceklerdir. Bu ziyaretin süresi, Paul Fredericks'in öldürülmesi için geçen sürenin aynısıdır. Ancak yine şunu öğrenmiş buluyoruz: Kore'de askerlik hizmetini yaptıktan sonra Hoyle, California'da, paranoya tedavisi görmek üzere Camarillo Devlet Hastanesine yatırılmıştır.»

Paranoya sözcüğünün söylenmesiyle birlikte, Grady ve Dempsey, ikisi birden koltuklarında öne eğildiler. Onların aradığı da bir paranoyaktı. Farrovv onların bakışlarındaki yorumu anladı. Şaşkın bakışları daha fazla bekletmeden ekledi. «Biliyorum... Hoyle!un hastalığının nedeni ofidiofobiydi, yani yılan korkusu. Kore'de bir engerek yılanı tarafından ısırıldıktan sonra tedavi görüp taburcu edilmişti. Yılanları kullanmak şöyle dursun, bir çingiraklı yılanın elli metre yakınına sokulabileceği bence çok kuşkuludur. Bu nedenle o da Adam olamaz... Don Dillon'u da hesaptan düştük,

Çünkü salı gecesi karısıyla yle Şiddetli bir kavgaya tutuŐmuŐlardı ki, sevgili dostları Stanley'ler saat dokuzda onları yatıştırmaya gidip yanlarında bir saat kaldılar. Dillon'un evde olduğuna yemin ettikleri bu süre içinde, Adam'ın gece nöbetçileri toplantısında olduğu nu biliyoruz.»

«Kavga neden çıkmıştı?» diye sordu Rice saf saf.

Farrovv biraz duraksadıktan sonra yanıtladı. «Galiba en çok para konusunda tartıŐıyorlar. Hanım para harcamayı seviyor Ama bu kez öyle görünüyor ki, kısrak ipini koparıp kı atarak başka çayırlara kaçmış.»

Briggs lastik top gibi yerinden fırlayıp Farrovv'un sözünü kesti. «Bu toplantıda dedikodu yapılmayacak sanıyordum.»

«Senin adını anmıŐ değilim ki,» dedi Farrovv istifini bozmadan.

«Bir de adımı söyleseydin, oldu olacak. Zaten sesinden her Şey anlaşılıyor,» diye sertçe yanıtladı Briggs. «Deborah'- la ben sadece iki iyi arkadaŐız. Arada sırada buluŐur, bir içki içeriz, hepsi bu.» Yerine oturdu. Dempsey Briggs'in ensesinin morardığını farkettti

Farrovv başını eğdi, Briggs'in öfke gösterisiyle biraz sarsılmıştı Yeniden söze başlayana kadar otuz saniyeye yakın bir süre geçti. «Dillon'un sekreteri yeminle söylüyor kendisi, perşembe günü saat on otuzda Fredericks öldürüldüğünde bir müŐterisiyle birlikte yazıhanesinde, salı gnyse Kentucky'den gelen konuğu Ace Davvson ile golf oynamaktaymıŐ. Oyuna Ğleden sonra saat birde baŐlamıŐlar,. M.cAlpin öldürüldüğünde dokuzuncu vuruŐlarını yapıyorlarmıŐ. Dillon Adam olamaz. AklanmıŐtır.»

Dempsey oturduğu koltukta kıpırdandı ve Briggs'e dönerek laf attı. «Hey, arkadaş, çember daralıyor. mzden başka kimse kalmadı. Ne dersin, kibrit p çekelim mi?»

Briggs homur homur yanıtladı. «Ya ne demezsin! mzn denizlerde birlikte yelken amıŐlıĐı var. Karada güvence, denizde eğlence. Garanti, karada sürünen arıklının tekidir, bize çamur atan.»

«Sizf hesaptan düştük Şef.» Briggs'in dışında herkesle birlikte Farrovv'un da yüzüne geniş bir gülüş yayılmıştı. «Tanrının günü sizinle birlikte çalıştık ve bu hergeleyi yakalamak için ırpındığınızı gördük. Aynı Şey Spike için de doğru, ama... Her ikinizi de sanık gibi ele almamızı istediniz, aldık. Şef, siz hesaptan dŐrldnz, çünkü Adam size el bombasıyla sal dırdı. Doğru, kendiniz de yapmış olabilirsiniz. Oldukça güçlü bir olasılık bu. Ama arabnız 'Mermi'yi ne denli sevdiğinizi biliyoruz. Onu yoketmek aklınızdan geçemezdi. Başka biri yaptı bunu. İnancımız kesindir.»

Dempsey atıldı. «Pek zayıf bir kanıt bu.»

Farrovv bıyık altından güldü. «O denli meŐguldnz ki, sizi, buiup olaylar sırasında nerede olduğunuzu bile soramadığı- mızdan, gidip Brenda'yla konuŐtuk. Hetty Starr'ın öldürüldüğü gece yatağınızda olduğunuza yemin ediyor. Yine cumartesi gecesi Rocco'nun cesedi bulunduktan sonra, Rice sizi yirmi o- tuzda evinizde aradı, oradaydınız. Marie Benson kaçırıldıktan sonra on bir ellide aradı, yine evdeydiniz. Bütün bunları sizin yapıp eve dönmüş olmanız mümkün, ama hiç de olası değil. Ayrıca Petty elektrik akımına çarpıldığında, Grady'yi kurtarmak için gösterdiğiniz atılım. Adam olmadığınızı kanıtlıyor. Her nz de kavrulabilirdiniz. Adam'ın siz olmadığınızı hepimiz biliyoruz, ama resmen aklamak istedik.»

Dempsey basını eğdi. Kendisi de biliyordu, ama içi rahat değildi. Tanrım, on bir günün tümü bir yana, dn olup biteni bile anımsamakta zorluk çekiyordu. Bütün bir yaşam gibi geliyordu ona. Büyük zaman boŐlukları vardı. Saatine baktı. Neredeyse Ğle olacaktı. Her Şey o denli çabuk olup bitiyordu ki, aklı olayları kovalayabilmek için

çalgınca bir koşu tutturmak zorunda kalıyordu. Yorulmuştu. Tükenmiş demek daha doğru olurdu. Tünelin sonundaki ışık neredeydi? Bir ışık olmalıydı.

Brenda'nın sözüne dayanarak onu sanık listesinden düşü- rüyorlardı. Ne tür bir kanıttı bu? Brenda çok geceler uyku hapı alır ve kendinden geçerdı. Dışarı çıkıp bütün gece mart kedileri gibi dolaşsa ruhu duymazdı. Tom'un somut kanıtın ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ama... hayır, Adam olmadığı kesindi. Bir sorun olursa gider, poligraf testine girerdi.

Farrovv şimdi de gözlerini Briggs'e dikmişti. «Spike'ı listeden düşürmeye çalışıyoruz. Ondan kuşkulanan için gerçek bir nedenimiz yok. Yalnız bu takvimdeki olayların hiçbirisi sırasında başka bir yerde olduğunu kanıtlamış değil bize.» Biraz duraksadı. '«Örneğin, cumartesi gecesi Fairport Sinemasın-

– 363 –

da olduğunu ileri sürüyor. Sinemaya saat dokuzda tek başına girdiğini gören tanıklar var elimizde. Yine bulduğumuz başka tanıklar, on dakika kadar sonra çıkıp gittiğini söylüyorlar >

Grady sordu, «Çıkarken yalnız mıymış?»

Farrovv yanıtlarken sinirliydi. «Hayır, değilmiş.»

«Yavaş ol,» diye uyardı Briggs.

Dempsey dalmış, düşünüyordu. Brenda cumartesi akşamı «Jaws»ı bir kez daha görmek için sinemaya gitmişti. Belki o, Spike'ı orada görmüş olabilirdi. Ona sormak gerekecekti.

«Hey, dışardaki faaliyetlerimi açıklamamak için kişisel nedenlerim var.» Bunu söylerken ensesi morarmıştı. «Adam ben değilim. Saçmalamayın. Hepiniz biliyorsunuz. Hemen bugün bir poligraf testi yapın, olmadığımı kanıtlayayım.»

Farrovv, Rice'a bir göz attı. O da başını eğerek onayladı, yapabilirlerdi.

Briggs umutsuzca tartışmanın yönünü değiştirmeye çalışıyordu. Sinemada Brenda'ya raslayıp onunla birlikte çıktığını Jim'in bilmesini istemiyordu. Kadını almış, Maxie'de bir tek attıktan sonra, evine kadar götürmüştü. Dolaysız girişimi işe yaramamış, peynir ekmek ister gibi istemesine karşın, sonunda elinde kalmıştı. Nesine yandığını açıklayamıyordu. O biçim poposuna çarpılmış olmalıydı. Herhalde Jim'in bir şeyden haberi yoktu. Sinemadan birlikte çıkıp Maxie'ye girdiklerini Farrovv belki de biliyordu. En kötüsünden kuşkuluyor da olabilirdi. Tek macerasıydı bu, elinde kalan. Fetih yapamamış bir fatih gibi görüyordu kendini.

Grady odada biriken gerilimi hissederek konuyu değiştirdi. «Spike, sen ilk günden beri Adam'ı izleme işinde çalıştın. On bir gün içinde büronda, bu takvimdeki zamanlarla çakışan bir buluşma anımsayabiliyor musun?»

Briggs "önce ayağa fırladı, sonra koltuğunun kpluna oturdu: «Bak Sam, ben alır başımı, canım nereye isterse oraya giderim. Tek başına çalışmak bana özgü bir şey. Güvenliği sağlamak için bir tek yere bağlanmam ben, her yeri kapsarım. Anı defteri tutmam, günü gününe, saati saatine nerede olduğumu da bilmem. Ama hiçbir önemli toplantıyı kaçırmam. Geri kalan zamanda da istediğim gibi voltamı atar, keyfime bakarım.

Gözlerimi geçmişe dikip kendi kendime hesap verme huyum yoktur.» Briggs kollarını havaya kaldırdı. Ben böyleyim, ister alın, ister satın, der gibiydi.

Aslında Briggs vaktini nerede geçirdiğini bal gibi biliyordu. Ama kirli çamaşırlarını ortaya sermek işine gelmiyordu. Bu denli çok macera yaşamamanın zor yanı, vakit darlığıydı. O- layları kendi akışına bırakmak daha iyi olacaktı. Adam kendisi değildi. Bunu nasıl olsa öğrenirlerdi. Başka yerde bulunulduğuna ilişkin kanıtlar, parmak izlerine benzerdi, kusursuz olmazdı çok kez.

Sonra ansızın bir tane anımsadı. «Hey, evet, bir tane aklıma geldi.» Ayağa kalkmış, İyi Hal Rozeti takılan bir yavru kurt gibi sırtıyordu. «DeMarco'nun Adam

tarafından öldürüldüğü cuma günü saat dörtte, Hetty Starr'ın cenaze törenindeydim ben.»

Farrovv gözlerini ondan ayırmadan sordu. «Kanıtlayabilir misin?»

«Tabii,» diye yanıtladı Briggs «Tören boyunca Jim'in karısıyla yan* yana durduk.»

«İyi. Eğer bu doğru çıkarsa seni de listeden düşeriz,» dedi Farrovv.

Dempsey düşünüyordu. Demek ki, olayları anımsamakta zorluk çeken bir tek ben değilim. Tanrıya şükürler olsun. Briggs'in de sorunu aynı. Çok tuhaf. Spike'ı Hetty'nin cenaze töreninde gördüğünden hiç söz etmedi Brenda. Belki de unutup gitmiştir.

Farrovv gülümsedi. «Baylar. Tek sanığa inmiş bulunuyoruz. Ned Nichols. Kendisinin cinayet işlemek için büyük bir parasal nedeni var. Olayların bir tekinde bile bir başka yerde olduğunu henüz kanıtlayabilmiş değil. Bildiğiniz gibi, kayyum o- nu, Fredericks'in öldürülmesinden hemen sonra kiliseden çıkarken görmüştü. Bu denli çok duman çıkan yerde, ateş de vardır. Kendisini sürekli gözaltına almamızı öneririm.»

«Eğer Nichols da değilse yeniden Adam'a döneriz,» diye Dempsey yüksek sesle homurdandı. «Bu canavarı yakında enselememiz gerek. Öyle görünüyor ki, şimdiki halde tek umudumuz Ned.»

«Aşağı yukarı öyle,» dedi Farrovv. «Nichols olduğuna yüzde doksan inanıyoruz. Ama elimizde sağlam kanıt yok. Her şey dolaylı. Dişe dokunur hiçbir şey bulabilmiş değiliz.»

Farrovv oturdu. Bu kez Belli ekibinin araştırmaları konusunda kısa bir rapor sundu. «Biz de aynı sonuca vardık. Nichols'dur diyoruz. Biz de listeyi Briggs ve Nichols'a dek indirmiştik. Briggs'i düşünce, elimizde yalnızca Nichols kaldı.»

Rice spektrografi nasıl elde ettiklerini ve testlerden aldıkları sonuçları anlattı. «Şef, Briggs, Baker, Hoyle, Dillon listede daha bu sabah düşebildiğim isimler. Şimdiye dek alamadığım tek ses izi Nichols'inki. Bürosundan bugün izinli olduğu- ğunu söylüyorlar. Tüm göstergeler ona yönelik.»

Kaçınılmaz soruyu Grady sordu. «Jim, ne diyorsun, Nichols'u en azından soruşturmaya almayacak mıyız?»

Jim omuzlarını silktikten sonra yetkin bir tavırla konuştu. «Durum onu gösteriyor. Sam, ama sanmıyorum. Dişe dokunur, işe yarar hiçbir şey yok elimizde. Ned avukattır, hem de en yamanlarından. Zekidir, ağzı laf yapar. Yarım saat içinde buradan çıkmayı becerir. Connecticut yasalarına göre, bir cinayet sanığının alıkonabilmesi için büyük jüriden ithamname getirilmesi gerekiyor. Kendisini tutuklayabileceğimiz hiçbir şey yok elimizde. Kilisede bulunuşunu akla yakın bir biçimde açıklayabiliyor. Cesedi bulduğunu haber vermesi gerekirdi, ama bunun için onu yargılayamayız. Öyle bir şey bulalım ki, yapıştırdığımız yerde kalsın.»

Toplantı dağılırken Dempsey, Rice'ı bir kenara çekti. «Şu senin spektrograf... ısmarladığına iyi ettin, ama gelecek kez, resmi kanallardan git. Değerini kanıtladı, demirbaşa geçirebilirsin.» Rice'ın ferahladığı, yüzünden okunuyordu. Dempsey gülümsedi. «Dert etme, bütçeye sokuşturmanın bir yolunu buluruz.»

Grady, Briggs'in dirseğinden hafifçe tutmuş, yanında okşayarak yürüyor, alçak ve sakıngan bir sesle konuşuyordu. «Spike, bizim oralarda arkadaş kanlarıyla fingirmek yoktur. Orda burda uyuya kalmak enerji tasarrufuna aykırıdır. Çukurlar konusundaki kuralı anımsamanı öneririm. Düşüğün çukuru kazmayacaksın.»

* * *

Bob Dillinger telefonu yerine koyup ekibine döndü. Adam tavlamasını bilirdi. Yüzünde utku, sesinde coşku vardı. «Yeşil ışık, yolumuzda hep yeşil ışık. Washington yetkisini kullanıp elli ajan daha verdi. Bu günden yer ayrılması söylenmiş. Bu andan başlayarak davanın sonuna dek Grady'nin grubu raporlarını bana verecektir.

Gereksinim duyulan her şeyi sağlamaya tam yetkiliyiz.» Her iki sıkılı yumruğunu havaya kaldırdı.

Adamları coşkuyla bağrıştılar ve Dillinger'in gözleri, yüzlerden yüzlere yayılan geniş gülüşleri görmek için odanın her yerinde dolaştı. Sonra, «Baylar,» diye konuşmasını sürdürdü. «Başkan bu konuya yaşamsal ilgi duymaktadır. Adam'ın ya-kalanmasını ve bunu da FBI'nın yapmasını istiyor. Bu eylem FBI'- ın gelecekteki boyutu ve işlevi yönünden önemlidir. Kamu güçleri harekete geçmeye görsün. Politikacıyı bir anda fırlatıp kış- üstü oturtuverir. Kongre şimdiden halkın baskısı altında. Adam konusunda yapılan yayınların, öteki haşeratı da yüreklendirip ortaya dökeceğinden kaygılanıyorlar. Isınan Kongrenin sıcaklığı da hafiften Başkan'ı yakıyor. Tabii oradan da olanlar FBI'a oluyor. Uzun lafın kisası, bu çılgın herifi bir an önce enselememiz istendi.»

Dillinger elini kaldırdı. Bunun anlamı açıkça, sözümü kesmeyin, demektir. Devam etti. «Çocuklar, talihin böylesi, insana tüm ömründe bir kez nasip olur. Terfi şansı paçalarımızdan akıyor, piç etmeyelim.» Bundan sonra iki saat süreyle sanıklar listesini gözden geçirdiler. Dillinger o zamana dek alınan yolu özetledi. «Nichols olması gerekiyor. Tüm ayrıntılar yerli yerine oturuyor. Şu anda en iyi iki adamımızın göz hapsinde. Bugün yine Niçki Lauda'cılık oynamaya kalkarsa tozunu atar, ilk girişiminde enseleriz.»

FBI'nın önde gelen elektronik sihirbazı Bert Thompson atıldı. «Bob, herife sanki deli gömleği giydirdik. Tek başına memişhaneye bile gidemeyecek. Bürosunu, evini, telefonlarını, a- rabasını stereo olarak dinliyoruz. Her yere alıcılar yerleştirdik. < Gece uyurken aldığı solukları bile sayacağız.»

Dillinger elleriyle kulaklarını tıkayarak gülümsedi. «Hiçbir şey duymadım, hiçbir şey bilmiyorum.»

Ekibin içinde şeytanın avukatı olmakla ün yapmış Gibbs sordu. «Dempsey ya da Briggs olamayacağına kesinlikle inanıyor musunuz?»

«Kesinlikle,» diye yanıtladı Dillinger. «Grady tüm hafta boyunca Siyamlı ikizler gibi kendisiyle birlikte olduğunu ileri sürüyor Dempsey'in. O çürük tahtaya basmaz. Büronun en iyi elemanlarından biridir. Zeki ve namusludur. Kimi zaman kendi ku-yusunu kazacak denli de Doğrucu Davuttur. Adam'ın şef olamayacağına yemin ediyor. Dempsey onun tanıdığı en içten, en parlak ve kendini mesleğine en fazla adanmış yasa adamıymış.»

«O denli yamanmış da niye hâlâ Adam nanik yapa yapa burnumuzun dibinde dolaşıyor?» diye sordu Gibbs.

«Adam'ın gücünü küçük görmeyelim,» dedi Dillinger.

«Bırak artık şunu, içim dışım Dempsey oldu. Grady ona o denli tutkunsaydı, doya doya elim sende, gönlüm sende oynasın- 1ar da biz de bu arada Adam'ı yakalayalım.»

«Ya Briggs ne olacak?» diye sordu Gibbs.

«Aygırın biridir o ,» dedi Dillinger ve sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. «Yaz nezlesinde kâğıt mendil gibi kullanır, atar kadınları o. Bu hafta en azından beş ayrı kadını idare etti. Yararı da olmadı değil. Bir tanesi sayesinde cinayet sırasında başka yerde olduğunu kanıtlayabildi. Dempsey'in karısıyla düşünebiliyor musun? Bana kalırsa, Briggs bir süredir Şef'i çekemiyor. Hem yelkencilikte, hem de belki meslekte bile onun arkasından nal topluyor. Belki de aklınca, karısını ayartarak öcünü alıp yürek soğutmaya çalışmıştır. Kulağıma gelen doğruysa, kadının da kalçaları dokuz oturmuş hani. Yalnız şurası kesin, bir insan hem karıların koynundan çıkmasın, hem de bir sürü adam öldürsün... işte bu olamaz. Bu herif bir bilmece. Görev başındayken, iş dağlar gibi olsa, bana mısın demez. İş dışın- daysa, gözünü budaktan sakınmaz bir bıçkın, bir sefa pezevengi. Yılan balığı gibi parmaklarımızın

arasından kayıveriyor. Ara ki, bulasın. Hayalet midir nedir? Günde dört beş devriye arabası da kullandığı oluyor. Gerçek bir katil mi bu, yoksa bir kıyısrn-
dan tutturduğu inanılmaz oyununu mu sürdürüyor?.. Yine de Ben derim ki,
Nichols'dur Adam. Öyle olması gerek. Eğer değilse, Tanrı yardımcımız olsun.
Hepimizi evrak işine verirler yoksa.» Dillinger'in süngüsü düşmüş, ağzını bıçak
açmıyordu.

—.. *

Don Dillon ter içinde kalmıştı. Sinirden her yanı titriyor, midesi burkula burkula
ağrıyor, panik uçuşunun kıyısında duruyordu. Özel bir detektif olan Judy Rogers,
Hetty Starr'ın sigorta işine el atmış, dalavere arıyordu. Kızın ününü duymuştu. Gelmiş
geçmiş en iyi sigorta detektiflerini bünyesinde toplayan Bond ve Bond hesabına
çalışıyordu.

Yutkundu. Ortılığı serinleten klima aygıtı sonuna dek açık olmasına karşın,
gömleği terden sırlıslıklam olmuş, vücuduna yapıştıyordu. Ansızın sırtından bir ürperti
geçti. Korkusu nedensiz değildi. Eski polise eklerinin birindeki Hetty Starr'ın taklit
imzası, çiçeği burnunda bir acemi tarafından atılmıştı. Yolsuz kaldıklarında, böylesi
umutsuz bir girişimde bulunmuşlardı. Ama gün olup birinin bunu araştıracağı
kimsenin aklına gelmemişti. Şirketin hakedilmiş ünü, iki kuşakta gerçekleştirilmişti.
Baba- sınıki ve kendisinininki. Şu ana dek hiçbir şeyi yanlış yapmamışlardı. Dün
darphanenin anahtarı elindeydi. Kendisini ve De- borah'ı içine düştükleri derin mali
çukurdan çıkarıp evliliklerini kurtaracak nakit 400.000 dolar demekti bu.

Bugünse sigorta sahtekârlığından dolayı tutuklar mı diye korku ve tedirginlik
içinde bekliyordu. Cezası on yıldan başlardı. Hapislik, kişisel ününü yoketmekle
kalmaz, işini de mahvederdi. Deborah'a gelince, giyim kuşam parasını gösteren ilk
erkeğin peşine çoktan takılmış olurdu. Evlilik için ne yaman temeldi ya! Bu çukurdan
bir çıkacak olursa, kadının çılgınca para harcamasına paydos diyecekti. Olmazsa,
kıçına bir tekme...

Judy Rogers telefon etmiş, Hetty'nin sigorta işini görüşmek istediğini söylemişti.
Dillon vakit kazanmak için küçük ayak o- yunlarına yatmışsa da, kız hiçbirini
yutmamıştı. Şimdi dosyayı inceleyip nasıl bir mazeretin ardına saklanacağına karar
verse

iyi olurdu. Daktilo yanlışı falan dese, örneğin. Öyle bir durumdaydı ki, gerçeği belki de
bir çırpıda söyleyiverirdi. Ola ki, en iyisi de buydu. Şimdiye dek çok denemişti.

Dillon sekreterini çağırmak için zile basıp iç haberleşmeye konuştu, «Bayan
Porter, bana Starr dosyasını getirin.» Eski e- mektar Bayan Porter'in izinli olduğunu o
zaman anımsadı. Bu hafta onun yerine Paul Mutt'ın sekreteri Goldie Powers duru-
yordu. Dillon düzeltti. «Şey, Bayan Povvers, bana Hetty Starr'ın dosyasını getirin. 3-
T-A-R-R. S bölümünde arayacaksınız.» Kâğıt mendille alnını sildi.

Goldie kabartılıp spreyleneş sepet saçları ve taşlı, palyaço gözlükleriyle
olabildiğince aptal bir evvel zaman dilberiydi. Bu kızı sepetleme kararını alabilmek
için, Mutt'ın şiddetli direncini yenmek zorunda kalmıştı. Aralarında bir şey geçtiğinden
o zaman kuşkulandı. Zaten böyle şeyleri en son öğrenen patron olurdu.

On dakika sonra dosyayı getirmiş ve yuvarlak cam masasının karşısında bacak
bacak üstüne atarak oturup talimat beklemeye başlamıştı. Kalçalarına dek sıyrılan
Dakron eteğinin altından görünen zayıf bacakları Dillon'un gözünü aldı. İçinde başka
hiçbir şey yoktu. İşte oracıkta duruyordu. Sarışın, kıvrıkcık ve beleşti. Mutt'ın niçin onu
bırakmak istemediği şimdi anlaşılıyordu. Kız erkeğin bakışlarını gözleriyle izleyerek
gülümsedi. Benim yerimde, senin yerinde ya da nerede istersen, der gibiydi.

Bakışlarını zorla ayırarak önündeki dosyaya dikti. En üstte Karşılıklı Güvenlik
Şirketine yazılmış, postaya verilmeye hazır, şirkin bir sarı zarf vardı.

«Aman Tanrım,» diye haykırdı ayağa fırlayarak. «Bu hâlâ gönderilmemiş. Sana pazartesi sabahı vermiştim.

«Ah, Bay Dillon,» diye ağlamaklı bir sesle başladı kız. «Yine yanlış bir şey mi yaptım?» Gözleri yaşlarla dolmuş, eteği beş santim daha yukarı sıyrılmıştı.

Titreyen parmaklarıyla zarfı yırtarak açtı Dillon. İşte hepsi oradaydı. Uydurma polişe eki, Hetty'nin sahte imzası. Goldie bunları postaya vereceğine, tutmuş, dosyalamıştı. Dillon çok bunaltıcı bir günün ortasında bir çağlayan gölüne atlamış gibi ferahladı. Kızın akıl almaz ahmaklığı onu kurtarmış, dört dörtlük beceriksizliği, zindanın kapısından çekip almıştı.

Masanın çevresini fırtına gibi dolandı, kızı belinden kaptığı gibi kaldırarak döndürmeye başladı. Vuracak diye zavallı nerdeyse korkudan bayılacaktı. Onu alnından öperek, «Bayan Povvers,» dedi. «Siz bir meleksiniz. Beni kötülüklerden korumak için göklerden indirilmiş bir melek. Güzelsiniz. Kusursuzsunuz. Haftalığınızı on dolar arttırıyor ve bu şirket benim kaldıkça da işinizin sürekliliğini garanti ediyorum. Oğluma devredene kadar da benimdir.»

Kız o denli sersemlemişti ki, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Onu kapıya kadar götürdü. «Goldie, başarının gizini öğrenmiş bulunuyorsun. Yanlış yapacaksan, işine yarayan yanlışlar yap.» Yeniden öpmek için eğildiğinde, bu kez kız titreyen, tatlı dudaklarıyla uzanıp yapıştı. Dillon için bu, sonsuz şükranın bir simgesiydi.

Goldie Povvers yaptığı şeyin farkında değildi. Herhalde oturuş biçimi yüzünden olmuştu bütün bunlar. Her zaman işe yarardı zaten. Mahrem yerlerinin erkekler üzerinde garip etkileri- oluyordu. Bay Mutt'ın tepkisi daha kestirmeydi. Bir vuruşta alır, sonra da öderdi. Herhalde Bay Dillon parayı peşin ödeyenlerdendi.

Rice eyalet polisinden Hagoth marka bir ses gerilim ayırıcısı getirmiş, nasıl çalıştığını Belli'ye açıklıyordu.

«Bu aygıt, bir kimsenin sesini dinleyip içindeki gerilimi ölçer. Gerilim yoksa, buradaki sekiz yeşil ışık yanar.»

«Yani ne demek ola?» Belli kuşkulu bakıyordu.

«Tüm yeşil ışıklar yanıyorsa, konuşanın gerçeği söylediğini anlarsın. Yok eğer sekiz kırmızı ışık yanıyorsa, bu kez konuşanın büyük bir gerilim altında olduğu ortaya çıkar. O sırada kara bir örümcek bacağından yukarı tırmanmakta da olabilir, ama çoğunlukla yalan söylüyordur.» Rice güldü.

«Denemesini yapabilir miyiz?»

Rice bıyık altından gülerek düğmeyi çevirdi. «Adın ne?»

«Gus Belli.»

Sekiz yeşil ışık kıpırtısız yandı.

«Son zamanlarda gizlediğin bir kanıt var mı?»

Belli kekeleydi. «Hayır.»

Sekiz kırmızı ışık parıldadı.

Rice güldü.

Belli de sakın sakın gülümsedi. «Canına yandığının şeyi çalışıyor. Ben de sana şu garson kızı sorayım.»

Uç dakika sonra Jim Dempsey laboratuvara girdi. Rice'i arıyordu. Arkasında kalmış olan ve hâlâ çahşan aygıtı görmemişti.

Belli sordu. «Siz şefsiniz, öyle değil mi?»

«Bu sabah öyleydim,» dedi Dempsey kaşlarını çatarak.

«Adam siz misiniz?» Belli pat diye soruvermişti.

Dempsey, Belli'ye dik dik baktı. «Ne münasebet, hayır! Hayrola, iyisin ya?»

Sekiz ışık kıpırtısız yeşil yanıyordu.

Belli ve Rice'in sevinçlerinden yanlarına varılmıyordu. Sonra Rice, Dempsey'e en son bel bağladıkları elektronik mucizeyi gösterdi.

* **

Judy yemekte Peter'e Dillon'un suçsuz olduğunu söyledi. Şirketine yüzde yüz güvenilebilirdi, Hetty Starr'ın sigortasında bir uygunsuzluk yoktu. Başlangıçta Dillon'dan kuşkulananmış olması garipti. Telefonda adamın sesi, sakladığı bir şey varmış gibi sinirli gelmişti. Ama işte, kural dışı bir şey yoktu.

Hetty Starr'ın mal varlığından miras olarak 500.000 dolar alacağını Dillon belki de bilmiyordu. Judy bugün öğleden sonra birlikte uğrayıp müjdeyi vermeyi önerdi.

*

**

Adam'ın on ikinci kurbanı olarak bir zenciye ya da kızıl saçlıyı öldürmek tehdidinde bulunduğu haberi öğleye dek gazeteler, televizyon ve radyo aracılığıyla uyarı olarak milyonlarca ki

şiye ulaştırıldı. Fairport bölgesinde bulunup da bu tanıma uyan herkesin hemen uzaklaşması isteniyordu. Bölge dışındakilerse uzak durmaları konusunda uyarılmışlardı.

Jeanne dört uyarıyı eve dönerken arabasının radyosunda dinlemişti. Sarı saçlarını atkuyruğu yaparak parlak sarı beresinin altına sokuşturmuştu. Erkeğini görmek için eve gitmek kararındaydı. Evleneceğine söz vermişti. Özel telefonu hâlâ arızalıydı, normal iş telefonundan aramaması konusunda onu uyarmıştı. Aramayacaktı. Hele şu sıralarda kızdırmaya hiç gelmezdi.

Jeanne araba sürerken düşünüyordu. Niçin evli bir erkeği seçmişti? Bir özelliği var mıydı? İşin aslı şuydu: Adam sağlam, nazik, düşünceli, merhametli, zeki ve başarılıydı. Bunun dışında pek fazla şey bilmiyordu onun hakkında. O denli çok beraber olmamışlardı. Sevişmeleri vur-kaç usulü oluyordu. Ama bu özel bir şeydi. Hormonların cildi genç tuttuğu doğruysa, gençlik pınarını bulmuş sayılırdı o. Güldü.

Araba yoluna girerken, tüm öğleden sonrayı terasta güneş banyosu yapıp erkeğini düşlemekle geçirdiğini anımsadı.

*

Ned Nichols Ferrari'siyle Geleceğin Kampı'na giden toprak yola saptı. Çevredeki koyu yeşil doğa güzeldi. Yılan gibi kıvrılan yolun iki yanında yükselen mavi ladinler, yerdeki eğreltiotları ve her türlü yaprak döken ağaçlar için gölgeli bir sığınak oluşturluyorlardı. Kendine özgü, serin, ince ve dinlendirici bir dünyaydı bu. Nichols arabayı balıkçı kulübesinin göl tarafına çekerken, yanlara bir kat daha koruyucu boya vurmak gerekeceğini düşündü. Arabanın bagajından bir buz kutusuyla birkaç paket çıkarıp iskelenin yakınında ters kapatılmış kanonun yanına koydu.

Küçük balıkçı kulübesinin kapısını anahtarıyla açarak birkaç kamış, içinde değişik türde balık yemleri olan bir olta takımı kutusu ve bir padıl küreği seçti. Sonra kanoyu doğrultup kaydırarak suya indirdi. Araç ve gereçlerini yükledikten on beş dakika sonra, en çok sevdiği balık alanına doğru gölün üstünde yağ gibi kayıyordu.

Tüm gözler onun üstündeydi. 7 nolu karayoluna çıktığından beri bunu hissediyordu. Bu kuyruklar her haliyle profesyonelle benziyorlardı. Hadlerini biidirivermek hiçbir zaman aklından geçmemişti. Gölgede dirsek sefası yaparak ve onun balık tutuşunu seyrederek eğlenirlerdi. Bürosunun baskılarından uzaklaşmaya ve her şeyi yeni baştan düşünüp bundan sonraki hareketlerini dikkatle planlayabilmek için zamana gereksinimi vardı. On bir cinayet çok sarsıcı bir olaydı. Kurbanların toplam nitelikleri o denli uygun görünüyordu ki, kendisi seçse böyle olmazdı. Onu açmaza getirmek, hedef tahtası yapmak isteyen mi vardı? Öyle görünüyordu. Ama kimdi bu?

Yem suya girdi. Yansıma gibi âdeta kendi kendine oluşarv bir şeydi bu. Düşünmeyi gerektirmeden yinelenebiliyordu. Kano sulara kapılmış sürükleniyor, düşünceleri de onunla birlikte akıp gidiyordu. Marilyn'le sevişmek ne güzeldi... Şahane kızıl saçları ve yaşamın nimetlerine karşı duyduğu gerçek açıklıkla çok sarsıcı bir güzeldi. Bir başka erkek daha vardı, belki de Briggs'di... Evet, Spike olsa gerekti bu. Şanslı hergele. Zamparalık gerçek mesleği idi herifin. Kadınlar sayesinde canlılığın» koruyordu.

Suzy'nin biraz daha fazla serüvenci ruhlu olmaması çok kötüydü. Lanet olsun. Birçok kez iyice yaklaşmışken, en kritik anda uzaklaşıp ellerini kullanmış, Venüv yanardağının nasıl patladığını görmek istediğini öne sürmüştü. Bir defacık denemiş olsaydı, kimbilir, belki de hoşlanırdı. Bu sabah giderken görünce, çok fena olmuştu, ama düşüncesine bir kez alıştıktan sonra, kızlarını götürmek için New York'a gittiğine neredeyse sevinmişti. Bu manyak yakalanıncaya dek orada daha fazla güvenlik içinde olurlardı.

Tanrım, unutmuştu, baş sanık kendisiydi. Herkes Adam'ın o olduğunu sanıyordu. Niçin olmasındı? Tanımı uyuyordu.. Eğrisi de, kendi lehine, doğrusuna gelmişti. Milyon... yaklaşık olarak yedi milyon dolar... açgözlülük, ve cimrilik... meslek yaşamının iki temel taşı. Dudaklarını yaladı. Başkaları onun şanslı olduğunu ileri süreceklerdi. O ise, tanıdığı herkesten daha çok çalışarak kendi şansını kendi yaratıyordu. Ama bir yerde durmasını bilmeliydi. Okkanın altına gidiyordu, sıyrmanın tam zamanıydı.

O sırada başka yerde olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Herkes on bir cinayeti de bir tek kişinin işlediğine inanıyordu. Yapacağı tek şey, bunlardan en az bir tanesi işlenirken başka yerde olduğunu kanıtlamaktı. Ama hangisinde? Donnelly havaya uçurulduğunda yakınlardaydı. Fredericks'in öldürüldüğünü daha kimse öğrenmeden kayyum onu görmüştü. En kötüsü de buydu işte. Günahı kadar suçlu gözüküyordu herkesin gözünde. Rahibi haçın üzerinde gördüğünü Jim'e itiraf etmişti.

Şaşırtıcı bir şey de şuydu: Kendisini resmen ifade vermeye çağırmamışlar, bundan sonra ne yapacağını bekler bir duruma girmişlerdi. Aman canım, çekiver kuyruğunu. Cinayetlerin hiç- oirinde bir başka yerde olduğunu kanıtlayamıyordu işte. Kesinlikle saptayamıyordu nerelerde olduğunu. Lanet olsun. Cumartesi gecesi Suzy'yle birlikte Longvood'a dansa gitmeye niyetliydiler. Son dakikada evde oturmaya karar vermişlerdi. Evde, karısıyla yatakta olmak kanıt sayılmazdı. İnandırıcı değildi.

Kıyıda FBI ajanları, Briggs'in adamlarıyla güç birliği etmişler, stratejilerini geliştirip kusursuz duruma getirmeye çalışıyorlardı. Nichols hiçbir yana kaçamazdı. Arabasına dönecek olsa, üçü birden Fairport'a dek peşini bırakmazlardı. Eğer kanosuyla gider başka bir yerde kıyıya çıkarsa, bu kez de iki helikopter ve av köpekleriyle ardına düşmeye hazır dılar. Yüksek güçlü dürbünleri her hareketini izliyordu. Ferrari marka arabasında silah aramışlar, bulamamışlardı.

Her üçü de üsleriyle sürekli telsiz temasındaydılar. Ajanlar Dillinger'e, motosikletlilerse, eyalet polis karargâhına bağlıydılar. Mesajlar, birleşik görev kuvveti karargâhındaki Piccolo'ya aktarılıyordu. Mesaplar mükerrer geliyor, yeni bir şey söylemiyordu. «Bir hareket yapmadı, hâlâ balık tutuyor.» Yanıt mesajlarında da hep aynı sözler geçiyordu. «Gözden kaçırma. Soluk aldırma. Kaçırma. Bugün hiçbir cinayet işlenmedi. Nichols dönene dek olacağını da sanmıyoruz. Suçüstü yakalayacağız.»

Ajanlar ansızın kanodan gelen vahşi bir kahkahayla ii kildi- ler. «Çatladı, yarıyor,» dedi biri. «Çok olgun bir üzüm gibi şaraplaşmış, kafasının içi köpürüyor.» diye ekledi fırça kafalı bir diğeri.

Hiçbir şey gerçekten bu denli uzak olamazdı. Kanıtını bulmuş ve enine boyuna inceleyip son biçimini vermişti. Şimdi artık Adam'ın kendisi olmadığını kanıtlayabilirdi. Planı yalnızca bir tek büyük koşula bağlıydı. Misinayı toplayıp ağır ağır dönüş yoluna geçti. Yirmi dakika sonra 7 nolu karayolunda Fairport'a dönüyordu. Kendinden emin, hareketleri metodik ve ağırdı. Kuyrukları arabasına verici yerleştirmiş de olsalar dert değildi. Bütün gün Nicki Lauda'yı oynayacak, onları da peşinde koşturacaktı. Anası her zaman söylerdi. «Seni kentten sürüp çıkaracak da olsalar, kalabalığın başına geçip olaya bir geçit töreni süsü ver.» Nichols ve refakatindekiler, Fairport'a vardıklarında vakit ikindiye yaklaşıyordu.

* **

Dempsey ve Grady, Adam'ın belki de ne bir zenciye, ne de bir kızıl saçlı öldürmeye niyetli olmadığını anladıklarında saat dörde yakındı. Adamları tarafından derlenmiş olan, olası kurbanlar listesini inceliyorlardı. Bir ara Dempsey sordu. «Sam, biz bu kızıl saçlı işini nereden çıkardık? 'Başlar kırmızı' gibi bir laf etmişti, oradan değil mi? Peki, başka kim kırmızı ya da kızıldır?»

«Ne demek istiyorsun?»

«İçimden bir ses diyor ki, Adam bizim sandığımızdan daha dolaylı konuşuyor.»

«Buna hayır diyemem, Jim. 'Fred'i anımsa. Evet, ne düşünüyorsun?»

«Belki uzak bir çağrışım, ama kızıl deyince komünistler de akla gelebilir. Hetty Starr'ın üç malikâne aşağısında Rus Kültürel Alışveriş Merkezi var. 'Mutlu Topraklar' adını takmışlar oralara.»

«Baş deyince de, yani bu kızılların önderini mi anlayacağız?» diye Grady heyecanla sordu.

«Belki de. Ne var ki, bu hafta Birleşmiş Milletler'de bir konuşma yapmak üzere yüksek rütbeli bir komünist geliyor Rusya'dan. O olabilir.»

«Aman Tanrım,» dedi Grady. «Böyle birinin ölümü yumuşa* ma politikasını nasıl etkiler?»

«Tam bir karabasan. Kendisini hiçbir biçimde koruyamayız üstelik. Ruslar'ın Mutlu Topraklar'da kendi özel kuvvetleri var. Belki de bizim Ulusal Muhafız Gücünden bile fazla. Bari telefon edeyim de, güvenlik önlemlerini arttırsınlar.»

Saat 16:15'de Dempsey, Rus Kültür Alışverişi birinci sekreteri Oleg Kamonov'u telefonla aradı. Rus, uyarısı için Dempsey'e teşekkür ederek Politbüro üçüncü sekreterinin çok iyi korunduğunu söyledi. Onun güvenliğinden kendisi, Kamonov, sorumluydu. Hiçbir şey olmazdı.

Dempsey telefonu yerine koyarken Grady'ye dönerek yorumunu yaptı. «Yarım ağızla, sözümona teşekkür ettiler. Kızıl kafalarını kuma gömmüş herifler. Günah bizden gider, kendi düşen ağlamaz.»

Lisede kurulan özel komuta karargâhında Çavuş Bob Martin'in ekibi 170 kişilikti. Eyalet polisinden sekiz komiser ve motorlu polis eri, çevre karakollardan ödünç olarak kırk iki komiser ve polis eri alınmış, bunların dışında, Kadın Seçmenler Derneği, Gençler Derneği ve Genç Cumhuriyetçiler Kulübü gibi merkezlerden toplanan gönüllüler de sekizer saatlik vardiyalar halinde telefon başına oturtulmuştu.

«Haşat oluyoruz, birader.» Martin bir ara DiLeo'yu yakalamış, yana yakıla anlatıyordu. Yorgunluktan gözlerinin çevresinde kara kara halkalar oluşmuş, suratı kat kat olup aşağı doğru sarkmıştı. Floresan lambalarının çiğ ışığı altınca sürekli çalışmaktan, gözleri bıçak yarası gibi iki çizik olmuştu. Son iki gündür gecesiyle gündüzü birbirine karışmıştı. Bir kâğıt mendilin içine öksürüp tükürüyordu. Çok fazla içtiği kahve midesini yakmış, sigara dumanından genzi tıkanmıştı.

«Ne adi iş bu böyle.» DiLeo içini çekti. «Neyse ki, haftanın yalnızca yedi gününde çalışıyoruz.» Belli belirsiz gülümsedi. Bu komuta karargâhı kurulalı beri sürekli olarak Martin'in yanındaydı. Sınıflarda, portatif karyolalarda uyuyarak, gecelerce telefon

vardiyası yapmışlar, kaçak oynayan, korkunç katilin bundan sonraki darbesini nereye vuracağını heyecan içinde bekleyip durmuşlardı.

Son iki gün içinde ortalama olarak dakikada dört, saatte iki yüz kırk telefon çağırışı almışlardı. Yaptıkları ayıklama sonucunda yalnızca bin yüz kadarını' incelemeye değer bulmuşlardı. Hâlâ her yandan yağmur gibi çağrı yağıyordu.

Çavuş Marcus geldi. Dayak yemiş gibi bir hali vardı. Kendini portatif karyolaya atarken konuşmaya balşadı. «Demin a- şağda kızlarla beraber telefon başındaydım. Nebraska, Teksas, Florida falan hadi neyse de, inanmayacaksınız ama Hindistan'- dan, Bombay'dan telefon ediyorlar. Kaçık herifler. Hepsinin ağzında Adam'ın lafı. Çoğu da terkedilmiş kadınlar. Model öylesine değişti ki. Ev kadınının öldürülmesinden önce, telefon eden kadınların çoğunluğu, şimdi artık nefret ettikleri eski. sevgililerini ihbar ederlerdi. Thelma Pickell'in boğulmasından sonra kadınlar, şimdiki sevgililerini ya da kocalarını ihbar eder oidular. Bu denli çok mutsuz evlilik olduğu hiç aklıma gelmezdi. Karılarını döven kocalar mı ararsın, çılgına dönmüş seks manyakları mı, bini bir para. Kirli çamaşırların ortaya dökülmesi için böyle bir olay gerekliymiş.» Gözlerini yumup

«Birçok sahte ipucu aldığımız doğrudur,» dedi DiLeo. «Ama hiçbirini yok sayamayız. İnsanlar birbirlerinden öçlerini alıyorlar. Her insanın yaşamında, gıcık kapmış olduğu biri var. Bu bir komşu, araya soğukluk girmiş bir koca, eski bir aşık ya da bir sokak serserisi olabiliyor. Büro memurlarından da çağrılar alıyoruz... örneğin, adam diyor ki, 'Yandaki masada oturan, mermer grisi gözlerini dikip bana deli deli bakıyor.' İnceliyoruz, bir de ne görelim, herif bir elli beş boyunda. Anlayacağınız, çağrılarının çoğu tutarsız, saçma ve buram buram intikam kokuyor. Kafayı üşütmüşlerin, paçayı kaptırdığı bir ökse oldu bu iş. Adam ağacı bir silkeledi, olmuş armut gibi sapır sapır dökülmeye başladılar. Manyaklara gün doğdu. Her gün düzinelerle fittırık telefon edip 'Adam benim, gel yakala,' diye bir de güzel adres veriyor. Bir de gidip bakıyoruz ki, in cin top oynuyor.»

Çavuş Martin acı acı güldü. «Boşa koyuyorsun dolmuyor, doluya koyuyorsun almıyor. Öte yandan, bu insan avında, Demp- sey'in görevden alınmasını isteyen iki yüzden fazla başvuru geldi. Yüzüne kimse bir şey söylemiyor, herkes arkadan saldı rıp ısıyor. Zavallı şefin kıcı ısırik içinde kalmıştır herhalde.»

Akşamın erken saatleriydi. Mary Potter masasında, telefon başında oturuyordu.

Ses gerilimlerini ayırtıran yeni aygıtını duyunca, aklına bir şey gelmişti. Aygıtı telefona bağlayacak, listesindekileri birer, birer arayıp, kaç kilo geldiklerini soracaktı. Böylece bir hayli zaman kazanabilirdi.

Makinenin üzerindeki ışıklar yeniden kırmızı kırmızı göz kırptılar.

Sordu. «Emin misiniz?»

Telefondaki erkek sesi yanıtladı, «Tam seksen kiloyum.»

Işıklar yeniden kırmızı yandı.

«Teşekkürler,» diyerek kapattı Mary.

Hüzünle başını salladı. Makine son yirmi dört saat içinde bowling skor levhası gibi yalnızca kırmızı yanmıştı. Kilolar» konusunda yalan söyleyenlerin yalnızca kadınlar olmadığı a- çıkça anlaşılıyordu.

Daha iyi bir yol olmalıydı.

Akşam karanlığı çökmek üzereydi. Kentin her yanında insanlar, Adam'ın on iki numaralı kurbanını almasını korku i- çinde bekliyorlardı. Uzaklarda saatler çalıp geçtikçe gerilim büyüyor, sonunda tüm Fairport dev bir yanardağ gibi patlayacağı benziyordu.

'Mutlu Topraklar'ın kıyısında Oleg Kamonov sinirli sinirli bir aşağı bir yukarı yürüyor, iri Havana puolarının birini yakıp birini söndürüyordu. Şu budala Üçüncü

Sekreter de her öğleden sonra yelkene çıkmakta ısrar ederdi. Şimdi yine Laser'ine binmiş, körfezin suları üstünde kayıyordu.

Üçüncü Sekreter'in güvenliğinden kendisi sorumluydu. Bir dizi cinayetin Adam adını verdikleri katili hâlâ elini kolunu sallaya sallaya ortalarda dolaşıyordu. Şimdi yarın akşam olmasını ne denli çok isterdi. Önemli konuğu yarın sabah. Birleşmiş Milletler'deki konuşmasını yapmak üzere bu bölgeyi terk edecekti. Oradan da doğrudan Kennedy Havaalanına gidip Moskova'ya uçacaktı. Köpeğini arkadan gönderirlerdi.

Üçüncü Sekreter bu ziyaretinden pek hoşlanmış, her gün yelkene çıkıp her gece kör kütük olana dek kafayı çekmişti. Bu arada Tennessee'nin bira mayasından yapılan, kendilerinin kıvas'ını andıran kekremsi içkisine tutulmuştu. Gönlünü kaptırdığı bir şey daha vardı, nefis bir sarışın olan Dawn. Oleg bu kelepiri kendisi bulup getirmişti. Moruk cenabet, kızın kulu kölesi olmuş, o da parti için her şeyi yapmaya hazır olduğundan, ses çıkarmamıştı.

Üçüncü Sekreter'in Moskova'ya döner dönmez kendisi hakkında bir bonservis vererek iyi hizmetlerini ödüllendireceğinden emindi. Sekreter kadehini üç ayrı kez onun şerefine kaldırmıştı. Bu bir terfi demek olabilirdi, ama Moskova'ya geri dönmek anlamına gelecekse Oleg o işde yoktu.

Saat 15:25'i gösteriyordu. Üçüncü Sekreter'e ilişkin sorumluluğunun sona ermesi için yalnızca on üç saat beş dakika kalmıştı. Saatler ileri alınabilseydi ne iyi olurdu... Bir kez daha açık denize doğru baktı. Laser, yelkeninde açık seçik görülen kızıl yıldızıyla, üçgen biçimindeki rotasının son şamandrasını dönüyordu. Beş dakika sonra artık dönmesini işaret edecekti.

Kamonov kocaman adımlarıyla kumsalı arşınlamaya devam etti. Saat 16:15'de polis şefinden, Adam'ın Rus heyetinin başkanını öldürme girişiminde bulunabileceği konusunda bir uyarı almıştı. Bir bu eksikti; Kamonov böyle bir kötü haberi hiç beklemiyordu. 16:25'de şef yeniden telefon ederek bir öncekinin sahte alarm olduğunu haber verdi. Amerikalıların kötü yanı da buydu işte. Sık sık fikir değiştiriyorlardı. Biraz da disiplinli oluverselerdi ne iyi olurdu. Herkesin aklına eseni yaptığı karmakarışık bir ülkeydi burası.

İkinci telefonunda Dempsey kıyı boyunca karakol devriyesi yapılabilmesi için işbirliği önermişti. Kamonov önce reddetmiş, ama şefin direktmesi üzerine istemeyerek kabullenmek zorunda kalmıştı. Bölgesel yetkililerle iyi geçinmek konusunda sıkı talimat almış bulunuyordu çünkü.

18:45'de gelen işkampavyayı görünce Kamonov çok şaşırdı. Gele gele bordasına kara boyayla «polis» yazılmış ufacık bir hızlı bot gelmişti. Görebildiği kadarıyla, içinde bir tek polis vardı. E! sallamış, Kamonov'da ona sallamış, sonra karakol devriyesine başlamıştı.

Zaten Kamonov güvenlik açısından bir tek bu işkampav- yaya be! bağlamış değildi. Bir kez daha göz attı. Üçgen biçimindeki rotanın üç ayrı bacağında üç Bertram 31. karakol devriyesi yapıyordu. Her biri kızıl yıldızlı bir bayrak gösteriyor, iki KGB yüzbaşısından oluşan bir mürettebatın yanı sıra bir KGB albayının komutasında bulunuyordu. Botlarda mürettebatın e- linin altında, kum torbalarıyla örtülü küçük bir makineli vardı. Kamonov sinirli sinirli güldü. Bu gayriresmi donanma Batı yarımküresindeki en büyük Rus filosuydu.

Körfezin açıklarında, Üçüncü Sekreter işin tadını çıkarıyordu. Yıldız poyrazdan on iki mil şiddetinde bir rüzgâr esiyordu. Sakin dalgaların arasından köpüklü izler çıkararak alabanda etti. Bir kez daha olimpiyatlarda Rusya için, ama bu kez altın madalyayı kazanmak üzere, yelken kullanıyordu. Sancaktan iskeleye keskin bir tramolayla dönerek, son şamandrayı pruvaya aldı, ne denli yakınından geçebileceğini görmek istiyordu.

Mutlu- Topraklar'ın kıyısından keskin bir ısıklık sesi duyuldu. Bunu önce kıyıya en yakın olan bottan, sonra diğer ikisinden birer boru sesi izledi. Laser'in dümenindeki adam hem ısıklık, hem de boru seslerini duyduğu halde orali olmadı. Şamandrayı âdeta sıyırarak dönüp sondakine gitmek üzere tüm rotaya yeni baştan başladı.

Görevdeki herkesi büyük bir arayla sollayıp geçti. Beklesinler varsındı. Şu Kamonov yok mu, ağzına sudan başka bir şey koymayan köylünün tekiydi. Ne içmesini bilirdi, ne de yelken kullanmasını. Ama ne var ki, kendisini Dawn denen o afetle tanıştırmıştı. Kadın az buz değildi, şimdiye dek ne verseyse, almam dememişti, ama bu akşam gerçek bir sürpriz bekliyordu onu. Kanatlarını açıp yayılmış bir kartal gibi ayak bileklerinden koltuğa bağlayacaktı. Sonra hızlı âşık, Büyük Danuva çıkacaktı ortaya. Köpeğin yetenekli dili, kadını kudurtacak, çıldırtacaktı, sonra da...

Borular yeniden çaldı. Adı batası bürokratlar, onu etkilemeye çalışıyorlardı. Tam bir güvenlik içinde olduğunu, yelke- niyle ulaşamayacağı yer bulunmadığını biliyordu. İstemeye istemeye kıyıya doğruldu.

Adam sabırla bekliyor, ilgiyle Laser'i gözlüyordu. Rus fenc yelkenci sayılmazdı, ama dönüşlerde kerterizleri iyi tutturamı- yordu, donanımı da hafif tertip laçkaydı. Küçük tekneler eliniz, ayağınız gibi vücudunuzun birlikte hareket eden parçaları olacaktı. Her orsada ağırlığınızın ne kadarını ne yana vereceğinizi * kesinlikle bilecek ve bunu kafanızla düşünüp taşınarak değil, kaslarınızda duyarak yapacaktınız. Rus'a gelince, teknenin i- çinde çömmüş, ördek gibi oturup duruyordu. Ölü bir ördek gibi.

Bob Baker'in kılığına girmiş ve onun Donzi'sini «ödünç» almıştı. İçten takma 150 beygirlik çift Mercury motorluydu. Körfezde yüzen her şeyi rahatlıkla sollar, eker ve Rusların çevresinde tur üstüne tur bindirirdi. Bertram 31'ler hızlı ve üstün nitelikli balıkçı tekneleriydi. Ama Rusların anlayamadıkları şey üç tane şöyle böyle Kazak beygirini, safkan ve şampiyon bir Kentucky yarış atına karşı çıkardıklarıydı.

Donzi'yi tabanca boyası püskürterek beyaza boyamıştı, hâlâ yapış yapıştı. Baker'in fazlaca bozuk çalmayacağını umuyordu. Aman canım, Baker'in canı cehennemeydi!

«Polis devriyesi» Rus'un gideceği rotayı kestirerek, Laser'e sokuldu. Yüz metreye kadar yaklaştı; en yakındaki Bertram bile bu mesafede, Üçüncü Sekreter'le aralarına girmek isteyemezdi. Laser'in rotasına paralel bir kerteriz tutarak tembel tembel döndü, Bertram'a el salladı. Eyleme geçmeden önce kıyıya olabildiğince yakın olmak istiyordu.

Akşam alacasının donuk aydınlığında şu an, tam zamanıydı. Gaz kollarına dayanmasıyla birlikte Donzi, mancınkla atılan bir gülle gibi öne fırladı. Adam dümeni alabandaya basarak Laser'i pruvaya aldı ve roketatarı kaldırdı. Yüz on santimetre boyundaki, derli toplu ve tek parça bir silahtı bu; ama . yirmi santimetre boyunda bir uçaksavar roketi ateşliyordu. Bir muharebe kruvazöründen ateşlenen uzun menzilli top mermisi kadar tepkisi vardı. Nişangâhı Laser'in bordası üzerine ayarlayıp tetiği çekti. Meydana gelen patlamada Laser yok olmuştu.

Roketin kızıl yalaz aydınlığında, Politbüro'nun anlı şanlı Üçüncü Sekreteri kırlara karışmış, Adam'ın on ikinci kurbanı olmuştu. Laser'in leşi çevresinde parlak renkli bir at sineği gibi vızıldayarak bir işaret şamandrası bıraktı. Üzerinde nazlı nazlı dalgalanan küçük bir Amerikan bayrağının hemen yanına iliştilmiş bir maça üçlüsü göze çarpıyordu.

KGB albayları bir an duraksadılar; roket saldırısından dolayı son derece şaşırmış oldukları gibi, Connecticut kıyısının yalnızca birkaç yüz metre açıklarında herhangi bir Amerikan polisine ateş etmeye de hiç niyetleri yoktu. Adam'ın da zaten tüm gereksinimi birkaç dakikaydı.

Kaçınma hareketleri yapa yapa suyun üzerinde zigzaglar çizerek «Mutlu Topraklar» yönünde ilerliyordu. Rusların otomatik silahlarla ateş ederek, kıyıda bekleyen kendi insanlarını vurmayacaklarını biliyordu

Kumsala yirmi beş metre kala keskin bir iskele alabanda yaparken, havaya iki el bombası fırlattı. Hançeresinin bütün gücüyle kahkaha attığı duyuldu. Sonra motorların uğultusuna karışan bi/ sesle haykırdı. «Kim görmüş aydınlığını kızıl roketlerin, bombadan kavrulup, tutuşmazsa ellerin?»

Bütün yakıt valflarını sonuna dek açıp zıpkın gibi ileri atılarak altmış mille, peşine taktığı tüm Bertram'ları ekip bir anda gözden kayboldu. Ruslar tek bir mermi bile yakamamışlardı.

Üçüncü Sekreter'in ölümüyle ilgili özel haber yayını yapmak için her üç televizyon şebekesi de normal akşam programlarına ara verdiler. Yorumcular Ruslardan özür dilemekte birbirleriyle yarışıyorlardı. Ruslarsa Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun özel olarak toplanmasını istiyorlardı. «Mutlu Topraklar» bir suskunluk perdesi ardında kaybolmuş gibiydi. Çevresini silahlı KGB birlikleri kuşatmışlardı. Fort Bragg'daki 54'üncü Paraşütçü Tümeni hemen Fairport'a hareket edecek biçimde özel a- larma geçirilmişti.

VVashington'da Başkan, Adam'ın işlediği bu alçakça cinayet nedeniyle tüm ulusunu temsilen kişisel olarak Kremlin'den özür dilemek için kırmızı telefonun başına geçmişti. Diplomatik kanallar en üst düzeyde özür ve iyi niyet teatileriyle dolup taşıyordu. Izvestia gazetesi «Amerika Hasta» diye sekiz sütuna manşet atmış, akıl hastalıkları yüzdesinin bu denli yüksek olduğu bir ülkede, bu tür dehşet olaylarının beklenmesi gerektiği yorumunu yapmıştı.

Daha sonra Belli ve Rice cinayet sahnesini gerçek bir polis botuyla taradılar. Ay ışığına karşın görünürde bir şey yoktu. Ruslar Laser'in leşini kıyıya çekmişlerdi. Adam'ın attığı markalama şamandrasını da sudan çıkarıp, istemeye istemeye Fairport polisine teslim etmişler, ama daha önce Amerikan bayrağını parça parça etmekten kendilerini alamamışlardı.

Dempsey, Briggs ve Grady polis karargâhına dönmüşlerdi, Kamonov'a yapılan tüm çağrılar katı ve su geçirmez bir «nyet» (*) barajıyla karşılaşıyordu. Ruslar homurdanıp dişlerini gösteriyorlardı. Isınmayacaklarını, çünkü ısırılırsa, güvenli inle- riyle birlikte tüm ayrıcalıklarını yitireceklerini Dempsey iyi biliyordu.

Ned Nichols suçsuzdu. Adam o değildi. Bunu öğrenmek Rus diplomatı.n öldürülmesinden de daha büyük bir şok olmuştu. Nichols çok zekice davranmış, başka yerde olduğu yolunda çok sağlam bir kanıt yaratmıştı.

Şöyle ki: Adam'ın yeniden harekete geçeceğinden her an kuşkulandığı için, günün her saatinde gözaltında olmaya özel dikkat göstermişti. Önce tutmuş, Candlewood Gölünün ortasında bir sandalda altı saat bıkmadan oturmuş, sonra Fairport'a dönüp henüz bir cinayet işlenmediğini öğrenince, elini kolunu sallayıp ısıklık çalarak polis karargâhına girip nöbetçi çavuşun tam karşısında bir sıraya oturarak Müsbet Düşüncenin Gücü adlı bir kitap okumuştı.

Tam Adam'ın Rus'u havaya uçurduğu anda, ülkenin en iyilerinden beş polisin gözü Ned Nichols üzerinde kilitlenmişti. Hayır, kesinkes Adam Ned Nichols olamazdı.

Dempsey, Briggs ve Grady polis karargâhında hep bir ağızdan, «Kahretsin!» dediler. Bridgeport Moteline Dillinger «Kahretsin!» diye homurdanıyor, Fairport Otelindeyse Judy Rogers

(*) Rusça «Hayır».

duruma ilişkin yorumunu Peter Bond'a aynı deymi kullanarak iletiyordu.

Bu hepsi için ömür törpüsü bir gün olmuştu. Gide gide bir arpa boyu yol gitmişler, başladıkları yere dönmüşlerdi. Sıfıra sıfır elde var sıfır. Nichols değilse bir yabancı

olmalıydı. Ama kim ve niçin? Yeniden Adam'a dönmüşlerdi. Adam kimdi? Bir düzine cinayetden sonra ellerinde bir tek ipucu bile yoktu.

Koca kent bir ağızdan inliyordu. «Kahretsin!»

j* *

Adam arabasını Carroll'un Yerine çekerek sıcak bir çikolata söyledi. Arabalara servis yapan garson kız kusursuz po- posuyla Breda'yı andırıyordu. Kıza gülümsedikten sonra kendi kendine güldü. Benzerliğin derecesini bir de el terazi göz kantar, somut biçimde saptasa nasıl olurdu? Belki de şöyle bir... hayır, hayır, şimdi sırası değildi.

Adam, polisin kendisini yakalayamayacağından yüzde yüz emindi. Kim olduğunu hiçbir zaman bulup çıkaramazlardı. Başka birinin kişiliği içinde çok iyi saklanmıştı. Öbür kişiliği bir kalkan gibi kendisini koruyordu. Onu bulabilmek için insan aklının en uzak ve el değmemiş noktalarını aydınlatmaları gerekiyordu.

İki ayrı varlık aynı vücudu paylaşıyorlardı. Doğumdan bu yana kendisi köle, diğer benliğiyse egemendi. Orada sığınıp o- turduğu yerde sabırla beklemiş, çıkış yapacağı günü planlamıştı. Yalnız bir kez, çocukluğunda, aklın kontrolünü eline geçirmiş, üvey babasını öldürmüştü.

Kurtuluş yolunu zamanla olgunlaştırıp kusursuz hale getirmişti. Ağır ağır, ama çok ağır bir biçimde vücudun seks güdüsünün yönetimini eline geçirmişti. Bir kez bu merkez ele geçtikten sonra, manevra olanakları artmış ve düşünce işlevleri birer birer onun egemenliği altına girmişti. Şimdi artık her istediğinde tüm akli eline geçirebiliyordu. Böyle durumlarda ö- teki benliği geriliyor, bilinçaltına itiliyordu. Bunun hiç, ama hiç bir tehlikesi yoktu. Çünkü öteki ne olup bittiğini bilmiyor, berikinin varlığından bile haberi olmuyordu

– 385 –

Şeytan Kozu – F : 25

Adam planının her gün bir parçasını titizlikle uygulamıştı. Düşünce sürecini her gün bir parça daha eline geçiriyordu. Planının elli ikinci şanlı gününde aklın tümünü sürekli bir biçimde egemenliği altına almış olacaktı. En sinsi cinayetini o gün iş- leyecek, ortada hiçbir kanıt, hiçbir ceset bırakmaksızın öteki benliğini yok edecek ve ona ölümünden sonra sinek ikilisini armağan edecekti. İşte o zaman tüm varlığıyla özgür olacaktı. Gelecek için görkemli planları vardı.

Onun sırrı yalnızca geçmişin incelenmesiyle ortaya çıkarılabilirdi. Doğumundan beri ötekinin ne yapıp ettiğini bilirdi. Kendisi bilinç altında, diğeri bilinçte yer tutmuşlardı. Tıpkı karanlık bir odanın içinden dışarının aydınlığını seyreden kişi nasıl her şeyi görür, ama dışardan bakan bir göz içerinin karanlığında hiçbir şey farketmezse, burada da aynı biçimde bilinçaltı, bilincin yaptığı her şeyi görüyor, ama diğeri onun varlığını bilemiyordu. Adam tüm yaşamı boyunca izlemiş, beklemiş ve her anında nefret etmişti. Öteden beri peşinde koştuğu egemenliği yeni yeni ele geçirmeye başlıyordu. Diğeri kendisini tanıımıyordu ve hiçbir zaman tanıyamıyacaktı. Adam dikiz aynasında kendine göz kırptı.

Belki de tam zamanında bu cinayetleri yine kendisi çözecekti. Dünyanın en büyük katilini sadece o yakalayabilirdi. O zaman, işte o zaman tüm dünya gerçek dehanın ne olduğunu görecekti. Bu karara daha çok vardı. Henüz önünde, işleyeceği kırk cinayet bulunuyordu.

Çikolatasını bitirip elinin tersiyle dudaklarını sildi, saatine bakarken Barbara ile Vivian'ın o anda ne yaptıklarını düşündü. Başı döndü, kararan gözlerini bir an yumdu.

Barbara, Vivian'ı tanıdıkça daha çok sever olmuştu. Sevimli, sıcak, gerçek bir arkadaştı Viv. Artık akşamları erkeğin keyfi olup gelecek de, gönlünü edecek diye pinekleyip durmaktan kurtulmuştu. Kadın kadına her yönden çok iyi anlaşıyorlardı. Zaten Adam kahrolasica karısını korumaktan başka bir şey yapmıyordu ki.

Erkeğin Barbara'yı hiçbir yere götürmediği Vivian'ın dikkatini çekmişti. Herhalde karısının görüp durumu anlamasından çekiniyordu. Demek ki, hep böyle beleş, gel deyince tıptı tıptı gelen bir yatak odası orospusu olarak kalacaktı.

Hayır, bütün bunları değiştirecek, erkeğin kendisini yemeğe, dansa, sinemaya, birlikte görünecekleri her yere götürmesini sağlayacaktı. Ya buna razı olur ya da bundan böyle ovucunu yalardı. Vivian'ın evde olmadığı bir akşam adamla konuşacak, artık bir bebek, bir oyuncak olmak istemediğini anlatacaktı.

Akşamın geç saatlerinde Adam Barbara'nın evinin önüne geldiğinde, araba yolunun sonundaki gölgelerin içinde Vivian'ın beklediğini görünce şaşırıldı. Erkeğe sülük gibi yapışıp sıcacık bir öpüşle selamlayan Vivian hemen geri sıçrayıp fısıldadı. «Barbara seninle yalnız konuşmak istiyor. Daha sonra halin kalırsa, sevgilim, az ilerdeki küçük sarı kulübede seni bekliyorum.» Evin arkasındaki çimenlerden koşup ağaçların içinde kayboldu.

Adam eve girdiğinde Barbara uzak ve soğuk duruyor, yanına yaklaştırmaya niyetli değil gibi görünüyor, 'ne olacak bizim halimiz'i görüşmek istiyordu. Adam pek kulak asmadan dinliyordu, sonunda ağzını açtı. «Barbi bebeğim, çok yorucu bir gün geçirdim. Yakında yemeğe de çıkarız, merak etme. Ama bu akşam canım yalnızca aşk yapmak istiyor.»

Kendisine Barbi Bebek dendiğini duyan kadın, ansızın ağlamaya başladı, yatak odasına kaçarak kapıyı ardından çarpıp kilitledi. Dakikalarca kapıyı vuran adam, kadının hıçkırıklar arasında kırık dökük sözlerini duyabiliyordu. «Git buradan. Karına git, beni rahat bırak. Ben senin oyuncağın değilim.»

«Bu kadınların da ne halt edeceği belli olmaz ki,» diye Adam kendi kendine mırıldandı. Ya bu kapıyı kıracak ya da gidip Vivian'ı deneyecekti. Kolay bir seçimdi bu.

Vivian'ın kulübesini bulmak zor olmadı. Açık bırakılmış olan giriş kapısının üstündeki lamba yanıyordu. Üzerinde, içini gösteren varla yok arası bir gecelikle onu karşılayan kadın yumuşak, şehvetli bir aydınlık saçıyor, hanımelleri gibi kokuyordu. «Merhaba sevgilim, doğru bir seçim yaptın.»

Dişi bir kobranın tüm baştan çıkarıcılığıyla sokuldu. «Ben de tam yatağa girmek üzereydim. Önce bir tek parlatalım mı?»

Bardaklar çıkarılmış, buzlar atılmıştı. İçkilerin hazırlanması bir an bile sürmedi.

«Bakıyorum, kendinden çok eminsin,» dedi Adam, en etkileyici erkek kobra gülüşünü patlatırken.

«Herkes sevilme ister, ben ne güne durayım?» diye fısıldadı. «Kimi zaman artık beni kimse sevmez diye ödüm kopuyor.»

Adam onu kendine çekerek öptü. «Bana öyle geliyor ki, fırsatları değerlendirmesini iyi biliyorsun.»

Hanım hanımcık gülererek yanıtladı. «Geldiğinde gözlerin düşmanca bakıyordu, şimdi yumuşadılar.»

«Barbi Bebeği illet etmek istiyorsun gibi geldi bana. Oysa o en güzel şeyini seninle paylaşmıştı.»

«Hayır, yalnızca şunu bilmeni isterim, kapım her zaman sana açıktır. Ayak bağı olmam. Divanları sevmem. Kendi yatağımın rahatlığını yeğlerim.» Yerinden kalktı, elinden tutup erkeği yatak odasına götürdü.

Vivian'ın odasında çift kişilik büyük bir karyolayla çepeçevre aynalar vardı. Besbelli kendini seyretmekten hoşlanıyordu.

Erkeğin sormadığı sorusunu yanıtladı. «Bilirsin, insan tek başına yaşad mı ya söner, pörsür, yok olur ya da boyun eğip yazgısına razı olur. Başkalarının kocalarından başka buluşulacak kimse olmadığından, kendi vücudundan zevk alma sanatını öğrenir insan. Ben oldukça iyi uyum sağladım. Yalnız olmanın bir iyi yanı da,

her zaman en hoş görünüşünü takınmak zorunda olmamaktır. Bazen yoğun neşeler yaşanır da, bataklıkları da derin ve korkunçtur.»

Adam gülümsedi. Vivian'ın hiç kompleksi yoktu.

Erkeğin aklından geçenleri okumuş gibi güldü. «İşte malım mülküm meydanda. Benim annem de, büyükannem de yorulmak bilmez, ateş gibi kadınlardı... benim de bu gece niyetim kötü... önce biraz seyretmek istersin diye düşündüm. Divanın üstünde yılan gibi kıvrandığımı görmek hoşuna gitti sanırım. En iyi yanlarımı kaçıрма.»

Vivian bunları söylerken üstündeki incecik varyokları çıkarıp atmıştı. Kadının neden bu denli azgın olduğunu Adam o zaman anladı. Göğüslerinin ucuna birer küçük elektrikli uyarıcı aygıt takmıştı. Böylelikle boшта kalan iki elini de nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu doğrusu.

Tümüyle tahrik olmuş, zevk okyanusunun dalgaları üzerinde engel tanımaz uçarken, erkeği de baştan çıkarıp peşine takmıştı.

Adamın heyecanı gemi aزیya almış bir aygır gibi şahlanıyordu. Kadının elektrikli uyarıcı takılmış olan vücudu, erkeğin dokunduğı her noktada yeni yakılan bir neon lambası gibi çakışlarla parlıyor, büyük bir yürek gibi atıyordu.

Vivian bu gece en uzaklardaki yıldızlara ellerini uzatmış ve yakalamıştı.

Adam evden çıkar çıkmaz Vivian, Barbara'ya koştu. Adam'ın çiğneyip geçtiğı kızcağız hâlâ ağlayıp duruyordu.

Vivian kedi gibi sokuldu, ıslak ve sıcak yumuşaklığına dokundu. Tepkisiz kalmadı. Tüm geceyi onu severek ve avutarak geçirdi. Yanında getirdiğı elektrikli uyarıcılardan birini Barbara'nın duyarlı yerlerinde başarıyla denedi. Bu gıcıklayıcı titreşimler yepyeni bir şeydi onun için, âdeta çıldırdı.

Vivian da coşmuştu. Bundan böyle Barbara'nın erkeğe gereksinimi yoktu. Birbirlerine yeteceklerdi.

Adam, Carroll'un Yerinin önünde parkettiğı yerde uyandığında saat 23:00'e geliyordu. Cam gibi bakışlarla bön bön iki yanına bakındıktan sonra arabasını çalıştırdı ve eve doğru sürdü.

O gün yaptıklarını yeterli buluyor, mutluluk duyuyordu. Dünyayı sarsmış, basit bir roket fırlatarak iki süper gücü yerinden oynatmıştı. Ufak bir olasılıkla tüm dünyayı saracak bir atom savaşını başlatabilirdi. Keyifli keyifli güldü. Bu da planının bir parçasıydı.

Kara kalemını çıkararak oj iki numaralı kurbanı olan maça üçlüsü Rus diplomatının üzerine bir çarpı çekti.

Gerçekten bilinmeyen olmakta büyük yarar vardı. Kim olduğunuzu, ne olduğunı bilen yoksa, öldürmek işten değildi.

On iki günde on iki cinayet. Zaman çabuk geçer, ama gön lünüz şense, uçar geçerdi. Bir de kafa dengi arkadaşlarınız varsa... Eh o da zaten maskeli baloda gibiydi. Mutlu, doyumlu, kendinden memnun, başarılı, egemen ve güçlüydü. Bundan böyle hiçbir sorun olamazdı. Gelmiş geçmiş en büyük katil kendisiydi ve önünde daha kırk cinayet vardı. Son bir maça daha ve ondan sonra kupa ası. Bu cinayetle pislik her yana yayılacak, o da alıp dertop edip boğazlarından aşağı tıkacak- û. Günlerce, adı var kendi yok bir başka katilin arkasından koşup durmuşlardı.

Federal polisten şu Dillinger, gerçi listesinde yoktu ama, ortadan kaldırılrsa fena olmazdı. Belki de gözlerine o Çılgın Zamk dedikleri şeyden sıkıruı. Görüşünü bulandırıp gözünü karartırsa, daha bir keyifli olurdu. Temelli mi? Yok canım, sağlıklı bir Dillinger onun daha çok işine gelirdi. Zihnen uyarılmaya gereksinimi vardı. Şu acımasız meslek^rekabeti. Sürekli olarak uyanık ve tetikte kalmasını sağlardı.

Dempsey bir süredir silindirlerinden birkaçı devreden çıkmış motorları andırıyordu. Aklının bujilerinden bazıları yalama sonucu çakar almaz olmuştu. Yarıdan fazlası da sanki kayıptı. Dağıtmış, tükeniyordu. Özünde yanan ateş sönmüştü. Zavallı Jim, küçük katı dünyacığının ortasında yana tutuşa külleneceğe benziyordu.

Kendisi Ölüm Planını tamamlamak niyetindeydi. Elli iki cinayet. Yüce güvenini hiçbir şey sarsamazdı. Plan kusursuzdu. Hava yoğun elektrik çakışlı fırtına bulutlarıyla yüklüydü. Kardeşi Habil'i öldüren çağdaş bir Kabil'di o. O zamana dek ayak basılmamış bölgelerine bir öncü gibi girdiği cinayetlere yepyeni bir bakış açısı getiriyordu. Çok heyecanlı bir serüvendi yaşadığı.

/I

SONUÇ

13 Haziran Cuma

Kabil Baş Kaldırıyor

«Anasını avradını, hiçbir şey kolaycacık oluvermiyor ki!» Dempsey tuvaletin aynasında yüzünü seyrediyordu. Çenesini kesmişti. Kâğıt parçalarıyla dört kez tampon yapmış olmasına karşın, yarasından hâlâ ağır ağır sızan kan damlıyordu.

Büyülenmiş gibi gözlerini dikmiş, dinmesini beklerken düşünüyordu. Fairport, sevgili kenti de böyle ağır ağır kan kaybediyor, damarlarından özsuyu akıp gidiyordu. On iki cinayet, dile kolay. Herkes ve kendisi için çok geç olmadan bu Adam'ı durdurmalıydı.

Daha önce ölümü hiç aklına getirmemişti, korkusu da yoktu. Kucağında sallayarak uyuturken annesi ona korkma- ripayı, güçlü olmayı öğretmişti. Babasını özler, tanımış olmayı isterdi. Üvey babasını sevememişti, tabii o da ona katlanamazdı. Birbirlerine soğuk ve uzaktılar. Gariptir... öldüğünde hiç üzülmemişti. Bir kaza sonucu... koca şişko, mutfak sobasının dumanlarında boğulup ölmüştü.

İşte ilk kez o gün erkek olmuştu. Çenesinde kanayan yarayı bastırdı.

*

**

Adam aynada yüzünü seyrediyordu. Alnındaki kırıksıklıklar derinleşmişti. Planını yaptığından bu yana ilk kez tasalanıyordu.

O zamana dek yaptıklarının herhangi birinden ya da polisterv dolayı değildi bu kaygısı. Hayır, planı kusursuzdu. Şu kafasındaki deli bunak. İki de bir «Öldür!» diye bağıyor, bütün cinlerini başına topluyordu.

Bu tiksirikli moruk susmak bilmeyecekti. Defterini dürüp bir köşeye fırlatarak unutulseydi... Kazık çakmıştı aklına sanki, kazığa gelesice... Aspirin şişesine uzandı... yeni yetme kızlar annelerinin doğum kontrol haplarını yutar gibi, ağzına bir avuç dolusu attı.

Sahi kimdi bu teneşir horozu? Adam hâlâ kesinlikle bilemiyordu. Baştan, Şeytanın kendisi sanmış, ama dün yüzünü biraz seçer gibi olmuştu. Aydaki adama bakar gibiydi azıcık. Yüzünün yalnızca bir yanı görünüyordu. Sakalsızdı bu yüz. Yaşı da belli olmuyordu. Baş insanoğlunun en eski düşleri kadar yaşlı, kar beyazı saçlarla kaplıydı. Kabil olsa gerekti bu, tüm kötülüklerin babası. Kabil'di ona öldürmeyi emreden.

İhtiyar onun aklını ele geçirmeye çalışıyor olabilirdi. İnanılmaz bir şeydi bu. Başka birinin aklına egemen olmak onun. planında da vardı. Düzenli bir biçimde adım adım gerçekleştiriyordu bunu.

Hiç kuşkusuz, amacına ulaşmışken, bu ihtiyar araya girip işlerini bozmaya kalkışıyor. Kabil doymamış, daha da kurban^ istiyordu. Öldürmeye devam etse, bu bir yerde kendisinin değil Kabil'in planı olacaktı. İhtiyar çıldırmıştı. Kafa tutar gibi başını iki yana salladı.

Kabil ona niçin eziyet ediyordu? Ruhunu mikroskop altına: yatırmışlar gibi, lif lif ayırttığını duyuyordu. Kabil onu geri geri çekiyor, geleceğinden sürükleyerek uzaklaştırıyordu.

Beyninin en uzak hücrelerine bağırdı. «Senin devrin geç; Bense zaten olmadım.»

Ses yeniden, bu kez daha yüksek ve sert, yineledi. «Öldür Öldür, Öldür!»

«Bana bir fırsat tanı, ihtiyar. Bırak peşimi. Ben mahvolmuşum.» Adam çaresiz, iki yanına bakındı. «Öldürmeyeceksin! Neredeysen ık artık.» Şarkı söyler gibi uyumlu bir sesle konuşuyordu.

Adam ağır ağır başını önüne eğdi. Yanaklarından yuvarlanan gözyaşları lavabonun içindeki suya şıpır şıpır damlıyor, şakağından şakağına yansıyan, ihtiyarın sesiyle başının içi uğul- duyordu. Kazanamayacağını anlamıştı Adam. Şeytanın yamağıydı alt tarafı. Kabil oyunu açıp kâğıtlarını sürmek için onu bal gibi kullanmıştı. Ne yandan baksan, işin özeti buydu. Adam başını kaldırıp aynaya baktı. Işığı izleyip aydınlığa çıkacaktı. Hangi ışığı? Tabii Kabil'in ışığını. Öldürme emri kendisine Yüksek Makam'dan gönderiliyordu. Yahya Peygamber buyurmuştu ki, «Tanrının Oğluna sahip olan, yaşama da sahip olur.» Kabil, Adem'in ilk oğlu değil miydi? Başını eğerek doğruladı.

«İstediğın şey olacaktır,» dedi kendi kendine.

Kabil'in sesi susmuştu. Ortalıkta kulakları sağır eden bir sessizlik vardı. Adam derin derin soluk aldı. Bütün duyuları a- ğıldaya köpüre dağlardan inen bahar selleri gibi geri döndüler. Yorgunluk, gözlerinin çevresine karanlıklar çizmişti. Gözyaşlarını parmaklarının ucuyla sildikten sonra yüzüne su çarptı.

Lanet olsun. Ne farkedirdi? Kabil'in mezarlık nöbetini tutardı. İhtiyar ıldırıp azgınlaşacak olursa, birlikte cızlamı ekerler, Kabil'le .birlikte cehennemin dibindeki alevlerin içine inerlerdi. İhtiyar zaten oranın yabancısı değildi, kendisine rehber olurdu. Gelmiş geçmiş en büyük katil ve Kabil'in Havarisi o- larak ün yapardı. Bu düşünceler nabzını hızlandırdı. Daha sonra zaman içinde bir yolculuğā çıkar, güneş sisteminin ötesine geçirdi. Yeniden doğar ve katıksız kendisi olarak dünyaya döner, ama bu kez, aklının tümüyle egemeni olurdu. Adam aynada kendisine göz kırptı.

Dempsey aynadaki hayaline göz kırptı. Kanama durmuştu. Üzerine çöken ağırlıktan kendini sarsarak kurtarıp yüzüne su çarptı ve kuruladı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Bugün belki de şansы yaver giderdi. Ayın on üçü, günlerden cumaydı. Önyargılı olmaya hiç gerek yoktu. Adam'ı, şu katil hergeleyi yakalamak için ne güzel bir gündü. Tazelenen bir güvenle banyodan ıktı.

Moteldeki dairelerinde Judy kahvaltı ediyor, Peter sabah gazetesini okuyordu. Judy kendisine ve Peter'e birer fincan daha kahve koydu. Beriki gazetesinin ardında, teşekkür niyetine başını salladı.

Judy birdenbire yerinden sıçradı. Ellerinin titremesinden kahveyi tabağına dökmüşü.

Tanrım! Bu işin anahtarı bir kişinin elindeydi. Adam'ı görmüş, ama hiçbir zaman sorguya çekilmemiş olan biri vardı. Kimsenin aklına gelmemişti. Korkmuş bir küçük kız, babasının arabasına birinin el bombası fırlattığını ve bebeğini öldürdüğünü görmüşü. Cindy'di bu, küçük Cindy. Neydi o söylediğı?

Judy bir sıçrayışta kahvaltı masasından kalkarak yazı masasının başına geçti. Not defterini çabuk çabuk karıştırıp bir kâğıt çekti. Bir çırpıda okudu, bir kez daha okudu, sonra başına tokmak yemiş gibi şaşkın şaşkın gelip sandalyasına yığıldı.

Peter gazetesini bırakarak uzanıp kızın elini tuttu. «Bir şey mi buldun?»

Judy başını sallayarak doğruladı. Gözlerindeki heyecan büyüyordu. «Peter, Adam, Dempsey'in arabasını bombaladığında, kızı... yani yeğenim... Cindy... dışardaydı... olanları gördü.»

Bond'un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. «Öyle ya, tabii.»

«Kızcağızın söylediği tek söz şuydu: 'Babacığım, babacığım, bebeğimi öldürdü.'»
Judy bir an durdu. Bond gözünü kırpmadan ona bakıyordu. «Hepimiz, Cidy'nin bu sözleri babasına söylediğini ve ü- çüncü bir kişiden söz ettiğini düşündük. Annesine söyleyip babasından söz etmiş olamaz mı?»

«Aman Tanrım,» diye haykırdı Bond, bir anda ayağa fırlayarak.

Bir koşu araba parkına inip Mercedes'e atlayacaklardı ki, Srenda'nın Cindy'yi dün sabah New York'taki büyükannesine götürdüğünü Judy anımsadı ve durdu.

*

**

Long Island Körfezinin ortalarında Adam bir polis botunda yapayalnız oturmuş, sessiz sessiz Tiparillo'sunu tıttırıyor, şa- mandranın şıpırtısıyla, deniz kuşlarının çığlıklarına kulak veriyordu. Purosundan son ve derin bir nefes çekip izmaritini bordadan denize fırlattı; dürbünüyle ufukları taradı. Görünürde başka tekne yoktu.

Halatı koç boynuzundan bir anda sağarak, Nichols'un Atfantic'ini avara etti. Tekne artık birisi bulana dek amaçsız sürüklenip dursundu.

Adam, Atlantic'e son bir kez baktı. Ned Nichols'un cansız vücudu ayakta direğe bağlı duruyordu. Kollan direğin arkasında bileklerinden birbirine bağlanmış, bacaklarındaki atar damarlara dakron tüpler, dren gibi sokulmuştu. Kaptan köprüsünün döşeme tahtaları üstünde geniş bir kan gölü birikmişti. Nichols'un başının hemen üstünde direğe maça ikilisi çakılmıştı. Gömleğinin cebindeki mektupta yine bir şiir vardı.

«İpucu demiştiniz. Buyurun alın. Elli iki ölsün de. Siz sağlıcakla kalın

On üçü gitti, Maça nalları dikti. Kupa asından önce Ned'in işi bitti.

Şövalyesi gecenin, Cehennemde yanarsın, Çok kez gördünse de beni, Tanımayıp kanarsın. Kentte başka kim olur, Cenazeyi kaldıran. Usta, tezgâhtar, garson, Hemşireyi andıran?

Doktorla, milyoner, Dilenciyle hırsız.

Ve son perdede sizin Şef dediğiniz kansız.

İpuçlarında iş yok, Adam'ı bul erkeksen. Tut beni, tut hadi. Tutabilirsen...»

Adam'ın yüzünü şeytanca bir gülüş kapladı. Sırf Nichols yaşamının damla damla akıp gittiğini görebilsin diye, kıydan a- cılırken hiç acele etmemişti. Para hırsı gözlerini bürümüş şu bok çuvalı... Şimdi milyonları gelsin de onu kurtarsındı bakalım. İndiği çukurda onlara yer yoktu.

*

Önce Brenda'yla, sonra Cindy'yle yaptığı bir telefon konuşması Judy'nin en kötü kuşkularını gerçekleştirmişti. Cindy tüm çocuklarda görülen o harika doğruluk niteliğine sahipti Babasının kendi otomobilinin altına bir top yuvarladığını gör müştü. Sonra her şey havaya uçmuş, bebeği yanmıştı. Babasının bebeğini niçin öldürdüğünü anlayamıyordu. Bu yüzden allak bullak olmuştu.

Cindy'yi dinlerken Brenda sanki taş kesilmişti. Adam, Jim olamazdı.

Judy telefonu yerine koyarken ürperdi. O an kız kardeşi için bir yıkım olmuştu, ama belki de en kolayı, gerçeği çocuğunun ağzından duymaktı.

Peter, Judy'yi koluyla sarmış, telefon konuşmasının ayrıntılarını dinliyordu.

Adam, Dempsey'in içinde gizlenmişti. Kim nereden bilebilirdi?

Sırasıyla Grady, Belli, Farrow ve Rice'la görüştüler. Herkes tam bir şok geçiriyor, kulaklarına inanamıyordu. Grady, Dillinger'e telefon etti. Haber yasa adamları arasında çabucak yayıldı.

Dempsey'in arabası polise ait rıhtımda bulunduğunda, iki şer üçer gruplar halinde orada toplanıp, polis motorunun dönüşünü beklemeye koyuldular. Dempsey'i yani Adam'ı bekliyorlardı.

Adam kenetlenmiş dişleri arasından hırıldar gibi, Nichols'a son bir veda yolladıktan sonra gazı açtı. Tekne tay gibi öne fırladı. Kafasının içi dinamo olmuş, uğulduyordu. Şu kahro- fasıca ihtiyar. Sözünü tutmamış, doyuma ulaşmamış, «Öldür!» diye bağırıp duruyordu. Buyruğu inatçı ve ısrarlıydı. Adam iki eliyle başını tuttu, gözyaşları yanaklarından yuvarlanıyordu. «Öldür, öldür, öldür!» Öldüreceği kimse yoktu. İhtiyar hâlâ ne istiyordu? Motorda kendisinden başka kimse yoktu ki.

Dempsey'i öldürebilirdi, ama bunun için çok erkendi. Dempsey'i henüz ortadan kaldırmak istemiyordu. Ona ihtiyacı vardı. Son kurbanı olacaktı Dempsey.

Kabil'in giderek yükselen sesi başının içinde gök gürültüsü gibi yansıyor. Adam'ın gözleri acıdan yerlerinden uğradı. Hayır... önce ihtiyarı öldür... Kabil'i öldür. Çılgınlar gibi güldü. Zihninin, kendisine ait olan yarısı, Kabil'in elindeki diğer yarısıyla ölümüne bir savaşında kilitlenmişti.

Uzaklarda rıhtımın üstünde bir kalabalık görünüyordu. Köylüler! Artık onu durduramazlardı.

Dempsey'in koltuk altındaki silahına uzandı. Şimdi Kabil'in dehşet içinde ona bakan ve antika parşömen bir maskı anımsatan suratını açıkça görebiliyordu. Kabil artık «Öldür,» diye haykırmıyor, karmakarışık beyaz saç ve sakallarla kaplı başını sağa sola sallayarak, «Hayır, hayır, hayır,» diye yalvarıyordu.

Kabil ona çok uzun süre eziyet çektirmişti. Şimdi de Adam ona kafa tutarak bağırıyordu. «Bugün ölmek için iyi bir gün, ihtiyar.»

Magnum ,357'yi Dempsey'in ağzından sokarak ihtiyara nişan aldı ve parmağı tetiğin üstünde kaşırtırken, Kabil'in çılgınlığının başlangıcını işitti.

Kıyıdaşiler silah sesini duyup birbirlerine baktılar. Peter Bond koluyla Judy'yi sardı. Kız başını erkeğinin omzuna koydu, Brenda'yı düşünerek ürperdi.

Aradan saatler geçti. Konuştular, karara vardılar. Dempsey, Adam'ın izini bulmuş, yakalayıp öldürmüştü. Başka türlü olamazdı.

SON